Ny Portefeuille

Udgivet og redigeret af Georg Carstensen, 1.-3. Bind, 1843. De første numre redigeret af H. P. Holst.
Udgivet af Georg Carsten og redigeret af J. C. Schythe, fra 4. bind 1843 til 4. bind 1844.

Mere om tidsskriftet på:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p84985.htm

med link til liste over indekseret skønlitterært indhold.

Tospaltede sider med indskudte tavler.

Bag i bindet findes omslagene til hæfterne, der udkom hver søndag.

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

Ny Portefeuille

for

1844.

Udgivet af Georg Carstensen.

Redigeret af J. C. Schythe.

Første Bind.

Trykt hos Louis Klein.

FREDERIKSBERG KOMMUNEBIBLIOTEKER

Indhold.

Poesie.

Fortcellinger.

Biographier og Skizzer.

Theater, Musik, Literatur og Kunst.

Artistiske Bilag.

Sange i den nye Studenterforening.

Unionsaftenen d. 31. December 1843.

Studenter vi kaldes, men er jo ingen Ting,
Kun svævende Skygger i Livets faste Ring,
Af Titel Borgere, Mænd af Kjøn,
Spirer til Meget, — men Spiren er »grøn«.
Magten er forbeholdt Autoriteterne,
Stemmeret hæfter ved Fæste og Grund,
Vægt er nu engang forlenet Moneterne,
Tillid er Oldingens arvede Pund.
Men har vi Unge, vi Fattige og Faa
Ei Lod og Deel i det Værk, der bygges paa?
Har Livet ei levnet til os et Hverv?
Trænger Historien ei til vor Skjærv?

Jo, Brødre! vel blev et usynligt Maal os sat,
Vel færdes i Aandernes Kreds vi Dag og Nat;
Af denne Verden er ei vort Kald,
Evigt er Livet, som værne vi skal; —
Men her i Tiden vi fik og et Ærinde:
Fjeren vi blev i dens sneglende Uhr,
Udi dens Brygninger er vi det Gjærende,
Og i Kehraussen har vi første Tour:
Den Tanke, Livet skal styres af os engang,
Den jubler alt i vort Bryst sin Seiersfang.
Var vi ikke til, hele Verden sov;
Vi exeqvere Bevægelsens Lov.

Og derfor frisk Mod, Studenter, en avant!
De Gamle følge med, naar vi kun gaae foran!
Lad »grønt« kun være det Flag, vi før',
Grønt er jo Livets og Haabets Couleur. —
Længe vi stod der splidagtigt forgrenede,
Rakte hinanden ei broderlig Haand;
Det er forbi, vore Kræfter forenede,
Forbundet sluttet i Sandhed og Aand:
Nu skal vor Enighed drive Værket frem!
Nu skal Bevægelsen finde der sit Hjem!
Og engang skal den tredeelte Nation
Tage Exemplet af vor Union!

P. N.

Nytaarsmorgen 1844.

Med sær Betydning denne Stund oprinder,
Thi Død og Liv formæles i et Nu;
I Graven sænke vi de gamle Minder
Og stirre efter dem med kjærlig Hu;
Men see! af Støv og Muld, til Trøst og Glæde,
Udfolder sig et ungt og nyfødt Haab:
Med fyldte Glas vi flokkes om den Spæde!
Som Faddere vi samles til dens Daab!

Og kraftigt stifte vi i denne Time,
Ved Nattens Stjerneskjær, en Broderpagt,
Der, hvergang Nytaarsnattens Klokker kime,
Skal smukt fornyes i sin Ungdomspragt.
Du nye Aar! Du skal det Banner være,
Hvorom vi flokke os med ærligt Sind!
Til kraftig Id, til Enighed og Ære,
Til muntert Samliv vie vi Dig ind!

H. P. Holst.

Et Offer for politiske Uroligheder.

Det er omtrent 45 Aar siden, da **John Jenkins**, en ung Læge, en Paaskedag kom tilbage til London. Han havde spiist til Middag hos en af sine Tanter, som boede i Irlington, og da det var langt ud paa Aftenen, gik han meget stærkt, som en Mand, der er bange for ubehagelige Møder. Lige med Eet hørte han bagved sig de iilfærdige Skridt af et Individ, som syntes at ville indhente ham, og som snart naaede sin Hensigt.

„God Aften," sagde Manden, „jeg tænker, vi faae ret snart en ordentlig Skylregn."

„God Aften," svarede **John**, og tilkastede sin Ledsager et temmelig uroligt Blik.

„Har De endnu en lang Vei at gaae?" vedblev den Ubekjendte.

„Jeg skal til Ceciliegaden," svarede **John**.

„Og min Vei gaaer til Kongens-Gade," sagde den Fremmede.

„Er De maaskee en Retslærd?" spurgte **John** ham.

„Jeg har endnu ikke viist mig for Skranken," svarede den Ubekjendte, „indtil Dato har jeg kun beskjæftiget mig med Omsætning af Eiendomme."

„Og jeg," sagde **John**, „jeg studerer Anatomie og besøger Hospitalerne, for at kunne prakticere paa Landet; som simpel Læge gjør man kun maadelige Forretninger i Byen."

„Paa deres Accent kan jeg høre, at De er fra Vestkanten; vi ere da paa lidt nær Landsmænd."

„Jeg er fra Padstow; jeg nedstammer fra de Jenkins, som i gamle Dage vare Fyrster i Wales," sagde Lægen. „De nedstammer altsaa ogsaa fra Vesten?"

„Ja eller Nei," svarede den Ubekjendte, „jeg er fra Vestkanten ligesom en Mand, der er født i en Stald, kan betragtes som en Hest."

Under denne Samtale begyndte Regnen at styrte strømmeviis ned, og vore to natlige Vandringsmænd maatte søge et Tilflugtsted. De vare netop ankomne i den øde Omegn af Koppehospitalet. En Natvægter gav dem Anviisning paa en Vinkelkro, som endnu var aaben. De traadte ind. **Jenkins** Følelse saaredes ved Synet af disse Scener af Drukkenskab, hvortil han blev Vidne paa dette afskyelige Sted: Mænd, Qvinder, Børn, som havde tilbragt Aftenen der, laae hultertilbulter iblandt hverandre, under Bænke, Borde og Stole, næsten Alle total beskjenkede.

„See, saaledes lever man i London," sagde den Ubekjendte, „der gives her lignende Skjenkestuer i Hundredetal."

„Saadanne Gyseligheder seer man ikke noget til i mit Hjem i Padstow," svarede den unge Doctor.

„Ja, hvad skulle de stakkels Folk gjøre i deres Elendighed; paa denne Maade søge de at forjage deres Bekymringer. Den, som har Sorger, stræber at forglemme dem; kan han ikke det, saa drukner han dem i Brændeviin. Naar onde Tanker bestorme en Mands Sind, bør han da lade dem faae Bugt med sig, dersom han kan forjage dem ved et Par Glas Viin?"

Regnen var hørt op; de to Vandrere tømte deres Glas, og begave sig atter paa Veien. —

„De forstaaer udentvivl," udbrød den Fremmede med Eet, „at bringe et forvredet Ledemod i Led igjen, og at amputere en Arm eller et Been?"

„Uden at rose mig selv," svarede **John**, „er jeg ligesaa ferm i denne Green af min Kunst, som enhver af mine Medbrødre."

Ved Enden af Kongens-Gade forlod den Ubekjendte Lægen, idet han sagde: „Vi sees snart igjen."

Jenkins fulgte ham med Øinene, indtil han var aldeles forsvunden. Det var en Mand af middelmaadig Høide, men stærk Bygning; hans Træk bare Præget af en bestemt Charakteer.

Den næste Morgen mødte **John** paa Veien til Stranden det samme Individ, der befandt sig der ligesom af en reen Hændelse. Den Ubekjendte indbød ham til at træde ind i et Caffehuus, forlangte en Flaske Portviin, og efter at have taget Sæde i et Værelse,

hvor for Dieblikket Ingen befandt sig, sagde han til **Jenkins:**

„Jeg har en Bon til Dem, min Herre."

„Tal," svarede **John.**

„Blander De Dem i politiske Sager?"

„Aldrig."

„Jeg seer, at De er en fornuftig Mand; aabent talt, De hører altsaa ikke til noget Parti?"

„Nei."

„Jeg kan da uden Frygt betroe dem en Hemmelighed. Igrunden er Talen her kun, om De vil give et Beviis paa Deres Menneskelighed."

„Hvis det forholder sig saaledes, lover jeg Dem en ubrødelig Taushed. Ingen skal kunne dadle mig for at undlade mine christelige Pligter."

„Min Herre, De er en ædel og agtværdig Mand. De vil sandsynligviis komme til at gjøre en Amputation."

„Da er det en sand Menneskeligheds-Handling."

„Men det er netop nødvendigt, at den bevares som en Hemmelighed; bliver den udspredt, kan den paadrage Patienten Lovens Straf, og da vil han blive hængt, parteret. Naar en Opstand mislykkes, blive Deeltagerne regnede blandt Forbrydere. De har udentvivl hørt Tale om det frygtelige Slag, der nylig har fundet Sted."

„I Irland?"

„Netop. Først maa jeg lade Dem vide, at naar jeg gjør Dem en Beskrivelse af Slaget, saa maa De just ikke troe, at jeg selv har taget Deel deri. Nei, min Herre, Sandheden fremfor Alt, den rene simple Sandhed. Nu, disse Irlands tappre Sønner vare, under Kampen for deres Frihed, posterede i en fiirkantet Indhegning paa Toppen af en Høi; de havde kun 3 eller 4 forrustede Kanoner, nogle Geværer, nogle Spyd at sætte imod en frygtelig Hær, som angreb dem. Først ankom Fiendens Artilleri, hvis svære Stykker udspyede en Hagel af Kartetscher; derpaa udsendte Infanteriet en frygtelig Kugleregn over Insurgenterne; Cavalleriet nedsablede næsten Alt, hvad der var tilovers. Patrioterne havde valgt denne Stilling, fordi de fra den ene Side beskyttedes af Havet, saa at de ikke kunde angribes i Ryggen."

„Jeg tænker," sagde **John**, „at de maatte hellere have sikkret sig Tilbagetoget."

„Tilbagetoget! Derpaa tænkte de ikke engang."

„Dette Træk sætter dem ved Siden af Roms og Grækenlands Helte. Spartanerne kunde ikke have opført sig mere tappert."

„Endelig," vedblev den Ubekjendte, „blev min Ven, Oberst **O'Rourke**, efter at have dræbt 17 Fiender og med egen Haand erobret 2 Kanoner, af sine egne Folk reven hen imod Strandbredden. „Tappre Irlændere," udbrød han da, „hvo vil døe med mig? Lader os sælge vort Liv dyrt! Ansigtet imod Fienden!" Ved disse opmuntrende Ord opløftede han Haanden: en Kugle knuste den. Man bar ham hen i en Baad, som lykkeligt slap bort fra Kysten. Gud beskytter de Retfærdige; det veed De nok, min Herre."

„Visselig," svarede Doctoren.

„Obersten undslap til Bristol; derfra er han kommen til London, hvor han har truffet mig. Han er for Tiden skjult i et Huus her i Nærheden. Hans Saar er farligt; ingen Chirurg har endnu undersøgt det. Jeg har

henvendt mig til Dem, Hr. **Jenkins**, fordi Deres Mine, Deres Manerer have overbeviist mig om Deres ædle Tænkemaade."

„Nu vel," sagde **John**, „jeg skal gjerne komme ham til Hjælp med min Kunst; men der er da ingen Tid at spilde."

„Tænk dog engang paa, Hr. **Jenkins**, hvad for et Aarhundrede siden en engelsk Retslærd har sagt: jo større Medlidenhed man har med en Irlænder, desto mere skyldig er man."

„Det er netop en Grund for mig til at bevare Hemmeligheden; jeg vilde ikke kunne udholde den Tanke, at et Menneske lider, som jeg formaaer at lindre."

„Endnu et Glas, Hr. **Jenkins**; De er en fortræffelig Mand. Paa Deres Sundhed! Inden en halv Time skulle vi være hos Patrioten. De skal faae at see, hvad det er for en herlig Mand, denne Oberst; en sand Helt! Og Heltene ere Sjeldenheder nutildags."

Den Ubekjendte betalte Fortæringen, tog derpaa Lægen med sig hen i Wild=Strædet, hvor han førte ham ind i en Kludekræmmers Huus. Efterat de havde gjennemkrydset flere mørke Gange og vare komne op ad en hemmelig Trappe, ankom de til den lille Dør, der førte ind til Oberstens Logis.

Ved Indtrædelsen i det første Værelse saae **John** en ung Pige paa omtrent 22 Aar, i en meget beskeden Klædedragt, sidde ved Kaminen. Da hun saae de to Mænd, reiste hun sig og udbrød:

„Ak, Hr. **Olivier**, han lider skrækkeligt."

„Jeg bringer her en Læge, **Jenny** — Sover han?"

„O nei! — Men jeg gaaer min Vei; jeg kan ikke udholde Synet af dette skrækkelige Saar.

„Elskværdige, medfølende Skabning!" sagde **Jenkins** ved sig selv; han meente, aldrig i sit Liv at have seet nogen smukkere Pige.

Mændene traadte ind til den Syge. „See her, Kammerat," sagde **Olivier**, „her bringer jeg en duelig Mand, som vil undersøge dit Saar."

Den Syge udstrakte sin venstre Haand, og **Olivier** løsnede Forbindingen. **Jenkins** erkjendte strax, at der ikke gaves nogen anden Udvei end Amputation. Han skrev en Recept, som **Olivier** paa staaende Fod bragte til Apotheket.

„Jeg skatter mig lykkelig," sagde Lægen henvendt til Obersten, „ved at kunne gjøre en saa tapper Officeer, som Oberst **O'Rourke** en Tjeneste."

„Meget forbunden!" var Patientens korte Svar.

Jenny kom nu ind. Hun satte paa Bordet en Karaffel Xeresviin og nogle Glas, bad Hr. **Jenkins** at tage Plads, og satte sig selv ned. Efter at have gjort Lægen flere Spørgsmaal angaaende den Operation, som forestod, erklærede hun, at hun aldrig vilde have Kraft til at være tilstede derved, at hun vilde udføre og lide Alt for sin Broder, men at hun ikke kunde taale at see ham lide.

Faa Øieblikke vare nok til at gjøre Lægen paa det Heftigste forelsket i den unge Pige. Regelmæssigheden i hendes Træk, den Ild, der glødede i hendes smukke sorte Øine, de Ømheds= og Medlidenhedsfølelser, hun nærede for sin ulykkelige Broder, havde gjort et dybt Indtryk paa Lægens Hjerte. Hvad der gjorde hende endnu mere interessant i hans

Dine, det var, at hun havde en Broder, af hvem hun kunde være stolt, en tapper Forsvarer af sit Fædrelands Frihed.

Jenkins havde ganske hengivet sig til denne for ham nye Følelse, da **Olivier** kom tilbage med Medicamenterne. Det blev besluttet, at Amputationen skulde foretages den samme Aften, og man lod derfor Lægen gaae, idet man iagttog den omhyggeligste Forsigtighed.

„Intet gaaer En saa nær til Hjerte," sagde **Jenkins** til sig selv, da han var alene, „som den lidende Dyd eller Patriotismen, naar den forfølges, og maa kæmpe mod Skjæbnens Haardhed. Og hvilke Lidelser maa ikke den elskværdige **Jenny** føle, denne spæde, yndige Blomst, saa tidligt udsat for Verdens Storme! — Hvis jeg havde en ordentlig, fast Praxis, vilde jeg tilbyde hende min Haand. En saadan Kone vilde være mig en sand Skat. Men saa megen Lykke er ikke skabt for mig."

Jenkins kom tilbage om Aftenen. Amputationen foregik uden noget Uheld; Obersten udholdt den med den største Koldblodighed; han lod ikke høre en Klage. Efter at have givet de Anviisninger, der vare nødvendige med Hensyn til Patientens Behandling, trak den unge Læge sig tilbage, tilfreds med sig selv og bestandigt mere indtagen af den unge Pige, hos hvem han imidlertid ikke bemærkede det Mindste, der kunde lade ham formode, at hun nærede lignende Følelser med Hensyn til ham.

Den næste Morgen besøgte Lægen den Syge paany.

„Goddag, Hr. Doctor," tilraabte Obersten ham, saasnart han blev ham vaer; „jeg er kommen i en stor Gjeld hos Dem, men De veed nok, Soldaten er gjerne let paa Pungen."

„Ikke et Ord om denne Gjenstand, min kjære Oberst. En Patriot er Menneskehedens Velgjører, og det er ethvert Menneskes Pligt at gjøre Sit til at afbetale det hele Samfunds Gjeld til ham."

„Nu, da Alt er overstaaet, og jeg befinder mig vel, nu tør jeg dog vel spise, haaber jeg; jeg har bestilt Østers og Beufsteg."

„Kjære Oberst, det er ikke godt for Dem. De maa underkaste Dem Diæt. Lad mig føle Deres Puls. — Udmærket! — Ingen Feber; imidlertid maa jeg dog forbyde Dem Beufstegen; De maa lade Dem nøie med et Par Østers."

„At være gjort til Krøbling og at maatte lide Hunger, det er haardt! — Men et lille Glas Viin, Hr. Doctor?"

„To, om De vil; men heller ikke flere, hvis De tænker paa at blive helbredet snart."

„Om jeg tænker derpaa? God dam! At maatte vende tilbage til sit Arbeide med een Haand! — En Mand, som ynder ..."

„Kjære Broder," afbrød Søsteren ham ømt, „forglem ikke ..."

„Hvad jeg ikke skal forglemme," vedblev Obersten, „det er, at hvis jeg nogensinde faaer Fingre i den, der har tilredt mig saaledes, da skal han føle det kolde Staal i sit Hjertekammer."

"Man bør ikke være hævngjerrig, min Broder; og dersom Kuglen havde dræbt Dig paa Stedet, saa ..."

„Saa havde jeg ikke oftere spist Østers."

„Det maa dog være en skrækkelig Ting, saadant et Slag," bemærkede **John**.

„Aa, det Hele er en Vane; Enhver maa gjøre sit Prøvestykke, men Mange bukke under. Paa Damernes Sundhed, Hr. Doctor!"

„Kjære Oberst, blot to Glas, og slet ikke mere."

„Nu vel, lad det da være nok med de to Glas. — Kom hid, kjære **Jenny**, der er ingen fortræffeligere Pige i den hele Verden, end Du."

„Vogt Dem for enhver Bevægelse, Oberst!"

„Jeg forsikkrer Dem, Doctor, at jeg kan trodse alle Farer, udholde enhver Lidelse."

Forend **Jenkins** sagde Farvel til den Syge, tog han det høitidelige Løfte, at de troligt vilde iagttage hans Forskrifter, og ved Bortgangen henvendte han til Obersten de sidste Ord af Lord **Lovat**, da denne besteg Skafottet: „Dulce et decorum est pro patria mori*)."

Doctorens sidste Øiekast faldt paa den elskværdige **Jenny**, og et dybt Suk undslap hans Bryst, idet han steg ned ad Trappen. Han lod ikke hengaae een eneste af de næste ti Dage, uden at besøge den hæderlige Patriot. Dennes afkortede Arm helbrededes beundringsværdigt, men det Saar, der var bibragt den stakkels Chirurgs Hjerte, blev Dag for Dag dybere. Endelig begav den unge Practicus sig den ellevte Dag paa den sædvanlige Tid til Oberstens Bopæl, med den faste Beslutning, at aabenbare **Jenny** de Følelser, hun havde indgydt ham. Men ved Ankomsten til sine nye Venners Huus, erfarede han, at Obersten var bleven opdaget og bortført af Politiet, tilligemed **Jenny**, men **Olivier** var undsluppen.

Nedslaaet, forstyrret ved denne Underretning træder Lægen ind i det nærliggende Caffehuus, for at styrke sig ved et Glas Portviin; ganske mechanisk tager han en Morgen-Avis i Haanden, og læser Følgende:

„Igaar har man endelig paagrebet i Wild-Strædet den berygtede Bandit **O'Rourke**, ogsaa kaldet **Mac Sweeny**. Hans Ledsager, der lod sig kalde **Olivier**, men som sandsynligviis ikke var nogen Anden, end den ikke mindre berygtede **Lob Tyke**, fik Tid til at undvige. Derimod blev **Jenny, O'Rourkes** Maitresse, arresteret med ham, men da der ikke var nogen Anklager imod hende, er hun igjen løsladt, omendskjøndt hun ogsaa er en yderst farlig Person. Den skjændige Forbryder har undergaaet en Amputation paa den ene Haand, udentvivl som Følge af det Pistolskud, som han fik ved Angrebet paa Lord **Howard** i dennes Vogn, hvorved han blev tvungen til at tage Flugten tværsover Hounslowheden.

Lægen **John Jenkins** lever endnu i en Alder af 66 Aar; det er af ham selv, vi have hørt denne sandfærdige Historie.

*) Det er skjønt og hæderligt, at døe for Fædrelandet.

Præsten Chambard.

Af **Alexander Dumas.**

Hvad jeg her vil fortælle, er hverken en Roman eller en dramatiseret Historie; det er et ganske simpelt Factum, berettet i al Enfoldighed og med al den primitive Nøgenhed, hvori det vilde være kommet for Lyset i hine Dages Retstidende, hvis der ellers existerede nogen saadan Tidende i Begyndelsen af det syttende Aarhundrede.

Læseren veed, eller veed maaskee ikke, at jeg for 2—3 Aar siden har udgivet 6 Bind

juridiske Aarbøger, under Titel af: „Mærkelige Forbrydelser". Dette Værk indbragte mig talrige Meddelelser, indsendte fra forskjellige Egne i Landet, som om hver Provinds havde villet give sin Skjærv med til denne blodige Høst. Det er en af disse Meddelelser, som jeg her forelægger Publicum. Foruden den Interesse, som den besidder i og for sig, indeholder den Besvarelsen af et vigtigt Spørgsmaal i den præstelige Disciplin. Ofte har jeg under mine Forskninger i Middelalderens Historie, betragtet det som en Art social Uovereensstemmelse, eller i det mindste som en uretfærdig Grusomhed, at Kirkens kanoniske Love formeente Enhver at udnævnes til Præst, naar de physiske og intellectuelle Evner ikke vare udviklede hos ham i hele deres Fuldkommenhed. Visselig, hvad de intellectuelle Evner angaaer, da lader sig Intet sige derimod: den, som er bestemt til at være den Fakkel, efter hvis Glands de Andre skulle gaae, bør skinne med den mest levende Flamme. For at udfolde og begribeliggjøre den catholske Religions store Sandheder, maa Sjælen nødvendigviis være et fuldkomment Speil, hvori disse Sandheder kunne reflectere sig. Men det syntes mig unyttigt, at han skulde være stor, smuk og kraftfuld, for samvittighedsfuldt at opfylde Kydskhedsløftet; og mangen en simpel og sygelig Natur har jeg kjendt, som har indesluttet en langt større Sum af Indsigt end andre, som tilsyneladende vare fuldkomnere udviklede. Men jeg havde dengang endnu ikke ret begrebet den catholske Kirkes Aand, jeg havde ikke nok betænkt, at der ikke er nogen Hengivelse uden et Offer, ingen Seier uden Kamp, og ingen Kamp uden Kræfter. Den herskende Kirke vilde fornuftigviis, at Præsten skulde imponere Mængden ved alle mulige Midler, for at Præsteskabet kunde bevare sin Magt ubeskaaren; den vilde, at han skulde tale til Sandserne, ligesaavel som til Aanden; at han skulde frembringe ikke blot Indtryk, men ogsaa Folelser; at den Mand, der helligede sig den guddommelige Cultus, fra den ophøiede christelige Talerstol, omgiven af den religiøse Pragt, skulde indvirke paa Hoben med sin Stemme, med sit Blik, med sine Gebærder, for at han fuldkommen isoleret kunde udøve sit Embedes mest hemmelige Forretninger. See, derfor vilde den, at Præsten skulde være smuk og indsigtsfuld. Den stridende Kirke vilde have Præster uden nogensomhelst moralsk eller physisk Svaghed, fordi en saadan under Martyrdommen kunde berøve ham Kraften og lade ham bukke under for de Trusler, som han burde trodse, eller for den Smerte, som han burde betvinge. See, af denne Aarsag vilde den, at Præsten skulde være smuk og stærk. Derfor, er der end et steilt Fald fra Tankens svimlende Høider til Udøvelsens ydmyge Dale, lader os alligevel blot anklage den menneskelige Naturs Skrøbelighed. De romerske Hierarcher have begrundet en skjøn og storartet Indretning; de have forlangt af Præsterne, det vil sige af Kirkens ringeste Vaabenfæller, alle de Egenskaber, som ofte manglede Hovedsmændene, nemlig Veltalenhed, Kraft og Mod. De have fastsat visse Betingelser, for at Præsterne kunne blive saaledes. Den oprindelige Anordning er forbleven smuk; det er deres Skyld, der, som jeg, ikke have begrebet den, om den har ophørt at være stor. Et selvfornegtende Livs langsomme Pinsler have vel frembragt nogle Hellige iblandt vore Landsbypræster, men, det nytter ikke at negte

det, denne Herrens Hærskare, som skulde udgjøre vor Religions kraftigste Støtte, bestaaer nufortiden og bestod allerede længe kun af meer end middelmaadige Elementer. — Dog, vi ville vende tilbage til vor Historie, som i Grunden kun er en Udvikling af denne præstelige Theorie, at Præsten, for i fuldeste Maal at opfylde sin Sendelse, maa være i uindskrænket Besiddelse af store aandelige og legemlige Evner.

II.

Præstegaarden i Croix-Daurade, en lille Landsby i Omegnen af Toulouse, beboedes i Aaret 1700 af **Pierre-Célestin Chambard**, en hellig Mand efter hans Tidsalders Mening, en retskaffen Mand efter alle Tiders Begreber; i Besiddelse af alle de Egenskaber, som udfordres til at lede sine Sognefolk paa Veien til Frelsen; elsket og agtet i sin Menighed, hvor han var Mægler imellem de stridige Local-Interesser, Forsoner i de huuslige Uenigheder, Raadgiver i vanskelige Tilfælde, en kjær Gjæst ved alle Familiemaaltider, kort sagt en god Præst, i dette Ords bedste Betydning, saaledes som man endnu i vore Dage kan træffe En og Anden paa et Sted, hvor hverken Jernbaner eller Dampbaade komme hen. Det Eneste, man bebreidede Præsten **Chambard**, var en Aandssvaghed, hvorover han ikke kunde blive Herre, og som gjorde ham let modtagelig for Frygten; saaledes, naar man midt om Natten opsøgte ham for at hente ham til en Døendes Leie, da lod han Buddet vente for at ledsage ham, og naar Dagen ikke var brudt frem, efterat han havde opfyldt sine hellige Pligter, lod han sig igjen følge hjem. Vi anføre disse Træk for at give en Idee om hans frygtsomme Charakteer, som han tilskrev en Sygdom, han havde gjennemgaaet i sin Barndom, og efter hvilken han i lang Tid havde følt sig svag og lidende; denne Sygdom var ogsaa Skyld i, at hans Forældre, der fra først af havde bestemt ham for Krigsstanden, gjorde ham til en Geistlig, i den Tanke, at der behovedes ringere Kraft og Mod til at tjene under Guds Fane, end under Kongens; de Indvendinger, som man gjorde dem i denne Henseende, besvarede de med, at Kampens blodige Tid var forbi for Kirken, og at, dersom den catholske Geistlighed endnu maatte forøge sin Helgen-Liste, var det lykkeligviis ikke længer Forfølgelsen, der krævede sine Martyrer af den.

Pierre-Célestin Chambard blev da udnævnt til Præst og, til største Lykke for Menigheden Croix-Daurade, beskikket til dens Sjælesørger; paa den Tid, denne Fortælling begynder, boede han her allerede paa det 27de eller 28de Aar, uden at den mest haardnakkede Fjende var i Stand til at gjøre ham nogensomhelst Beskyldning. Den gamle **Marie**, som efter sit eget Hoved styrede Præstegaardens indre Anliggender, paastod vel, at den værdige Pastor, saaledes som vi have fortalt, ved alle Leiligheder tænkte først paa sig selv — en Beskyldning, som hans velbekjendte Godgjørenhed alligevel gjorde mindre vægtig. Lad være, at han manglede Kraft, at han altfor villigt gav efter for Kirkeforstanderne i Anordningerne angaaende Kirkens Midler, at han altfor let lod sig bevæge af Frygt for de Mægtige og deres stærke Lunger; — men til saadanne Bebreidelser svarede den gode Præst: „Min gode **Marie**, det er ikke Enhver givet at ligne den hellige

Bernhard." Og i Sandhed, om Præsten **Chambard** end ikke havde en Aand, hærdet i den samme Flamme, som hine den christelige Religions Bekjendere, der trodsede **Nero** i Circus og **Diocletian** paa Colisеum, maatte man dog vide ham Tak for denne Svaghed, som gav Forvisning om, at han aldrig vilde misbruge sin moralske Magt, eller sin verdslige Anseelse.

En Dag, det var den 26de April, traadte den gamle **Marie**, som hos Pastoren nød alle de Fortroligheder, der tilkomme en gammel Tjenestepige, tidligere end sædvanligt ind i hans Sovekammer, aabnede Gardinerne med stor Larm og sagde:

„Skynd Dem, Herr Pastor, at staae op; hører De ikke, at det ringer til Bøn?"

„Men hvorfor skal jeg saa tidligt op, **Marie**?" spurgte Præsten med en Betoning, som viste, at han ingenlunde var tilbøielig til at gjøre Modstand, hvilken Grund man end gav for at vække ham til en Time, der dog forekom ham en Smule for tidlig.

„Fordi De skal til Byen, som De nok veed."

„Skal jeg til Byen idag? Troer Du det, **Marie**?"

„Ja vist; har De ikke en Sag at afgjøre med Erkebispen?"

„Det er sandt, **Marie**, men først til Middag; det har altsaa ingen Hast."

„Hvorfor til Middag snarere end til en anden Tid? Hvad der er gjort, er gjort; skynd Dem, Herr Pastor. Tag tidligt paa Morgenen til Byen, besøg der alle Deres Venner, og forhast Dem ikke med at komme tilbage."

„Jeg skal gaae efter Messen."

„Nei, De kan læse Messen i Domkirken."

„Ja, ja da, saa vent mig henimod Kl. 1 til Middagsbordet."

„Men, siden De nu kommer til Toulouse, saa benyt Leiligheden og gaa hen og spiis til Middag hos Abbed **Mariotte**; han sender Dem saamange Indbydelser, men De kommer aldrig."

„Det vil sige saameget som, at Du vil have denne Dag til Din egen Raadighed, **Marie**? Jeg mærker det godt."

„Ja nok, om det nu og var saaledes? Naar Alt kommer til Alt, maa jeg da ikke hver Dag døie Ondt nok her i Præstegaarden, saa at De gjerne kan give mig en Dag fri en Gang imellem?"

„Ih, jo vist, min gode **Marie**, og jeg dadler Dig ikke" —

„Naa, Gudskeelov da!"

„Altsaa skal Du ikke vente mig førend Kl. 5."

„De behøver ikke at være her igjen førend Kl. 7; hvorfor vil De komme tilbage før?"

„Har jeg da Noget at bestille her netop Kl. 7?" spurgte den føielige Præst, som i Almindelighed hver Dag modtog af sin Huusholderskes Haand en fuldfærdig Liste over, hvad han havde at bestille.

„De skal spise til Aften hos Familien **Siadoux**."

„Men Faderen er jo fraværende."

„Han kommer hjem iaften."

„Hvem har sagt Dig det?"

„De har skrevet det her og desuden sendt Dem dette Brev, som de have faaet igaar fra deres Fader."

Og den gamle Huusholderske rakte Præsten begge de aabne Breve, hvilket beviste, at

selv Brevenes Ukrænkelighed ikke gjorde nogen Indskrænkning i den almindelige Fuldmagt, som hendes Herres Tillid havde skjenket hende. Præsten tog det Brev, som **Saturnin Siadoux** havde skrevet til sine Børn, og læste ganske høit, som følger:

„Mine Børn, naar I modtage nærværende Skrivelse, vil jeg allerede være reist fra Narbonne for at gaae til Castelnaudary, hvor en af mine bedste Barndomsvenner boer. Jeg tænker at blive to Dage hos ham, for at hvile mig en Smule, og derpaa snart begive mig paa Veien. Jeg vil da, med Guds Hjælp, komme hjem Tirsdagen den 26de, henimod Aften. Saasnart I have faaet dette Brev, maa en af Eder strax gaae til Toulouse og underrette Søster **Miraïlhe** om, at jeg inderligt gjerne ønsker at finde hende, hjemme hos os, naar jeg kommer tilbage, da jeg har endeel Oplysninger at meddele hende, som jeg har indhentet angaaende **Cantagrels** tidligere Opførsel. De ere af den Beskaffenhed, som jeg paa eengang haabede og frygtede. For at deeltage i Glæden over Resultatet af min Reise, skulle I bede Pastoren, at komme og spise til Aften hos os paa Tirsdag. Indbyd ogsaa mine Venner, **Delguy** og **Gueland**, thi vi skulle ufortøvet levere 12 Fade Olie til Huset **Delmas** og 6 Fade til Huset **Pierreleau.** Hvem af Eder, der begiver sig til Toulouse, maa omhyggeligt undgaae at komme igjennem den Gade, hvor **Cantagrel** boer, for at han ikke, ved at see en af Eder, skal fatte Mistanke og følge med til Eders Tante, hvorved han kunde faae Nys om min Reise til Narbonne, der tværtimod maa blive ham fuldkommen ubekjendt."

„Altsaa, paa Tirsdag Aften."

„I hilses paa det kjærligste af Eders Fader."

Saturnin Siadoux.

Dette Brev havde **Marie** gjemt for at bruge det som det sidste Argument til at overbevise Præsten om, at hans Tilbagekomst til Croix-Daurade vilde være overilet, hvis den fandt Sted før Kl. 7 om Aftenen; det gjorde sin fuldstændige Virkning. Den gode Pastor elskede sine Naboer **Siadoux** høit, og han havde nøie kjendt salig **Miraïlhe,** i sin Tid Bissekræmmer paa Torvet Saint Georges i Toulouse. Dennes Enke, der efter hans Død havde arvet den fælles Formue, var en Kone paa 40 Aar, smuk endnu og saameget mere indtagen af at høre sig kaldes saaledes, som denne Tilfredsstillelse af hendes Egenkjærlighed ikke kunde vare ret længe; men, da man vidste, hun eiede en Capital af 60,000 Livres, var hiin Omstændighed aldeles ikke til Hinder for, at hun jo stedse saae et stort Antal af Forfølgere i sin Nærhed. Iblandt disse bemærkede man ogsaa **Cantagrel.**

Denne **Cantagrel,** hvis Navn man finder anført med en vis Følelse af Frygt i det nys meddeelte Brev, var en af de mest berømte Slagtere i Toulouse, hvor hans Styrke havde forskaffet ham en stor Anseelse, især blandt hans Kammerater. Under hans Forretninger i de omliggende Landsbyer, ligeoverfor de frygteligste Dyr, hvormed han havde at bestille, havde man seet ham udfolde en Muskelkraft, som selv en Tyrefægter maatte have misundt ham. Saaledes havde han ofte ventet den forfølgende Tyr og, gribende den ved Hornene, kastet den om og holdt den ubevægelig paa Stedet, medens

hans Dreng mærkede den med et gloende Jern. Det forstaaer sig af sig selv, at aldrig havde nogen Oxe reist sig igjen efter hans Slag eller havde behøvet endnu et saadant, for at falde. Endnu mere, man fortalte, at han en Dag, paa en Bjørnejagt i Pyrenæerne, var kommen i Haandmæng med et af disse frygtelige Dyr, og at de begge vare rullede i en Afgrund. De maatte uundgaaeligt være omkomne ved dette Fald, som man anslog til en Høide af mere end 120 Fod, men Lykken havde føiet det saa, at Bjørnen faldt underst, saa at den havde knækket sin Ryg imod Klipperne, idet den havde beskyttet sin Fjende mod Stødets Virkninger. Ganske bedøvet var **Cantagrel** rullet en halv Snees Skridt bort fra Dyret, men, da hans Venner, ledede af en Hyrde, der havde været Vidne til den foregaaende Kamp, ilede ham til Hjælp, opdagede de **Cantagrel**, som kom dem imøde med sin døde Fjende paa sine Skuldre. Hvad **Cantagrel** betræffer, da var han sluppen med et Bid i Kinden, hvoraf Arret endnu var tilbage, hvilket han med Stolthed fremviste som et hædrende Beviis paa hans Kraft og hans Mod. Deraf kom det, at **Cantagrel**, uagtet visse omløbende Rygter om hans tidligere Levnet, var meget anseet. Da nu **Saturnin Siadoux**, som af flere Grunde ikke brød sig synderligt om at faae Slagteren til Svoger, indhentede Oplysninger om ham i Toulouse, erholdt han kun meget ubestemte Data angaaende den Sag, han ønskede at udforske. Man vidste ikke, man havde hørt fortælle — men man kunde ikke sige Noget for vist: disse vare de oratoriske Forbeholdenheder, med hvilke Enhver ledsagede sin Fortælling, af Frygt for selv at faae at føle den overordentlige Styrke, som **Cantagrel** hidindtil kun havde havt Leilighed til at udøve mod Bjørne, Oxer og Tyre.

(Fortsættes.)

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Literatur.

De tre Landsmænd, en Novelle af Julius Carlo. Kjøbenhavn 1844. I Commission i den Jægerske Boghandel. — Hvis det er nok til at skrive en Novelle at overføre en kummerlig Subjektivitet paa Papiret og at gjøre den til Centrum for al den løse Snak og intetsigende Tale, som kan falde i en Hverdagspassiar, saa er ogsaa dette Skrift en Novelle. Forfatteren, der lader os vide i Fortalen, at han er en Normand, forsikkrer, at det „sjeldent, saare sjeldent faldt i en Normands Lod at sanke Laurbær eller Anerkjendelse paa Novelle-Gebetets usikkre Bane.“ Aarsagen hertil, mener han, er hverken „Mangel paa Udholdenhed til at kæmpe mod de Gjenvordigheder, som denne Bane som oftest fører med sig, eller den dermed forbundne Tidsspilde,“ men meget mere „Frygten for Critikkens skaanselløse Svøbe.“ Vi tilstaae oprigtigt, at vi aldrig have vidst, at Normændene vare saa bange for en Smule Critik, at det skulde afholde dem fra at berige Literaturen med udødelige Værker, og den, der er blot en Smule bekjendt med Tonen i de norske Aviser, maa absolut have ondt ved at troe det. Men mon der foruden Mangel paa Udholdenhed og Frygt for Critiken ikke endnu skulde gives et tertium, der kunde være Skyld i, at de norske Forfattere saa lidt holde Skridt med Tiden, at deres Literatur for Øieblikket lider af en næsten uhørt Magerhed og at Poesiens Væld saagodtsom er udtørret imellem deres Fjelde? Hvis man ret grundigt vilde undersøge dette Spørgsmaal, mon

man da ikke vilde finde, at det for en stor Deel hidrører fra en ligesaa blind som forkastelig Selvtilfredshed med sit Eget, fra en misforstaaet Patriotisme, der bringer Normændene til at isolere sig fra det øvrige dannede Europa og forskjertser dem Dannelsens Frugter. Kun Den, der er aaben og modtagelig for det Skjønne, ihvor det end findes, kun ham vil det lykkes at paatrykke sine Arbeider den Universalitet, der gjør dem lige tilgængelige for Alle. Men saa vidt ere Normændene ikke komne endnu, og saa vidt ville de heller ikke komme, før det engang er blevet tydeligt for dem Alle, at Tidens Opgave ikke er at isolere sig, men at slutte sig sammen. Heller ikke nærværende Forfatter er kommen saa vidt, ja det gjør os ondt, at maatte tilstaae det, men han vil, efter vor bedste Overbeviisning, neppe nogensinde naae det. Hvor er der Spor af Plan, Anordning eller Holdning i hvad Forf. her behager at kalde en Novelle? Hvad er det for jammerlige Mannequins, han fremstiller for os, under Navn af Charakterer? Hvor er der blot et Glimt af Følelse, Menneskekundskab eller Tanke, hvor findes der blot et saadant Halmstraa, som den pseudonyme Forf. kan holde sig ved i sit poetiske Skibbrud? Ikke engang Sproget er taaleligt; endogsaa den jaskede Stiil, de forkeerte Sprogformer, Brugen af „ligge“ istedetfor „lægge“ o. s. v. udpeger ham som den, der altfor tidligt er løbet af Lære. For hvem skrives da saadanne Bøger? Den Dannede kaster dem fra sig, thi de staae dybt under den Sphære, hvori hans Tanker bevæge sig; den Udannede vil heller ikke kjendes ved dem, thi Hverdagssladderens flaue Fiis, der opdiskes for ham overalt, skjøtter han ikke om at træffe i Bøger. I Sandhed, vi skulde ogsaa have ønsket, at denne havde været uskreven, og naar vi udtale dette uden Forbeholdenhed, saa er det ikke, fordi der ligger nogen videre Vægt paa, om der er een slet Bog meer eller mindre i Verden, men alene fordi der er mangfoldige Criterier i denne Bog, der tyde hen paa, at Forfatteren er et ungt Menneske, der, forledet af en eller anden tom Illusion, har begivet sig ind paa en Bane, som han ikke er kaldet til at betræde, og som maaskee ved en fornuftig Stræben, og ved at anvende sine Kræfter i en anden Retning, kan bringe det til at udfylde en agtværdig Plads. I den skjønne Literatur vil han aldrig drive det dertil — det kunne vi forsikkre ham — og det skulde gjøre os ondt for ham selv, om han ikke vilde troe os. At forøge Tallet af middelmaadige Forfattere, der oversvømme Literaturen med forkastelige Produkter, er ikke noget Maal, det er værd at vie sine Kræfter, thi af al Middelmaadighed er der absolut ingen, der er jammerligere, end Middelmaadighed i Kunsten.

— Den eneste Nyhed, Theatret i lang Tid har opvartet med, er den originale Femacts-Comedie „**Skinnet bedrager**“, hvis Fordømmelse øieblikkelig udtaltes af Publicums Overret og umiddelbart derefter stadfæstedes ved Journalernes Høiesteretsvotum, der som bekjendt er inappellabelt. De betydeligste Nyheder, vi i denne Saison have ivente, ere Oehlenschlægers Tragedie: **Erik Glipping** og Bournonvilles Ballet: **Rafaello.**

— Ingemanns Roman „**Erik Menveds Barndom**“ er bleven oversat paa Fransk og er udkommen i disse Dage.

— Den smukke Udstilling af Malerier i Universitets-Bygningen har været talrigt besøgt, og efter et løst Overslag vil den Sum, der herved er indkommen, og som er bestemt til Fordeel for Udførelsen af de Bissenske Statuer, beløbe sig til imellem sex og syv Hundrede Rigsdaler.

Det kgl. Theaters Repertoire.

Mandag: **Formynder og Myndling. Festen i Albano. De Uadskillelige.**
Tirsdag: **Figaros Bryllup.**
Onsdag: **Doctor Robin** (1ste Gang). **Alferne. Divertissement** (uden Abonnement).
Torsdag: **Eventyret paa Maskeraden.**
Fredag: **Edvards Sønner. Festen i Albano.**
Løverdag: **Figaros Bryllup.**
Søndag: **Bødkeren. Doctor Robin. Skatten.**

Efter T. Uwins.

Em. Bærentzen & Co. lith. Inst.

SLAVEHANDLERNE.

Ny Portefeuille 1843.

Den Eenöiede.

Paa Piazza Barberina, tætved Hjørnet
Af Tolentino, boer der en Matrone,
Der har eet Øie kun, men fire Døttre,
Som hun maa passe paa, den stakkels Kone!

Den yngste, **Rosa**, er koket og vindig
Og i sin Vindighed sin Roes hun sætter;
Den anden, **Lina**, har to brune Øine
Der flyve om bestandig som Raketter;

Den tredie, **Marietta**, har et Hjerte,
Der er saa blødt, at det slet Intet nægter;
Den ældste, **Chiara**, er den allerværste —
Gud naade den, der engang hende ægter!

O stakkels Moder med det ene Øie!
Vist over dine Døttre tidt Du sukked, —
Hvis ei, hvad sagtens Alle finde billigt,
Et Øie Du for deres Svaghed lukked!

Præsten Chambard.

Af **Alexander Dumas**.

(Fortsættelse.)

Pastor **Chambard** havde da givet **Saturnin Siadoux** det Raad, at gaae til Narbonne, hvor den frygtelige Slagter tilforn havde havt sin Bolig, og der søge den Underretning, som han ikke havde kunnet erholde i Toulouse, og som maaskee vilde kaste noget Lys over et tidligere Giftermaal, **Cantagrel** havde indgaaet med en ung Pige i denne By. Virkelig, hvis man turde fæste nogen Lid til det udspredte Rygte, levede denne hans første Kone endnu, men ubekjendte Bevæggrunde lode hende iagttage en dyb Taushed angaaende de Baand, som knyttede hende til den, der stræbte efter den Ære at indgaae et nyt Ægteskab med Enken **Miraihe**. Men, som sagt, disse Rygter svævede saaledes i det Uvisse, at man aldrig havde kunnet stole paa dem, og de havde kun naaet de i Sagen Interesseredes Øren i Skikkelse af ondskabsfulde Bagvaskelser eller i det mindste som ubestemte Formodninger.

Naar **Saturnin Siadoux** kom hjem, skulde han hæve enhver Tvivl i denne Henseende. Og, hvor lidet modtagelig for Egenkjærligheden den gode Pastor **Chambard** end var, sagde han sig ikke desto mindre selv med en indre Tilfredsstillelse, at det var hans Raad, Familien **Siadoux** endelig vilde have at takke for, at den var kommen efter Sandheden. Hvad ham iøvrigt angaaer, da maa man vel lægge Mærke til, at ikke mindste Følelse af Uvillie havde bragt ham til at give sin Ven dette Raad; han kjendte slet ikke **Cantagrel**.

Imidlertid havde han, piint af Nysgjerrighed, besluttet denne Gang at lære **Cantagrel** at kjende, var det end kun af Udseende. Sagen var meget let; Slagterens Boutik var beliggende i Sortebrødre=Gaden, og det var ikke vanskeligt, efter Personens velbekjendte Signalement, at skjelne ham, naar han stod i sin Bod, fra hans Drenge eller hans Kunder. Præsten begav sig da paa Veien med det faste Forsæt at gaae igjennem Sortebrødre=Gaden, naar han gik hen til Abbed **Mariotte**. Croix=Daurades Afstand fra Toulouse er neppe 3 Fjerdingvei. Præsten tilbagelagde da denne Vei, efter Sædvane, med smaa Skridt og under Læsningen af sit Breviarium, men ved Ankomsten til Toulouses Porte lukkede han sin

Bog og styrede sin Cours efter Abbed **Mariottes** Bopæl. - Klokken kunde omtrent være 8 om Morgenen. Den værdige Pastor havde ikke forglemt sin Bestemmelse at gaae igjennem Sortebrødre-Gaden; derfor gjorde han en lille Omvei, som denne Beslutning fordrede, og traadte ind i den ovennævnte Gade. Omtrent ved en Trediedeel af Gadens Længde havde Beileren til Enken **Mirailhe's** Haand sin Boutik, men **Cantagrel** var ikke ved sin Disk. En Slagtersvend paa en tredive Aar stod der i hans Sted, vistnok ogsaa stor og kraftfuld, som dette Slags Mennesker gjerne pleier at være, idet deres Porer ligesom indsuge saamange nærende Stoffer af de blodige Udtømmelser, iblandt hvilke de stadigt leve, — men som dog var langtfra, efter hvad Præsten **Chambard** havde hørt sige, at kunne sammenlignes med sin Mester. Han havde dog ikke taget feil, det var virkeligt Slagteren **Cantagrels** Bod; Mandens Navn, skrevet med store Bogstaver oven over Indgangen, løste enhver Tvivl i denne Henseende. Imidlertid var denne Fraværelse en saa naturlig Ting, at den værdige Pastor ikke synderligt gjorde sig nogen Tanke derom.

Ved Enden af Sortebrødre-Gaden laae den Bygning, hvori Abbed **Mariotte** havde sin Bolig. Abbeden var hjemme, men Præsten **Chambard** traf ham netop paa Nippet til at gaae ud. Han skulde just gjøre en Tour til Blagnac, hvor en af hans Venner, der var nærved at opgive Aanden, ventede ham. Præsten fra Croix-Daurade kom da fortræffeligt tilpas, ikke for at spise Frokost med sin Collega, men for i hans Sted at læse Messen i den erkebiskoppelige Kirke, af hvilken de begge vare afhængige. Efter at have læst Messen, vilde Præsten **Chambard** finde sin Frokost besørget af Abbedens Kokkepige, en Pige, som ikke manglede en vis Berømthed iblandt de Geistlige i Toulouse og dens Omegn. Hvad Middagsmaden angik, da behøvede Pastor **Chambard** ikke at forurolige sig derover, thi hvorsomhelst han vilde banke paa ved den Tid, man sædvanligviis gaaer tilbords, vilde han blive vel modtagen, og maaskee endog Herr Stor-Vicaren eller Hans Naade, Erkebispen, hvem han skulde tale med, vilde beholde ham til Taffels.

Paa Veien til Kirken gik Abbeden for anden Gang igjennem Sortebrødre-Gaden og kastede paany et speidende Blik ind i **Cantagrels** Boutik; Slagteren var endnu fraværende og Svenden thronede endnu stedse paa sin Herres Sæde. Præsten fortsatte sin Vei til Kirken. Men saasnart han var indtraadt i Cathedralen, forjog den værdige Pastor enhver verdslig Tanke og beredte sig til det hellige Offer, der var ham paalagt. Han skred frem med en from Mine igjennem Kirken, og efter at have gjort den sædvanlige Hilsen foran det fornemste Alter, begav han sig til Sacristiet, hvor han iførte sig sin Medbroders præstelige Dragt. Han traadte derpaa frem med Bægeret i Haanden og knælede for Altret. Efter endt Messe gik Pastor **Chambard** tilbage til Sacristiet og var netop der ifærd med at afklæde sig, da en af Kirkens Betjente kom og spurgte, om ikke Abbed **Mariotte** var tilstede.

„Nei," svarede Præsten, „han er i Blagnac, og har bedet mig læse Messen i hans Sted; hvad vil man ham?"

„Der er en Mand, som venter ham i Skriftestolen, og som har paalagt mig at lade

ham det vide. Manden bad om ikke at maatte vente længe; han synes at have megen Hast."

„Nu vel, saa svar ham, at Abbed **Mariotte** ikke er tilstede, men at jeg er beredt til at træde i hans Sted; siig ogsaa, at hvis han vil vente til imorgen, saa kommer Abbeden hjem endnu i denne Aften."

Et Dieblik efter kom Betjenten tilbage og meldte Pastor **Chambard**, at den Bodfærdige ventede ham. Pastoren begav sig da hen til Skriftestolen, som efter Skik og Brug laa i den mørkeste Deel af Kirken. Den Mand, som havde ladet ham kalde, ventede ham paa Knæ, men han kunde ikke see Synderens Ansigt, da denne vendte Ryggen til ham og pressede sit Hoved heftigt imellem sine Hænder. Præsten satte sig i Stolen og Skriftemaalet begyndte.

Et Qvarteers Tid efter aabnedes Skriftestolens Dør igjen, og den Guds Mand lod sig tilsyne bleg, skjælvende og neppe istand til at holde sig opreist; hvad Synderen angaaer, da var han undflyet med et Fortvivlelsens Skrig, idet Præsten havde negtet ham Absolutionen.

Den gode Geistlige støttede sig et Dieblik imod en af Kirkens Piller, som om han følte, at Benene svigtede under ham; derpaa forlod han Kirken gjennem en af Sidedørene, med vaklende Gang som en beskjenket Mand, uden at vende tilbage til Sacristiet og uden at tage Afsked med Nogen. Snigende sig igjennem de mest øde og afsides Gader, forlod han Byen med saa hurtige Skridt, at man aldrig skulde have tiltroet ham Kræfter til at gaae saaledes, og han glemte baade Frokosten hos Abbed **Mariotte**, sit Besøg hos Erkebispen, Drømmen om den naadige Herres Middagsmaaltid, sine Embedsforretninger og sine private Erinder. Ankommen paa Veien til Croix=Daurade, fordoblede han sine Skridt med fornyet Iver. Hans Sindsbevægelse var saa stor, at han gik forbi Korset, der var opreist ved Indgangen til Landsbyen, uden at blotte sit Hoved for Christusbilledet: drivvaad af Sved ankom han til Præstegaarden, hvor **Marie** gjorde sig tilgode i en velbehagelig Orkesløshed. Indtraadt i Præstegaarden standsede han først midt i sit Værelse og søgte efter sit Lommetørklæde for at aftørre sin Pande, men Tørklædet havde han tabt. For at skjule sin Uro, vilde han tage sin Tilflugt til Breviariet, men dette havde han glemt i Sacristiet i Toulouse. Intet var da istand til at hjælpe paa hans Holdning. Uroen i hans Bevægelser, Uordenen i hans Toilette hentydede paa en vigtig Catastrophe, som enten var foregaaet eller stod lige forhaanden. Han var ubevægelig og stum; men hans Dine rullede i deres Huler, hans Knæe stødte skjælvende sammen, og alligevel faldt det ham ikke ind at sætte sig. Instinctmæssig skød **Marie** en Lænestol hen bagved ham; det var den høie Tid: den stakkels Præst faldt ligesom sønderknust tilbage i Stolen.

„Herre Jesus!" udbrød **Marie**, idet hun slog Hænderne sammen og hældede sig tilbage, for ligesom med eet Blik at opfatte alle disse Skrækkens Kjendetegn, „hvad er der dog hændet Dem, Hr. Pastor?"

„Hvad der er hændet mig?" spurgte Præsten med en bestyrtet Mine, „hvad der er hændet mig? — Intet; Gud være lovet! Intet!"

„Men De er jo ganske forstyrret i Hovedet. Jeg har aldrig i mine Dage seet Dem saadan."

„Du tager feil, min gode **Marie**, jeg er ganske som jeg pleier."

„Og hvorfor er De da kommen saa snart tilbage. Jeg vædder, De har ikke engang spiist Frokost?"

„Jo vist, **Marie**, jo, jeg troer nok, at jeg har spiist," og den gode Præst bemærkede i det samme, at han reent ud sagde en grov Usandhed.

„Nei, De har ikke spiist Frokost," gjentog **Marie**.

„Det har jeg ikke heller, **Marie**."

„De er da vistnok sulten?"

„Nei, **Marie**, jeg er slet ikke sulten, ikke det mindste, det kan Du troe mig."

„Men De kan dog ikke vente til Aften, uden at nyde Noget?"

„Jeg kan Intet spise, **Marie**."

„Hvad for noget; De har Ingenting nydt, og De vil dog ikke have Noget; Du min Gud, hvad skal dette sige, Hr. Pastor? Desuden kan De ikke undslaae Dem for at spise til Aften; De er jo bedet til **Siadoux**."

„Ved at høre dette Navn udstødte Præsten et halvqvalt Skrig, og nu, som om en eller anden indre Dæmring var brudt, flød tvende Strømme af længe undertrykte Taarer ned over Oldingens blege og furede Kinder. Men nu begreb **Marie**, som i Grunden var en god Pige, omendskjøndt lidt despotisk, — saaledes som det bør sig enhver gammel Pige, naar hun ikke vil fordærve Standen, — at hendes Herre var ramt af en eller anden heftig Kummer, som han var nødt til at indeslutte i sit Hjerte, og at han følgelig havde Trang til Eensomhed og Taushed, disse Menneskets bedste Fortrolige i Smerten. Hun fjernede sig derfor, uden at sige et Ord, men ikke uden at gjøre sig tusinde Formodninger, hvoraf dog vistnok ingen bragte hende det Maal nærmere, som hun søgte. Endelig, en halv Times Tid senere, da hun i sin piinlige Uro ikke længer taalmodigt kunde vente paa, at Præsten kom ind til hende eller kaldte hende, gik hun igjen ind i hans Værelse med en Kop varm Mælk og Sukker i sin Haand. Præsten laa paa Knæ for et Crucifix og bad; han saae hende ikke træde ind, men fortsatte sin Bøn. **Marie** blev staaende ved Døren, med Koppen i Haanden, men et Øieblik efter lod den stakkels Geistlige sit Hoved synke ned paa Bedestolen med en saa dyb Sukken, at, omendskjøndt hendes Herres Kummer gik den gamle Pige nær til Hjertet, hun dog følte, at dette ikke var det passende Øieblik til at indblande sig i en saa dyb Sorg; hun lod sig da nøie med at sætte Koppen fra sig paa et Hjørne af Bedestolen, og trak sig tilbage paa Taaspidserne, uden at Præsten engang havde bemærket hendes Indtrædelse ligesaalidt som hendes Bortgang.

Nogle Skridt fra dette Sted frembød **Siadoux's** Bolig et Skuespil, der var meget forskjelligt fra det, som vi nylig have stillet Læserne for Øie. Fordelene af en udbredt Oliehandel, i Forbindelse med Indtægterne af et Par hundrede Tønder Agerland, skabte en vis Grad af Velstand i dette Huus, og denne Velstand vedligeholdt ialmindelighed Munterheden der. Denne Dag isærdeleshed herskede et Overmaal af Lystighed indenfor dets Vægge. Efter Familiefaderens Befaling tilberedte man det Maaltid, der var bestemt til Høitideligholdelsen af hans Hjemkomst. Enken **Mirailhe** var ankommen, og hendes Broderbørn, der bestode af 3 Sønner og 2 Døttre, overvæl-

dede hende med Kjærtegn. Man sang, man lo, man kysſedes, og alt dette med den sprudlende Glæde, der charakteriserer Sydens Beboere. Midt iblandt sine Neveuer og Niecer, hvilke Enken **Miraihe** elskede som om de vare hendes egne Børn, faldt det hende heller aldrig ind at tale om sin salig Mand eller om dem, der gjorde Fordring paa at erstatte hendes Tab; tvertimod udkastede hun ofte den Plan, at hun vilde sælge sin Boutik i Toulouse og bosætte sig i Croix-Daurade hos sin Familie, en Plan, som man vel kan tænke sig blev modtagen med Enthousiasme af hendes Broderbørn, hos hvilke — til Skam for Menneskeheden maa det siges — Haabet om en god Arv ikke lidet opflammede Kjærligheden til deres Tante. Naar Enken kom tilbage til Toulouse, naar hun paany var underkastet et andet Ægteskabs Fristelser, og igjen var Gjenstanden for **Cantagrels** Galanterier, da flagrede rigtignok hendes svage Hjerte snart iblandt Ubestemthedens Skyer, ja følte endog Tid efter anden stærke Anfægtelser til at flyve ind i et nyt Ægteskab. Men i Croix-Daurade toge alle saadanne slemme Tanker Flugten, forjagede af Familiens gode Genius. Den fortræffelige Tante lod sig uden Omstændigheder forkjæle af sine Neveuer og Niecer, og Tiden gik hen under Spøg og Latter.

Imidlertid faldt Aftenen paa, og **Saturnin Siadoux**, som havde forkyndt sin Tilbagekomst til om Eftermiddagen, var endnu ikke ankommen. Enhver begyndte derfor allerede at føle denne ubestemte Uro, som altid ledsager Forventningen, da netop Huusvennerne **Delguy** og **Gueland** ankom og forvandlede den begyndende Urolighedsfølelse til en slet og ret Utaalmodighed. De berettede, at de havde hørt, at en skrækkelig Storm den foregaaende Dag havde raset imellem Montgiscar og Villefranche. Man sluttede deraf ganske naturligt, at de ved Bækkenes Opsvulmen forstyrrede Veie havde tvunget **Saturnin Siadoux** til at forblive i Castelnaudary eller standse i Montgiscar hos en Fætter af Familien. Hvad der retfærdiggjorde Sandsynligheden af denne Formodning var den Omstændighed, at Stormen, som den forrige Dag var brudt løs en Snees Miil derfra, syntes i denne Time at have naaet lige til Toulouse. Vinden havde reist sig, Himlen var bedækket med Skyer. Regnen flød ned i Strømme; Natten blev sort. Man ventede derfor ikke længer at see ham komme hjem.

„Men hvorfor er ikke engang Pastor **Chambard** kommen?"

„**Marie** sagde mig, at han imorges var gaaet til Toulouse," svarede **Josephine Siadoux** Tanten, som havde gjort dette Spørgsmaal, „og maaskee er han ikke vendt tilbage."

„Ih, jo vist," sagde **Constance**, den anden Datter, „thi jeg har seet ham gaae ind i Kirken i Eftermiddags, da Klokken var henimod 4; men det kan nok være, at han er syg, thi han var bleg som et Liig."

„Hvem? Præsten?" spurgte **Johan Siadoux**, som netop traadte ind, „nei, han er ikke syg, thi, da jeg før vilde gaae Fader imøde, opdagede jeg ham paa Kirkegaarden. Men jeg kunde blot ikke begribe, hvad han bestilte der: han laa ved Foden af Korset og syntes at bede."

„Og jeg," sagde **Ludvig**, „jeg bemærkede ham ved Enden af Landsbyen, og uden Hat, skjøndt det regnede stærkt, og jeg maa

endnu fortælle, at da jeg ikke begreb, hvad han gjorde der med blottet Hoved, saa nærmede jeg mig til ham for at tiltale ham, men, idet han lagde Mærke til mig, tog han Veien bagom Gjærdet, ligesom for at undgaae mig. Og jeg lod ham, min Tro, gaae sin Gang, da jeg ikke pleier at løbe efter dem, som undflye mig."

„Det er besynderligt," sagde Enken **Miraille**, som havde en stor Bevaagenhed for den gode **Chambard**. „**Thomas**," tilføiede hun, henvendt til den ældste af de tre Sønner, „Du skulde dog gaae hen til ham."

„Gjerne," svarede den unge Mand, tog sin Hat og gik bort uden videre Bemærkninger.

Men paa Halvveien mødte han den gamle **Marie**, som han gjenkjendte ved Skinnet af hendes Lygte.

„Men, min gode **Marie**, hvad tænker dog Hr. Pastoren paa? Vi have ventet ham Kl. syv, og see nu er Klokken allerede otte..."

„Kanskee Deres Fader er kommen hjem?" spurgte **Marie**.

„Nei, og vi vente heller ikke længer at see ham idag, men derimod gjøre vi Regning paa vor Præst."

„Ja, min kjære Hr. **Thomas**, da gjør I saamænd Regning uden Vert, som man siger, thi Hr. Pastoren — jeg veed saa Skam ikke, hvad der gaaer af ham siden imorges, den stakkels, kjære Guds Mand! — men hvad jeg veed, det er, at han har paalagt mig at undskylde ham hos Eder, og at jeg just var paa Veien for at udrette hans Ærinde."

„Hvad, han kommer ikke?" udbrød **Thomas**; „er det, fordi det er slet Veir, da veed Gud, om jeg saa skulde bære ham..."

„Stop, min Søn," sagde den gamle **Marie** med denne hjertelige Fortrolighed, der endnu kun har hjemme paa Landet; „hvis I vil høre et godt Raad, saa lad Pastoren være i Ro for idag; jeg troer ikke, han er i Humeur til at more sig."

„Er han da syg?"

„Nei, men jeg veed ikke, hvad for en Efterretning han har faaet i Toulouse, men hvad jeg godt veed, det er, at han kom forstyrret hjem fra Byen, og at han efter sin Hjemkomst ikke har gjort andet, end at græde, sukke og bede."

„Nu vel, saameget desto mere bør vi forsøge at adsprede ham; hjemme hos os vil han netop finde glade og muntre Folk; min Tante **Miraille** har desuden svoret, at hun ikke vil sætte sig tilbords, medmindre hun har sin gode Ven Pastoren ved sin høire Side; jeg vil derfor ind til ham, **Marie**, og enten det nu skeer med det Gode eller med det Onde, saa tager jeg ham med hjem."

„Saa kom da," svarede **Marie** og rystede paa Hovedet, „men jeg tvivler stærkt paa, at han bestemmer sig til at følge Jer."

Nu toge de Begge to Veien til Præstegaarden, og da Huusholdersken havde en Hovednøgle, traadte de ind uden Støi; med **Marie** foran sig trængte **Thomas Siadoux** snart ind i Pastor **Chambard's** Værelse. Denne sad i sin store Lænestol, med Hovedet ned mod Brystet, med begge Hænder udstrakte paa sine Knæe, og liig et fuldkomment Billede paa den dybeste Nedslagenhed. Han bemærkede Skinnet af Lygten, han troede, at **Marie** var vendt ene tilbage og lod sig ikke forstyrre.

(Fortsættes.)

En Pariser Retsscene.

Det er en Portner, en slet og ret Portner, der fremtræder for den ordinaire Politiret; — en Portner af den gamle Verden, som ikke i mindste Maade gjør Fordring paa den nyere Dannelses Politur. Ved at betragte denne Mand, som er 62 Aar gammel, og som i over 30 Aar — baade Hverdage, Søndage og Helligdage — har siddet indesluttet i sin lave Kjælder, kan man ikke lade være at ynkes over Philanthroperne, som drage tilfeldts imod Afsondrings-Systemet. I Sandhed, det er ikke smukt af Justitsen at forurolige denne stakkels Djævel, som i sin Hules stille Fred ikke hører det mindste til hvad der foregaaer udenfor. **Larose** er hans Navn.

Præsidenten. Natten til den 19de October har De ladet deres Port staae aaben.

Larose. Saadan er jeg nu engang, jeg er troskyldig, jeg er ikke bange for Tyve.

Præsidenten. Men alle Andre ere ikke saa sorgløse som De. De kunde, ved deres Forsømmelighed, give Kjeltringer Leilighed til at udplyndre Deres Huusbeboere.

Larose. En anden Gang skal jeg lukke — lad det saa være godt. (Tilhørerne lee.)

Præsidenten. Men det kan ikke gaae saaledes hen. — De maa dog kjende noget til Politi-Anordningerne?

Larose (med Værdighed). Min Herre! Jeg har aldrig havt det Ringeste af skaffe med Politiet. — Jeg kjender det ikke. (Almindelig Lystighed.)

Præsidenten. De har paadraget Dem en Bode. — De kan vel begribe, at Deres Huusbeboere bør kunne sove med Rolighed og at derfor Porten bør holdes lukket.

Larose. Godt nok, men det er ganske det Modsatte med mig; jeg sover ikke roligt uden naar den er aaben, — (Latter.) — thi saa behøver jeg ikke at staae op for at trække Slaaen fra.

Præsidenten. Det, De der siger, taler just ikke meget til Deres Undskyldning.

Larose. Ja, men den samme Aften var jeg desuden i et forbandet ondt Humeur. Der boer i Huset en ung Maler, som havde drillet mig saaledes, at jeg kunde springe i Flint derover. Forestil Dem en ung Mand, paa omtrent 20 Aar, velbygget, stærk, med gode Arme og Been og smukke Øine, men som aldrig vil betale mig min Douceur, naar han kommer hjem efter Midnat, den store Strik! — (Vedholdende Latter.) — Nu, denne samme Nat lod jeg ham til Straf staae og banke saa længe, indtil han kom frem med meget fordeelagtige Tilbud — 1 Franc, 2 Fr., 3 Fr., saaledes blev han ved at lægge til; — endelig sagde han 5 Fr. „Stik dem ind under Porten," sagde jeg til ham, „saa skal De komme ind; hvis ikke — bliv udenfor. — Betaler De, saa skal vi være qvit for det Hele, som De skylder mig." — Han skyder Pengestykket ind og, da jeg er en Mand, der staaer ved mit Ord, aabner jeg Porten. Han gjorde en styg Grimace, — det var ogsaa 5 Francs ud af hans Lomme. (Latter.)

Præsidenten. Til Sagen, om jeg tør bede!

Larose. Saasnart han er kommen indenfor, siger han: „Ak, min kjære Mand, ved at trække Pengene op af Lommen har jeg tabt en Napoleon derude; kom dog og lys lidt for

mig, mens jeg leder om den." — Jeg tager et Lys og er dum nok til at gaae ud paa Gaden. Lige med Eet smækker han Porten i for min Næse. — Jeg banker — Ingen hører mig. Efter en 5 Minutters Forløb raaber den Esel af en Maler: „Faer **Larose**, jeg vil ikke være mere ubillig end I; stik mine 5 Francs ind under Porten, saa skal I komme ind." — (Almindelig Latter.) — Jeg var vel nødt til at finde mig deri; men af Ærgrelse lod jeg Porten staae aaben hele Natten, for at sove i Ro og Mag.

Den uheldige Portner dømmes til to Francs Bøde.

Larose. Det er det Samme, men med Politiet vil jeg ikke have at bestille.

(Latter paany.)

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Literatur.

Frihed og Fædreland, en Børnebog af H. P. Holst. Bing & Søns Forlag. — Udlandet har sine Bogmesser, hvor Literaturen i rig Overflødighed udfolder Alt, hvad et videbegjærligt og nydelystent Publicum kun kan ønske sig til Tilfredsstillelse af sin aandelige Trang, ligefra det lyriske Digt, der i sin Umiddelbarhed bevæger sig iblandt Stemninger og Tilstande, indtil Kogebogens prosaiske Forskrifter, ligefra den mest dybtgaaende philosophiske Reflexion til den barnlige Verdens Fibel og ABC. — Hertillands er det fortrinsviis ved Juletider, at Literaturens Træ sætter Frugter, og det med en Frodighed, der vidner om, at Fædrelandets Jordbund ogsaa i denne Henseende gjemmer et rigt belivende Princip i sit Skjød. Men med disse Literaturens Frugter er det her, som andetsteds, høist forskjelligt bevendt. Medens man strax ved den første Mundsmag, med en Følelse af Flauhed eller Væmmelse, bortkaster Nogle, exempli gralia **Julius Carlo's** Novelle: De tre Landsmænd, ere der Andre, som kun forskaffe en flygtig, forbigaaende Nydelse, saasom **Torkel Tranes** soidisant humoristiske Novelle: Let Sind og Letsind, og atter Andre, som ved deres gedigne Indhold og ædle Form styrke vor Aand og qvæge vore Følelser. Blandt disse Sidste indtager **H. P. Holst's Børnebog** en beskeden, men hæderlig Plads. Skreven for „de Smaa" tiltrækker den ogsaa „de Store", idet den skildrer os ædle Personligheder i et klart og vellydende Sprog; beregnet paa at vække i den Unges Hjerte en varm Følelse for Alt, hvad der er stort og ophøiet og skjønt, vil den fremkalde de samme Følelser hos Enhver, der ikke troer sig for klog til at læse den, fordi den fremtræder under det fordringsfrie Navn af en Børnebog. — Bogen indeholder 6 Fortællinger: 1) **Niels Ebbesen**; 2) **Martin Luther**; 3) **Saragosa**; 4) **William Wilberforce**; 5) **Wilhelm Tell** og 6) **Andreas Hofer**, af hvilke den fjerde og sjette maaskee ville læses med størst Interesse baade af Unge og Gamle, fordi de fremfor de øvrige have Nyhedens Tillokkelse. — Forfatteren har kaldt sin Bog „Frihed og Fædreland", men er ogsaa denne Titel i sin Heelhed passende, vil man maaskee spørge, siden det kun er i den første Fortælling, at fædrelandske Forhold afhandles, at en dansk Mands kjække Bedrift føres os for Øie? — Vistnok er Titelen passende, svare vi: „Frihed" staaer der, fordi ethvert af de historiske Billeder, Bogen indeholder, fremstiller et Exempel paa, hvorledes aandelige eller borgerlige Lænker kunne brydes; „Fædreland" staaer der, fordi disse lysende Exempler, omendskjøndt næsten alle hentede fra andre Lande, dog maae styrke os

i vor Overbeviisning om, at Han, der holder Nationernes Skjæbne i sin almægtige Haand, heller ikke vil forsage vort lille Fædreland i Farens Stund, naar vi kun efter hine Mønstre samles i Enighed, og kæmpe med Kraft og Udholdenhed. — Og saaledes ville vi have denne Bog paa det bedste anbefalet baade til Store og Smaa!

— En af de smukkeste æsthetiske Productioner, Julen har bragt os, er „**Korsveien**“, en Novelle af Forf. til „En Hverdagshistorie“. Denne Forfatter har et carte blanche paa at behage, der ved hvert nyt Arbeide bliver fornyet. Om ikke alle hans talrige Noveller gjøre den samme Virkning, læser man dem dog alle med Fornøielse, og det er en ganske naturlig Følge deraf, at Forfatteren bestandig bliver sig selv tro, og at der er en aandelig Modenhed i hans Værker, der aldrig fornegter sig, hvad Dom man end forresten finder sig beføiet til at fælde om Handlingens Gang, de optrædende Personer o. s. v. Sammenligner man denne Forfatter med de mange andre Novellister, der skyde frem ligesom Paddehatte, føler man allerbedst Rigtigheden heraf, thi medens man hos disse, selv hvor der er umiskjendeligt Talent, ikke sjeldent stødes tilbage af Flauhed og Smagløshed, Uforstand og Fadaiser, føler man sig hos hiin altid hyggeligt tilmode, som naar man er i godt Selskab, i Selskab med en fiint dannet Aand, hvis Nærhed virker forfriskende og befrugtende paa os. Man læse denne smukke Novelle, han i disse Dage har skjenket os, og man vil forbauses over, hvorledes den imponerer ved sin ualmindelige Ro og sin mærkværdige Simpelhed. I disse Egenskaber kjende vi ingen Forfatter siden Goethe, der kan gjøre ham Forrangen stridig.

Det kongelige Theater.

Miss Jackson. „Kommer der da aldrig, naar De er paa Comedie, en Taare i Deres Øine?
Dr. Robin. Aah jo! Undertiden, naar jeg gaaer bort, over de Penge, jeg har givet ud.“
Doctor Robin.

Naar vi sætte ovenstaaende Citat af et lille Eenaktsstykke, der i Onsdags første Gang opførtes, til Motto paa en Theaterartikel, ere vi forud overbeviste om, at de fleste af vore Læsere, der noget stadig besøge det kongelige Theater, ville sympathisere med os i Hovedsagen. Det indeholder nemlig i al sin Laconisme en saa grundig Critik over dette Theaters senere Præstationer, at den vrantneste saavelsom den godmodigste Recensent skulde have ondt ved at finde en bedre. Vi ville ikke igjen forekaste Theatret Opførelsen af „Skinnet bedrager“, thi det er kun et enkelt Misgreb, skjøndt rigtignok et ubegribeligt, naar Talen er om et Stykke, som ikke blot god Smag, men simpel Menneskeforstand er nødt til at forkaste; men hvad vi med Grund troe at burde forekaste Theatret, og navnlig dets Regisseurer, er det indholdsløse og kummerlige Repertoire, der jevnlig averteres fra Mandag til Mandag, og som fjerner Theatrets Venner fra Tilskuerpladsen, idet det gjør dem ligegyldige ved det Gamle og mistænkelige mod det Nye, der nu og da, skjøndt rigtignok saare sjeldent, bliver budt dem. Et øiensfaldende Beviis herpaa frembød i Onsdags de tomme Loger og ubesatte Bænke, og det uagtet at der opførtes et nyt Stykke for første Gang, det lille nemlig, hvoraf vi ovenfor have citeret et Par Repliker, og et ældre: „Alferne“, af Prof. Heiberg, der i tidligere Dage har været et Yndlingsstykke, og fortjener at blive det til alle Tider. „Skinnet bedrog“ da ogsaa denne Gang, thi det sparsomme Publicum, der sagtens kun havde ventet sig en fattig Fornøielse, morede sig ubeskriveligt, og det hører nok til Sjeldenhederne i den senere Tid, at Publicum saa veltilmode har forladt nogen Forestilling. Hvad „Doctor Robin“, et Eenakts-Lystspil af Jules de Premarey, angaaer, da er det ikke noget Mesterværk, og fra Æsthetikens Side kunde der være ikke lidet at udsætte paa det; men det er morsomt, anlagt med en vis Behændighed og udført med den Raskhed, som er Franskmændene eiendommelig i alle de forskjellige Retninger af Kunsten. At der blander sig lidt Unatur med i Spillet, at Effecten outreres ud over Skjønhedsliniens Grændser, at Indtrykket af Opløsningen hverken bliver fuldkommen reent eller harmonisk, Alt dette vilde det være en let Sag at godtgjøre, hvis vi overhovedet fandt det passende at anvende en saa rigoristisk Critik paa en saadan Bagatel som et Eenaktsstykke efter det Franske. Vi ville saameget nødigere lade os forlede hertil, som vort Publicum er nøieregnende nok og ikke sjelden selv ødelægger sin Fornøielse ved at anstille dybsindige critiske Betragtninger over det, der ifølge sin Natur kun er bestemt til en forbigaaende passe-temps, og som saadan hverken udfordrer eller taaler Critiken. Indholdet af det lille Stykke, er i al Korthed følgende. Hr. **Jackson**, en rig Fabrikant, er med sin Datter **Marie** kommet ind til London i Anledning af nogle Affairer. Dat-

teren, en overspændt og sværmerisk Natur, bliver af de shakspearske Stykker paa Drurylane reven ud af sine sædvanlige Forhold og ind i en poetisk Sphære, i hvilken den store Skuespiller **Garrick** staaer for hende omgiven af en saadan Nimbus, at han fordunkler alt Andet, fylder hende med sværmeriske og phantastiske Drømmerier, gjør hende kjed af hendes Forlovede, en dygtig Advokat, indvirker fordærveligt paa hendes Nervesystem og bringer hende i en saadan Tilstand, at den skikkelige Fader, der elsker hende over Alting, bliver alvorlig bekymret for hendes Liv og hendes Helbred. For at curere hende, faaer han det Indfald at bede **Garrick** selv komme til sig og betroe ham det Hele. Denne, der netop samme Dag har en Proces for Retten af en høist vigtig Natur, da den skal sikkre ham Besiddelsen af en fornem, rig og fortræffelig ung Dame, som han elsker, har kun lidt Lyst til at spille Læge her; men da han tilfældigviis erfarer, at den unge Dame er forlovet med den Advokat, der fører hans Sag og skal hærde ham Besiddelsen af hans Elskede, glæder han sig over at kunne belønne ham ved til Gjengjeld at give ham hans tilbage og paatager sig Rollen. Forklædt som en gammel Doctor nærmer han sig den unge Pige, søger at vinde hendes Fortrolighed, leder hende efterhaanden ind paa Themaet om Skuespillere og Theatre, gjør sig al Umage for med Forstandens og Prosaens Iis at kjøle hendes altfor hede Begeistring og troer allerede at have vundet Spillet, da hendes længe tilbagetrængte Følelse paa engang giver sig Luft i en saa lyrisk Eruption, at hendes Tales begeistrede Strømning ikke blot bringer hende til at glemme sig selv og den Tvang, hun har vaalagt sig, men endogsaa bringer **Garrick** til at falde ud af sin Rolle og river ham saa uimodstaaelig med, at han glemmer den Rolle, han har paataget sig, glemmer sin Ven Advokaten og de Forpligtelser, han skylder ham, glemmer sin Elskede og sit Forhold til hende, kaster sig for **Maries** Fødder og tilstaaer hende i de lidenskabeligste Udtryk, at han er **Garrick**, at han tilbeder hende, og ikke kan leve uden hende. Overvældet af sine Følelser synker **Marie** i hans Arme og iler ud af Stuen, for at bekæmpe sin Undseelse og sin Forvirring. I dette meget critiske Dieblik kommer Advokaten tilbage — han har vundet Processen og skynder sig for at meddele **Garrick** denne glædelige Efterretning. **Garrick** er i den piinligste Forlegenhed, hans hurtigvakte Lidenskab kæmper med Pligt og Samvittighed, og hvert Dieblik kan han vente **Marie**. Neppe har han faaet Advokaten bort igjen, før hun træder ind, — men i samme Dieblik er ogsaa hans Beslutning fattet. Han sætter sig hen ved et Frokostbord, der staaer dækket paa Scenen, han lader, som om han slet ikke lægger Mærke til **Marie** og drikker det ene Glas efter det andet; med en Resignation, som rigtignok gaaer noget vel vidt, anstiller han sig beruset og gjennemfører dette i den Grad, at det i faa Minutter lykkes ham ikke blot at ødelægge sit Billede i Miß **Jacksons** Hjerte, at styrte hende ned fra hendes poetiske Himmel og hendes drømte Salighed, men ogsaa — at curere hende for bestandig. Hun vender tilbage til sin første Kjærlighed, til Advokaten, denne er gjennemtrængt af Taknemmelighed imod sin Ven, Faderen fuld af Beundring for den store Kunstners mærkværdige Talent — og **Garrick** selv har i mindre end en halv Time tabt et ædelt Hjerte, men seiret en af sine skjønneste Triumpher som Kunstner og som Menneske. Efter alt dette seer man, at dette lille Stykke, med alle sine svage og gode Sider, staaer og falder med Udførelsen af **Garrick**. Naar vi derfor sige, at det vandt et ganske usædvanligt Bifald, saa tilkommer Æren derfor ikke nær saameget Forfatteren som Instructeur **Nielsen**, der ved denne Fremstilling uimodsigelig har godtgjort, hvad allerede ikke faa af hans tidligere Præstationer have tydet hen paa, at han ogsaa i Charakteerfremstillinger vil komme til at indtage en høi Plads paa vor Scene. Vi glæde os saameget mere over, at denne Tendents hos Hr. **Nielsen** meer og meer gjør sig gjældende, som det indeholder det bedste Argument imod dem, der dele den taabelige Anskuelse at en smuk Personlighed og en klangfuld Stemme ere nok til at skabe en stor Skuespiller. Legemets og Stemmens Skjønhed er kun et Materiale hos Skuespilleren for den skabende Sjæl — uden den gjøre de ingen Virkning, med den ere de istand til det Høieste og Største. Om Hr. **Nielsen** har lignet **Garrick** eller ikke, er her fuldkommen ligegyldigt; thi en ydre Portraitlighed kan kun overraske et Dieblik, ikke fængsle og interessere; men fra Kunstens Standpunkt lignede han ham fuldkommen, og det er den eneste Sandhed, der her kommer i Betragtning. Hans Fortælling om Barnet, der vil plukke Gyldenlakken og er lige ved at styrte ned fra Taget, var en **Garrick** værdig, og hans naturtroe Gjengivelse af den gamle Læge og af den berusede Skuespiller fremkaldte et træffende Billede hos os af hine Metamorphoser, der har gjort den engelske Scenes Proteus saa verdensberømt, at

Erindringen derom endnu i vore Dage forplantes gjennem en Række af Anekdoter. Om Jfr. **Ryges** Fremstilling af Miss **Jackson** maae vi indskrænke os til at bemærke, at hendes begeistrede Improvisation om **Shakspeare** og **Garrick** lykkedes hende fortræffeligt. Hvis Forfatteren har villet skildre en stille Sværmerske, der snarere kan bukke under for en Lidenskab end forraade den — og paa den gode Smags Vegne antage vi, at det har været hans Hensigt, — saa har han været besynderlig uheldig; hvis han derimod har villet skildre et romanagtigt Fruentimmer, hvis Metromanie kaster sig paa **Shakspeare**, og hvis Nymphomanie kaster sig paa **Garrick**, saa har han været det ikke mindre, thi af begge disse Væsner, der umulig kunne gaae op i en høiere Eenhed, findes der her Elementer. At Jfr. **Ryge** derfor ikke har indladt sig paa at løse en Opgave, som ikke kan løses, er saare begribeligt, og at hun med stor Moderation søgte at formilde det Uskjønne og Uqvindelige i dette Virvar fortjener Paaskjønnelse og Tak.

I „Alferne", der sluttede denne Forestilling, gjorde Publicum Bekjendtskab med en lille Jfr. **Garlieb**, der forraader smukke Anlæg for Dandsen, og i hvis Stillinger og Bevægelser, der ligger en naturlig Gratie, som ikke er almindelig hos vort dandsende Personale. Den lille **Fredstrup**, der synes at have Alfernes langsomme Væxt, thi han bliver bestandig den lille, fremsagde som Alfen **Zerina** sine smukke Vers saa rigtigt og sundt, at denne Rolle neppe nogensinde vil finde en bedre Fremstiller end ham. Det er et lillebitte Menneske med et meget stort Talent, — og det er ikke saa uinteressant, hvor man desværre saa ofte seer Exempler paa det Modsatte. Men hvorledes vil det gaae ham, hvis han ikke vil til at vore?

— Hr. Syngemester **Rung** havde for 2 Aar siden den heldige Idee at indstudere **Mozarts** „**Figaros Giftermaal**" i det italienske Sprog med en Deel af Theatrets Personale og Nogle af Eleverne, der ikke tilforn havde havt Leilighed til at forsøge sig i større Partier. Dette Forsøg, der, som man vil erindre, kronedes med meget Held, har vistnok ikke været uden gavnlig Indflydelse paa vor Operas senere Historie derved, at det saa at sige vakte de slumrende Evner og den slumrende Selvbevidsthed hos Adskillige af dem, hvem vi nu maae tælle blandt vor Operas Hovedstøtter. Det er saaledes ikke usandsynligt, at den Nydelse, der nu er bleven det musikalske Publikum til Deel ved Gjenopførelsen af det Mozartske Mesterværk, der vistnok med Grund kan gjøre Fordring paa en fast Plads paa Repertoiret, meest skyldes dette Foretagende af Hr. **Rung**, for hvilket der derfor tilkommer ham den varmeste Tak. Vel er den Udførelse, der nu bliver „Figaros Bryllup" til Deel paa vor Scene, langtfra at kunne kaldes fuldendt, men den er omtrent saa fuldkommen, som den med vor Operas svage Kræfter for Øieblikket kan blive, og det fortjener allerede til en vis Grad Anerkjendelse, at man med Forstand benytter de Kræfter, man har. Saaledes er Hr. **Hansen's** Figaro vistnok langt fra at være, hvad den bør være; men for det Første eier vor Scene Ingen, der bedre end han kunde udføre dette Parti, og dernæst maa man ikke forglemme, at Hr. **Hansen** i Relation til hans tidligere Præstationer af denne Art her har leveret noget Overordentligt. Efter vor Formening er man ikke ganske retfærdig i sin Dom over denne Sanger i dette Parti, især er det ældre Folk, hvis Ungdoms Minder, som de ikke kunne abstrahere fra, forlede dem til denne Uretfærdighed, der ikke engang har en gyldig Grund. Det er naturligviis nærmest Hr. **Cetti**, med hvem man nu sammenligner Hr. **Hansen**. Men Hvad havde da hiin forud for denne? — Naturlig Ynde og Vivacitet. — Voila tout! I alle andre Henseender overgaaer vistnok Rollens nuværende Fremstiller dens tidligere: hans Spil er sandere, hans Diction correctere, hans Sang langt fortrinligere og disse Egenskaber maae dog vel hos den, der søger en sand Kunstnydelse ved at høre en Opera, kunne opveie de blot ydre og tilfældige Fortrin. — Md. **Stage** mangler for at være en god Susanne ikke Andet end en stærkere og fyldigere Stemme. Der er neppe Nogen af det hele Theaterpersonale, der med større Forstand og større Kunst forstaaer at benytte sine Evner, end denne Sangerinde; og det er derfor dobbelt beklageligt, at disse ikke ere større; Stemmens kunstige Uddannelse er hos Md. **Stage** mere fuldendt, end hos Nogen af vore andre Sangerinder. Mad. **Rungs** hele Personlighed passer ypperligt for Grevindens Rolle, hendes hele Holdning er i høi Grad ædel og indtagende: Ogsaa i Syngepartiet gjør hendes klare og fuldtonende Stemme en ypperlig Virkning, saalænge den bevæger sig i de simple Melodier; for Coloraturer er den ikke skabt, og vi troe derfor, at Md. **Rung** gjorde bedre i at udelade Slutningstrillen i Arien i 2den Act, som stedse mislykkes hende. Seer man hen til, at Hr. **Ferslew** endnu er en uøvet Begyn-

der, fortjener vistnok hans Fremstilling af Grev Almaviva at kaldes meget respectabel, og Hvad han endnu mangler i Anstand og Holdning vil vistnok fortsat Øvelse og omhyggeligt Studium kunne forskaffe ham. Hans Udførelse af Sangpartiet er meget tilfredsstillende og vidner om, at han i den senere Tid har anvendt en rosværdig Flid paa sin kraftige og malmfulde Stemmes kunstneriske Uddannelse; den ubehagelige Læspen i Sangen har Hr. **Ferslew** dog endnu ikke kunnet vænne sig af med, og ikke sjelden sporer man nogen Usikkerhed hos ham, der har Udseende af at have sin Grund i en vis forunderlig Distraction. Pagens yndige Parti er just ikke i gode Hænder hos Jfr. **Marcher**, hvis hele Personlighed er mindre skikket for denne Rolle; alligevel paaskjønne vi beredvilligen hendes ret heldige Udførelse af Sangpartiet, forsaavidt som hendes Stemme, der egentlig kun har nogen Klang i de høie Toner, tillod en saadan. En Forandring i Costumet vilde vistnok være at anbefale hende. Udførelsen af Bartholo's, Bazile's og Marcelines Partier af DHrr. **Schram** og **Faaborg** samt Jfr. **Fonseca** lod Intet tilbage at ønske. Fra Orchesterets Side udførtes Operaen med Præcision og Correcthed, skjøndt i enkelte Nummere en Forandring af Tempo turde være rigtigst og ønskelig; saaledes forekommer næsten hele 4de Act os at være lidt forceret i Tempoet. Oversættelsen af Recitativerne, hvis Anvendelse istedetfor Dialog vi ikke kunne andet end bifalde, kunde maaskee hist og her have været lidt mere poetisk.

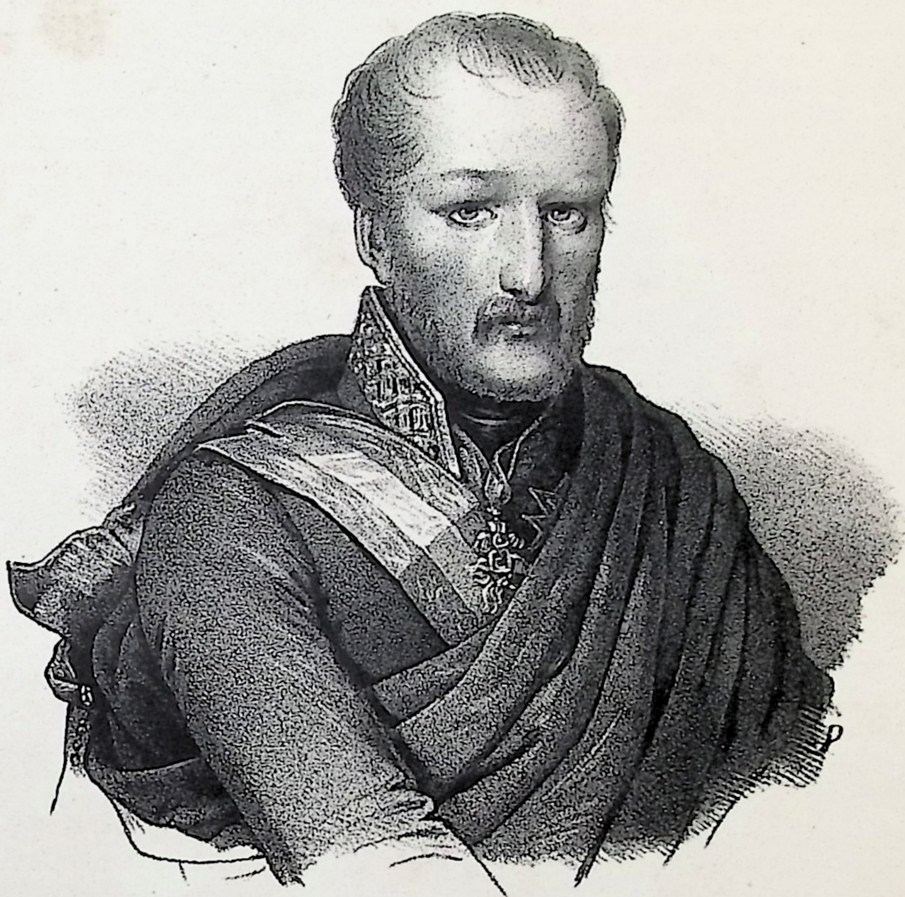
— Den italienske Opera, der ved Opførelsen af **Ricci's** Opera buffa: „Chi dura, vince", og ved Mad. **Secci-Corsis** Ankomst paany syntes at ville fremkalde den hendøende Interesse, har i den seneste Tid atter sygnet, sympathiserende med sin Capelmester, Hr. **Sperati**, der i nogen Tid har maattet overlade Anførerstaven til Hr. **Corsi**. Den sidste Nyhed, Donizettis Opera buffa: „l'ajo nell' imbarazzo" (Hovmesteren i Knibe), har aldeles ikke vundet noget Bifald, uagtet Hr. **Profeti** i Hovedrollen har gjort Sit for at holde dette svage Product. Ikke engang Mad. **Secci-Corsi** formaaede heri at vedligeholde Interessen, skjøndt hun dog sluttede med en Composition af en fyrstelig Maestro. Der hersker nu blandt den italienske Operas Publicum en almindelig og spændt Forventning efter at høre denne fortrinlige Sangerinde i et seriøst Parti, for hvilket hendes hele Personlighed synes mere skikket. I denne Tid indstuderes med al Iver „**Norma**", hvori Mad. **Secci-Corsi** vil udføre Titelrollen, og Mad. **Forconi** Adalgissa. Mad. **Marziali**, der fra forskjellige Sider er opfordret til at overtage dette sidste Parti, seer sig desværre, som det hedder sig, paa Grund af en med en italiensk Impressario indgaaet Contract, der forbyder hende at synge andre end de „første Partier", ikke istand til med sin bedste Villie at efterkomme disse Opfordringer.

Journal for Musik.

Paa Grund af en altfor utilstrækkelig Subskription, vil ovennævnte Journal ikke kunne udgaae, hvilket pligtskyldigst bringes til Kundskab for dem, som have subskriberet.

Det kgl. Theaters Repertoire.

Mandag: **Figaros Bryllup.**
Tirsdag: **Doctor Robin. Divertissement. De Uadskillelige.**
Torsdag: **Eventyret paa Maskeraden.**
Fredag: **Figaros Bryllup.**
Løverdag: **Østergade og Vestergade.**
Søndag: **Capriciosa.**

Em. Bærentzen & Co. lith. Inst.

DON CARLOS.

Ny Portefeuille 1844.

Em. Bærentzen & Co. lith. Inst.

Ny Portefeuille 1844.

Sang for den lille Thorvald.

Rom, Novbr. 1841.

Du lille Mand, der ligger blødt
Derinde i din Seng og gynger
Og har det godt og slumrer sødt, —
En lille Sang jeg for Dig synger.
Du kom, som vi, til Rom som Gjest,
Thi vil vi paa din Velkomst drikke
Og hilse paa Dig her som bedst —
Man agte bør de gamle Skikke.

Hvad Du skal hedde, veed vi nu:
Dit Navn ei nogen Dansk kan glemme;
Vi bære det i trofast Hu
Jo udenlands saavel som hjemme.
Det klinger godt paa Danmarks Kyst
Og klinger godt ved Tibrens Bølger:
Vi Alle hilse det med Lyst,
Thi med det Navn vor Hæder følger.

Sæt derfor kun paa Navnet Priis, —
Men lad os høre nu, Du Kjære!
Hvor skal Du boe? Naturligviis,
Der, hvor vi Alle helst vil være!
I Hjemmets Skjød der skal Du boe,
Dog sid just ei i Hjemmet rolig —
Hent Dig lidt Laurbær, hvor de groe,
Og pynt dermed din Fædrebolig!

Een Ting endnu betænkes maa,
Thi paa sig selv man tør ei stole:
Hvor skal din Ungdoms Tugt Du faae?
Hvor skal vi sætte Dig i Skole?
I Livets Skole skal Du gaae,
I Livet bedst din Kraft kan øves:
Kan denne Skole Du bestaae,
Saa kan Du Alt, hvad der behøves.

Og nu det sidste Spørgsmaal, men
Det sværeste: hvad skal Du blive?
Skal vi Dig see ved Bog og Pen,
Skal Sværd Du føre eller Rive?
Bliv hvad Du vil, bliv dygtig kun
Og gjør dit Land, din Fader Ære!
Bliv hvad Du vil, bliv dygtig kun,
Saa er Du Alt, hvad Du skal være!

Jules Ghys.

For en tredive Aar siden var et rigt Handelshuus i Gent Samlingsstedet for Alt, hvad denne velhavende, blomstrende By kunde opvise af Kundskab, Talent eller Genie. Enhver Time, Handelsforretningerne levnede Husets Chef, opoffredes Musiken og Malerkunsten, tvende Kunster, som han dyrkede med lige Iver og lige Held; de Summer, som Handelens Lykke indbragte ham, ødsledes, under Indflydelse af en fiin og luttret Smag, paa kostbare Instrumenter og Malerier. To Gange om Ugen kom de første Musikere i hans Huus; disse Aftener vare alene helligede Kunstens vanskeligste Opgaver; der spilledes Duos, Trios, Quatuors og det med en lidenskabelig Udholdenhed, der ofte lod Deeltagerne glemme, at Midnattens Time allerede længe var forbi. Disse Dage vare sande Festdage, ikke blot for de begavede Kunstnere, som i en ædel Kappestrid prøvede deres Kræfter, men ogsaa for en udvalgt Kreds af Musikyndere, som benyttede sig af Vertens ubegrændsede Gjæstfrihed, til at gjøre sig bekjendte med Kunstens ypperste Værker. Iblandt de talrige Gjæster af begge Kjøn, som gjerne fyldte Husets elegante Saloner, saae man et lidet, spinkelt, al-

vorligt Barn snige sig om, fremmedt for den prunkende Verden, der omgav det, men allerede fortroligt med de Melodier, som maaskee mangen en indbildt Kunstkjender kun troede opfattet af sit eget kritiske Øre.

Dette Barn var Huusherrens Søn, den lille **Jules Ghys**.

Musiken havde lydt ved hans Vugge; den var ad denne hemmelige Vei, som ingen Dødelig endnu har mægtet at paavise, trængt ind i hans Sjæl paa samme Tid, som hans Læber fandt de første Udtryk for hans barnlige Ønsker, den udfyldte alle hans Tanker om Dagen, den tonede i alle hans natlige Drømme. Ulig alle andre Børn af hans unge Alder, fandt han sin største Glæde i, at sidde taus og ubevægelig i en Krog og lytte til de rige Harmonier; men, naar han useet af Alle kunde liste sig til at lade sine spæde Fingre glide over Strængene paa et Instrument, der var henlagt saa lavt, at han var i Stand til at naae det, da funklede hans mørke, talende Øine, da spillede et Smiil om hans Mund — det var som om de tilsvarende Toner dirrede i hans Indre.

Den Lilles medfødte Tilbøielighed for Musiken kunde ikke blive ubemærket af Faderen; denne gav ham en Violin i Hænderne, og fra dette Øieblik veg Instrumentet næsten ikke fra hans Side. Efter en forstandig og omhyggelig Veiledning, som den Lilles mageløse Flid og store Lærenemhed gjorde til en vederqvægende Opmuntring for Læreren, havde **Jules Ghys** snart bragt det saa vidt, at han — et 6 Aars Barn! — kunde assistere i sin Faders musikalske Soiréer, ved Siden af Mænd, som havde offret Snese af Aar paa Kunstens Udøvelse.

I hans tidligste Barndomsaar havde hans sky Tilbageholdenhed ladet ham blive ganske ubemærket, eller snarere endog frastødt de Ældre, — nu blev han Alles Yndling, især Damernes, og hvo skulde ikke reussere, naar man staaer under deres beskyttende Varetægt! — Han besluttede i sit stille Sind, at blive Kunstner, og at han ikke havde mistydet sit indre Kald, derpaa afgav han allerede i sit 10de Aar et glimrende Beviis ved, uden nogensomhelst Hjælp, at componere en Concerto, som han selv, under et forbauset Publicums enthousiastiske Bifaldsyttringer, udførte ved en musikalsk Underholdning, der gaves i et velgjørende Øiemed.

Dog, vi kunne ikke følge den unge Kunstner Skridt for Skridt i hans musikalske Udvikling; dette vilde føre os for vidt. Geniet lever desuden mere et indre Liv end et ydre, der aabenbarer sig i Daad og i Virken; vi kunne ikke skildre de indre Kampe, det har at bestaae, inden det naaer sit store Maal, vi formaae ikke at tolke dets Savn, dets Længsler eller dets Smerte, ligesaalidt som dets Glæder, dets Seire og dets Triumpher. — Vi byde Læseren derfor kun en kortfattet Skizze af de Livsforhold, hvorunder **Jules Ghys** har uddannet sit Genie og lagt det for Dagen.

Som Dreng endnu førtes han til Paris, hvor han fik Leilighed til at høre en **Baillot**, en **Lafont**, en **Beriot**, og benyttede den ofte; men Faderen, som dømte fra sig selv og meente, at Sønnen, ligesom han, kunde gjøre Handelen til sin Hovedbeskæftigelse og offre den Tid, som denne levnede, til Musiken, kaldte ham tilbage og satte ham ved Comptoirpulten. Grusomme Skjæbne for en Yngling som **Jules Ghys**! — Han udholdt

ogsaa kun kort en Leveviis, saa modsat hans Tilbøielighed. Han forlod pludseligt det fædrene Huus, for ganske at hellige sig til Musikens Dyrkelse. Han drog først til England, derfra til Italien, hvor han opholdt sig i 5 samfulde Aar, og havde her den Lykke at bivaane alle **Paganinis** Concerter. Greben af denne originale Italieners Yndlings-Compositioner le Carnaval og la Strega, kom han til Paris, hvor han lod sig høre i det italienske Theater: han gjorde kun en maadelig Lykke. Mismodig, nedslaaet, næsten fortvivlet trak han sig tilbage til Nantes, og hengav sig nu i hele 4 Aar til det mest haardnakkede Studium af et Instrument, som hidtil havde viist sig opsætsigt i at gjengive de Tanker og Følelser, der gjemtes dybt i hans Sjæl.

Først i Aaret 1833 høstede han paa Opera-comique i Paris Lønnen for saamegen Flid, saamange Anstrengelser: i Løbet af 14 Dage gav han her 6 Concerter med et overordentligt Bifald. Hans Lykke var gjort; han var nu stillet i Række med Europas første Violinister; Kong **Louis Philippe** kaldte ham flere Gange til sit Hof; den unge Kunstner vovede endog at dedicere til Kongen en af sine Compositioner.

Jules Ghys daterer sin Berømmelse fra dette Tidspunkt; hans senere Liv ligner i Eet og Alt andre store Kunstneres, der have gjort Touren Europa rundt: det er en Række af Triumpher. Vi skulle ikke trætte vore Læsere ved at opregne alle de større og mindre, kunstforstandige og ikke kunstforstandige Fyrster, ved hvis Hoffer han har ladet sig høre, endnu mindre med Beskrivelser over alle de Uhre, Daaser, Ringe etc. etc., han har faaet til Foræring ved disse Leiligheder; nok er det, at England, Spanien, hele Tydskland, Moldau, Wallachiet, Rusland*) have efter hverandre indflettet Blomster i hans Hæderskrands; — til os kommer han nu fra Stockholm, og agter herfra over Hamburg og Berlin at vende tilbage til Paris, hans sædvanlige Hjem, thi af Fødsel er han halv Franskmand, af Charakteer og Sædvaner er han det ganske. Kun være det os tilladt her at anføre et Par Træk af hans Kunstnerliv, hvilke turde have en særegen Interesse. Ophøiet ved den Udmærkelse, som Geniet skaber, har han havt Adgang til flere mærkværdige Personligheder: i London dinerede han med **Joseph Bonaparte** og med **O'Connell**, i Grätz spillede han Duos paa Pianoforte med Hertuginden af **Berry**, i Nizza omgikkes han med **Paganini** i den sidste Maaned før dennes Død, i Upsala beviste Kronprindsen ham megen Naade; her lærte han ogsaa at kjende den berømte **Geijer**.

Det vilde være en Formastelse, om vi vilde forsøge at give en Charakteristik af denne Kunstners Spil, især efter kun at have hørt ham een Gang; vi overlade Dette hellere til Musikkjendere ex professo. Men, hvad der paatrængte sig enhver af hans Tilhørere ved Concerten i Tirsdags, det ville vi ikke fortie, bliver det end kun en mat Gjenklang af de mægtige Følelser, han tolkede og kaldte til Live. Igjennem hans Spil gaaer en sørgelig Grundtone, der snart ligesom hendøer i en veemodig Klage, snart udbryder i en vild Smerte, snart lyder som en martret Sjæls Suk og Jamren. Hans Toner røbe en ner-

*) Alene i dette Land, hvor han har opholdt sig omtrent 1½ Aar, har han givet over 200 Concerter.

veus Følsomhed, en energisk, lidenskabelig Aand, en Fylde af ophøiede Tanker, der uimodstaaeligt henrive Enhver. Det er umuligt, at forblive kold ved at høre ham. — Som hans Spil, saaledes er han ogsaa selv: sørgmodig, tungsindig, undertiden næsten menneskesky, tilbringer han en stor Deel af sin Dag i en mørk Afsluttethed. Og dog er hans Hjerte stemt for de blideste Følelser, men det lider af et dybt, ulægeligt Saar, hvis Smerter kun Musiken formaaer at dulme, skjøndt ei at betvinge — en ulykkelig Kjærlighed! En engelsk Dame fængslede hans Hjerte endnu i de Aar, da det er mest modtageligt for Kjærligheden: efter tre lykkelige Aars Forløb døde hun, og dette Tab er det, som har nedsænket en Sjæl, der allerede af Naturen var tilbøielig til Alvor og Drømmeri, i en dyb, nagende Tungsindighed.

Den strenge Skole, som **Jules Ghys** har gjennemgaaet i sin tidligste Alder, har gjort ham til en udmærket Qvartetspiller, og Qvartetspillet er, som man veed, en Prøvesteen for den sande Kunst. Det er fortrinsviis den alvorlige tydske Musik, som han elsker, og de klassiske Mestere **Mozart, Haydn** og **Beethoven** udgjøre fremfor alle Andre hans Yndlings-Componister, hvilke han med særdeles Forkjærlighed studerer. Blandt hans Compositioner tælles adskillige Concerter, flere Phantasier og Airs variés, saavelsom Duos for Piano og Violin, og alle ere de talende Vidnesbyrd om hans grundige Studium og fortrolige Bekjendtskab med hine Mestere, af hvilke især **Beethovens** Musik tiltaler ham. Dennes Arbeider synes ogsaa at stemme mest overeens med hans Individualitet, idet de give ham Leilighed til at udtrykke de dybe, glødende Følelser, som Naturen har nedlagt i hans Sjæl.

En Tonekunstners Instrument er en væsentlig Deel af ham selv. Til Slutning derfor endnu et Par Ord om **Ghys's** Violin. Denne fortrinlige Violin af **Magini**, som han veed at aflokke Toner, man snarere skulde tilskrive en Fløite eller en Æolsharpe, er **Ghys's** Veninde, hans Trøsterinde i Eensomheden, hans Elskede, hans Alt. Buen, som man kunde fristes til at antage for dobbelt saa lang, som den virkelig er, at dømme efter de udholdende Toner, han kan frembringe med den, — Buen behandler han med en Kraft og en Smidighed, der er ham ganske eiendommelig; den synes ligesom at balancere i hans Haand, saa let berører han den. Han veed til sine Tider at give den en særegen bølgende Bevægelse, som meddeler Tonen en zittrende Klang af en høist behagelig Virkning. Man høre, i hvilken Fare denne sjeldne Violin har svævet i Madrid! — Efter at have spillet i en musikalsk Soirée hos en fyrstelig Familie, sendte han Instrumentet til sit Hjem med en Vagtmester. Men denne udeblev, og **Ghys** ansaae allerede sin kostbare Violin for tabt, ikke at tale om flere Brillantringe, der havde været indsluttede i et hemmeligt Rum i Kassen. Politiet sattes strax i Bevægelse, og om Morgenen den næste Dag finder man Vagtmesteren i beruset Tilstand i et simpelt Vertshuus, hvor han har tilbragt Natten med at spille paa **Ghys's** Violin for et talrigt Auditorium af den laveste Classe. **Ghys** fik sit Instrument igjen, men alle Strænge vare sprungne under den uvante, raa Behandling. Juvelerne fandtes paa deres Plads.

Præsten Chambard.

Af Alexander Dumas.

(Fortsættelse.)

„Hr. Pastor," sagde **Marie**, „see her er **Siadoux**!"

„Hvad, **Siadoux**!" udbrød Præsten skjælvende.

„Det er mig, **Thomas**," sagde den unge Mand.

„Ak, min Gud! og hvad har Du at sige mig, **Thomas**?" spurgte Præsten med et forvildet Blik.

„Jeg kommer kun for at sige Dem, at De har ladet os vente, Hr. Pastor; see det er det Hele; og da vi ikke ville spise til Aften uden Dem, saa er jeg nu kommen for at hente Dem."

„Gaa hjem, **Thomas**, mit Barn," svarede Præsten i en dyb Bedrøvelse, „undskyld mig hos din Familie; jeg har besluttet ikke at gaae ud i Aften."

„Men, Hr. Pastor," udbrød **Thomas**, „hvad skal der blive af os uden Dem, maa jeg spørge? Det er ikke nok med at vor Fader narrer os, og nu vil De heller ikke komme; to Pladser tomme ved Familiebordet, og det de to Ærespladser; det gaaer ikke an, Hr. Pastor; De vil da ikke have, at vi alle skulle tabe baade Glæden og Appetitten? Desuden saa veed De jo nok, at Tante kun seer med Deres Øine og hører med Deres Øren; og at der er ingen Anden end De, som paa en blid Maade kan forberede hende paa den Efterretning, som Fader vil bringe hjem med sig, nemlig angaaende hendes Slagter; thi jeg for min Deel tvivler ingenlunde om, hvad min Fader har at fortælle, — **Cantagrel** er gift, det vil jeg svare for, saasandt ellers De er en hellig Mand og jeg er en ærlig Mand."

„Min stakkels Dreng, min stakkels Dreng," mumlede Præsten.

„Hvad for noget? — min stakkels — hvad skal det sige?" spurgte **Thomas**.

„Det vil sige saameget som, at det er bedre, jeg bliver hjemme, **Thomas**, end at gaae hen og bedrøve Eder alle med min Nærværelse."

„Du min Gud; De vil saamænd ikke bedrøve os; men vi ville derimod opmuntre Dem, det skulle vi nok sørge for."

„Lad mig blive, **Thomas**, lad mig blive."

„Nei, Hr. Pastor, jeg har lovet, at tage Dem med; jeg bønfalder Dem derfor om at følge mig, i min Families Navn, i min Faders Navn, som, hvis han var her tilstede, nok skulde bevæge Dem til at give efter."

Præsten udstødte et Suk, som lignede en Hulken.

„Kom nu med, Hr. Pastor; en Smule Courage! De, som saa godt veed at trøste Andre i deres Bedrøvelse, lad nu see, at De selv giver Exemplet."

Og i det samme tog den unge Mand Abbeden under Armen og reiste ham op.

„Siden Du da endelig vil," sagde Præsten, som gav ligesaa let efter for en Bøn, som for en Befaling.

„Hvorledes, om jeg vil? Ja, jeg ikke blot ønsker det; men jeg fordrer det endog paa Grund af det gamle Venskab, som knytter Dem til min Fader. Der er løbet noget Vand til Stranden i den Tid, De har kjendt **Saturnin Siadoux**, ikke sandt?" tilføiede den unge Mand leende.

„Det vil nu snart være 24 Aar siden jeg første Gang spiste til Middag med ham, den stakkels **Saturnin.**"

Og Præsten fremsagde disse sidste Ord i en saa smertelig Tone, at den unge Mand følte ligesom en kold Gysen fare igjennem sine Aarer.

„Nu, nu, Hr. Abbed," sagde **Thomas**, idet han stak ham hans Hat i Hænderne, som den stakkels Præst forgjæves ledte efter; „jeg troer, det er den høie Tid, jeg tager Dem med mig, thi Pokker tage i det, De er snart istand til at gjøre mig ligesaa bedrøvet som De selv."

Imidlertid kastede **Marie** Præstens Kappe om hans Skuldre, og, da Lygten brændte endnu, satte hun sig i Gang for at oplyse Veien. Præsten fulgte hende maskinmæssigt, støttende sig paa den unge Mands Arm. Efter nogle Øieblikkes Forløb naaede man **Siadoux's** Huus, hvor Præstens Ankomst feiredes med et almindeligt Glædesudbrud.

„Kom her, kom her, Hr. Pastor," raabte paa engang alle Familiens Medlemmer og de to indbudne Gjæster, „tilbords, tilbords; Stegen er varm!"

Ved en mægtig Selvovervindelse blev den gode Præst istand til at besvare denne Modtagelse med et Smiil; han satte sig ved Bordet paa den for ham bestemte Plads, medens Pladsen ligeoverfor, hvor **Saturnin Siadoux** skulde havde siddet, forblev tom. Men, omendskjøndt han ordentligviis pleiede at medbringe sin Deel af sagtmodig Munterhed og faderlig Velvillie til dette Slags Selskaber, forblev den gode Præst denne Aften, til Alles store Forundring, kold som Marmor. Imidlertid var det aabenbart, at han bestræbte sig for at lee og at spøge, men Ordene hendøde paa hans Læber. Og hver Gang en eller anden Larm udenfor fik en af Selskabet til at reise sig fra Bordet og løbe til Vinduet, for at see, om det ikke var **Saturnin Siadoux**, der kom tilbage, rystede Præsten paa Hovedet, ligesom bevæget af en ubetvingelig Følelse, og udstødte et dybt Suk.

Men Samtalen, som man i Førstningen havde villet gjøre munter og spøgende, kom bestandig tilbage paa den fraværende Reisende. Man spurgte hinanden om, hvor han vel befandt sig nu i denne Stund, og hvad han vel tog sig fore. Hvad han tænkte paa, det vidste man nok: han tænkte, at hans Børn og hans Venner nu vare samlede og ventede ham og han fortrød vistnok paa, at han ikke var iblandt dem. Men for alle disse Yttringer, som Venskab og Familiekjærlighed fremkaldte, forblev Abbeden aldeles fremmed, ligesom optagen af en eneste Tanke, nedbøiet af en eneste smertelig Erindring.

Imidlertid brød Stormen løs, efter længe at have truet. Man hørte Regnen pidske sørgeligt paa Vinduesruderne; Vinden, som sammenpressedes i Gangene og Kaminerne, lød ligesom den jamrende Klage af en i Skjærsilden piint Sjæl, der sukkede efter Forløsning. Derpaa blev Tid efter anden Lampernes Skin blendet af blaalige Lyn, der paafulgtes af frygtelige Tordenskrald. Tværtimod hvad **Thomas Siadoux** havde forudsagt, var det ikke Selskabet, der havde opmuntret Abbed **Chambard**, idet Alle efterhaanden vare blevne smittede af den værdige Præsts Sørgmodighed.

Underholdningen var lidt efter lidt gaaet istaae. Om man ogsaa talte endnu, da var

det med sagte Stemme; man spiste ikke mere; man drak neppe engang, og istedetfor at Sydens berusende Vine skulde opmuntre Gjæsterne til Glæde, syntes de snarere at forvandles til bedøvende Drikke, som frembragte et endnu dybere Tungsind. Man sporede, at en Ulykke rugede i Luften og frygtede hvert Dieblik for, at see den kaste sig over Familien, som en Glente over sit Bytte. Pludseligt hørte man et Slag paa Døren udtil Gaden, et eneste af disse stærke og dumpe Slag, som man kan være vis paa ville faae et heelt Huus til at skjælve. De Tilstedeværende betragtede hverandre, og henvendte derpaa alle, ligesom efter en fælles Overeenskomst, Dinene paa Præsten. Han var bleg som et Spøgelse, hans Tænder klaprede, og en kold Sved løb ned over hans Pande. —

Døren til Stuen aabnedes; Alle reiste sig, iforveien forskrækkede for det Besøg, de vilde faae, omendskjøndt de endnu vare uvidende om, hvad det var for et Besøg. Man saae da Borgemesteren af Toulouse og to Assessorer i deres Embedsdragt indtræde, derpaa nogle underordnede Rettens Betjente og endelig fire Mænd med en Baare. Paa denne Baare laa et Liig, hvis Form man kunde skjelne under det blodige Dække, hvoraf det var skjult.

Thomas begreb Sammenhængen. Uden at sige et Ord, uden at gjøre et Spørgsmaal nærmede han sig Baaren, og medens Haarene reiste sig paa hans Hoved af Rædsel, løftede han langsomt det Teppe, som bedækkede Liget. Et eneste dybt og fortvivlet Skrig brød paa engang frem af alle Munde. Dette Liig var **Saturnin Siadoux**! Man havde fundet ham paa denne Side Villefranche, gjennemboret af 11 Knivstik, ved Bredden af Lers-Strømmen, hvori Morderen sandsynligviis ikke havde faaet Tid til at kaste ham. Men nu saae man Præsten **Chambard**, istedetfor at blive og yde den ulykkelige Familie Venskabets og Religionens Trøstemidler, saaledes som det var hans Skyldighed, — at reise sig fra sit Sæde, snige sig henimod den halvaabne Dør og forsvinde uden at tale et Ord til nogensomhelst.

Tolv Timer vare forløbne siden den Begivenhed, vi nys have fortalt; paa Fortvivlelsens Skrig, paa den første Smertes larmende Klager var fulgt den dybe og skumle Sorg, som Tid efter anden føder et undertrykt Suk, en stum Taare. **Saturnins** Legeme var blevet henlagt til Skue paa en aaben Seng, som man havde opstillet i et Værelse, hvorigjennem efterhaanden alle Landsbyens Beboere vare passerede. To brændende Kjerter af guult Vox stode, den ene ved Ligets Hoved, den anden ved dets Fødder, deres blege, flagrende Lys kæmpede mod det mørke, taagede Dagskær; Qvinderne havde trukket sig tilbage til deres Værelser, men **Johan** og **Ludvig**, den Dræbtes yngste Sønner, vaagede endnu, siddende stumme og ubevægelige ligefor hinanden, hver paa sin Side af en rummelig Kamin, hvori de sidste Levninger af den natlige Ild endnu brændte. Begge to vare nedsænkede i dyb Sorg, men fra Tid til Tid gik en mørk og truende Sky over deres Pande og forraadte de Tanker, som beskjæftigede deres Indre. Saalænge de havde været der, og det var allerede 5—6 Timer, havde de kun verlet disse Ord:

„Veed Du, hvor Broder **Thomas** er?" havde **Johan** spurgt.

„Nei," havde **Ludvig** svaret.

Og begge vare igjen faldne tilbage i en mørk Taushed, der maatte forskrække Enhver, som kjendte deres hastige, meddelende Sind. Med Eet aabnedes Døren og **Thomas** viste sig paa Tærskelen; de to Brødre oploftede i samme Dieblik Hovedet, for at spørge ham, hvorfra han kom, men de bemærkede et saa fremmedt Udtryk i hans Ansigt, at de ikke vovede at adspørge ham, men ventede. **Thomas** lagde sin Kappe tæt ved Døren, traadte med langsomme Skridt hen til Liget, afdækkede det og kyssede det paa Panden; derpaa stillede han sig imellem sine to Brødre, lagde Armene overkors, og sagde:

„Hvad tænker Du paa, **Johan**?"

„Jeg tænker paa at hævne min Faders Død," svarede den unge Mand.

„Og Du, **Ludvig**?"

„Jeg ikke mindre."

„Men," gjentog **Johan**," hvo kan dog være Morderen?"

„Han havde aldrig gjort Nogen noget Ondt," sagde **Ludvig**.

„Og dog er det en Hævngjerning," vedblev **Johan**.

„Og hvoraf veed Du, at det netop er en Hævngjerning?" spurgte **Thomas**.

„Ak, det er sandt," sagde **Ludvig**, „Du var allerede gaaet, da man undersøgte hans Klæder; man fandt i hans Lommer baade hans Gulduhr, hans Sølvtumling og forskjellige Pengestykker i Guld og Sølv."

„Du seer da vel, Broder, at Mordet er begaaet af Hævn," sagde **Johan**.

„Skjændige Morder!" udraabte **Ludvig**, „men jeg har svoret en Ed."

„Jeg ligesaa," udbrød **Johan**.

„Hvilken?"

„At jeg skal opspore Morderen, skulde jeg end tilbringe hele mit Liv med at søge ham, og at han skal døe for Bøddelens Haand."

„Der er min Haand, Broder; jeg har svoret det Samme."

(Sluttes i næste Nummer.)

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

En af vore fortræffeligste Kunstnere, **Constantin Hansen**, er i disse Dage vendt tilbage til Fædrelandet, efter et næsten niaarigt Ophold i Rom. Hvad der udmærker **Hansen** som Maler er fornemmelig Sindrighed i Opfattelse, et sjeldent Compositionstalent og en yderst correkt Tegning. Det er derfor et ikke ringe Held for ham og for Kunsten, at der strax ved hans Tilbagekomst aabnes ham en Virksomhed, hvor det fremfor Alt kommer an paa disse Egenskaber; thi det er overdraget **Hansen** at decorere Universitetets Vestibule med **Fresker**, efterat han allerede for et Par Aar siden til Universitetsdirektionen havde indgivet en Plan, der i høi Grad fandt sammes Bifald. Styrket i sin Kunst ved en Række af værdifulde Arbeider, ved den jevnlige Beskuelse af Antikerne og Fortidens store Mestere, vil han derfor ogsaa meer end nogen Anden af vore Kunstnere være skikket til at udføre et saa hæderligt Hverv. Vi have da nu endelig Udsigt til engang paa en værdig Maade at see Farverne indsatte i deres Rettigheder — og de glædelige Følger heraf ville ikke udeblive. Der ere nogne Mure nok i Kjøbenhavn, som kunne trænge til at oplives ved Kunsten, og her ere Kunstnere nok, der sukke efter en Leilighed til at vise deres Dygtighed. Naar kun det første Skridt er gjort, naar man først har faaet Dinene op og forstaaet, at

det er Kunstens Opgave at træde ud i Livet og som et Fællesgods meddele sig til Alle, men ikke at trække sig tilbage til et snevert Galleri eller indenfor en Privatmands Vægge, først da, naar dens besjælende Princip har ligesom gjennemtrængt den Atmosphære, hvori vi Allesammen leve, først da vil Kunsten faae sin rette Betydning herhjemme. Det er dette første Skridt, det især kommer an paa, thi af dets heldige Udfald afhænger saameget, og det er især af den Grund, at det maa glæde os, at det er **Constantin Hansen**, der skal bryde Banen.

— Hvad der ovenfor er sagt om Freskomaleriet, at det er saagodtsom ukjendt hertillands, gjælder ikke mindre om **Glasmaleriet.** Denne Kunst, hvis blomstrende Periode falder i det 15de og 16de Aarhundrede, og som culminerede med **Henriet, Monier** fra Blois og **Albrecht Dürer**, geraadede i det 18de Aarhundrede aldeles i Forfald og Forglemmelse og har først i vore Tider fornemmelig ved Nürnbergeren **Frank** gjenvundet sin tabte Ros. Navnlig er det i München, hvor al nyere Kunst ligesom er concentreret, at den for Tiden florerer, og de herlige Vinduesmalerier i Aukirken vidne om, hvilken Fuldendthed den allerede har naaet. Desto beklageligere er det, at der iblandt dens Dyrkere har indsneget sig et Hemmeligholdelses-System, der gjør dem utilbøielige til at meddele Resultaterne af deres vundne Erfaringer og indvie Andre i deres Fremgangsmaade. Er der noget Sted, hvor et saadant System er oprørende, saa er det netop i Kunsten, der ikke er til for nogle enkelte Individer, og hvis Mysterier bør være afslørede for Enhver, der har aabne Øine til at see dem. En af vore yngre Kunstnere, den talentfulde Decorationsmaler **Løffler**, der efter sin Tilbagekomst fra Italien har bidraget ikke lidet til at udbrede Sands for den pompejanske Maneer i Decorationen, foretog i Slutningen af forrige Aar en Reise til München, for at gjøre sig bekjendt med denne Green af Kunsten, nærmest foranlediget ved en Bestilling af Hs. Maj. Kongen paa tvende Vinduesmalerier til Christian den Fjerdes Capel i Roeskilde Domkirke. Ved sin Ankomst til Dresden, hvor **Dahl** og **Bendemann** i høi Grad interesserede sig for ham, blev han ført til en Malerisalon, hvor der var udstillet et herligt Glasmaleri, componeret af Prof. **Hübner** og udført af **Scheiner. Dahl**, der endnu bestandig i høi Grad interesserer sig for Kunstens Udvikling i Danmark, gjorde sig en Fornøielse af at indføre ham hos **Scheiner**, men hvor velvillig denne end tog imod ham, forraadte han dog ikke den mindste Tilbøielighed til at indvie ham i Faget, men henviste ham bestandig til München. Forsynet med de bedste Anbefalinger gik han derhen i den glade Forventning her at finde Opfyldelsen af sine Ønsker; men ogsaa her vare alle hans Bestræbelser frugtesløse, thi Direkteuren Prof. **Heß**, der tilligemed **Eichmüller**, ere de bedste Glasmalere i München, vilde aldeles ikke indlade sig paa at indvie ham i Methoden. Alt, hvad han opnaaede, var at faae Adgang til nogle af de forskjellige Ateliers, hvor han imidlertid ikke lærte synderlig mere, end han allerede vidste iforveien, og for at hans Ophold i München ikke aldeles skulde være spildt, saae han sig nødt til at studere endeel af de nyere Fresker og Decorationer, hvoraf der med hvert Aar fremstaaer en Mangfoldighed i München. Han lagde atter Tilbagereisen over Dresden og stødte her igjen sammen med **Scheiner**, der, rørt over hans Udholdenhed, endelig gav efter og indviede ham ikke blot i Farvebehandlingen og Methoden, men ogsaa i Brændingen, der ved Glasmaleriet spiller en ganske betydelig Rolle, fordi den mindste Uforsigtighed herved kan tilintetgjøre det skjønneste Kunstværk og hele Aars møisommelige Arbeide. I hans Atelier begyndte nu **Løffler** at male, og ved sin Lethed i at opfatte og tilegne sig det Sete, bragte han det i kort Tid saa vidt, at han fuldendte flere Arbeider, der vakte **Scheiner's** Beundring og ved deres Udstilling fremkaldte almindelig Opmærksomhed. Iblandt disse nævne vi et fortræffeligt Christushoved og et ganske mageløst, udført lille Alterbillede efter **Albrecht Dürer**, forestillende **Simeon** og **Lazarus**. Ogsaa af denne Retning i Kunsten vil vort Fædreland altsaa snart modtage heldige Prøver — og disse ville vel snart trække andre med sig. Navnlig skulde det forundre os, om man ikke i det catholske Capel, hvis Stiil indbyder dertil, skulde faae isinde at anvende en saadan Udsmykning, især nu da de ydre Betingelser derfor love et saa tilfredsstillende Udfald.

— Af **Journal for Literatur og Kunst** begynder med Aaret 1844 en ny Række under en noget forandret Form, idet nemlig to Hefter, omtrent af samme Størrelse som de Heibergske Intelligensblade, for Eftertiden udkomme hver Maaned. Hensigten med denne Forandring er, at sætte Redactionen istand til at være mere à jour med Literaturens og Kunstens Frembringelser, og for saavidt kan den ikke andet end billiges; kun

ville vi ønske, at det betingede Rum ikke vil have til Følge, at Anmeldelserne sjeldnere kunne fremtræde med den dybt gaaende Udførlighed, som man venter at finde i et kritisk Tidsskrift, og mere antage Charakteren af disse flygtige Dagblads-Anmeldelser, som vi ikke have Mangel paa. Det allerede udkomne første Hefte indeholder en Kritik over „Skandinaviske Naturforskeres tredje Möte“, over Novellen „Korsveien“ og en Feuilleton for Kunst. Den første af disse læses med Interesse, og man kan ikke andet end give Forfatteren Ret i det Princip, hvorfra han er gaaet ud i sin Bedømmelse, at hvad der nærmest bør være Gjenstanden for de skandinaviske Lægers og Naturforskeres Forhandlinger er naturligviis Skandinavien. Det er derfor en Selvfølge, at de nordiske Rigers Flora og Fauna, deres Climatforhold og geognostiske Natur, de endemiske og epidemiske Sygdomme, der grassere her, tilligemed de cosmiske og telluriske Forhold, der betinge disse Sygdomme, kort Alt, hvad der kunde bidrage til at give et klarere og anskueligere Billede af de nordiske Naboriger, burde være det egentlige Thema for disse Sammenkomster. At Forfatteren efter denne Anskuelse kommer til at udtale en Fordømmelsesdom over disse Møder, hvor det mere synes, at Enhver af de Deeltagende har redet sin Kjephest og søgt en Leilighed til at stikke sit Lys frem, kan ikke forundre, naar man gjør sig bekjendt med, hvormeget disse Foredrag overhovedet have fjernet sig fra denne Tendens. — Ved den ellers velskrevne Anmeldelse af Novellen „Korsveien“ har det forundret os, at Forf. drager saa stærkt tilfeldts mod det Træk, at **Frederikkes** Mand bemægtiger sig paa en upassende Maade **Julies** Brev. Det er, efter vor Mening, saa langt fra, at dette Træk fortjener nogen Dadel, at det tvertimod er aldeles consequent hos en Charakteer af denne Beskaffenhed. Deels er nemlig denne saakaldte „Svoger“ skildret som en i det Hele jammerlig Personnage, deels har Forf. ikke ladet det mangle paa Vink, der antyde saavel hans Udelicatesse som hans fjantede Nysgjerrighed, deels endelig er det langtfra ikke ualmindeligt, at saadanne intetsigende Charakterer, der, som han, ere allerombyggeligst i at iagttage „comme-il-faut“ i det Ydre og i Smaating, ikke sjelden have allermindst Betænkelighed ved at foretage sig en virkelig Smudsighed, naar de blot troe, at de ikke derved exponeres. Hvad den medfølgende „Feuilleton for Kunst“ angaaer, havde vi hellere ønsket, at den reent havde været borte, ikke blot fordi det er temmelig mal-à-propos, naar Talen er om at være à jour, at komme den 15de Januar 1841 med en Anmeldelse af en Udstilling i Kunstforeningen den 19de Oct. 1843, men fornemmelig fordi den indeholder en uretfærdig Polemik mod et Arbeide af **Marstrand**, hvis Kjærlighed til Kunsten er i den Grad constateret, at den vel burde holde ham fri for saadanne Beskyldninger som „at negligere og at vise sig uopmærksom mod Kunstforeningen ved at udstille og tilbyde det et kun halvt udført Arbeide.“

— Violinisten **Ghys's** Concert. Naar man seer hen til det store Antal af fortrinlige Violinvirtuoser, der i den senere Tid har besøgt vor Hovedstad, er det ikke at undres over, naar Sandsen for det Slags musikalske Nydelse, som disse kunne forskaffe, begynder at sløves. Dette Samme er naturligviis Tilfældet i alle de andre store Stæder, som ligge paa den musikalske Hovedroute, og Virtuoserne, der ret vel føle, at Interessen for deres Præstationer begynder at kølnes, prøve derfor ved allehaande pikante Snurrepiberier paa at pirre de forvante Ganer. Men den Tid synes ikke at være langt borte, da de have forbrugt det hele Forraad af inciterende Krydderier, eller rettere sagt, Publicum er ikke længer modtageligt for disse Incitamenter, og, ligesom Smagen i andre Retninger er gaaet tilbage til det Gammeldags, saaledes begynder den musikalske Sands ogsaa at hælde tilbage til den ældre, solide og gedigne Skole. Maa **Ghys** nu henregnes blandt de moderne Virtuoser, eller tilhører hans Spil den ældre Skole? — Dette er et Spørgsmaal, som vi ikke ansee det for let at besvare; men skulde vi, efter kun at have hørt denne Kunstner een eneste Gang, tillade os at yttre nogen Mening herom, da vilde vi svare — ingen af Delene! eller — begge Dele! — Det forekommer os nemlig, som om Hr. **Ghys** staaer midt imellem disse Skoler, uden at have sluttet sig fast til nogen af dem; han har modtaget sin første Dannelse af den ældre Skole, men har allerede tidlig hørt og beundret **Paganini**, inden dette colossale Genie endnu var bekjendt udenfor Italien, og det er saaledes naturligt, at denne, den moderne Skoles Heros, ikke har været uden betydelig Indflydelse paa hans senere Kunstudvikling. Denne Dobbelthed i Hr. **Ghys's** Spil er netop af en særegen Interesse nu, da vi i Henseende til Smagen for Virtuosspil befinde os i en Overgangsperiode, og vi tvivle ikke om, at han vil blive hørt med almindelig Deeltagelse. Hvad der især udmærker denne Kunstners Spil er: et sjælfuldt Foredrag, en smuk og fyldig Tone, et beundringsværdigt

Piano, et uovertræffeligt Staccato og i det Hele taget et smukt og let Buestrøg, der er fri for al Kradsen paa Strængene. Den af ham selv componerede Concertino er en vakker Composition, hvoraf især Adagioen tiltalte os mest; Rondoen er livlig og charakteristisk. Duetten for Violin alene er ganske i gammeldags Smag og gav Concertgiveren Leilighed til at vise sin Færdighed i at tremulere. **Paganini's** „Carneval i Venedig" har i mange Stykker en paafaldende Lighed med det, **Ernst** har udgivet for sit. Udførelsen af dette Nummer fremkaldte stormende Bifald og Da Capo-Raaben, hvilken Opfordring Kunstneren dog ikke fandt sig foranlediget til at efterkomme.— Efter Indbydelse fra Hoffet lader Hr. **Ghys** sig høre der imorgen Aften, og rimeligviis paa Torsdag giver han sin anden offentlige Concert.

— **Musikforeningens 2den Symphonie-Concert** i denne Saison afholdtes i Onsdags under Capelmester **Glæser's** Anførsel. Der opførtes: 1) **Beethowen's** Symphonie i D dur (Nr. 2), 2) **Boieldieu's** Ouverture til „Johan fra Paris", og 3) **Mendelsohn-Bartholdy's** Symphonie i A moll (Nr. 3). Den sjeldne Kunstnydelse, der ved denne Leilighed skjenkedes Tilhørerne, forhøiedes end mere ved den i det Hele taget fortræffelige Udførelse, der blev disse forskjellige Musikstykker til Deel, især gik den herlige **Beethowenske** Symphonie med en beundringsværdig Kraft og Præcision. Tempoet i Scherzo'en var dog maaskee lidt vel forceret, hvorved denne høist charakteristiske Composition tabte lidt i Tydelighed. **Mendelsohn's** A moll's Symphonie, der ved denne Leilighed opførtes for første Gang her, er et høist interessant Arbeide, der heelt igjennem aander en eiendommelig romantisk Charakteer. Høist charakteristisk er i Særdeleshed Scherzo'en; Adagio'en er yndig, meget melodiøs og gjennemarbeidet med stor Kunst. Den første Allegro er maaskee lidt for bred og kan derfor let blive trættende, skjøndt den indeholder herlige Motiver. Instrumenteringen er paa enkelte Steder ikke fri for at være lidt overflødigt overlæsset, især gjøres der temmeligt overdrevne Fordringer til de blæsende Instrumenter. Ogsaa for denne Symphonie vilde det maaskee have været til Fordeel, om Tempoerne hist og her havde været lidt mindre livlige. For at der ogsaa kunde gives et større Publicum Leilighed til at høre og beundre dette herlige Værk, vilde det være ønskeligt, om Capelmester **Glæser** vilde foranledige det opført i Theatret, hvor det vistnok vil kunne vente sig en gunstigere Optagelse, end de mange Smaastykker og Vaudeviller, hvormed Publicum, det langmodige Publicum! ideligen regaleres.

— Opførelsen af „Norma" paa Hoftheatret har gjort Epoke i det italienske Operaselskabs Historie og i dets Directeurs Kasse; det trækker ypperligt, og har allerede 3 Gange skaffet Huset fuldt af Publicum og Enthousiasme. Mærkeligt nok er det, at, medens de store Forventninger, hvormed man imødesaae denne Opera, havde taget en decideret Retning henimod Mad. **Secci-Corsi**, er deres Opfyldelse standset ved Md. **Forconi**. Tiltrods for alle Medbeilerinder, der til forskjellige Tider have vidst at afvinde hende den første Rang, hævde dog denne Kunstnerindes herlige Naturgaver hende en fast Plads i Publicums Gunst, fra hvilken hun ikke saa let vil blive fortrængt. Den eiendommelige og udtryksfulde Klang, hendes smukke Stemme har, er af en henrivende Virkning i Adalgissas Parti, ligesom hendes ædle og ophøiede Spil er ganske i Rollens Charakteer. Md. **Forconi** har som Adalgissa feiret en af sine skjønneste Triumpher og har ikke bidraget Lidet til det almindelige Bifald, hvormed „Norma" er modtaget i denne Saison. Mad. **Secci-Corsi** er i mange Henseender en fortræffelig Norma; hendes Stemmes Kraft og Udholdenhed, saavelsom hendes techniske Færdighed maa nødvendigviis vække Beundring; Skade kun, at hun ikke forstaaer at respirere som Hr. **Paltrinieri**. I dramatisk Foredrag kan denne Sangerinde langtfra ikke maale sig med Mad. **Forconi**, hvis ædle Simpelhed og ypperlige Pronunciation vi især savne hos hende. Mad. **Corsi** bevæger sig paa en altfor høi Cothurne, og da hun selv er høi i Forveien, kommer hun til at agere i en svimlende Høide. Hr. **Torre** synger sit lille Parti smukt og udtryksfuldt. Chor og Orchestre vare ved den første Opførelse under al Kritik, senere have de været en Smule bedre. — Den næste Opera, der vil komme til Opførelse, er „matrimonio secreto", hvori alle 3 Primadonnaer ville optræde.

Det kgl. Theaters Repertoire.

Mandag: **Østergade og Vestergade.**
Tirsdag: **Capriciosa.**
Onsdag: **Alferne. Toreadoren.** (Uden Abonn.)
Torsdag: **Erik Glipping**, Tragoedie i 5 Acter af Oehlenschlæger. (Første Gang.) Rollebesætning: Erik Glipping, Konge i Danmark, Hr. Holst, Stig Andersen, Marsk, Hr. Instructeur Nielsen, Ingeborg, hans Brud, Md. Holst, Thorald, hendes Morbroder, Hr. Winslow, Ranild Johnson, Kammermester, Hr. Wiehe, Grev Jacob af Halland, Hr. Pætges, Jens Grand, Domprovst, Hr. Kragh, Gilbert, hans Famulus, Hr. Waltz, Reimar von Zweter, Minnesanger, Hr. Hvid, Ridder Bengtson, Hr. Ferslew, Mechthildes, Stigs Huusholderske, Jfr. Jørgensen, En Hjulmand, Hr. Schneider, Thordes, Ingeborgs Amme, Md. Winslow, Agnete, Krokone, Fru Heiberg.
Fredag: **Figaros Bryllup.**
Løverdag: **Erik Glipping.**
Søndag: **Doctor Robin. Napoli.**

Avertissement.

Der skrives nuomstunder saa mange Noveller, Romaner og Digte, at det ordentlig er en Glæde at tænke derpaa. Men naar jeg her siger „skrives", saa mener jeg da egentlig „trykkes", thi om alle de Aandsproducter, der aldrig see Dagens Lys, som man siger, om dem vil jeg nu slet ikke tale, af den simple Grund, at jeg kjender dem ikke. Men der er sandelig Nok endda! Bevares, hvor Verden er gaaet frem siden min Ungdom. Dengang, medens jeg endnu gik paa Seminariet, var det ret noget Stort, naar jeg kunde faae Fingre paa en ny Bog hver Maaned eller saa, og jeg læste den ret af Hjertens Lyst, thi jeg har altid været en stor Nar efter Vers og underholdende Fortællinger og deslige. Men nu, siden en klækkelig Arv efter en Onkel satte mig i Stand til at flytte herind til Kjøbenhavn og nedlade mig midt i Literaturens Skjød (for at tale poetice et eleganter), nu kan jeg daglig fryde min gamle Sjæl med rare og morende Historier eller Noveller, som de kaldes med et nymodens Ord, ikke at tale om, at jeg af og til ligesom kan svømme i et Hav af bare Vers, der undertiden i Sandhed ere ganske pæne. Men, — hvad det nu var, jeg vilde sige — det forekommer mig ofte, som om de gode Forfattere til mange af disse deilige Sager ikke ere saa ganske paa det Rene med Stilen, som om det skortede dem et lidet Korn paa Kundskaber og Øvelse i Dansken, og har jeg da tænkt i mit stille Sind, at de kunde have besynderlig godt af at lære, hvorlunde de skulle skrive deres Modersmaal retteligen og forbinde deres Sætninger paa en tydelig og forstandig Maade. Men, har jeg saa endvidere sagt til mig selv, til at gaae i Skole igjen og sidde paa Bænkene Side om Side med umodne Peblinge, dertil ere de sagtens for store og mandvoxne, ja det synes endog som det maa være en rum Tid siden de forlode Mesterlectien, eftersom de saa ganske have kunnet glemme deres Børnelærdom. Da jeg nu er en gammel Mand, som almindeligviis har meget ondt ved at falde i Søvn om Aftenen og som derfor til Tidsfordriv læser en mægtig Hob af slige underholdende danske Bøger, og da jeg tillige lider af den Særhed, at jeg ikke for min Død kan fordrage de grove Bommerter mod Orthographie og Syntaxis, af hvilke mange af disse iøvrigt hensigtspassende Værker vrimle, saa er det faldet mig ind at tilbyde min Veiledning i Modersmaalet, forsaavidt nogen af de meget ærede Forfattere skulde troe at behøve den. Som gammel Pensionist lever jeg et særdeles orkesløst Liv, saa at jeg mangen god Gang ret inderlig længes efter min fordums Virksomhed, da jeg med Stok og Færle bibragte den raae Ungdom Begyndelsesgrundene i vort kjære, velklingende danske Sprog. Det vil derfor være mig overmaade kjært, om ret Mange ville gaae ind paa mit Tilbud; Betalingen skal man slet ikke bryde sig om, thi Tid har jeg, som sagt, meer end Nok af, og Midler til at leve af mangler jeg, Gud skee Tak! heller ikke. Thi ville de Lysthavende behage at aflægge Billetter paa dette Blads Comptoir, og mærke dem udenpaa med de velbekjendte symbolske Tegn: ABC, hvorefter jeg ikke skal undlade at indfinde mig.

Jens Christophersen,
forhen Skolelærer i Bavelse.

Em. Bærentzen & Co. lith. Inst.

C. F. BRORSON.

Ny Portefeuille 1844.

Med Brorson's Portrait.

Meer end et halvhundred Aar han virked kraftigt som Hyrde,
Og som et qvægende Væld styrked og luttred hans Ord.
Kilden risler endnu saa klart som fordum, thi Fjeldet,
Hvoraf dets Bølger udsprang, Fjeldet er: Gudsfrygt og Tro.

Præsten Chambard.

Af Alexander Dumas.

(Slutning.)

„Nu vel, ville I vide, hvem det er?" spurgte **Thomas**, idet han lagde en Haand paa Skulderen af enhver af sine Brødre.

„Ja, sig frem!" udraabte de unge Mennesker som med een Mund, og reiste sig heftigt.

„Nu vel, det kommer kun an paa Eder selv," svarede **Thomas**.

„Kjender Du ham?"

„Nei, men jeg veed den Mand, der kjender ham."

„Og denne Mand, hvo er det?" spurgte Brødrene med Iver.

„Pastor **Chambard**."

„Hvad, Pastor **Chambard**? Forklar Dig dog."

„Lægger da vel Mærke til mine Ord, og gjenkalder alle Omstændigheder i Eders Erindring," sagde **Thomas**.

„Tal."

„Igaar Morges drager Pastoren til Toulouse, rolig, munter og glad."

„Ja," sagde **Johan**, „da jeg mødte ham, gik han og læste sit Breviarium, men han brød af for at spørge mig, om min Søn endnu stedse blev forstyrret af Nabo-Møllens Tik-Tak."

„Ah, jeg forstaaer det; han sigtede til den lille **Margrethe**," bemærkede **Ludvig**.

„Netop."

„Han vilde tilbringe hele Dagen i Toulouse," vedblev **Thomas**, „siden hans Huusholderske først ventede ham tilbage Kl. 6."

„Videre."

„Henimod Middag kommer han hjem, bleg og forvildet, lukker sig inde, sukker, græder og beder; Kl. 5 finder man ham knælende paa Kirkegaarden; Kl. 6 møder man ham med blottet Hoved, uagtet det baade blæser og regner; Kl. 7 afslaaer han at komme og spise til Aften med os, skjøndt det allerede var en aftalt Sag; Kl. 8 nødes jeg til at gaae hen og hente ham og næsten bortføre ham med Magt; under hele Maaltidet er han bedrøvet, adspredt og urolig; endelig, da man Kl. 11 bringer Liget af vor Fader, da han veed, hvormeget vi alle trænge til hans Trøst, svigter han aldeles sin Pligt, ikke blot som Husets Ven, men ogsaa som Præst, og gaaer sin Vei, uden at sige Nogen et Ord, og siden den Tid . . ."

„Det er sandt," sagde **Johan**, „og han er ikke kommen tilbage."

„Skulde han være medskyldig i Mordet?" udbrød **Ludvig**.

„Nei, men han kjender Misgjerningsmanden."

„Troer Du det?"

„Jeg er vis derpaa."

„Nu vel, hvad skulle vi gjøre?"

„Der er et Menneske, som kjender vor Faders Morder, og Du spørger endnu, hvad vi skulle gjøre, **Johan**?" udraabte **Thomas**.

„Han maa sige os Skurkens Navn," sagde **Ludvig**.

„Rigtig, **Ludvig**," vedblev **Thomas**, idet han rakte Broderen sin Haand, „Du forstaaer mig, Du."

„Nu vel da, vi ville løbe hen til Præsten," sagde **Johan**.

„Stille," svarede **Thomas**, „vi faae Intet ud af ham, naar vi ikke bære os klogt ad."

„Nu da, Du er den Ældste, Du maa lede os Andre, Broder."

„Først ville vi sværge paa vor Faders Liig, at hævne hans Død ved alle de Midler, der staae i vor Magt."

De tre Brødre nærmede sig frivilligt Sengen, og idet de forenede deres Hænder, som de støttede paa den ulykkelige Oldings Pande, fremsagde de den frygtelige Ed, at ville tilfredsstille en Hævn, som de ansaae for en hellig Pligt.

„Nu," sagde **Thomas**, „ville vi oppebie Natten."

Ligesom for at opmuntre hverandre til den fattede Beslutning, forbleve de tre unge Mennesker samlede i det lave Værelse, hvori deres Faders Liig var udstillet; ved Nattens Frembrud gik de ind og kyssede deres Søstre og deres Tante, som, en Smule beroligede, paany udbrøde i Hulken og Taarer, da de bemærkede dem. De tre Ynglinger havde et mørkt Udseende, et skummelt Blik, men de udgøde ikke en Taare, de udstødte ikke et Suk.

„Vor stakkels Fader, vor stakkels Fader!" raabte de to unge Piger, „at døe uden engang at sige os Levvel!"

„Og ikke at vide hans Morder," udbrød Enken **Mirailhe** med en truende Bevægelse.

„Hvad det angaaer, saa berolige Dem, Tante," sagde **Thomas**, „vi ere paa Spor efter at lære ham at kjende, og det vil sikkert lykkes os."

„Jeg vilde give det Halve af hvad jeg eier, for at faae at vide, hvem der har dræbt min stakkels Broder," sagde Enken.

„Og jeg Halvdelen af mit Liv," sagde enhver af de to Søstre.

„Nu vel, gaaer ikke af Stedet," sagde **Thomas**; „hvis I skulde høre Larm, saa bryder Eder ikke derom, det er os, som foraarsage den; hvis I skulde høre Skrig, saa siger blot, at de tre Brødre ere ved deres Arbeide. Beder for vor Fader, men viger ikke herfra, og imorgen, det sværger jeg Eder, imorgen skulle I erfare Alt."

„Oh, min Gud, min Gud!" udraabte de unge Piger, „hvad have I dog fore?"

„Gaaer kun," sagde Enken **Mirailhe**, „det er Børnenes Pligt at hævne deres Fader," derpaa drog hun de to unge Piger op til sig og sagde: „Lukker os inde, hvis I ikke stole paa os."

De unge Mænd kyssede endnu engang deres Søstre og deres Tante, gik derpaa ud og lukkede Døren i Laas.

Thomas stak Nøglen i sin Lomme.

„Nu," sagde han, „gaaer hen til Pastoren, og siger ham, at hans gamle Vens Søster og Døttre undre sig over ikke at see ham og at de trænge til hans Trøst. Men, istedetfor at føre ham ind til Fruentimrene,

saa lader ham træde ind nedenunder; der vil jeg vente Eder."

Thomas betraadte atter det Kammer, hvor Liget var stillet til Skue. **Ludvig** og **Johan** begave sig til Præstegaarden. Pastoren var alene; den gamle **Maria** løb om hos Naboerne. Ved at bemærke de to Brødre, skjælvede han.

„Hr. Pastor," sagde de, „som De nok veed, skal vor stakkels Fader først begraves imorgen; vi have besluttet at vaage over ham i Forening, men af denne Aarsag blive Fruentimrene alene og uden Støtte; de gjøre Regning paa Dem, Hr. Pastor."

„Jeg kommer, mine Børn, jeg kommer," sagde Præsten, skjælvende som Løvet, men gjennemtrængt af den Følelse, at han fremfor Alt burde opfylde sine Pligter imod den stakkels Familie, som han hidtil havde forsømt.

Derpaa skyndte han sig at iføre sig sin præstelige Dragt, for derved at give sine Ord en større Autoritet; han tog et lidet Kors med sig og fulgte sine Ledsagere.

Istedetfor at føre Præsten til Fruentimrene, lode de ham, efter hvad der var aftalt imellem dem, indtræde i Stue-Etagen. Idet Præsten bemærkede Liget, der belystes af de to Kjerter, og **Thomas** staaende nærved Kaminen, hvor en stor Kjedel med Olie kogte over en levende Ild, vilde han træde et Skridt tilbage, men **Johan** og **Ludvig**, som fulgte bagefter, stødte ham ind og lukkede Døren efter ham. Præsten betragtede de tre Brødre en efter anden, han saae dem alle tre blege, men fattede; han anede, at der forestod ham noget Frygteligt. Han vilde tale, men Ordet døde paa hans Læber.

„Hr. Pastor," sagde **Thomas**, med en bydende Rolighed, „De var en Ven af vor Fader; det var Dem, der gav ham det Raad, at gaae til Narbonne: vor Fader er altsaa bleven dræbt ved at have fulgt deres Raad."

„Store Gud, mine Børn," udbrød Præsten, „skulde I virkelig ville gjøre mig ansvarlig for ...?"

„Nei, Hr. Pastor, nei. Vi repræsentere her den guddommelige Retfærdighed, og, vær kun rolig, vi skulle være billige som den."

„Nu vel, hvad ville I mig da?"

„Hør os! De veed, hvilken Ømhed vor Fader bar for sine Børn, og De kan ikke tvivle om, at enhver af os vilde have hengivet sit Liv for ham."

„Javist, javist, I ere gode Sønner, fromme Børn, det veed jeg."

„Nu vel da, Hr. Pastor, som gode Sønner, som fromme Børn have vi svoret, alle tre, at ville opdage Gjerningsmanden til Mordet, og da De nu kjender ham, have vi hentet Dem, for at faae hans Navn at vide."

„Jeg? — jeg skulde nævne Eder Morderen? — Jeg kjender ham ikke."

„Lyv ikke!"

„Jeg forsikkrer det."

„Ingen Mened!"

„O min Gud! min Gud!" udraabte Præsten, „hvad fordre I af mig?"

„Sandheden; og, læg vel Mærke dertil, vi ere fast bestemte paa at faae den at vide."

„Men, hvad kan dog bringe Eder paa den Formodning ...?"

„En Mængde sammenstødende Omstændigheder. Vi have erfaret, at en Mand har skriftet for Dem i Cathedralen i Toulouse."

„Store Gud!" sukkede Præsten.

„Denne Mand, hvad er hans Navn?" spurgte **Thomas**.

„Og hvorfor ville I vide hans Navn?" spurgte Præsten.

„Fordi denne Mand er vor Faders Morder," svarede **Thomas**.

„Mine Børn, mine Børn," udraabte Præsten med en voxende Skræk, „betænke I ogsaa vel, hvad I der forlange af mig?"

„Ja," sagde alle tre Brødre som med een Røst.

„Men det er Skriftemaalets Hemmelighed."

„Ja."

„Men at aabenbare den, er os forbudet."

„De maa alligevel sige os denne Mands Navn, Hr. Pastor; De maa aabenbare os Omstændighederne ved Mordet; thi, hvorsomhelst end Morderen er, skal han døe for Bøddelens Haand."

„Aldrig, aldrig," stønnede Præsten.

„Hr. Pastor," sagde **Thomas**, „skulde vi end anvende Magt, vi ville have Alt at vide."

„O min Gud, min Gud," udbrød Præsten og kyssede Korset, som han holdt i sin Haand, „skjenk mig Mod og Styrke til ei at give efter!"

„Hr. Pastor," sagde **Thomas** og pegede paa Arnestedet, „seer De denne Kjedel med kogende Olie? — Hvis vi bade deres Fødder deri..."

„Til Hjælp, til Hjælp!" raabte Præsten.

„Kald kun saameget De lyster," sagde **Thomas**, „denne Stue er dæmpet; der er en Matras indenfor hvert Vinduesskodde; ikke en Sjæl vil kunne høre Dem."

„Min Gud," vedblev Præsten, „Du som alene seer min Nød, kom mig til Hjælp!"

„Gud kan ikke vredes over, at Børn ville hævne deres Fader; tal!"

„Gjører med mig, hvad I ville! — Jeg siger Intet."

Thomas gjorde et Tegn til **Johan** og **Ludvig**; disse toge Kjedlen af Ilden og satte den imellem Kaminen og Dødsleiet. I samme Øieblik tog **Thomas**, som om han følte, at han og hans Brødre behøvede Kraft til den Scene, der forestod, Dækket af Faderens Legeme, og kastede det langt bort fra Sengen. Liget laa blottet og aabenlyst; dets 11 blaalige Saar fordrede Hævn.

„Tænk efter!" sagde **Thomas**, „Døden er seen; som De seer, har man behøvet 11 Knivstik for at rive Sjælen ud af dette stakkels Legeme og dog har Morderen sikkert havt Hast; men her have vi god Tid."

„Min Gud, min Gud," gjentog Præsten stedse paa Knæ, „giv mig Kraft til at udholde disse Pinsler!"

Men denne Bøn var unyttig. De unge Mænd kjendte Abbedens svage og frygtsomme Charakteer; de vidste iforveien, at han ikke vilde have Mod til at underkaste sig Torturen, eller de haabede det i det mindste.

„De vil da ikke sige os Morderens Navn?" spurgte **Thomas**.

Præsten svarede Intet: han trykkede kun endnu heftigere Crucifixet til sine Læber, og vedblev at bede.

„Nu vel, mine Brødre," sagde **Thomas**, „i vor Faders Navn, vi ville handle efter vor Aftale."

De to unge Mænd toge Præsten og løftede ham op paa deres Arme. Han udstødte et frygteligt Skrig.

„Naade," raabte han, „Naade! Jeg vil tilstaae Alt!"

„Navnet," sagde **Thomas**, „fremfor Alt, Navnet?"

„**Cantagrel**", mumlede Præsten.

„Det er vel," sagde **Thomas**, „jeg formodede det nok, men jeg vilde ikke anklage en Uskyldig. Sæt Pastoren igjen paa Gulvet."

De to Brødre stillede Præsten paa hans Fødder, men han kunde neppe holde sig opreist og han sank i Knæ, som om Benene vare brudte.

„Og nu, Omstændighederne," sagde **Thomas**, „han vil dog ikke kunne negte dem."

„Nu vel," sagde Præsten, som, da han engang havde tilstaaet Navnet, ikke havde nogen Grund til at skjule Resten, „Morderen havde hos Eders Tante **Miraille** faaet Nys om Eders Faders Reise til Narbonne; han fattede Mistanke til Hensigten af denne Reise og ventede Edes Fader ved Vadstedet over Lers-Floden.

„Og saa?"

„Paa dette Sted og i samme Øieblik, Eders Fader steg ned af den steile Flodbred, er han styrtet over ham og har stødt ham ned af Hesten med det første Knivstik; men af dette første Stød er **Saturnin Siadoux** kun bleven let saaret."

„Stakkels Fader!" mumlede **Ludvig** og **Johan**.

„Bliv ved!" sagde **Thomas**.

„Han har reist sig op, og da har **Cantagrel** givet ham det andet Stød."

„Den Elendige!" udbrød de to yngre Brødre.

„Bliv ved!" sagde **Thomas**.

„Men, da **Saturnin** ogsaa havde faaet fat paa Voldsmanden, ere de begge to trillet ned ad Skraaningen, og under denne Kamp har Slagteren endnu givet ham de 9 øvrige Knivstik."

„Der ere de," sagde de unge Mænd, vendte imod Liget, „men vær sikker paa, Fader, at Du skal blive hævnet."

„Bliv ved!" gjentog **Thomas**.

„Derpaa, efter at have overbeviist sig om, at **Saturnin Siadoux** var rigtig død, har Slagteren trukket ham hen imod Strømmen, for at kaste ham i Vandet. Men da der i dette Øieblik kom nogle Muuldrivere forbi, har han neppe faaet Tid til at skjule sig selv saavelsom Liget bagved en Baad, som laa optrukken paa Flodbredden. Muuldriverne have ikke bemærket ham, men ere passeret Floden paa Vadstedet; men efter deres Bortgang er **Cantagrel** bleven forvirret i Hovedet, har ladet Liget forblive, hvor det laa, har kastet sig paa Hesten og er sat over Floden paa samme Sted. Hesten har han drevet afsted saalænge den kunde holde Stand; men da han mærkede, at den snublede paa Benene, har han trukket den ind i et lidet Buskads, og har efterladt den der, hvorpaa han er kommen tilfods tilbage til Toulouse. Men, efter at have tilfredsstillet sin Hævnlyst, har den Skyldige ikke kunnet modstaae sine Samvittighedsnag; han er løbet til Kirken, har spurgt om en Skriftefader, og Skjæbnen har netop villet, at jeg skulde befinde mig der."

„De har dog vel aldrig givet ham Absolution?" udraabte de to unge Mænd med en truende Bevægelse.

„Nei, mine Børn," svarede Præsten med næsten udslukket Stemme; „men Gud er en mild Dommer; maatte han kun tilgive ham

den Brøde, han har begaaet, og Eder den Brøde, I lade mig begaae!"

Og ved disse Ord tabte Abbed **Chambard** Bevidstheden, men da han igjen kom til sig selv, befandt han sig i Præstegaarden hos sin gamle Tjenestepige, som bestræbte sig for at kalde ham tillive. — Da de tre unge Mænd vare blevne alene, betragtede de hinanden med et frygteligt Smiil; de vidste nu Alt, hvad de havde ønsket at vide. Derpaa sagde de to yngre Mænd til deres ældste Broder:

„Og nu, **Thomas**, hvad er der nu at gjøre?"

„Bliver her," sagde **Thomas**, „jeg gaaer op til Fruertimrene."

Et Øieblik efter kom han ned igjen med en Seddel i sin Haand og fulgt af sin Tante og sine to Søstre.

„Nu", sagde han til disse, „tilkommer det Eder at vaage og os at handle."

Og efter et Tegn til sine to Brødre at følge ham, gik han bort med dem.

„Broder", sagde **Johan**, da de vare komne ud paa Gaden og de saae, at han tog Veien til Toulouse, „skulde vi ikke tage Vaaben med os?"

„Lader os vel vogte os derfor," sagde **Thomas**.

„Og hvorfor det?" spurgte **Ludvig**.

„Fordi, naar vi havde Vaaben med, vi da let kunde dræbe ham, men han bør døe for Bøddelens Haand; kun Reb ville vi bruge."

„Det er ret," sagde de to Brødre.

Og de bankede paa hos en Rebslager og kjøbte ganske nye Reb, hvorpaa de atter sloge ind paa Veien til Toulouse og ankom der henimod Kl. 10. De kom ind i Byen uden at blive kjendte, naaede Pladsen Saint-Georges og, ved Hjælp af den Nøgle, Enken **Mirailhe** havde laant **Thomas**, trængte de ind i hendes Huus, uden at vække Pigen. Da de vare fuldkommen nøie bekjendte med Husets Indretning, stege de op i deres Tantes Værelse. Til dette Værelse vare der tre Indgange; alle Localiteter bleve paa det Nøieste undersøgte, og derpaa oppebiede Brødrene Dagen i Taushed. Ved det første frembrydende Dagslys, stillede **Thomas** hver af sine Brødre bag en af Dørene; derpaa gik han ind i Kammeret til Pigen, som netop var ifærd med at klæde sig paa.

„**Catharine**," sagde han til den gode Pige, der betragtede ham med en ganske forbauset Mine, „vi ere ankomne i denne Nat, Tante **Miraílhe** og jeg, men vi vilde ikke vække Dig."

„Herre Jesus, Hr. **Thomas**, men er det ogsaa sandt, hvad man siger i Byen?" spurgte Pigen.

„Og hvad siger man da, **Catharine**?"

„At Hr. **Saturnin Siadoux**, Deres Fader, er bleven dræbt af Røvere ved Bredden af Lers."

„Ak ja, **Catharine**, Intet er sandere."

„Og kjender man Morderen?"

„Man troer, det er en Muuldriver, som er gaaet tilbage over Pyrenæerne."

„O min Gud, min Gud!" raabte den gamle Pige, „hvilken Ulykke!"

„Men nu, **Catharine**," sagde **Thomas**, „tænker min Tante medrette, at hun under saadanne Omstændigheder bør henvende sig til sine Venner. Og, da **Cantagrel** er en af hendes bedste Venner, lader hun ham bede, paa Øieblikket at komme til hende; hun

vil vente ham i sit Sovekammer; den stakkels Kone er bleven saa heftigt rystet, at hun er syg deraf. Hvad mig angaaer, saa vender jeg paa staaende Fod tilbage til Croix-Daurade, hvor jeg ventes af min Familie. Derfor Levvel, **Catharine**, thi Du vil ikke træffe mig her, naar Du kommer tilbage. See der, det er Tantes Brev."

Den gamle Pige skyndte sig at blive færdig og løb hen til **Cantagrel**; men **Thomas**, han begav sig igjen op i sin Tantes Værelse. Et Qvarteers Tid derefter hørte man Skridt paa Trappen; disse Skridt nærmede sig tungt til Døren, man bankede tre Slag og ved Ordene „kom ind" aabnedes Døren: det var Slagteren.

„Træd nærmere," sagde en svag Stemme, som lød fra Sengen, der var ganske tilhyllet af Gardinerne.

Cantagrel nærmede sig uden Mistanke, men i det Øieblik, han lagde Haanden paa Gardinerne for at drage dem tilside, følte han sig fast omslynget af to kraftige Arme, og en Stemme, som han let kunde mærke, tilhørte en Mand, raabte: „Herhid, Brødre!"

De to Ynglinger brøde strax frem af deres Skjul og styrtede sig over **Cantagrel**. Det var den høie Tid! Ved Slagterens første Bevægelse var **Thomas** bleven væltet om i Sengen, og, dersom han havde været ene, vilde Slagteren ved en anden Bevægelse have gjort sig fri for ham. Men alle tre sloge nu paa samme Tid Kløer i Kæmpen med et saa frygteligt Raseri, at ikke En kunde faae et Ord frem. Paa den anden Side anvendte **Cantagrel**, som gjettede Aarsagen til Kampen og som følte, at det for ham gjaldt Liv eller Død, de titaniske Kræfter, med hvilke Naturen havde udrustet ham. Kampen var frygtelig. I et heelt Qvarteer tumlede sig disse fire Mænd som en uformelig, sammenhængende, bevægelig Masse, de reiste sig og faldt, for atter at reise sig og atter at falde om igjen. Endelig bleve disse Bevægelser mere langsomme, mere besværlige, mere usikkre. Gruppen holdt sig et Øieblik paa een Plet. Derpaa hævede de tre Brødre sig iveiret, rystede sig og udstødte et Triumphskrig. Slagteren laa overvældet og bunden for deres Fødder. Nu blev **Thomas** alene hos **Cantagrel**, medens de to Brødre gik bort for at hente en Bærebør. Et Øieblik efter kom de tilbage med en saadan, paa hvilken de lagde **Cantagrel** og bandt ham fast med Reb. Dervaa stege de ned. Det var Torvedag: man kan slutte, hvilken Opsigt dette selsomme Skuespil gjorde paa Gaden. **Ludvig** og **Johan** bare Dragten; **Thomas** gik ved Siden. Deres Ansigter vare blodige, deres Klæder sønderrevne, thi **Cantagrel** havde forsvaret sig som en Løve. Under andre Omstændigheder skulde man maaskee have adspurgt de tre unge Mænd, men den Ulykke, der havde ramt deres Fader, var allerede bekjendt, og man lod dem passere med den Ærefrygt, som Folket i Almindelighed har tilovers for Ulykken. Desuden kaldte **Cantagrel**, som Enhver gjenkjendte, Ingen til Hjælp, skjøndt han ikke var kneblet. Endelig var det aabenbart, at de tre Ynglinger vare paa Veien til Criminal-Dommeren. Det var altsaa en Sag imellem dem og Justitsen. Dommeren saae i Frastand det selsomme Optog nærme sig, og da han paa sin Side ogsaa formodede, at det var ham, Besøget gjaldt, lod han sine Døre aabnes. De tre Brødre traadte ind og

dem fulgte saamange Mennesker, som Salen kunde rumme.

Thomas gav sine to Brødre et Tegn og de nedsatte Bærebøren for Dommerens Fødder.

„Hvo er dette Menneske?" spurgte denne.

„Det er Slagter **Stephan Cantagrel**, vor Faders, **Saturnin Siadoux's** Morder," svarede **Thomas**.

Men hvad der maatte komme, skete: **Cantagrel**, overbeviist om ikke at være seet af Nogen, og sikker paa ikke at have betroet sin Brøde til nogen Anden end Præsten, negtede Alt. De tre Ynglinger kaldtes for Retten, hvor de nødtes til at erklære, fra hvem de havde disse Bekjendelser og paa hvilken Maade de vare dem meddeelte; og nu lod Overbeviisningen om, at de havde handlet som gode Sønner ved at søge at hævne deres Faders Død, dem fortælle Alt, idet de næsten gjorde sig en Ære af deres brødefulde Handling; men Retten erklærede, at der ikke paa en Krænkelse af det Hellige, hvilken i Kirkens Interesse fortjente Straf, kunde bygges nogen Anklage. Parlamentet optog Sagen og forordnede Fængsling ikke blot af Morderen, men ogsaa af Anklagerne, Offerets Sønner, og af Præsten, som havde givet efter for Skrækken. Imidlertid blev Sagen, selv uden Præsten **Chambard's** Bekjendelser, tilstrækkeligt oplyst ved alle Vidners Afhørelse. Lad Mordgjerningen end være indhyllet i den mørkeste Nat, lad den være begaaet paa det mest forborgne Sted, der er dog altid eet Øie, som har seet den. Nogle Muuldrivere havde seet **Cantagrel** stige ned af den høie Flodbred; nogle Fiskere havde seet ham sætte over Strømmen; nogle Bønder havde endelig seet ham ride forbi i Galop paa en Hest, som hvert Øieblik syntes at ville styrte under ham. Beviserne vare vægtige og Slagteren blev dømt til Steile og Hjul. Præsten i Croix-Daurade, der havde aabenbaret, hvad der var ham betroet under Skriftemaalets Segl ved Udøvelsen af hans hellige Kald, dømtes til at brændes levende, efter at hans Ledemod vare knækkede. De tre Sønner af **Siadoux** bleve dømte til Galgen, for ved Trusler og Vold at have fravristet en Præst Skriftemaalets Hemmeligheder.

Denne frygtelige Dom fuldbyrdedes kun tildeels. Slagteren blev radbrækket, med den Befaling til Bøddelen, ikke i mindste Maade at lade Delinqventen tilkomme nogen Formildelse i denne skrækkelige Straf. Alt, hvad de mest indstændige Forbønner kunde udvirke til Gunst for Præsten, var, at Skarpretteren maatte give ham Naadestødet, førend hans Legeme kastedes paa Baalet. Hvad de tre Brødre angaaer, hvilke alene den sønlige Kjærlighed havde gjort til Forbrydere, da indgøde de Toulouses Beboere en saadan Interesse, at at man gav dem Midler ihænde til at undflye af Fængslet; de naaede over Grændsen, uden at blive forfulgte, og 20 Dage efter tillod Kongen dem, at vende tilbage til Frankrig. Da Abbed **Chambard**, forsonet med sin Skjæbne, besteg Skafottet, havde han indseet, at det var **Saturnin Siadoux's** Sønner, han skyldte Martyrdommen.

Hine Tiders catholske Kirke havde Ret: Dyden aabenbarer sig kun igjennem Kamp; i den Geistliges Virksomhed bør de moralske

Evner finde deres Støtte i physisk Kraft: en sund Sjæl i et sundt Legeme!

Skizzer af August Lewald.

En Plattenslager.

Det er omtrent 10 Aar siden, jeg befandt mig i en stor tydsk Stad. Træt efter en munter Aften laa jeg endnu høit op ad Formiddagen i min Seng, da der bankedes sagte paa Døren og, uden at afvente mit „Kom ind", en Mand traadte ind i Værelset, stor, tyk, af et friskt Udseende, i en sort Klædning og hvid Halskrave, med friserede Haar, hvide Handsker og et venligt Smiil paa Læberne. Han fører sig med Anstand, hilser artigt og optræder med Sikkerhed. Med korte, ziirlige Ord lader han mig vide, at han er den pensionerede Hofraad v. N. og for Tiden indsamler Gaver til en fattig Kunstnerfamilie. Tilfældigt har han hørt, at jeg boer her, har tillige erfaret Noget om min Kjærlighed til Kunsten, og tvivler derfor ikke paa, at jeg vil bidrage en Skjærv i det velgjørende Øiemed. — Jeg betænkte mig ikke længe, tog min Pung og trykkede Hr. Hofraaden en Sølvdaler i hans fremrakte Haand. Han hilste med en venlig Hovedbøining og forlod mig med en travl Vigtighed.

Strax derpaa troede jeg at høre hans Stemme i Værelset ved Siden af. Her boede en temmelig fattig Enke, som i Sandhed ikke var i Stand til at give Almisser, men snarere selv kunde trænge dertil. Nysgjerrighed overvældede mig, jeg smuttede i min Slaabrok og lurede ved Døren. Hr. Hofraad v. N. havde her antaget en ganske anden Charakteer. Jeg saae ham staae midt i Værelset og byde Enken en Priis Tobak. — „Madam," sagde han hulkende, „De synes ikke altid at have levet under disse Forhold." — „Det er sandt," svarede hun, og sukkede paa sin Side ikke mindre. — „De maa have oplevet store Ulykker." — Den stakkels Kone syntes nærved at græde og sagde: „De har et følsomt Hjerte, min Herre; det kan jeg nok see paa Dem. Jo jeg kjender saamænd til Ulykken." Ved disse Ord skjulte Hr. Hofraaden sit Ansigt i et stort tærnet Lommetørklæde, og forblev i denne Stilling nogle Secunder. Derpaa viste han den rørte Kone et i Taarer badet Ansigt og gav den lille Hund, som logrende sprang op af ham, et Stykke Sukker. Nu rykker han frem med den fattige Kunstnerfamilie, da Enkens Hjerte synes ham tilstrækkeligt forberedt. Han taler om sin Erkjendtlighed selv for en nok saa ringe Gave — naturligviis i den fattige Families Navn; Enken tager nogle Penge frem af sin Pung og rækker ham dem med et dybt Suk; han anbefaler sig, ligesom han gjorde hos mig.

Denne Mands Opførsel syntes mig paafaldende, og jeg forglemte Sagen ikke saa snart. Da jeg nogle Uger efter paa et offentligt Sted saae ham sidde ved en Flaske Øl, spurgte jeg en Ven af mig, hvem denne Mand var. — „Det er en gammel Betler," gav han mig til Svar, „som paa alle mulige Maader optrækker de Fremmede paa Gjæstgiverstederne." Jeg var overrasket og fortalte min Ven om Mandens Besøg hos mig og den fattige Enke. Min Ven lo og udbrød: „Saa har han da ogsaa taget Dem ved Næsen! — Han er snart det Ene, snart det Andet. For kort siden besøgte han en gammel

Militairs Enke, der var kommen hertil, for at bringe et af sin afdøde Mands Anliggender i Orden. Han udgiver sig hos hende for en gammel Soldat, taler om Seier og Berømmelse, om Slaget ved Belle-Alliance, om gamle brødløse Officerer, der ere for stolte til at bære deres sørgelige Stilling til Skue. Enken, som har et godt Hjerte, sætter et Stykke kold Steg og en Flaske Viin paa Bordet, og Bellonas stolte Søn lader sig ikke bede to Gange om at gribe an. Enken giver ham ovenikjøbet to Rigsdaler, som han heller ikke afslaaer, alene af den Grund, som han siger, fordi de bære Aarstallet 1815, det mærkværdige Aar, da Verdenstyrannen blev styrtet. — Undertiden præsenterer han sig med Subscriptionslister paa Værker, som han aldrig har tænkt paa at udgive; hos fremmede Skuespillere er han en Skuespiller uden Engagement, hos Skribenter en anonym Medarbeider af en af de mest læste Journaler; kort sagt, alle Stænder maae yde ham Tribut; kun hos Kjøbmænd og Vexelerere forsøger han aldrig at spille sin Rolle, fordi han ikke holder af, at spilde sin Tid, og Politiet gaaer han omhyggeligt af Veien for."

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Det kongelige Theater.

Erik Glipping, Tragoedie i 5 Acter af A. Oehlenschlæger.

Mangen en Digterrøst, som **Oehlenschlæger's** Genius vakte, er allerede forstummet, og endnu klinger hans egen, endnu samler han os om sin Harpe. Ydun, hvem han viede saamange af sine Ungdomsdigte, rækker ham til Tak Foryngelsens Frugt, og med friske Toner fra Poesiens Væld qvæger han endnu sine Landsmænd som for fyrgetyve Aar siden. Den Generation, der da begeistredes af hans Ungdomsværker, fylder ikke længere Theatrets Bænke; de Kunstens Heroer, der dengang tolkede dem fra Scenen og deelte hans første Triumpher, ere borte, — og endnu er det de samme Toner som fordum, ligesaa malmrige og bløde, ligesaa fuldtonende og ømme, og endnu flokkes vi om dem og glæde os ved Klangen.

Publicum har vendt sig fra Tragedien, hedder det i Almindelighed; men vi troe ikke paa det, thi at Modesmagen i et eller andet kortere Tidsrum kan tage en vis Retning, er endnu langtfra ikke noget fuldgyldigt Beviis. Og hvis det virkelig forholdt sig saaledes, vilde det unegtelig være værst for Publicum selv, thi det havde da vendt sig fra den Retning, hvori vort Theater er istand til at præstere det Bedste. I Operaen have vi Intet at fremvise, i Lystspillet kun et Par fortrinlige Talenter, der endnu bestandig staae alene, men i Tragedien rivaliserer vort Theater med de bedste i Europa. Ved **Ryge** og den afdøde **Winslow**, men fremfor Alt ved Kunstnerparret **Nielsen** har der dannet sig hos os en Skole for Tragedien, i hvilken Sandhed og Natur i den Grad smelte sammen med ædel Idealitet og kunstnerisk Opfattelse, at den danner en aabenbar Modsætning til al den Svulst og Forskruethed, hvorunder Tragedien lider saagodtsom overalt i Frankrig og i Tydskland. Ogsaa Opførelsen af „**Erik Glipping**" vidner om det Samme, og naar vi alligevel her dvæle ved en enkelt Undtagelse, saa er det netop, fordi saadanne Undtagelser, hvor Skuespilleren, forladt af alle gode Genier, streifer ind paa Unaturens og Smagløshedens Gebeet, i det mindste i Tragedien hører til Sjeldenhederne. Ligesom der nemlig gives Roller, der, uden at være bestemt skrevne for en vis Skuespiller eller Skuespillerinde, dog staae i

en saa nøie Overeensstemmelse med den Fremstillendes Individualitet, at denne, idet han gjengiver Digterens Værk, kun synes at give sig selv: saaledes er der andre — og deres Antal er naturligviis uligt større — i hvilke den Fremstillende maa trænge sin egen Personlighed tilbage, idet han søger i sig selv at concipere det samme Charakteerbillede, der har foresvævet Digteren, at reproducere det for os og give det sandselig Realitet for vore Øine. Til det første Slags høre saadanne Charakterer som Ingeborgs og Marsk Stigs. Det jomfruelige Rene, det nordiske Qvindelige er engang for alle saa uadskilleligt forbundet, saa sammenvoxet med Mad. **Holst's** Personlighed, at hun til en Rolle som Ingeborgs kun behøver at recurrere til sin Routine, for at udføre den tilfredsstillende for Alle. Det Samme gjælder om Hr. **Nielsen**, hvor Talen er om at fremstille en aaben, djerv, ærlig og kraftig Charakteer. En saadan er netop Marsk Stig, saaledes som han af Digteren er tegnet, og det er derfor saa langt fra, at der for Hr. **Nielsen** her kan være Tale om at producere og skabe, at han saagodtsom blot behøver at memorere, thi alt det Øvrige kan han trøstigt overlade til sin smukke Stemme, sit gode Ydre og sin rigtige Smag. Ganske anderledes forholder det sig med Titelrollen Erik Glipping, med Domprovsten Jens Grand, med Minnesangeren, med Huusholdersken Mechtildes og Kammermesteren Ranild Johnsøn. I alle disse, der meer eller mindre fjerne sig fra de Fremstillendes Personligheder, er det Skuespillernes Opgave at bringe en ny Individualitet tilveie, der, idet den optager i sig den hele Sum af Forestillinger, som Digteren har søgt at lægge i den, giver os et sandseligt og naturtro Billede af en consequent gjennemført Charakteer. Jo mere den fremstillende Kunstner besidder Phantasi til at opfinde et saadant Billede og Dybde til at gjennemtrænge det, desto bedre vil det lykkes ham at fornegte sin egen Personlighed og bringe den i Forglemmelse hos Andre. Er han derimod hildet i en eller anden Maneer, vil det være ham umuligt at frembringe dette Resultat, thi Maneren hævner sig paa ham, stikker igjennem overalt og ihjelslaaer Illusionen. Derfor blev **Eßlair** ikke nogen stor Tragiker, thi han kunde ikke beherske sin Maniererthed, og derfor er **Rachel**, trods de store Evner, hun har at raade over, det endnu mindre, thi hele hendes Kunst er en Maneer, der knytter sig strengt til Maneren i de antik-heroiske Roller, hun fremstiller, men udenfor disse og fra Kunstens almindelige Standpunkt ikke har nogen Berettigelse. Som et fuldkommen consequent og naturtro Charakteerbillede nævne vi Hr. **Kraghs** Jens Grand, der maaskee hører til det Bedste, vi endnu have seet af denne Skuespiller. Hans Maske, Holdning, Stemme og Bevægelser afrundede sig til et bestemt udpræget Heelt, der indtil den mindste Nuance gjengav Billedet af den hovmodige, troløse og ærgjerrige Prælat, som Digteren har skildret. Det Samme gjælder ikke mindre om Jfr. **Jorgensen's** Mechtildes, og tildeels om Hr. **Holst's** Erik Glipping. Billedet af den smukke, leflende og dog ærlige, villiefaste Konge havde han opfattet rigtigt og godt, og naar det ikke lykkedes ham at fremstille alle denne Charakteers forskjellige Sider med lige Dygtighed, saa følte man dog tydeligt, at Feilen ikke laa deri, at han ikke havde fattet dem, men at hans legemlige Evner ikke strække til og at hans Stemme ikke altid har Kraft nok til at understøtte ham der, hvor han mest trænger til den. Ogsaa Hr. **Hvid** havde opfattet Minnesangerens smukke lille Rolle fuldkommen rigtigt; men naar den alligevel ikke klædte ham, saa hænger ogsaa det nøie sammen med hvad vi ovenfor have udviklet. Thi ligesom der er Roller, der staae i en saa nøie Sammenhæng med en eller anden Skuespillers Personlighed, at de, som man siger, „ligge for ham“ og „spille sig selv“, saaledes er der andre, der staae i en saadan Modsigelse til den, at selv det største, fremstillende Genie ikke vilde være istand til at bortmane denne Disharmonie. I Livet finde vi vel den store Helt undertiden med et lille og vanført Legeme, eller indre Tomhed bag et meget lovende Ydre, men Kunsten opstiller i den Henseende andre Fordringer og vil, at allerede Masken, Costumet og Physiognomiet skulle give os en Idee om, hvad de skjule bagved sig. At Hr. **Hvid** ikke kan give Billedet af en ung, hjertesyg og sværmerisk Sanger, er ligesaa begribeligt, som at to smaabitte Folk ikke ere istand til med Lethed at skaffe hans store Corpus fra Scenen — det Sidste er kun mere haandgribeligt end det Første og fremkalder derfor Latter, men vi mene, at man ligesaa fuldt burde have forudseet det Ene som det Andet. I høi Grad maniereret forekom os derimod Hr. **Wiehes** Ranild Johnsøn. Denne unge Kunstner mangler ikke Talent, men han er paa en Afvei, der truer med at tilintetgjøre de Spirer af noget Godt, som endnu ikke have faaet Leilighed til at rodfæste sig hos ham og sikkre imod Udskeielser. Der er i Alt, hvad han fremstiller, noget positivt Personligt, der tillige er uskjønt, og som griber forstyr-

rende ind i hans Præstationer. Snart er det en Læspen i Stemmen, snart en Fremluden med Hovedet, snart en cavaleeragtig Appuyeren paa den ene Deel af Legemet, hvad der dog intetsteds har gjort en ubehageligere Virkning paa os end netop i denne Rolle. En affecteert Modedukke med en Tilsats af Bournonvilles Mephistopheles og Lefebres Rane Lange tør **Oehlenschlægers** Ranild Johnsøn ikke være, dertil er den altfor fortræffeligt tegnet. Vi bebreide ikke **Hr. Wiehe**, at han har ladet det skorte paa Flid; tvertimod vi ere selv overbeviste om, at han ikke har ladet det mangle derpaa; men vi udtale os, for hans egen Skyld, ganske uforbeholdent, thi hvis han vil anvende en uhildet Selvkritik, vil det neppe være ham muligt i nogen anden Rolle at finde de Feil, hvoraf hans Spil i Almindelighed lider, mere palpable, end netop i denne. Den unge Krokone, der optræder i sidste Act, havde en mesterlig Fremstillerinde i Fru **Heiberg**, hvis Nuancering af de faa Repliker, hun har at sige, ikke lidet bidrog til at fremhæve den Mystik, der ligesom et halvt gjennemsigtigt Slør, hviler over denne Scene.

— Ifølge private Efterretninger fra Udlandet kan en udmærket Pianist **Ewers** ventes hertil med det Første, og rimeligviis i April Maaned vil Hovedstaden gjæstes af de to yndige Smaapiger, Søstrene **Milanollo** fra Savigliano i det Piemontesiske, der allerede have vundet europæisk Berømmelse som Violinistinder.

— Det interessante Foredrag over Skandinaviens geognostiske Natur, som Professor **G. Forchhammer** holdt den 22de Nov. f. A. i det skandinaviske Selskab, er udkommet i disse Dage og faaes i **Reitzels** Boglade. En klar og levende Fremstilling i Forbindelse med den sjeldne Combinationsgave, som charakteriserer den lærde Forfatter, gjør dette Foredrag fortjent til at kjendes i en langt videre Kreds end den, det oprindeligt er bestemt for.

— Som et brugbart og nyttigt Hjælpemiddel til Studiet af det svenske Sprog anbefale vi de af **V. Busch** udgivne dansk-svenske Samtaler, som nyligt ere udkomne paa Reitzels Forlag. En lige Tjeneste kan denne Bog yde vore Naboer hiinsides Øresundet, naar de ville gjøre et nærmere Bekjendtskab med det danske Sprog.

— Ti christelige Sange (af **Möwes**, **Spitta**, **Knapp** og **Novalis**), componerede af en dansk Dame og tilegnede Hendes Majestæt Dronningen, fortjene ligesaa meget for deres egen Skyld, som i Betragtning af det ædle Øiemed, hvori de ere udgivne, at blive almindeligt udbredte blandt det musikalske Publicum. Indtægten er bestemt for den grønlandske Mission.

Det kgl. Theaters Repertoire.

Mandag: **Figaros Bryllup.**
Tirsdag: **Østergade og Vestergade.**
Torsdag: **De to Dage. Festen i Albano.**
Fredag: **Erik Glipping.**
Løverdag: **Doctor Robin. Den Stundesløse.**
Søndag: **Indqvarteringen. Kong Salomon og Jørgen Hattemager.**

Rollebesætning:

Jørgen Wadt	Hr. Schneider.
Luise	Md. Hansen.
Søring	Hr. Pætges.
Brandt	— Stage.
Billing	— Knudsen.
Løve	— Hvid.
Eduard	— Gundersen.
Henrik	— Rosenkilde.
Salomon Goldkalb	— Foersom.

Tyrolerne.

Svalernes Afsked.

(Efter G. H. Mellin.)

Og Svalerne samles til Flugt, til Flugt,
Forfrosne paa Kirkens Tag;
De ville forlade det Hjem, som smukt
De bygged en Foraarsdag.

En Sommer de fæstede her deres Bo
Og ofte for Føden det kneb.
Nu ville de slaae sig i Syden til Ro,
Mens Efteraarsvindene peb.

Vel vinker dem Palmernes herlige Lund
Saa vidt over Bølgen den blaae;
Dog falder lidt tung den Afskedsstund,
Saa ofte de tænke derpaa.

Forældrene flyve til Hjemmets Dør,
Hvor glade de boede nys;
De give hverandre ved Mindet om før
De kjærligste Afskedskys.

Men Svaleungerne skrige fra Qvist,
Og alle ville de med —
Nu faae de da sagt det Farvel tilsidst,
Og vingelet gaaer det afsted.

Farvel! Farvel! I den dæmrende Luft
Forsvinder den qviddrende Hær.
Den kommer igjen vel med Vaarens Duft:
Thi kjært er Hjemmets Besvær.

Skagens Mysterier.

Af Peder Madsen, Byens Vægter.

Skagen er ikke saa usel en By, som man maaskee bilder sig ind, fordi den ligger paa den yderste Pynt af den jydske Halvø. Vi nyde saamænd Civilisationens Frugter her, ligesaa godt som andre Byer; vi have en Klub, vi holde Blade, vi kritisere og politisere: vi have endelig en literair Gadevægter. Denne Gadevægter, det er mig! — Jeg er i dobbelt Henseende den eneste i mit Slags her i Byen, 1) er jeg Literatus, og det er en Stilling, som sjelden nogen Vægter kan rose sig af, det skulde da kun være i Kjøbenhavn, hvor jeg har ladet mig sige, at ikke faa Literati skulle være Vægtere; 2) har Byen ikke andre Vægtere end mig.

Jeg sagde nylig, at jeg er Literatus: nu vil jeg ogsaa bevise det. Jeg er Søn af en udmærket Sætter; min Moder var en duelig Trykkers kjødelige Datter. Som Dreng løb jeg By-Ærinder for en Romanskriver, som Yngling blev jeg fast Bud hos Udgiveren af en Avis, som Mand var jeg selv Redacteur af et Blad, der læstes med største Interesse paa alle offentlige Steder. Dette var Glandsperioden i min literaire Virksomhed; i denne Stilling var jeg ret i mit Esse. Kun Eet var mig til Besvær i hiin Periode: jeg havde en Kone, ret et Mønster af en Kone næsten i alle Henseender; hun er nu død, den gode Sjæl, og „de mortuis nil nisi bene", — man seer, at jeg ogsaa kan Latin. Hun havde kun een eneste Feil: hun drak al min Fortjeneste op. Men, jo mere hun drak, desto flit-

tigere arbeidede jeg, og Publicum lønnede mine Bestræbelser; jeg havde en Mængde Abonnenter. Hun døde, som sagt, og fra dette Dieblik af veg Lykken aldeles fra mit Blad; den ene Abonnent faldt fra efter den anden. Forunderlige Skjæbne! Hvo forstaaer at løse dine Gaader! — Det var, som om jeg havde inddrukket Begeistring af den Spiritus, som hun alene nød, thi Brændeviin kom aldrig over mine Læber, jeg afskyer den; det syntes, som om en indre Magt havde drevet mig til at anspænde alle mine Kræfter, for at vinde Midler til at slukke hendes uafladelige Tørst. Da hun var død, gad jeg ikke skrive længer, jeg arbeidede stedse med Ulyst, og mit Blad gik ind.

Uden Erhverv, uden Hjælp var det mig umuligt at leve i Kjøbenhavn. Jeg søgte adskillige smaa Betjeninger — jeg søgte dem, men fik dem ikke, ikke en eneste. Da kaldte min Morbroder, der var Politibetjent i Skagen, mig herover, i den Tanke, at jeg skulde indtræde i hans Plads, naar han, som han ventede, blev nødt til at takke af formedelst Svagelighed. Ved at forene flere smaa Bestillinger med sit Embede, havde han gjort sig dette ret indbringende; han var et kløgtigt Hoved, netop modsat den Tids Byfoged, og desaarsag dennes høire Haand eller Factotum. Ved sin Indflydelse udvirkede han, at jeg først blev ansat som Vægter, da denne Post blev ledig; thi han meente, at det vilde være mig lettere, naar jeg først havde faaet Foden indenfor Raadstuedøren, at svinge mig op til en høiere Bestilling. Skjøndt det var haardt nok for mig, der i Dannelse stod langt over min Omgivelse, at indtræde i et saa underordnet Forhold, fandt jeg mig dog deri, i Haab om en snarlig Befordring. Men min Morbroder afgik ved en pludselig Død, og inden jeg forsaae mig ret, var Politibetjentens Stok i Hænderne paa en aftakket, fordrukken Underofficeer, og jeg var og blev kun i Besiddelse af Morgenstjernen. Men Naturen har udstyret mig med en herlig Gave, som sikkert Mange have Grund til at misunde mig, det er: et let og nøisomt Sind, der aldrig tillader mig at lade Modet synke. Jeg havde vidst at aflure min Morbroder adskillige af hans Erhverskilder: dem anvendte jeg nu uden Concurrence til min Fordeel, og har saaledes siden den Tid stedse slaaet mig anstændigt, skjøndt tarveligt igjennem.

Men med min forandrede Stilling var ikke min Tilbøielighed for literaire Sysler uddød. Mangen en Fritime anvendte jeg til at nedskrive Et og Andet om, hvad der foregik omkring mig, og de Tanker, som jeg undfangede i Nattens Stilhed, de Betragtninger, som jeg ubemærket anstillede, bragte jeg gjerne i en ledig Time af Dagen paa Papiret. Saaledes havde jeg da efterhaanden samlet en ikke saa ringe Bunke endda af mine egne Arbeider. Det var min Beslutning, at overgive dem til en Forlægger, naar jeg engang kunde være saa lykkelig at naae over til Kjøbenhavn, men dette har hidindtil været mig umuligt og vil vel fremdeles blive det, nu jeg er gammel og ikke i Stand til at betale en Stedfortræder i min Tjeneste.

Imidlertid har jeg søgt saa godt som muligt at holde Skridt med Tiderne; jeg faaer alle Aviserne tillaans, naar de først have circuleret iblandt Byens Honoratiores, og deres Læsning udgjør min kjæreste Tidsfordriv. Jeg har da ogsaa seet, at man har

gjort meget Væsen af en Bog, der hedder Paris's Mysterier, og at det Bifald, denne Bog har vundet, har opmuntret Andre til at skrive Hamborgs Mysterier, Londons Mysterier og Gud veed, hvormange flere Mysterier. Nu er det mig bekjendt nok, at Mysterier betyder saameget som Hemmeligheder, og har jeg da tænkt i mit stille Sind: hvorfor skulde Publicum ikke ogsaa faae Noget at vide om Skagens Hemmeligheder? Thi vel er Skagen, som Gud og Hvermand veed, kun en lille By, men derfor er det ingenlunde sagt, at den jo kan have sine Hemmeligheder ligesaa godt som de store og folkerige. Det er nemlig min Tro, at hvor der kun er et Menneskehjerte, der er der ogsaa en Hemmelighed: det gjælder da kun om at udfinde den og fortælle den paa en fornøielig og lærerig Maade. Og hvo skulde have bedre Leilighed til at iagttage Menneskenes Gjøren og Laden, til at studere deres Hjerters Mysterier, end Gadevægteren, som færdes i den tause Nat, som, uden at ændses, ofte bliver Vidne til deres Suk, deres Sorger og Glæder?

Jeg forelægger da Publicum den efterfølgende Fortælling som en Prøve. Skulde den vinde Bifald, saa vil jeg slet ikke gjøre mig kostbar med mine øvrige Manuscripter. Den er nedskreven for endeel Aar siden; den holder sig troligt til hvad der er passeret, uden nogen Udsmykning, med mindre man skulde være saa artig at kalde mine Smaabemærkninger saaledes, hvilke af og til findes indstrøede deri. Det Eneste, jeg udbeder mig af Læsernes Godhed, det er, at de ville laane mig et velvilligt Øre, og ikke see ned paa mit Arbeide med Foragt, alene fordi dets Forfatter er en simpel Vægter.

II.

Fiskerfamilien.

Det var i November Maaned, netop i Aaret 1810, at jeg en tidlig Morgenstund, efter Sædvane, kom ned til Stranden, for at kaste et prøvende Blik ud over Søen, inden jeg gik hjem og tog et Par Timers Hvile ovenpaa min lange Nattevagt. Natten havde været kold og stormende, men henimod Morgenstunden var Vinden mærkeligt løiet af og ikkun en svag Brise satte Havet i Bevægelse, skjøndt det endnu susede høit oppe i Luften og Skyerne drev med en rivende Fart. Jeg fandt allerede Fiskerne forsamlede paa den daarlige Steendæmning, der strakte sig ud fra den sandede Kyst; men, tværtimod hvad de pleiede, vare de ikke i travl Færd med at gjøre deres Redskaber tilrette og sætte deres Baade i Søen, thi deres Øine vare med spændt Opmærksomhed henvendte paa en Seiler, der i Sandhed ogsaa befandt sig i en høist foruroligende Nærhed af Kysten.

Det var et stort tremastet Koffardiskib af en forunderlig deilig Bygning. Dets lange, sorte Skrog strakte sig i en lige, symmetrisk Flugt fra Speil til Stævn og prydedes her med en pragtfuld Gallion, hvis Forgyldning næsten kappedes med den opgaaende Morgensol i Glands. Dets Master og Spire aftegnede sig paa Himlens lyse Grund i al deres spinkle, regelmæssige Skjønhed, Seilene vare skinnende hvide og Tougværket krydsede sig saa nøiagtigt og ziirligt som paa et Maleri.

„Død og Kritte," sagde den gamle Ole Fisker, „hun har alle Klude til for at prange

Landet fra sig. Jeg skal love for, at de ikke har havt det meget muntert der ombord inat."

„Nei," sagde Sønnen Lars med et ondskabsfuldt Griin, „hun har været lovlig nær ved at fiske vore Torskegarn. Gid hun havde gjort det, saa havde vi fisket hendes Ladning ovenpaa."

„Hold din Mund," udbrød den djærve Christopher og tilkastede den Anden et Par vrede Øine, „kunde Du ønske, at en saa prægtig Skude skulde gaae i Splinter? — See, hvor nysseligt hun rider paa Vandet! Aldrig i mine Dage har jeg seet et deiligere Skib. Hvad mon det er for en Landsmand?"

„Aa det er vel en af disse hersens Englændere," svarede den gamle Ole, efter at have mønstret Skibet med et erfarent Øie; „de fylde jo alle vore Farvande, man seer en Snees af dem, naar man kun seer een af vore egne."

„Ja det er nu det samme, hvad det er for en," gjensvarede Christopher, „men det er vist, at Skabelonen er prægtig, og at det er en dygtig Karl, der staaer til Roers; see hvor tæt han holder hende til Vinden og dog ere alle Seil fulde."

Imidlertid stod Skibet under en Pres af Seil ud fra Land. Det var klart, at det havde været i stor Fare om Natten, thi Stormen havde blæst klods ind paa Stranden og det maatte være forslaaet et godt Stykke ud af sin Cours. Saavidt Øiet kunde skjønne, var det ikke mange Kabellængder fra en Steenrevl, hvorpaa det uundgaaeligt maatte være forliist, hvis Stormen eller Mørket havde varet længer.

„Nu gaaer hun ad Norge til," sagde Lars, „der vil Captainen nok faae sin Ladning bedre betalt, end om han havde losset den paa vores Kyst; men det forstaaer sig, vi havde været bedre tjent med, om han havde lagt den her. Nu faae vi kun Lugten af den, og neppe det."

En almindelig Latter ledsagede denne Bemærkning; kun Christopher forblev alvorlig og fulgte Skibets Bevægelser med taus Deeltagelse.

Pludseligt saae man et Flag, ligesom en Fugl, svinge sig op i Luften ved Agterstævnen: det udfoldede sig i den svage Luftning og viste tre Striber: blaat, hvidt og rødt.

„En Franskmand, saasandt jeg lever!" udbrød den gamle Ole med et halv foragteligt Træk ved Munden, men neppe vare Ordene udtalte, førend en sort Røgstøtte hævede sig fra Skibets Dæk, og et Kanonskud drønede henover Vandet.

„Hvad Fanden skal dette betyde?" spurgte Lars, „mon han vil have Lods nu, da han ligesaagodt kan klare sig selv?"

„Snak," svarede hans Fader belærende; „det er jo Søndag; nu holde de Gudstjeneste ombord, og takke deres Gud for en naadig Frelse."

„Ja det kan de have Aarsag til," bemærkede Christopher, „ovenpaa en saadan Nat maae de føle Trang til Gudsfrygtighed. Jeg for min Deel, seer I, jeg er dog ingen gudsforgaaen Krop iland, jeg gaaer i Kirke hver evige Søndag, naar der ellers ikke er Noget at bestille paa Søen, — men, aldrig har jeg følt mig mere bevæget, end tilsøes, naar jeg havde overstaaet en stor Fare."

Disse sidste Ord vare som grebne ud af mit eget Indre; jeg kom derved til at mindes min egen Tilstand, da jeg, første Gang i mit

Liv, havde betroet mig til et lidet, skrobeligt Fartøi, der skulde føre mig fra Kjøbenhavn til Aalborg, og dog var min overstandne Fare for Intet at regne imod, hvad Besætningen paa det franske Skib maatte have gjennemgaaet i den forløbne Nat. — Det forekom mig næsten, som om jeg kunde høre Mandskabets Sang, men maaskee var det kun Noget, jeg bildte mig ind. Men saa Meget er vist, at jeg følte en forunderlig Rørelse i mit Indre, skjøndt jeg dog havde tilbragt Natten uden Fare, om end ikke uden at lide af Kulde og Blæst.

„Naa Godtfolk!" udbrød Christopher muntert, „hvorlænge vil I staae her og gabe? Skal vi ikke have Baadene i Søen og see til at komme ud og røgte vore Nattegarn? Lad nu Franskmanden løbe! Ham faae vi dog ikke mere at see."

„Mener Du det?" spurgte den gamle Ole betænksomt, „men jeg siger Jer, han kommer igjen. Seer I kanskee ikke den sorte Skybanke, der reiser sig i Sydost? Hører I ikke Stormen hyle over vore Hoveder? Mærke I ikke Skyernes Drift? Troe I en gammel Mand, som har tumlet sig paa Søen, længe førend I kunde knappe Jeres Buxer. Han kommer igjen, siger jeg endnu engang, og saa er det den sidste Gang, de har holdt Gudstjeneste der ombord."

„Aa, Du spaaer altid som en Ulykkesfugl," sagde Christopher, idet han lod sit Blik vandre Horizonten rundt og derpaa dvæle ved det fremmede Skib, som allerede havde fjernet sig et godt Stykke fra Kysten.

Christopher var bekjendt som Byens flinkeste Søgut; rask til sit Arbeide, uforfærdet i Faren, var han den heldigste Fisker, den dygtigste Lods. Han var høi og bredskuldret, havde et aabent Ansigt og mørkeblaae Øine, hvis Blik ikke just var saa let at udholde, naar han blev vred. Skulde jeg da ligne dem ved Noget, saa maatte det være med det „fortladne Hav", naar det bevæger sig i et vildt Oprør. Han havde for tre Aar siden ægtet en Pige, som allerede i Forlovelsens Dage havde skjenket ham en trivelig Dreng: det var derfor intet Under, at Børneflokken nu var voxet til 4 smaa Personer, der fulgte efter hverandre som Trip, Trap, Træskoe. Familien beboede en lille Hytte i en af Byens Sidegyder. Reenlighed og Tarvelighed herskede indenfor dens Vægge, Nøisomhed og Tilfredshed i Beboernes Hjerter.

Det Eneste, man kunde sige til den gode Christophers Forkleinelse, var, at Haanden sad ham temmelig løst paa Skaftet, for at bruge hans egen Udtryksmaade; men til hans Ros maa man da igjen berette, at han sjelden eller aldrig misbrugte sin store Styrke, sin overordentlige Smidighed. Gjaldt det om, at hjælpe den Svage, at staae den Undertrykte bi, at kue Hovmod og Praleri, da var han stedse parat til en kraftig Haandsrækning, og kom det an paa at hævne en Fornærmelse, saa var han ikke mindre rask til at give Fornærmeren en banket Trøie, men naar denne Dyst var overstaaet, da var han den samme djærve, godmodige Fyr, som forhen, og ikke sjelden blev den Tugtede hans bedste Ven for Fremtiden.

Denne Lyst, til at tage sig selv tilrette, havde dog engang nær bragt ham i Ulykke,

og da jeg selv spillede en Rolle med i denne Sag, saa vil jeg kortelig fortælle den her, saameget mere, som den kaster et Lys paa hans Charakteer og paa Forholdet imellem ham og hans Brud.

Medens denne endnu kun var hans Kjæreste, tjente hun som Opvartningspige hos Gjæstgiveren. Thi, skal jeg sige os, hun var en rank og velvoxen Mø, vever i sine Bevægelser og altid munter og glad: man blev stedse vel tilmode ved at see hende. Hun var saaledes en sand Skat for et Bevertningssted. En Fylde af lysegule Lokker brød frem af det snevre Fængsel, hvori en lille broderet Silkehue stræbte at holde dem indesluttede; hendes Hud var saa hvid og skær, som nyfalden Snee, og Oinene, — ja siden jeg ovenfor har sammenlignet hendes Kjærestes Oine med Havet, saa lad mig gjøre det Samme med hendes — Oinene vare milde, venlige og klare som Søen, naar dens blanke Speil gjengiver Himlens rene Farvetone. Man kan derfor let tænke sig, at alle Gjæster, saavel Fremmede som Byens Folk, der besøgte Vertshuset, betragtede den smukke Pige med særdeles Gunst — især var dette dog Tilfældet med Mandfolkene; og, naar de kun tiltalte eller spøgte med hende paa en anstændig Maade, saa var hun heller ikke bange for at give sin Besyv med i Lauget, som man siger. — Men nu hændte det sig engang, at en af disse saakaldte Probenreutere eller Vindbeutler, thi det er som oftest Eet og det Samme, havde forvildet sig op til vor By. I hine Dage var det ellers en stor Sjeldenhed at see disse Folk, men nuomstunder, Gud hjælpe os! oversvømme de Landet ligesom Ægyptens Græshopper paa Mose Tid. Den samme Fyr var aldrig saa snart steget af Vognen og traadt ind i Gjæsteværelset, forend han paa gebrokkent Dansk begyndte at sige den smukke Else — thi saaledes hed hun — allehaande Complimenter og Narrerier. Hun forstod sagtens kun det Mindste af det Altsammen, og svarede ham kun med sit sædvanlige aabne Smiil, som klædte hende saa godt, og som hun havde tilrede for Alle, men da han, maaskee opmuntret af hendes Venlighed, pludseligt greb hende om Livet og vilde røve hende et Kys, saa forstod hun ham desto bedre og saa smak hun ham En under Øret, og det i Alles Paasyn. Der blev nu en forfærdelig Allarm: Tydskeren bandte og gned sin Kind, der lignede en nyskuret Kobberkjedel; Gjæsterne loe og toge Pigen i Forsvar, men Verten maatte for et Syns Skyld give hende en drøi Irettesættelse, skjøndt han i Hjertet billigede, hvad hun havde gjort. Den stakkels Pige syntes selv ganske undseelig over den Dristighed, hun havde taget sig i Stridens Hede, og bad Tydskeren, saavelsom sin Huusbond, meget ydmygt om Forladelse. See, det var den første „Geschäft", Probenreuteren gjorde i vor By, men det skulde ikke blive derved. Da Pigen om Aftenen bragte ham hans Mad op paa hans Værelse, maa Fanden have fristet ham paany, thi nu vilde han paa ingen Maade tillade hende at gaae igjen: han holdt sig vel i en vis Afstand fra hende, men brugte dog alskjøns søde Ord til at forlokke hende, ja skammede sig ikke engang ved, da alle andre Midler ikke hjalp, at tage en Specie op af Lommen, i den Tanke, at Sølvets Glands skulde understøtte hans Tales Virkning og beseire Pigens Hjerte. Det stakkels Pigebarn

var i den største Vaande, thi han havde været saa lumsk at lukke Døren af, og da han enten ikke forstod eller lod som om han ikke kunde forstaae alle hendes Indvendinger, stak hun bitterlig i at græde og tørrede sine Øine paa sit nette, rødtærnede Forklæde. Tydskeren, som antog dette for et Tegn paa, at Fæstningen havde overgivet sig paa Naade og Unaade, fattede nu Mod til at nærme sig for at tage den i Besiddelse, men da udfriede Verten hende med Eet af Rovdyrets Kløer ved at banke paa Døren og i en streng Tone befale hende at komme ud og ikke drive Tiden hen med at sjase med de Logerende. Dette var nu rigtignok haarde Ord for den uskyldige Pige, men de vare ikke saa ondt meente endda, thi han havde været et skjult Vidne til hvad der var passeret. Tydskeren blev nødt til at lukke Døren op og lade sit Bytte fare, som han allerede havde troet sig sikker paa. Dermed kunde nu hele denne Affaire have været til Ende, hvis ikke Else havde fortalt sin Kjæreste Alt den næste Morgen. Christopher blev ligesom rasende ved at høre det, og det var kun med Nød og Neppe, at hun kunde hindre ham i, strax at løbe ind i Probenreuterens Kammer og prygle ham af. Ved sine Kjærtegn og venlige Ord fik hun ham imidlertid tilsyneladende beroliget og de skiltes fornøiede ad, for at gaae hver til sit Arbeide. Men om Eftermiddagen, da Christopher var kommen hjem fra Søen, saae jeg ham have overmaade travlt med at lave et tykt Stykke Toug saaledes tilrette, at det fik en vældig, haard Knude i den ene Ende. — „Hvad skal det bruges til?" spurgte jeg ham. — „Aa, jeg skal etsteds hen iaften og lege „Tampen brænder", svarede han roligt og blev ved at stramme sin Knude af alle Kræfter. — „Lad mig see, Du ikke lægger Fingrene imellem," sagde jeg i Spøg, uden at ane det Mindste. — „Nei, det kan Du være stødt paa," svarede han og slog Tampen imod Væggen, ligesom for at prøve dens Brugbarhed. — Aftenen kom, den var sort som Kul, thi Himlen var overtrukken med mørke Skyer og Gadelygter kjendtes dengang i Skagen kun af Navn. Jeg var paa min Post og havde netop raabt ni og fortalt Byens Folk, hvad Vinden var, da jeg i en Afstand hørte en forfærdelig Skrigen; Lyden kom nærmere og nærmere, og jeg kunde nu skjelne en heel Hob tydske Eder, blandede med hjerteskærende Raab, saasom: Mord! Gewalt! Diebe! Räuber! o. s. v. Men derimellem fornam jeg ogsaa Lyden af vældige Slag, som med en beundringsværdig Regelmæssighed fulgte paa hverandre, og inden jeg ret fik besindet mig, skimtede jeg to Skikkelser i Mørket, af hvilke den ene ved Hjælp af en lang Tamp bearbeidede den andens Ryg med en Færdighed, som i Sandhed maatte forbause, naar man betænker, at det skete, medens de begge vare i fuldt Løb. Idet de foer mig forbi, saae jeg mit Snit til at standse den bageste med min Morgenstjerne og med et rask Greb bemægtige mig hans Vaaben, og da han havde mistet dette og maaskee opdaget, hvem han havde for sig, skyndte han sig tilbage det bedste, han kunde, uden at det var mig muligt at naae ham; men den anden hørte jeg endnu længe stolpre henad den hullede Steenbro og raabe Gewalt, Mord, etc. indtil han havde naaet Vertshusets Dør, hvor han forsvandt. — Den næste Dag blev jeg kaldt op til Byfogden, som havde havt Besøg af en tydsk Probenreuter, der havde anmeldt

for ham, at han den foregaaende Aften var bleven overfalden paa Gaden af tre eller fire Røvere, som havde været bevæbnede med Knipler, hvormed de havde pryglet ham paa det ynkeligste, uden dog at have kunnet komme ham nær nok til at frarøve ham Noget. Med en bister Mine spurgte Byfogden mig nu, om jeg ikke havde hørt Noget dertil og i saa Fald, hvorfor jeg ikke strax havde meldt ham Sagen. Der stod jeg da en Kjøn, thi sandt at sige, havde jeg ikke saa ganske reen en Samvittighed. Det Første nemlig, jeg havde foretaget mig, da det blev Dag, det var at undersøge det Redskab, jeg havde gjort til Bytte om Aftenen, og jeg kunde da ikke negte for mig selv, at det havde en paafaldende Lighed med den Tamp, som jeg havde seet Christopher i Færd med at tillave, men da jeg holdt meget af Knøsen, nænte jeg ikke at bringe ham i Ulykke ved en Angivelse, idet jeg desuden tænkte, at det altid kunde være tidsnok at fremlægge Corpus delicti i Retten, naar der meldte sig en Klager. Men da dette nu var skeet og det desuden gjaldt om min Ære og min Embedspligt, kunde jeg ikke lægge Skjul paa Sagen, men fortalte Byfogden dens sande Sammenhæng, samt fremlagde Tampen som et yderligere Beviis paa min Sanddruhed. Jeg blev nu adspurgt, om jeg ikke vidste, hvem Tampen havde tilhørt, og jeg kunde da ikke Andet end aabenbare, i hvis Hænder jeg troede at have seet den, thi lyve vilde jeg paa ingen Maade, om jeg end havde troet, at det ikke var saa stor en Synd af mig at fortie den hele Sag, naar der ikke blev rørt op i den. Christopher blev nu strax hentet: han tilstod med største Frimodighed Alt, som om han ret havde udført en god Gjerning, og glemte ikke en eneste lille Biomstændighed. Men da saa Byfogden begyndte at tale om natligt Overfald paa sagesløs Mand, om Rasp- og Forbedringshuset og mere deslige, saa blev min gode Christopher hed om Ørerne og jeg med paa hans og Kjærestens Vegne. Imidlertid slap han ud af den Ovide bedre, end vi havde ventet, thi da Tydskeren den samme Dag reiste bort med hvad han havde faaet, nedlagde min Morbroder og jeg saa kraftige Forbønner for Christopher, at Byfogden lod ham fare med en skarp Formaningstale, selv glad ved at kunne lade en Sag falde, der kun vilde have skaffet ham forøget Bryderi. Probenreuteren har aldrig siden ladet sig see i Skagen; han har formodentlig faaet nok af sine første „Geschäfte" der, hvilke da heller ikke indbragte ham saa Lidet endda, besynderligt den om Aftenen, — men Christopher, — det maa jeg sige til hans Ros — har heller aldrig leget „Tampen brænder" siden.

Et Aars Tid efter denne Begivenhed bleve de to unge Kjærestefolk forenede ved Præstens Velsignelse, og Ingen kunde være lykkeligere end de, thi de vare ligesom skabte for hinanden, de elskede hinanden trofast og inderligt, og de vare vel lidte af Alle, han som en kjæk og retskaffen ung Mand, hun som en arbeidsom og dydig Pige. „Dydig!" hører jeg en eller anden Rigorist sige, „Du glemmer nok, min gode Vægter, hvad Du ovenfor har fortalt om den Lille, som hun skjenkede sin Kjæreste i Utide!" — Nei, jeg gjør ikke, Monsieur; jeg husker det meget godt; jeg stod selv Fadder til Drengen og gav Moderen en gammel Krone at gjemme, til han blev større. Jeg vil dog ikke forsvare denne Sag, men

kun sige til Pigens Undskyldning, at hun fulgte Skik og Brug heroppe og han ligesaa, og at de begge vare lige agtede for det; fordømme dem, hvo som vil, det kan være baade mig og dem det samme, men, saa Meget er vist, at hiin Omstændighed ikke gjorde mindste Skaar i deres indre Lykke; de betragtede den som en Sag, der skulde saa være. Andre Steder — andre Skikke!

Efter denne lange Udskeielse vender jeg atter tilbage til der, hvor jeg slap. Jeg har hermed efterlignet andre Forfatteres Exempel; thi jeg har nok mærket, at man i en Fortælling, naar den skal være rigtig paa Moden, aldrig maa begynde med Begyndelsen, (Smollet og Marryat gjøre dog ofte en Undtagelse) men skal føre Læserne midt ind i Handlingen, derpaa pludseligt bryde af, og gaae en halv eller en heel Snees Aar tilbage i Tiden, for at sætte Læserne i Kundskab om, hvad det er for Personer, der ere interesserede i Handlingen. — Altsaa, jeg optager igjen Traaden i min Fortælling.

(Fortsættes.)

Den sidste Udvei.

(See den ene af de ledsagende Skizzer.)

Man seer her en ung Mand, endnu i Livets Blomster, af Naturens gavmilde Haand udrustet med en Ynde, der nødvendigviis maa sikkre hans Lykke hos det smukke Kjøn, men hidindtil — Læser, skjenk ham en medfølende Taare! — hidindtil en Bold for en grusom Skjæbnes hjerteløse Spil.

Med en Alsidighed, der kun er Geniet medfødt, har han efterhaanden anvendt sine aandelige Evner, der ere ligesaa ualmindelige som hans legemlige Fortrin, i de mest heterogene Retninger.

Han begyndte bag Disken i en Hosebod, — Kræmmeren gjorde Fallit. Han blev Skriver ved et Industri-Lotteri, — Industriridderen løb sin Vei. Han blev Ombærer af „Dagen", — Redacteuren reiste udenlands paa offentlig Bekostning. Han ansattes som Trommeslager ved Borgervæbningen — Militair-Reductionen gjorde ham brødløs. Han blev Udraaber foran en Fjællebod i Dyrehaven — det var kun een Maaneds Galgenfrist. Endelig fattede han den dristige og store Tanke, at udtømme Døgn-Literaturens Cloak, og til den Hensigt fik han Arbeide hos en af Hovedstadens Poster, — Man ynke ham, den Stakkel, men laste ham ikke!

Men om han end er sunken dybt, saa har han dog ikke ganske tabt Modet. Een Udvei staaer ham endnu aaben; maaskee det netop er den, der fører til Lykken. Tre hellige Dage til Ende ruger han over en glimrende Idee; paa den fjerde tager han Papir, Pen og Blæk, sætter sig ned og skriver følgende Avertissement til Adresse-Avisen:

„En ung, uafhængig Mand, af et tækkeligt Udvortes, ønsker at indlade sig i Ægteskab med en Enke eller et andet sat Fruentimmer, der maatte være i Besiddelse af en liden Formue til fælles Bedste. Den dybeste Taushed forsikkres. Billet etc. . . ."

Vi anbefale ham til det smukke Kjøns venlige Opmærksomhed!

Subordination.

(See den anden af de medfølgende Skizzer!)

Niels har tjent et heelt Aar ved Militsen i Kjøbenhavn, og er derfor saa temmelig bekjendt med sine militaire Pligter. Hans Skudsmaal siger os, at han er tro og villig, om hans øvrige Dyder melder det Intet. Disse Egenskaber — et Tjenestetyendes Cardinaldyder — have imidlertid fornylig skaffet ham en Condition, men neppe havde han været saa lykkelig, hvis hans nye Herskab ogsaa havde kjendt hans svage Sider. Det nytter ikke at fortie det. Niels er langsom og klodset i sine Bevægelser, han er enfoldig og tykhovedet, med faa Ord: han er et legemligt og aandeligt Drog — vi sige ikke Mere. Det er imidlertid Nok, som man seer, til at gjøre ham værdig til at tjene blandt „Forpostens" Tirailleurer.

Strax den første Aften, han tilbringer i sin nye Condition, bliver hans Conduite sat paa en svær Prøve. Hør engang, hvorledes han bestod den!

Niels skal ledsage Husets Frøken til Comedie; han skal som en tro Riddersvend bringe hende uantastet igjennem Hovedstadens befolkede Gader; han skal vogte hendes Fjed, skjærme hendes Dyd mod alle Farer og aflevere hende reen og uplettet, som hun udgik fra en øm Moders Arme, ved Døren til en Loge i første Etage: er hun først der, saa er den hellige Grav vel forvaret!

Frøkenen og hendes Drabant komme ned paa Gaden; der hersker et ægyptisk Mørke.

„Bær min Taske, Niels!"

„Jo, Frøken."

„Og følg tæt bagefter mig!"

„Jo, Frøken."

„Men træd mig ikke paa Kjolen!"

„Jo, Frøken."

De begive sig paa Marschen: hun med hastige, trippende Skridt, uden at see tilhøire eller tilvenstre, som det sømmer sig en veloptdragen, ung Pige; — han tradsker taus bagefter, rimeligviis hensunken i dybsindige Betragtninger over det store Ansvar, der paahviler ham.

De komme til Østergade, dette Uskyldighedens magelhaenske Stræde, hvor saamangen Dyd er strandet, saamange gode Forsætter gaaet tilgrunde. Ogsaa denne Aften driver Fristeren sit Spil: han nærmer sig vore Comediegængere i Skikkelse af en Lieutenant.

Ulyksaligste af alle Nielser! Der er Du kommen i en fortvivlet Klemme! Paa den ene Side Pligten imod dit Herskab, ikke at tale om, hvad Du som en ædel Riddersmand skylder det svagere Kjøn i Almindelighed, — paa den anden Side Tjenesteforholdet, hvis Pligter ere Dig indpodede med Corporalstokken. En stærkere Aand end din kunde vakle paa denne Korsvei, i Uvished om, hvad der var det Rette!

Men Niels bruger ikke lang Betænkning: „Kongens Tjeneste gaaer for Alt," har han engang hørt sige, og denne Maxime er een af de faa, han gjemmer i sin Hukommelse. I dette Tilfælde bringer han den i Anvendelse, han trækker sig et Par Skridt tilbage, overladende Frøkenen og hendes Uskyldighed til Lieutenantens og alle gode Aanders Varetægt.

En god Stund vandrer Fristeren ved Siden af sit udkaarede Offer uden at bryde Tausheden; men ved hver en Lygte, de komme forbi, bøier han sig forover og bestræber sig

for at opfange et Glimt af den Skjønhed, som en misundelig Hatteskygge skjuler under sine Vinger. Pigebarnet, som af Naturen og ifølge en erfaren Moders Lærdomme er tilboieligt til at see et Rovdyr i ethvert Mandfolk, hun møder paa Gaden, aner den overhængende Fare og paaskynder derfor endnu mere sine Skridt, idet hun af og til skotter tilbage, for at forvisse sig om, at Niels er i Nærheden. Hvad denne angaaer, den Stakkel, da er han ligesom et Spil for tvende modsatte Kræfter: et Blik af Frøkenen og han trækkes nærmere, — et Blik af Lieutenanten og han frastødes igjen til en ærbødig Afstand.

Paa denne Maade naae de alle Tre Enden af Gaden og dreie om Hjørnet af Kongens Nytorv: her foregaaer Katastrophen i dette stumme Drama, under Belysning af en eensom Gadelygte. Lieutenanten vover en Coup de main, han tager pludseligt den Skjønne om Livet, og Slag i Slag falde følgende Repliker efter hverandre:

Lieut.: „Godaften min Smukke!"

Frøkenen: „Min Gud, saa hjælp mig dog, Niels!"

Niels: „Næ, a tør s'gu inte, Frøken, for det er min Løitnant."

Lieut.: „Fy for en Ulykke, hvor hun var grim!"

(Vi lade Tæppet falde.)

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

— **Thorvaldsen**, hvis Productionsevne er uudtømmelig, vedbliver bestandig at udmønte sit Guld, og det i en Overflødighed, der grændser til Ødselhed. Hans colossale Herkules, som han for nylig har fuldendt, er i disse Dage bleven afstøbt og imponerer ved Formernes Grandiositet og storartede Simpelhed. En anden Statue, Æsculap, der i Størrelsen er et Pendant til den foregaaende, er ligeledes sin Fuldendelse nær, og samtidig med den former han et nyt allegorisk Basrelief af en ikke ubetydelig Størrelse; man seer Fredens Genius, med en Olivenkrands om Hjelmen, i en knælende Stilling holde en Concha frem, hvoraf den lader en Ørn og en Løve drikke i fredelig Forening. Tilvenstre bemærker man en vissen og fortørret Stamme, bestemt til at opbrændes, og et ungt, frodigt Træ spirer frem ved Roden af dette og udbreder sine løvfulde Qviste. — Af vore yngre Kunstnere er Marinemaleren **Melbye**, hvis store og interessante Søstykke hiddrager bestandig flere Tilskuere til hans Atelier, for Tiden beskjeftiget med nogle fortræffelige mindre Billeder: Eddystone Fyrtaarn, en Kutter under Øen Wight etc., der ligesom saamange af hans tidligere Arbeider alle godtgjøre hans ualmindelige Talent og sjeldne Technik. Historiemaleren **Eddelien** sysler med Compositionen af et nyt Alterbillede: Qvinderne ved Christi Grav (efter Paulus.) Af **Constantin Hansen** vil det første Arbeide efter hans Hjemkomst blive et sindrigt componeret Mindeblad over vor afdøde **Weyse**.

— Af Prof. **Heiberg's** Intelligensblade bringe Nr. 41—46 os denne Gang en Digtning: „Den hvide Pige" af Cand. theol. **T. Smith**. At interessere ved Sujettet kan dette Digt neppe gjøre Fordring paa, dertil er Themaet selv altfor fordigtet, og efterat vi saa kort iforveien have havt Bearbeidelser baade af „Undine" og „Agnete", turde der vel neppe med Grund gjøres Regning paa nogen synderlig Sympathi for „den hvide Pige." At Forfatteren er afveget fra Bearbeidelsen af „Undine" deri, at han ikke gjør Præstevielsen til Betingelse for hendes Metamorphose, men lader Kjærligheden alene frembringe dette Mirakel, er rigtigt og smukt, ligesom ogsaa hele den tredie Sang unegtelig har mere indre Liv og poetisk Friskhed end de øvrige. Budet fra Præstens Gaard, at han ikke kan vie den hvide Pige og hendes Sømand, før hun er døbt og har

staaet Skrifte, hendes ømme Hengivelse, det heldvarslende Echo, og Kogleriets Forsvinden ere smukke Enkeltheder, som vidne om, at det nok vil lykkes Forfatteren at udvikle mere Frihed og Selvstændighed i efterfølgende Productioner. Derimod troe vi med Grund at maatte advare ham imod en vis poetisk Snakkesalighed, der er himmelvidt forskjellig fra lyrisk Rigdom og den Overdaadighed i Billeder, hvortil den kan forlede. Tanke og Udtryk savne næsten overalt i dette Digt intensiv Kraft, fordi de fortyndes, udvaskes eller bortdufte i et ofte ubehageligt Ordgyderi. Forf. synes kun altfor tilbøielig til mageligt at udhvile i den Lethed, hvormed Udtryk og Vendinger tilbyde sig, istedetfor at Kunsten netop bestaaer i, blot at holde fast paa det Gode, idet man bortkaster det blot Tilfældige, Ørkesløse eller Trivielle. Denne Ligegyldighed for Ordvalget udstrækker sig ogsaa til Digtets metriske Behandling, og navnlig skal man have ondt ved at finde et nyere Poem, hvor Rimet har lidt en saa ilde Medfart, som i dette. Ikke blot at Forf. slet ikke generer sig for at betjene sig af saadanne Udgange, der kun ere Riim for Øiet men ikke for Øret, som „borte — sorte"; „Dont — ondt"; „gjør — hør", „Væg — Træk"; „selv — vel" o. s. v. o. s. v. skjøndt det dog ved Rimet kommer alene an paa den lige Lyd og ikke paa det samme Bogstav, men han germaniserer endogsaa i den Grad, at han rimer i paa y, hvorved der opkommer følgende ligesaa smukke som velklingende Vers:

„Tag hende, Ivar, hvis Du lyster,
En Sømand gjerne sig svært fordrister."

Vi kunde udføre dette endnu videre, men vi troe, at det er nok, for at gjøre Forf. opmærksom paa sig selv og mere aarvaagen for Fremtiden. Enhver Kunst kræver Respekt, og ligesaa lidt som Overvindelsen af alle techniske Vanskeligheder er nok til at gjøre en Kunstner, ligesaa lidt tør man vente at blive det ved Ringeagt for de Love, som man ikke kan overtræde uden at fornærme Kunsten i sit Allerhelligste: uden at forbryde sig imod det Skjønne. Foruden Digtet „Den hvide Pige" indeholder disse Nummere en „Eftertale til Urania", i hvilken Prof. **Heiberg** berigtiger nogle Bemærkninger af Overlærer **Olsen** og „Kjøbenhavnsposten" om denne Bog. Denne Eftertale vilde uden Tvivl været endnu interessantere, hvis Prof. **Heiberg**, inden han skrev den, havde kjendt den tredie Modstander, han i disse Dage har faaet i „Den Constitutionelle", der, ihvordan det end gaaer ham som Astronom, i det mindste ikke burde have Lov til at tale med som Æsthetiker.

— Paa det kgl. Theater har i den senere Tid et Par yngre Talenter vakt Forhaabninger hos os, der ere saameget glædeligere, som hele den yngre Kunstnerslægt, som man hos os bestandig gjør sig Umage for at foroge istedetfor at formindske, hidtil ikke har bebudet nogen glimrende Fremtid. Om Skuespiller **Knudsen** have vi et Par Gange udtalt os med redebon Anerkjendelse af det virkelig Gode, der findes hos ham; men vi have ogsaa advaret ham flere Gange alvorligt mod at lægge altfor stærke Farver paa, deels fordi vi saae, hvor tilbøielig han af Naturen allerede var til at overskride Skjønhedslinien selv, deels fordi vi vide, hvor meget det Burleske hos et vist Slags Publicum, som hører til de mest høirøstede blandt de Stemmegivende, finder Paaskjønnelse og Opmuntring, deels endelig, fordi det gjorde os ondt, at man benyttede disse hans Forsøg i det Groteske som et Vaaben imod ham, for aldeles at frakjende ham det Talent, han unegtelig besidder. Det glæder os derfor dobbelt, at han i „Østergade og Vestergade" nu udfører Ludvig Thostrups Rolle med en saadan indre Sandhed og ligefrem Foragt for alle fremmede Effektmidler, at denne Rolle paa den umiskjendeligste Maade vidner om hans Kald til at betræde Kunstnerbanen og de dygtige Fremskridt, han har gjort paa den. Ikke mindre behageligt har Hr. **Gundersen** overrasket os ved Udførelsen af Peter Kaninstok i „Capriciosa". Hvis nogen Rolle kan kaldes en Prøvesteen for en Skuespiller, saa er det denne; der er næsten ingen Lidenskab, som ikke her fordrer sit Udtryk, og den Skuespiller, der kunde gjennemgaae denne Scala uden at snuble, vilde allerede staae ved Maalet. At nu Hr. **Gundersen** ikke snublede paa Veien, ville vi langtfra ikke paastaae — tvertimod han snublede tidt og ofte, men man fulgte ham dog uden Ængstlighed, thi der var noget Vist i hans Spil, der borgede for, at han ikke vilde falde. At hans Stemme ikke synes at have Kraft til at udføre de vanskelige Sangpartier er en mindre væsentlig Anke, thi en Deel deraf maa uden Tvivl skrives paa Forsagthedens Regning, og naar han først faaer ret Sikkerhed i Rollen, vil han nok lære at synge ud; værre er det derimod, at hans Talestemme af Naturen ikke er smuk, men har noget hæst og klangløst, som vi imidlertid troe vil kunne tabe sig efterhaanden, naar han faaer rigeligere Leilighed til at øve den fra Scenen. Hvormeget han derfor end i enkelte Partier staaer tilbage for sin Forgænger, kan det paa den anden Side ikke negtes, at hans frie og utvungne Væsen, hans ungdommelige Livlighed og fremfor Alt hans naturlige Godmodighed, der intet Øieblik fornegtede sig og skinnede igjennem overalt i hans Fremstilling, satte enkelte Partier af Rollen i et rigtigere Lys, og at navnlig hele den fjerde Akt, der er Stykkets svageste, forekom os at have vundet utvivlsomt.

Det kgl. Theaters Repertoire.

Mandag: **Figaros Bryllup.**
Tirsdag: **Erik Glipping.**
Torsdag: **Napoleons Befaling. Tyrolerne.**
Fredag: **Capriciosa.**
Løverdag: **Den Stundesløse. Tyrolerne.**
Søndag: **Kongen drømmer**, original romantisk Drama i 1 Act (1ste Gang.)

Rollebesætning:

Christjern, Konge af Danmark . Hr. Inst. Nielsen.
Bendt, en gammel Soldat . . . — Phister.
En Riddersmand . . . . — Holst.
Md. Sigbrit . . . . Md. Nielsen.
Dyveke . . . . Fru Heiberg.
Erik Walkendorf . . . . Hr. Stage.
Sortebroder . . . . — Kragh.
Faaborg, Skriver hos Slotsherren . . . . — Pætges.

De to Dage.

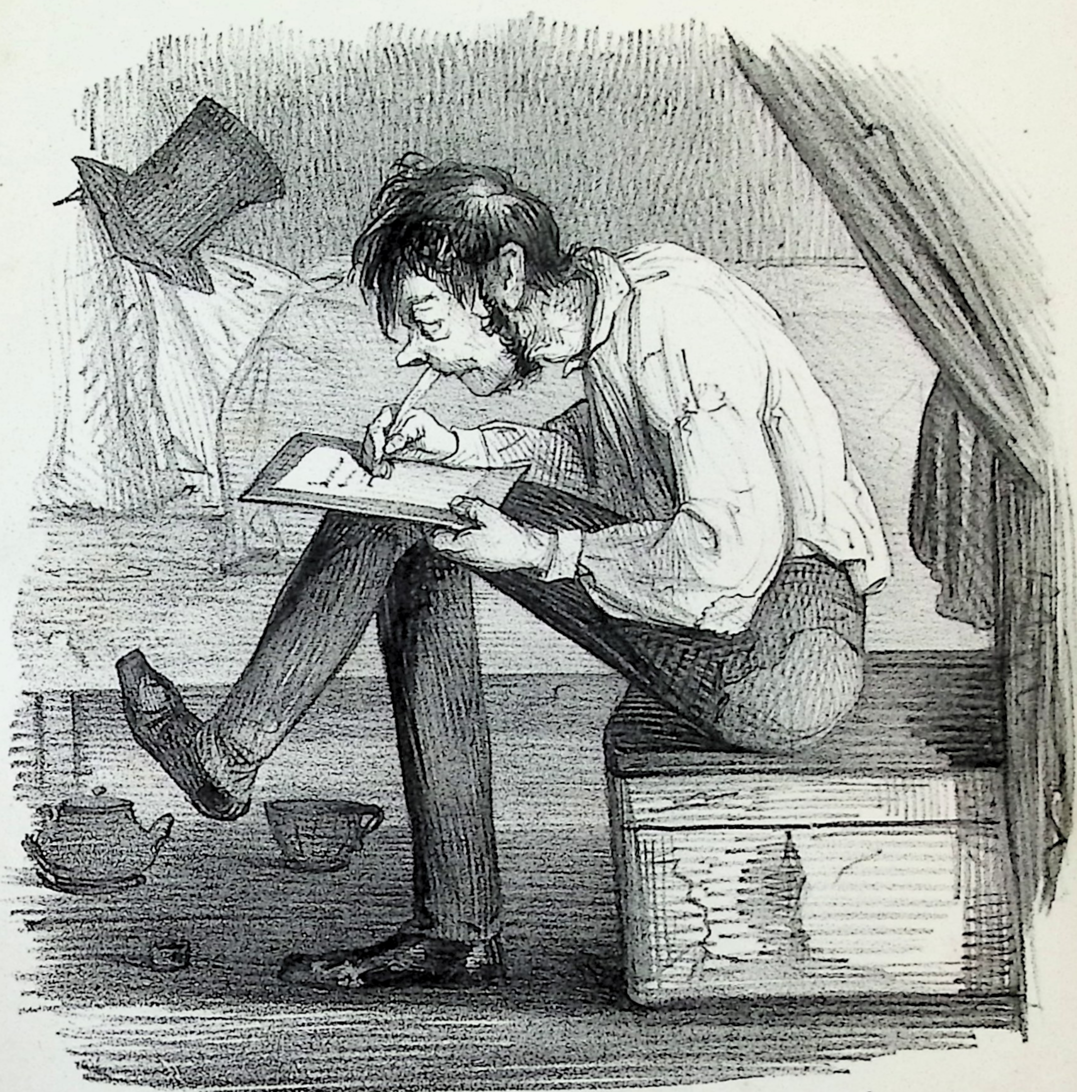
P. Klastrup inv.

Em. Bærentzen & C° lith. Inst.

SUBORDINATION.

„Men Gud, saa hjælp mig dog Niels!"
„Næ! Ded tör a I'gu it, Fröken! Ded er min Löitnant!

Ny Portefeuille 1844.

P. Klæstrup inv.

Em. Bærentzen & C° lith Inst.

DEN SIDSTE UDVEI.

"En ung, uafhængig Mand, af et tækkeligt Udvortes, önsker at indlade sig i Ægteskab med en Enke eller andet sat Fruentimmer, der maatte være i Besiddelse af en liden Formue til fælles Bedste. Den dybeste Taushed forsikkres. Billet etc.: ——— "

Ny Portefeuille 1844.

Em Baerentzens C° lith. Inst.

GUIZOT.

Ny Portefeuille 1844

Hymence.

Til en ung Brud

fra

hendes Brødre.

O Du, der knytted fast de Baand,
Som tidligt bandt os til hverandre,
O Du, hvem som en venlig Aand
Vi alt som Børn saae blandt os vandre, —
Før Du fra Faders Huus bortgaaer
At skabe Glæde i Dit eget:
Dvæl først ved de forsvundne Aar
Og ved den Tid, der nu er veget!

Ved Dig hver Fryd blev mere stor,
Og hver en Sorg ved Dig blev mindre,
Og mere skjøn Guds skjønne Jord,
Og mere luttret blev vort Indre.
Du lokked Smiil om Moders Mund
Og glatted venligt Faders Pande,
Og lange Aar svandt som et Blund,
En salig Drøm fra bedre Lande!

Drag bort med Gud! følg med Din Ven
Og gyd Din Himmel i hans Hjerte!
Byg der et Paradiis igjen,
Hvor ei er Sorg og Savn og Smerte; —
Men naar vi lide ved Dit Savn
Og trættes i den tomme Vrimmel,
Da tye vi atter til Din Favn,
Da luk os atter i Din Himmel!

Guizot.

François Pierre Guillaume Guizot, denne energiske Aand, der nu paa fjerde Aar som Frankrigs Udenrigs-Minister styrer dette Riges Skjæbne, er født i Nismes den 4de October 1787, altsaa netop paa en Tid, da mørke og truende Skyer trak op paa hans Fædrelands politiske Himmel. Hans tidligste Barndom blev dybt rystet af Revolutionens blodige Rædsler. Jacobineren Dantons Hoved var faldet, og Robespierre forberedte den vigtige Lære, som forkyndtes i Conventet den 7de Mai 1794: „at der er en Gud til, som man maa tilbede, — at der gives Dyd, Last og Udødelighed.“ Guillotinen var opreist overalt. I Nismes slæbte man en Mand paa Skafottet, en protestantisk Advocat, der havde gjort sig mistænkt hos det Bøddel-Triumvirat, som dengang holdt Frankrig under sin blodige Svøbe. Denne Mand var Guizots Fader. Som en 6½ aarig Dreng maatte han see paa, hvorledes hans uskyldige Faders Hoved faldt under Guillotinen, hvorledes hans Moder i Fortvivlelsens Jammer anraabte Himlen om sin Ægtefælles Redning. — Med sine to umyndige Børn forlod hun Skuepladsen for Mordet, men denne skrækkelige Tildragelse udøvede en mægtig Indflydelse paa vor Guizots Barndom. Allerede af Naturen utilbøielig til Munterhed og næsten stedse indesluttet i sig selv, paatryktes Drengens Aasyn ved denne Begivenhed en tidlig Modenheds Stempel; hans Charakteer blev endnu mere alvorlig og bestemt, han blandede sig ikke i jevnaldrende Kammeraters Lege, han tilbragte sine glædeløse Barndomsaar uden nogen af hine uskyldige Udskeielser, paa hvilke den modnere Alder ofte med særegen Forkjærlighed tænker tilbage.

Hans Moder havde søgt Trøst og Tilflugt hos nogle Slægtninge i Genf, og her betraadte den unge Guizot først Gymnasiet.

Det ham eiendommelige Alvor, forbundet med en jernfast Udholdenhed, henviste ham til et flittigt Studium af de ældre Sprog, den classiske Literatur og Philosophien. Allerede i 1805 kunde han forlade Gymnasiet, tidligt udrustet med en Fond af grundige Kundskaber og med denne strenge, snorrette Fasthed i Tankegangen, som udmærker ham i saa sjelden en Grad og holder hans Blik uforrykket fæstet paa den Gjenstand, han engang har grebet fat paa.

Han kom til Paris for at studere Retsvidenskaben. Revolutionens Storme havde lagt sig; Folkets gjærende Lidenskaber vare tilsyneladende dæmpede eller rettere: de havde taget en ædlere, skjøndt ikke mindre ødelæggende Retning; — næsten hele Frankrig var bedaaret af Seiersrusen, og Napoleon var den, der til bredfuldt Maal iskjenkede sine Undersaatter den pirrende Drik, blandet med deres eget Blod, som de offrede ham og hans ærgjerrige Planer med vild Begeistring.

Guizot deelte ikke disse Sympathier; alene i den larmende Hovedstad, henviist til sine egne Kræfter, forfulgte han sine strenge Studier med al det Alvor, al den Haardnakkethed, der var ham egen, og skulde maaskee være hensunken i en mørk Apathie for den hele Yderverden, hvis han ikke havde faaet Adgang til den forhenværende Schweitzer-Gesandt Stapfers Huus. Denne Mand fik Ynglingen kjær; han beredte ham i sin egen Familiekreds alle mulige Adspredelser og Opmuntringer; han indførte ham i Abbed Suards Saloner, hvor den unge Lærde gjorde en Mængde glimrende Bekjendtskaber. Her udspandt sig ogsaa den lille Roman, der gjorde Guizots Hjerte saamegen Ære og indledede hans senere ægteskabelige Forbindelse.

Pauline de Meulan, af en gammel, men i Revolutionstiden forarmet Slægt, levede i Paris som Skribentinde; ved flere aandrige Arbeider og ved Udgivelsen af en Journal „le Publiciste" erhvervede hun et tarveligt Udkomme for sig og sin Familie. Men Pigens utrættelige Flid nedbrød hendes Sundhed, og Frygten for, at hendes Nærmeste, berøvede al Hjælp, skulde komme til at lide Nød, gjorde hendes Tilstand endnu værre og bragte hende Fortvivlelsen nær. Da erholdt hun et anonymt Brev, hvori man tilbød sig at overtage Udarbeidelsen af Artikler til Journalen, saalænge hendes Sygdom varede; det indeholdt tillige en Opsats, der ganske var skreven i hendes egen Stiil og Maneer. Med Taknemmelighed modtog hun dette Tilbud, og saaledes blev hun i Stand til roligt at oppebie sin Helbredelse; og da hun siden udbredte denne ædelmodige Handling i alle Cirkler, for om muligt at opdage sin Velgjører, da anede hun ikke, at det netop var Guizot, denne unge Mand, som med den største Kulde og uden at forandre en Mine hørte paa hendes Fortælling. Først da hun i sin Journal indstændigt opfordrede sin ubekjendte Medarbeider til at nævne sig, fandt han sig beføiet til at gjøre hende sin Opvartning: hun belønnede ham 5 Aar senere med sin Haand.

En Række af videnskabelige Arbeider, deels i flere literaire Tidsskrifter, deels særskilt udgivne, aabnede ham endelig i 1812 Professoratet i Historie ved Universitetet i Paris. Her lærte han at kjende Royer Collard, Professor i Philosophien, som snart blev hans fortroligste Ven og forskaffede ham i 1814,

efter Bourbonnernes Tilbagekomst, en Plads som General-Secretair under Abbed Montesquiou, den daværende Minister for det Indre.

Dette var Guizots første Skridt paa hans politiske Løbebane, men at forfølge ham Trin for Trin videre paa denne Bane, igjennem alle Omvexlinger, alle Kampe, alle Seire — det vilde her føre os for vidt; vi maatte da skrive Restaurationens Historie, Julirevolutionens Historie, det constitutionelle Kongedømmes Historie. Det indskrænkede Rum tillader os kun at udhæve nogle af de mest fremspringende Epoker i hans offentlige Liv.

Napoleons pludselige Tilbagekomst tvang ham til at nedlægge sit Statsembede og igjen betræde Lærerstolen, men kort efter fulgte han Ludvig den 18de til Gent; — det er denne Flugt, man nyligt saa bittert har bebreidet ham under de stormende Adresse-Debatter i det franske Deputeret-Kammer. Ved Ludvigs anden Gjenindsættelse paa Thronen fik Guizot atter en Post som Generalsecretair i Justitsministeriet, og forsvarede i denne Stilling, ligesom i mange andre senere, med Mod og Udholdenhed Folkets Sag imod et anmassende, royalistisk Parti. Saaledes var han i Januar 1830 en af de 221 forfatningstroe Deputerede, som undertegnede den bekjendte Adresse til Kongen, tog en levende Andeel i de Deputeredes Protest af 27de Juli imod de berygtede Ordonnancer af 25de Juli, og forelæste den 31te Juli i Kammeret den Proclamation, der kaldte Hertugen af Orleans til Kongerigets Regent. Siden Julirevolutionen har han deels som Minister bestyret flere forskjellige Forvaltningsgrene, deels som Gesandt ved Udlandets fornemste Hoffer ydet sit Fædreland vigtige Tjenester. Men Folkets Sag er ikke længere hans Sag; med Magten i Hænderne træder han Oppositionen skarpt imode, Folkerettighedernes talentrige Forkæmper er bleven en djærv og uboielig Opretholder af det Bestaaende. Denne Omskiftning tilgives ham aldrig, den er bleven et staaende Thema i alle Pressens Angreb paa ham, og disses saarende Bitterhed have kun gjort hans conservative Sindelag endnu mere indgroet.

Guizots Charakteer som Privatmand er fuldkommen ædel, om end streng og hensynsløs. Det tidlige Tab af hans Hustru og hans eneste Søn har maaskee en ikke ringe Deel i hans ofte bittre Sindsstemning. Hans Personlighed er ikke skjøn; han er lille af Vært, men dog veed han at imponere ved sin Holdning. Hans Ansigtstræk ere kraftige og markerede som hans Charakteer. Som Taler besidder han en reen og stærk Stemme og en smuk Gesticulation, overhovedet et oratorisk Talent, som sikkrer hans Udmærkelse paa Talerstolen. Han enthousiasmerer sig aldrig, men forstaaer stedse at give sin Tale den behørige Vægt paa rette Steder. Som Skribent og Historiker indtager han en høi Rang, men hans Stiil er i ingen Henseende udmærket, thi hans Tanker bevæge sig stedse i tunge Former, igjennem hvilke dog deres Klarhed og Grundighed tydeligt fremskinner; han udbreder sig aldrig i kraftige, gribende Skildringer, undgaaer alle bombastiske Udskeielser, men bliver snorlige paa den Vei, hans Aand engang har indslaaet.

Skagens Mysterier.

Af Peder Madsen, Byens Vægter.

II.

Fiskerfamilien.

(Fortsættelse.)

Fiskerne bragte gode Dræt af Torsk og Flyndere hjem med sig; derpaa samledes de i Kirken med andre skikkelige Folk, og om Eftermiddagen saae man dem i Færd med at bøde paa deres Garn for atter at sætte dem ud. Veiret forblev smukt den hele Dag, men medens Solen ved sin Nedgang farvede den hele vestlige Himmel gloende rød og kantede Skyerne med gule, violette og purpurrøde Bræmmer, fornam man en dump Brusen ude tilsøes, Bølgerne reiste sig høiere og høiere og Brændingen rullede sin hvide Fraade stedse længere og længere opad den flakke Strandbred. Disse Mærker kunde ikke bedrage: de vare Forbud paa den sig nærmende Storm og ikke længe varede det, inden den rasede i sin fulde Styrke og pidskede store Sneeflokker, blandede med Sand og Gruus, ind over vor lavtliggende By. Natten var frækkelig. Det tudede og hylede i Luften, som om tusinde onde Aander kæmpede med hverandre. Tagstenene regnede ned fra Husene og gjorde det livsfarligt at gaae paa Gaden; jeg maatte søge Tilflugt i en Forstue, og Byens Folk fik denne Nat hverken at høre hvad Klokken eller hvad Vinden var. Dog ogsaa denne Nat fik Ende, ligesom alt Andet; jeg vovede mig frem af mit Smuthul ved det første Dagskær og kæmpede mig frem imod Vinden, for at naae ned til Stranden og see til, om ogsaa alle Byens Baade endnu laae paa deres Plads. Jo, Fiskerne havde, efter den gamle Oles kloge Raad, trukket dem saa høit op paa Land, som muligt; den høie Flod havde ikke naaet dem; de vare alle i Behold, om end Stormen havde vendt adskillige af dem omkring. Med en vis indre Tilfredshed herover lod jeg nu mine Øine glide ud over det oprørte Hav, men den tykke, med Sødunster og Skumflokker opfyldte Luft tillod mig neppe at skjelne dets Bevægelse: det frembød kun en mørk, næsten sort Flade, ispræengt med en Mængde hvide Pletter af Bølgetoppene, som pidskedes til Skum af Stormen, der endnu foer hen over dem med usvækket Kraft. Nu hævede Solen sig langsomt op over den østlige Horizont og kastede sine første Straaler henover Havet. Pludseligt forandrede Billedet sig: jeg saae Bølgerne optaarne sig til en gruelig Høide, jeg saae Brændingerne, gule og tunge af det Sand, de havde oprodet af Grunden, vælte sig over hverandre, den ene høiere end den anden, jeg saae Stormfuglene, hvorledes de i dristige Svingninger gjennemskare Luften og sænkede sig ned i Bølgerne for at udhvile sig efter Flugten. Men, o Himmel! hvad er det for en sort Masse, der stundom viser sig hist ude? Nu er den borte, men see, nu hæver den sig atter paa Ryggen af en Bølge! Barmhjertige Gud, det er et Skib! — Et stort Skib, men uden Master, uden Seil eller Takkelads! —

Jeg iler tilbage; jeg banker som en Rasende paa de tillukkede Vinduesskodder hos Fiskerne, hos Lodserne. „Et Skib i Havsnød!" raaber jeg med al den Kraft, mine Lunger

besidde, og Stormen fører min Rost ud over Byen: de Sovende vækkes, kaste sig i Klæderne, og styrte ned imod Stranden. — Solen hæver sig høiere. Man kan tydeligere skjelne Gjenstandene. Skibet ligger og rider for sine Ankere; disses Toug og Kjættinger sees snart for, snart agter, alt eftersom Søerne reise Skibets Stævn eller dets Speil iveiret; tre korte, afbrudte Stumper antyde, hvor Masterne have staaet. Hvor ere de stolte Spiir, som forhen kneisede mod Himlen? — De drive allerede hist og her op paa Land, med Levningerne af det sprungne Tougværk hængende ved sig. — See dog, hvor Bølgerne bryde sig over Dækket! See, hvor Skroget kaster sig fra Side til Side, som om det vred sig i Dødskampen! — Mon Besætningen allerede er skyllet overbord? — Det er næsten umuligt andet! — Dog nei! En hvid Masse lader sig tilsyne ved Stumpen af Mesanmasten; den udfolder sig i Stormen; det er et Nødsignal! Der ere Levende ombord!

Fiskerne og Lodserne have imidlertid samlet sig paa Stranden. De ere der alle; Christopher er blandt de første; ogsaa Lars er ikke seen til at møde; den gamle Ole mangler ikke heller.

„Hvad sagde jeg," raaber denne triumpherende, „Hun kommer igjen! sagde jeg. — Kan I kjende hendes forgyldte Gallion?"

„Faer havde Ret," svarer Lars, og hans gridske Blik vandrer langsmed Stranden, for at see, hvormeget der alt er inddrevet.

„Der er Folk ombord!" udbryder Christopher, saasnart hans Øie opdager Nødflaget; „til Hjælp, alle Mand! Det gjælder mange Menneskers Liv!"

De Fleste stirre mørkt udover Havet, uden at mæle et Ord; kun to tre flinke Gutter træde et Skridt nærmere til Christopher.

„Vi kunne ikke komme ud," siger Lars langsomt, „vi gjøre bedre i at bjerge Alt, hvad der driver iland."

„Fordømte Hund," skriger Christopher rasende, griber Lars i Brystet og kaster ham langt fra sig som et Knippe Halm. „Hvem følger mig? Jeg sætter min Baad i Søen."

„Jeg" — og „jeg" — og „jeg" — raabe tre unge Karle i Munden paa hverandre. Christopher har indgydt dem Tillid og Mod.

„See til min Kone og mine Børn!" ere hans sidste Ord; han har henvendt dem til mig; — jeg svarer ham derpaa med et stumt Nik.

De gribe Baaden i Nælingen og skyde den ud i det fraadende Hav; de springe ind, og langsomt, men sikkert gjennemskære de Brændingerne og naae ud i den aabne Sø. Himlen begunstiger deres ædle Færd. Stormen tager af for en kort Stund. De kæmpe med lange, kraftige Aaretag imod Vind og Bølger. De nærme sig efterhaanden Vraget.

De Tilbageblevnes Øine følge dem med taus og spændt Opmærksomhed. Flere Børn og Fruentimre have efterhaanden samlet sig ved Broen. En Moder har seet sin Søn, tvende Piger deres Kjærester styrte sig i Faren; deres Graad og Jammer afbryder Stilheden. Christophers unge Kone er ikke tilstede; hun har for faa Dage siden sat en lille Pige ind i Verden, og er endnu for svag til at vove sig ud. Hun er lykkelig, thi hun kjender ikke den Fare, der i dette Øieblik truer hendes Mands dyrebare Liv.

Baaden har endelig naaet Vraget. Man sporer en utydelig Bevægelse paa Dækket. Den vender tilbage, opfyldt med Mennesker. Stormen hæver sig med fornyet Raseri og driver Baaden henover Vandet. De bruge kun Aarerne til at holde den tværs paa Søerne, for at den ikke skal kastes om; de gjennemskære lykkeligt Brændingen paa den yderste Sandrevle — ogsaa den anden — de naae den tredie, den mindste — al Fare synes næsten forbi. — Da stoder Baaden i Grunden, den er for fuldt lastet, den stikker for dybt. — Brændingen reiser sin hvide Kam, den styrter over og fylder Baaden med Vand — i Forvirringen tabe et Par af Roerkarlene deres Aarer — Brændingen reiser sig atter, kaster Baaden, der ikke længere styres med Kraft, om paa Siden — den kantrer, splintres i mangfoldige Stykker — jeg skjuler mine Øine med Hænderne, — jeg kan ikke udholde dette skrækkelige Syn.

Et almindeligt Jammerskrig fra den forsamlede Mængde opfylder Luften; det blander sig med Skriget fra de Forulykkede, som i samme Øieblik naaer vore Øren. — En kort, rædselfuld Pause følger. — Da lyder et nyt, ængsteligt Raab. — Jeg tager Hænderne fra Ansigtet og opdager Hovederne af et Par dristige Svømmere, som kæmpende nærme sig Stranden. Saasnart de kunne faae Fodfæste paa den skraat opgaaende Grund, skynde de sig op paa Land, for ikke at kastes omkuld og rives med af de tilbageflydende Søer. Men herved yde de Tilbageblevne dem en virksom Bistand: de tage hverandre i Hænderne, den Yderste i Rækken griber fat i de udmattede Svømmere og saaledes bringes de ved forenede Anstrengelser i Sikkerhed. Christopher og to af hans Ledsagere ere frelste; den tredie har fundet sin Død i Bølgerne; den samme Skjæbne har ramt alle dem, der vare bjergede fra det franske Skib.

Under disse skrækkelige Minutter har Ingen tænkt paa Vraget. Først da vore Folk ere i Sikkerhed paa det Tørre, rette vi igjen vore Blikke tilsøes. O Himmel! Det er endnu tidsnok for at blive Vidne til endnu større Elendighed. Vraget er kastet aldeles om paa Siden; Kjættinger og Toug ere sprungne; det driver imod Land, sin uundgaaelige Ødelæggelse imøde. Dets Skjæbne er snart afgjort; inden faa Øieblikke støder det paa den yderste Revle; et Par Gange hugger det i Bunden; Brændingen bryder sig derover og indhyller det i sin hvide Fraade: dets Planker formaae ikke længere at modstaae Havets Vælde, det skilles ad i Midten, og tusinde Brudstykker af det skjønne Skib adspredes paa Bølgerne og drive efterhaanden iland paa Kysten.

Medens alle de Øvrige, Mænd, Qvinder og Børn, vare ivrigt beskæftigede med at sikkre sig de inddrevne Stykker af Vraget, ved at trække dem høit op paa Strandbredden, saae jeg Christopher, dryppende af Vand, ile til sit Hjem med en Byldt under Armen. Foruden ham var der kun en Eneste, der ikke deeltog i det Arbeide, der sysselsatte alle Hænder: det var den stakkels Pige, hvis Kjæreste var omkommen i Bølgerne. Uden at ændse Noget omkring sig, sad hun paa en Steen, støttende Hovedet i sine Hænder, og stirrende med et vildt Blik udover det Sted, hvor Han, som var hende det Kjæreste paa

Jorden, havde fundet en tidlig, men ærefuld Død. —

Christopher traadte ind i sin simple Hytte; et Blik paa ham var tilstrækkeligt til at sætte hans Hustru i Kundskab om, hvad der var passeret; hun slyngede sine Arme om hans Hals og trykkede et Kys paa hans vaade Kind. Men han viklede sig strax ud af hendes Favn og nedlagde sin Byldt paa det grønmalede Fyrretræes Bord, der prydede Stuen. Hvad indeholdt denne Byldt? Var det en eller anden Kostbarhed, som han havde fundet Leilighed til at bjerge ved sit Besøg paa det fremmede Skib, og som han med Anstrengelse havde baaret igjennem Bølgerne, for dog ikke at komme tomhændet hjem til sin trofaste Hustru. — Nei! det var et lidet, sorthaaret Barn, omtrent 1½ Aar gammelt, indviklet i et kostbart Schawl, — en omhyggelig Moders sidste Kjærlighedsgjerning! — Alle mulige Midler bleve anvendte for at faae den Lille tillive igjen. De brave Folks Bestræbelser kronedes med Held; efter at have udtømt en Deel Vand, kom Drengen til sig selv, han aabnede et Par store, kulsorte Øine og udstrakte sine smaa buttede Arme imod Else, som med ængstelig Deeltagelse havde ventet paa det første Livstegn. Forglemmende sin Fattigdom, sine egne fire Smaaglutter, trykkede hun glædedrukken den Lille til sit Bryst: han havde i dette Øieblik fundet en anden Moder, hvis Ømhed i Sandhed var ligesaa stor, som om han havde været hendes eget kjødelige Barn.

Fra Vraget bjergedes ikke det Ringeste, der kunde give nogen Oplysning om Skibets Navn eller Hjemstavn, om Capitainen eller den lille Dreng, som alene var undgaaet Besætningens fælles Skjæbne. Han forblev da hos Christophers, og, uvis om han allerede var indlemmet i de Christnes Samfund, lod Fiskeren ham døbe og gav ham i Daaben Navnet Poul, efter sin kjære Elses Fader. Drengen var et overordentlig skjønt Barn, og i de første Uger betraadtes Christophers lave Bolig af en stor Mængde Besøgende af begge Kjøn, som kom for at see dets deilige, sorte Øine; ja en velhavende Skipper-Enke tilbød endog at tage den Lille til sig, men Else vilde ikke slippe ham og Christopher ligesaalidt, thi han elskede ham allerede som sin egen Søn. Poul trivedes, saa det var en Lyst at see; det eneste Ord, han kunde fremstamme, var „Mama", men det var da ogsaa let at forstaae, og naar han kjærligt klyngede sig op til Elses moderlige Bryst og lallede „Mama, Mama," saa var hun ikke seen med at give ham en god Portion Vandgrød, thi saa vidste hun, at han var sulten.

Imidlertid gik det ene Aar hen efter det andet. Christopher havde gjort et Laan, og derved seet sig i Stand til snart at anskaffe sig en ny Baad; med denne gjorde han sine sædvanlige Toure og fortjente saa mange Penge baade ved sit Fiskeri og ved at tjene som Lods, at han inden kort Tid havde afbetalt sin Gjæld, og havde et tilstrækkeligt Erhverv for sin talrige Familie. Poul fulgte ham tidligt tilsøes; thi ligesom han i Eet og Alt holdt denne Dreng lige med sine øvrige Børn, saaledes lod han ham ogsaa dele sine Besværligheder tilligemed den ældste Søn Jens. Men han havde ogsaa Glæde af Poul. Det var som om denne under sin tidlige Daab i det oprørte Hav, hvorved han nær havde til-

sat sit Liv, var bleven indblæst en Aand, der uimodstaaeligt drev ham til Søen. Paa denne færdedes han tidligt og silde, og naar Christophers velseilende Baad dandsede hen over Bøverne, medens en frisk Kuling fyldte dens røde Seil og krængede den om paa Siden, saa sad Purken ligesaa roligt, som paa et Stuegulv, og ønskede kun, at det maatte gaae endnu raskere. Men ogsaa en anden Aand var faret i ham, og det en Stridens Aand, som gav hans Charakteer en paafaldende Lighed med hans Pleiefaders. Han var nemlig en Pokkers Knegt til at bares og slaaes, og allerede i sit tolvte Aar var han stærk nok til at banke enhver uconfirmeret Dreng i Byen, naar de sloges Een mod Een, og modig nok til at binde an med tre eller fire. Denne Tapperhed tilvendte ham netop i endnu høiere Grad Christophers Yndest, end hans Flinkhed og Dygtighed tilsøes, og det var ikke langt fra, at Christopher endog foretrak ham for sin egen ældste Søn, der var af et fredeligt og mildt Sind. Vild var Poul ogsaa i en særdeles Grad, ja næsten ustyrlig, naar han blev tirret, men det maa jeg igjen sige til hans Berømmelse, at han af sit ganske Hjerte hang ved sine Pleieforaldre, at han stedse var dem hørig og lydig, og at deres øvrige Børn i ham havde en kjæk og dygtig Forsvarer. Men med al sin opbrusende Heftighed lod han sig dog beherske af et eneste Væsens Mildhed og Kjærlighed. Dette var Fiskerfamiliens yngste Barn, den lille Margrethe, som var bleven født kort før hans Optagelse i Familien og som havde faaet Daaben tilligemed ham. Faderen maatte ofte bruge strenge og alvorlige Ord for at holde ham i Tømme. Moderens milde Formaninger lagde ikke altid Baand paa hans Vildhed; men Margrethe, en yndig, blond, blaaøiet lille Pige, formaaede alene med sine blide og kjærlige Ord at lede ham, hvorhen hun vilde: han havde aldrig gjort hende Noget imod. Fra den første Tid, han begyndte at tænke og at handle, og det var allerede i en meget tidlig Alder, havde han med en forunderlig Villieskraft kastet al sin Opmærksomhed og Kjærlighed paa den lille Margrethe. Enhver Time, han ikke tilbragte paa Søen, offrede han hende; alle de Smaaforæringer, som hans smukke Ansigt, hans Livlighed og hans indsmigrende Væsen, indbragte ham især hos Byens Damer, deelte han med hende, — deelte, siger jeg! nei, han nedlagde dem i hendes Skjød, for igjen af hendes Godhed at modtage, hvad hun vilde skjenke ham; og naar disse Gaver fik ham til at juble og springe af Glæde, saa var det mest ved Tanken om, at han dermed kunde fornøie sin lille Legesøster, i hvis Lod det kun sjelden faldt at faae mere end det Nødvendige af hendes tarvelige Forældre. Men hun gjengjældte ogsaa troligt hans Tilbøielighed. Af Naturen spinkel og svagelig, maatte hun netop ved Modsætningen føle sig hendragen til en Beskytter af en saadant vildt Mod, som Poul; i de daglige Skjærmydsler, som forefaldt imellem de talrige Fiskerrollinger, tyede hun altid ind under hans Beskyttelse; var han tilsøes med Faderen, følte hun sig ene og forladt; var han hjemme, veg hun ikke fra hans Side; hun deelte alle hans barnlige Sorger og Glæder og optraadte ofte som en forsonende Talsmand for ham hos Forældrene, naar han i een eller anden Henseende havde gjort dem Noget imod. Der var noget høist Ro-

rende i at see den barnlige Kjærlighed, der knyttede disse to saa forskjellige Charakterer til hinanden: hun stille, blid og alvorlig, han vild, hastig og overgiven. Og naar man saae dem Haand i Haand at vandre til eller fra Skole, saa kunde man sjelden bare sig for at standse og glæde sine Øine ved Synet af de smaa Kjærestefolk — thi under dette Navn gik de i hele Byen. Forældrene syntes selv godt om denne Benævnelse og brugte den ofte i Spøg, men mangen en Aften, naar alle Børnene vare bragte tilsengs, sad de endnu en god Stund og talte et alvorligt Ord sammen om Pouls Fremtid, og dvælede med et inderligt Velbehag ved den Tanke, at han engang, som en dygtig Fisker og Sømand, vilde kunne sætte Foden under eget Bord og da hjemføre deres Datter som sin Brud: det var jo dog stor Synd, om ikke tvende Hjerter skulde blive forenede, som allerede i saa tidlig en Alder havde sluttet sig sammen. — Men Gud vilde det anderledes, og jeg skulde efter Hans uransagelige Villie blive det uskyldige Redskab til deres Adskillelse.

(Fortsættes.)

Et Brev til Prof. Heiberg.

Meget ærede Hr. Professor! De vil uden Tvivl finde det dristigt nok, at jeg uleiliger Dem med disse Linier, men maaskee vil De dog undskylde mig, naar De hører Anledningen dertil.

I Deres Udgave af Skuespil af Forfatteren til „En Hverdags-Historie" antyder De i Fortalen, som nu vel omtrent kan være ti Aar gammel, at det neppe vil vare ret længe, før Publicum vil blive bekjendt med denne Forfatter, idet De siger: „thi naar min Beretning kommer Hr. A. for Øinene, vil han lettelig slutte sig til Sammenhængen" o. s. v. De slutter udtrykkelig med disse Ord: „og inden dette skeer, vil Forfatteren af mangfoldige Grunde finde det nødvendigt at navngive sig." Denne Forsikkring gjentager De yderligere i Fortalens Slutning, og man kan derfor ikke fortænke Publicum i, at det allerede i lang Tid har glædet sig til omsider at faae at vide, hvem denne dets Yndlingsforfatter er. Nu har Skjæbnen føiet det saa besynderligt, at uden Tvivl De selv, saavelsom Anonymen, naar de have læst disse Linier, ville føle Nødvendigheden af at indfrie dette ti Aars gamle Løfte. De maa da vide, høistærede Hr. Professor! at den i ovennævnte Fortale omtalte Hr. A. er ingen Anden end Undertegnede, og at jeg nu er kommen tilbage ikke blot fra Brasilien, men fra Cap og Vestindien. Skjøndt jeg for Øieblikket ikke opholder mig i Kjøbenhavn, er jeg dog ikke saa langt derfra. Jeg for min Deel skulde tilvisse aldrig falde paa at røbe Deres Hemmelighed, dertil bærer jeg en altfor stor Agtelse for Dem og Novellernes Forfatter; men, høistærede Hr. Professor! der er indtruffet en besynderlig Hændelse, som vil tvinge Dem begge til at indsee, at Anonymiteten ikke længer er til nogen Nytte, selv om den morsomme Papegøie, hvad jeg næsten tør formode, ikke længer er farlig. Seer De, da jeg for kort Tid siden kom tilbage fra Brasilien og traadte iland paa Toldboden i min kjære Fødeby, steg jeg ind i en Droschke. Paa Veien lod jeg holde udenfor min gamle Skrædder, og jeg skyndte mig op til Mester, der blev ikke lidet forundret over at see mig

efter saa mange Aars Forløb. Jeg leverede ham Klæde til en ny Kjole, bad ham gjøre den færdig snarest muligt, og han lovede mig den til en bestemt Dag; den bestemte Dag kom, jeg gik atter op til ham, Kjolen var ganske rigtig færdig, og den passede fortræffeligt. Imidlertid vilde Skrædderen ikke lade mig slippe; han spurgte mig ud om min Reise, roste sin Kjole med Begeistring, udtalte sin Sorg over de daarlige Tider, snakkede op og ned om Constitutionssagen, om det danske Sprog i Slesvig, om det nye Skandinavien, Prindsen af Hessens Formæling, en fornem Dames velsignede Omstændigheder og saa meget andet Velsignet og Omstændeligt, at det tilsidst blev mig for langt.

I det Samme slog Uhret paa Helliggeistes Kirke tre Qvarteer til sex, og jeg greb hurtig til Hatten. „Om Forladelse, Hr. N., men jeg kan ikke opholde mig længer. Jeg vil hen i Theatret for første Gang efter mange Aars Forløb. Der spilles to Vaudeviller af Heiberg, som ere nye for mig, og jeg glæder mig ubeskriveligt til dem.“ — „Saa det gjør De, Hr. A.“ — svarede han mig i en tør Tone, som om han vilde sige: Man kan nok mærke, at De kommer lige fra Brasilien. — „Hvorledes“ spurgte jeg med Dørklinken i Haanden. „De holder ikke af de Heibergske Vaudeviller?“ — „Nei, det veed Gud, jeg ikke gjør, hverken af ham eller hans Vaudeviller.“ Der laa en saadan Indignation i den Maade, hvorpaa han betonede disse Ord, at jeg uvilkaarlig lukkede Døren igjen og med Forundring saae op og ned af Manden. — „Vil De tænke Dem,“ vedblev han opbragt. „Det kan omtrent være en halv Snees Aar siden, da kom han til mig og vilde absolut forføre mig til at sætte e l l e v e blanke Knapper i en ny blaa Kjole, og det til en af mine allerbedste Kunder! Er det ikke den skjændigste Malice! I en deilig ny Kjole, ligesom Deres, e l l e v e Knapper! Det havde jo været ude med mit Renommee. Jeg havde været blameret for Livstid.“ — —

Ved et besynderligt Tankespring kom jeg til at erindre den nævnte Fortale til Skuespillene, som jeg just nylig havde læst. „Mand! Menneske! hvad er det, De siger? Elleve Knapper, i en ny blaa Kjole, til en af deres bedste Kunder og for en halv Snees Aar siden!“ udbrød jeg heftigt og greb Skrædderen om Livet. „Og veed De, hvem denne Kunde er? Hvem troer De? De aner Intet — lykkeligste af alle Skræddermestere! det var Forf. af „En Hverdagshistorie“ og ingen Anden.“ — I det samme Øieblik fortrød det mig allerede, at jeg havde sagt det, men Ordet var udtalt, Mesterens Ansigt straalede af den inderligste Glæde, og, uden at agte paa, hvad jeg vilde sige, skreg han af alle Kræfter: „Kone, Kone, F i k k e, F r e d e r i k k e!“ og strax efter var hans Tilskærerstue befolket af hele den qvindelige Deel af hans Familie, og han tilraabte dem med en vis Høitidelighed: „Naa Børn, hvem er nu Forfatter til „Korsveien“? Jeg spørger, hvem er Forfatteren? Det er sgu, min Salighed, dog den lille Hr. — „Gud!“ sagde F i k k e, og hendes brune Øine straalede af Glæde. „Har jeg ikke sagt det for længe siden! Hør kjære Faer, Du maa aldrig meer sende Regning til den lille gode — — ja smuk er han jo rigtignok ikke, men“ — — — Dog, høistærede Hr. Professor! jeg vil ikke trætte Dem videre med hvad der blev sagt; at jeg kom for sildig i

Comedien, var ubehageligt nok, men hvad der er endnu værre er, at en heel Familie, hvoriblandt tre Fruentimre, maaskee ved min Uforsigtighed er indviet i Hemmeligheden, og jeg har ingen Grund til at formode, at de enten kunne eller ville tie. For mit eget Vedkommende tilføier jeg blot, at der vel sagtens kan være Grund nok for os Danske til at ønske, at vi dog engang maatte blive lidt nærmere bekjendte med en Forfatter, hvem vi skylde saa meget. Er det ikke en Trang hos ethvert dannet Menneske at vise de faa store Forfattere, vi eie, den høieste Grad af Agtelse, og er der Nogen, der er mere værdig dertil end denne rigt begavede Forfatter?

Og hermed har jeg nu fremstilt Factum og henstiller det til Dem selv, hvad der videre er at gjøre; dog kan jeg ikke andet end endnu engang ret alvorlig lægge dem Skrædderfamilien med de tre Døttre paa Hjertet. Maaskee vil De svare mig ligesom Ludvig Thostrup: „Skrædderdøttrene komme over Deres Hoved, ikke over mit" — og det har De Ret i, men Sagen er ikke klaret dermed. Og nu, Hr. Professor! undskyld min Vidtløftighed og — finder De det nødvendigt, saa svar mig. Jeg henlever med største Høiagtelse og Beundring

G — —, den 7de Februar 1844.

Deres ærbødige

A — —

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

— Medens Vaudevillen lever og florerer paa det kongelige Theater, er Operaen nærved at hendøe aldeles. „Figaros Bryllup" og „Den sorte Domino" ere de eneste Operaer, der i langsommelig Tid have staaet paa Repertoiret. Mærkeligt nok! er denne Hendøen netop begrundet i et frodigt og kraftigt Liv — i Indstuderingen af „Hugenotterne", for hvilken alt Andet er sat tilside, og som, efter hvad vi have erfaret, allerede skal være sin Fuldendelse saa nær, at Operaen kan ventes givet endnu i indeværende Maaned. At det fortjener Beundring og Paaskjønnelse, at et saa betydeligt Arbeide, som Indstuderingen af „Hugenotterne" er, bliver tilendebragt i den utrolig korte Tid af omtrent 7 Uger, indrømme vi villigen; men paa den anden Side kunne vi ikke erkjende Hensigtsmæssigheden af, at Operaen i det Hele har maattet lide under denne Forceren af en enkelt Opera, der vil gjøre samme Virkning, om den kommer frem en Maaned før eller senere. Ligesom Æren for det Liv og den Hurtighed, hvormed Hugenotterne er indstuderet, ene tilkommer Capelmesteren, saaledes maa ogsaa Skylden for, at alle andre Operaer ere tilsidesatte, nærmest tilregnes ham; thi, vel erkjende vi, at hans Tid er tilstrækkeligen optaget med Hugenotterne, og at han derfor vanskeligen kunde paatage sig Indstuderingen af nogen anden Opera; men, hvorfor er Capelmesteren saa bange for at overlade en Deel af sit Arbeide til Andre? Hvorfor tør han ikke overlade det til en af DHr. Concertmestere at dirigere en eller anden af de ældre Operaer, som disse Herrer have kjendt og dirigeret længe før Capelmesteren kom hertil? Hvorfor er saaledes „Brama og Bajaderen" atter henlagt for „Hugenotternes" Skyld? Vilde det ikke, naar man forstod at inddele sin Tid fornuftigt og at arbeide med Besindighed, have været en let Sag at indstudere disse to Operaer paa samme Tid, saa meget lettere, som kun een Eneste af det hele Operapersonale, Hr. **Sahlertz**, er beskæftiget i begge, og, saavidt vi vide, i „Hugenotterne" kun har et ubetydeligt og underordnet Parti? Som bekjendt er „Brama og Bajaderen" halv Opera og halv Ballet; vilde da ikke Concertmester **Funck**, der, som forhenværende Repetiteur nøiagtigen kjender Dandsestykkernes Tempi, være den mest passende og, idetmindste for Dandsepersonalet kjærkomneste, Dirigent for denne Opera? Hvorfor, spørge vi endnu en Gang, er da „Brama og Bajaderen" atter henlagt? — Og hvorfor gives der i denne Tid ingen af de Operaer, der

ere indstuderede under Capelmesterens Veiledning, f. Ex. „Moses“, „Wilhelm Tell“, „Den hvide Dame“, „De to Dage“, „Den Stumme“, „Sovedrikken“? Disse Spørgsmaal lade sig efter vor Formening let besvare saaledes: fordi Capelmesterens eensidige Forkjærlighed for „Hugenotterne“ og den, dermed i Forbindelse staaende, forcerede Indstudering i den Grad anstrenger Operapersonalet, at det ikke kan overkomme andet Arbeide, end det, Prøverne paa „Hugenotterne“ udkræve. Saaledes seer Sagen idetmindste ud for uindviede Øine; om der ved et Theater, hvis Mechanisme er saa compliceret, som vort, og hvor saa Mange, der idetmindste burde være Uvedkommende, have eller tage sig en Stemme med, endnu kan være andre smaa Hjul og Skruer i Uorden, der forhindre hele Maskinens rolige Gang, det kunne vi naturligviis ikke vide, og selv om vi vidste det, kunde vi ikke tale derom. I Alt, hvad der angaaer Operaen, henholde vi os nærmest til Capelmesteren, som Operaens beskikkede Overhoved, og, hvis han ikke har Kraft til at emancipere sig fra al Indflydelse, denne komme nu fra høiere eller lavere Staaende, da maa han tilskrive sig selv Følgerne.

— Den italienske Opera har i den seneste Tid afvexlende givet „Norma“ og **Cimarosas** herlige Opera, „il matrimonio secreto“. Den sidstnævnte Opera, i hvilken alle 3 Primadonnaer ere optraadte, har forskaffet alle Musikvenner en stor Nydelse, i Særdeleshed paa de Aftener, naar **Rossi** har været ved Stemme, hvad der f. Ex. var Tilfældet i Fredags, da hans fortrinlige Udførelse af Arien i 2den Act fremkaldte et stormende og længe vedholdende Bifald. At denne udmærkede Sanger i den senere Tid ofte har været meget indisponeret, er ret beklageligt, men undskyldeligt, naar man seer hen til, at han ikke blot maa synge hver Forestillingsaften, men desforuden den hele øvrige Deel af Dagen er beskæftiget med Indstuderingen af „Anna Bolena“, der med det Første vil blive givet. — Mad. **Secci-Corsi's** kraftige og malmfulde Stemme synes at trodse enhver Anstrengelse, og vi have hidtil ikke bemærket nogen betydelig Indisposition hos hende. Det meget høitliggende Parti i „matrimonio“ udfører hun klokkereent og med en Metalklang i Stemmen, der især i de combinerede Nummere er af megen Virkning. Mad. **Forconi** er en fortræffelig Fidalma; Sygepartiet ligger ypperligt for hendes Stemme, og hendes Spil er i høi Grad lunefuldt og charakteristisk.

— Violinisten **Ghys** gav i Tirsdags en ret godt besøgt Concert paa Hoftheatret, ved hvilken han paany godtgjorde sin overordentlige Dygtighed som Violinspiller og Componist for sit Instrument. „Le mouvement perpétuel“, Phantasie over et russisk Thema, er især et smukt og charakteristisk Musikstykke, som Kunstneren udførte fortræffeligt. Blandt de øvrige Nummere, der gaves ved denne, paa Afvexling rige, Concert, skulle vi især udhæve „Duetten af Puritanerne“, der udførtes mesterligt af Mad. **Simonsen** og Hr. **Rossi**, og fremkaldte et stormende Bifald. Jfr. **Nyge** declamerede med megen Smag et Fragment af **Chr. Winther's** „En Fjeldvandring“, og den tydske Skuespildirecteur, Hr. **Anholdt**, fremsagde paa en ret comisk og lunefuld Maade to humoristiske Digte af **Saphir**, blandt hvilke især det første: „Das Recept: „eine gute Frau zu bekommen“, tiltalte mest.

— Fra **Emil Bærentzen & Co.'s** lithographiske Institut er i disse Dage udkommen den 16de Levering af „Dansk Pantheon“, indeholdende Etatsraad **Oluf Bang's** smukt opfattede og veltrufne Portrait, ledsaget som sædvanligt af en biographisk Skizze. Ved den i kunstnerisk Henseende fuldkommen tilfredsstillende Udførelse af Portraiterne, ved de medfølgende korte, men velskrevne og betegnende Biographier og ved den, i Forhold til Elegancen i Udstyrelsen, særdeles billige Priis har „Dansk Pantheon“ sikkret sig Publicums Gunst i den Grad, at det ikke trænger til nogen videre Anbefaling. Vi indskrænke os derfor til at bemærke, at dette Værk i det nysleverede Billede af Lægen, Videnskabsmanden og Digteren **Oluf Bang** har vundet en af sine bedste Prydelser.

— De i vort næstforegaaende Nummer omtalte „Ti christelige Sange“ faaes for 56 ß. i Commission hos Universitetsboghandler **A. F. Høst**, Gothersgade Nr. 319.

Det kgl. Theaters Repertoire.

Mandag: **Erik Glipping.**
Tirsdag: **Doctor Robin. Faust.**
Onsdag: **Kongen drømmer.** (Første Gang.)
De to Dage (Uden Abonnement.)
Torsdag: **Badet i Dieppe.**
Fredag: **Kongen drømmer. De to Dage.**
Løverdag: **Capriciosa.**
Søndag: **Bødkeren. Tyrolerne. Recensenten og Dyret.**

W. Marstrand del.

Em. Bærentzen & Co lith. Inst.

G. BINDESBÖLL.

Ny Portefeuille 1844

Podagra paa Vandring.

(Motivet efter en tydsk Folkevise.)

Herr Podagra paa Vandring drog.
Lidt ud paa Landet først han tog;
Der overalt man bort ham jog,
Hans Navn man neppe kjendte.
Hver ønsked helst at være fri
For hans Visit, smak Døren i
Og lo, da over Mark og Sti
Til Staden han sig vendte.

En Skolemester boede der,
Han bukked dybt: „Kom ikke her!
Mit ringe Huus er ikke værd
At nyde slig en Ære.
Jeg lever, som I seer, kun smaat:
Skraaes overfor er Bispens Slot;
Gaa I til ham! han har det flot,
Hos ham er godt at være!"

Til Bispen gik han da, som sagt;
Der leved han i Glands og Pragt,
Paa Silkepuder blev han lagt
Og svøbt i uldne Stykker;
Og som en stadig, tro Kumpan
Han foret blev med Marcipan,
Med Agerhøns og med Fasan —
Og der endnu han bygger!

Bindesböll.

Michael Gottlieb Birckner Bindesbøll, der ved sit Thorvaldsenske Museum har erhvervet sig en Celebritet, som vil blive uforglemmelig i den danske Architekturs Historie, er født i Ledøie Præstegaard den 5te Sept. 1800. Hans Fader var Præsten Jens Bindesbøll, Moderen Caroline Johanne Hornemann. Hans trende Brødre bestemtes alle til at studere, men da Faderen ikke tiltroede ham Evner til at betræde den videnskabelige Bane, blev han i Aaret 1815 sat i Lære hos Møllebygger Jørgensen; han blev da ogsaa Svend i 1817 og arbeidede nu som Tømmersvend indtil 1819. Imidlertid vedligeholdt han uafbrudt Omgangen med en af sine ældre Brødre, den som Theolog hæderlig bekjendte Severin Bindesbøll, til hvem han i Særdeleshed sluttede sig i sin modnere Alder. Dette kunde ikke andet end have tilfølge, at hans daværende Stilling ikke kunde tilfredsstille ham, men at der, ved den idelige Omgang med en dannet og beslægtet Aand, maatte opstaae hos ham en alvorlig Stræben efter at emancipere sig fra de Forhold, der bestandig maatte blive ham mere trykkende, og bringe ham til at fæste sine Tanker paa et høiere Maal, end det, han hidtil havde havt for Øie. I Aaret 1820 henvendte han sig til sin Fader for ved hans Understøttelse at see sig istand til at studere Architekturen; men denne, der uden Tvivl meente, at det ikke vilde føre til Noget, afslog ham det reentud. Han var nu allerede tyve

Aar gammel; saamange skjønne Ungdomsaar vare allerede gaaet tabte for en høiere Uddannelse, og han maatte selv føle, at Vendepunktet var der, hvis det skulde blive til noget Alvorligt. I denne Nød var igjen Broderen Severin hans Trøster og Støtte, thi, uagtet denne, der dengang levede af sine Informationer, vel ikke havde meget tilovers, erklærede han ham dog reentud, at han kun skulde følge sin Tilbøielighed og tage fat paa Architekturen: han selv vilde dele sin Fortjeneste med ham, og saalænge han havde Noget, skulde han ikke mangle. Det gjorde han da ogsaa; dog afbrødes hans Studier for en kort Tid, idet han endnu i samme Sommer kom til at gjøre en lille Reise til Stockholm, som han foretog efter Conferentsraad Collins Opfordring, for at besee en nyopfunden Korntørringsmaskine og beskrive dens Indretning. Ved sin Tilbagekomst blev han ansat til at føre et Slags Tilsyn med en lignende, dog vedblev han samtidig at lægge sig flittig efter Tegning, som han altid havde havt en afgjort Tilbøielighed for, samt at studere Physik, Chemi og Mathematik, hvorved han tillige kom i Bekjendtskab med Physikeren Ørsted, et Bekjendtskab, der ikke var uden Indflydelse paa hans Fremtid. Da Bindesbøll var meget ivrig i sine Studier, fik Ørsted en saadan Interesse for ham, at han tilbød ham at tage ham med paa en Udenlandsreise, som han i Aarene 1822 og 23 foretog sig i Tydskland og Frankrig. Underveis behandlede Ørsted ham som en Ven, og Bindesbøll havde saaledes den bedste Leilighed til at gjøre Bekjendtskab med Alt, hvad der var stort og berømt. I Tydskland var det da navnlig Middelalderens gothiske Rester og deres særegne Præg, der gjorde Indtryk paa ham, men i Paris maatte et ungt Menneske som han, der endnu ikke havde lagt nogen bestemt Livsplan, naturligviis føle sig fuldkommen forvirret. Da gjorde han netop i rette Tid Bekjendtskab med den berømte Architekt Gau, der nylig var hjemkommen fra Orienten, og som senere har gjort sit Navn hæderligt bekjendt ved Fortsættelsen af Denons Værk over Ægypten og Massois Værk over Pompeii, begge classiske Hovedværker. Dette Bekjendtskab var til uberegnelig Nytte for Bindesbøll og er ligesom Basis for hele hans Fremtid, thi nu lærte han først at vide, hvad han vilde. Da han kom hjem fra Reisen, blev han strax ansat som Bygningsconducteur hos Etatsraad Koch, og her begynder nu hans academiske Bane. Han betraadte denne fuld af Begeistring for det Maal, den aabnede ham, og hans første Arbeider optoges med Varme af Prof. Hetsch og Academiets Professorer.

Imidlertid var det ikke langt fra, at den praktiske Virksomhed, han havde begyndt hos Etatsraad Koch, nær havde revet ham bort fra den kunstneriske, og det var allerede kommet saa vidt, at han i 1829 var lige ved at give efter for Koch's Opmuntring til at gjøre Mesterstykke og blive Professionist; men den afdøde Freund, der anede, hvad der boede i ham, foreholdt ham strengt og alvorligt hans Forsømmelighed paa Academiet, oppustede igjen den kunstneriske Gnist hos ham, gav ham nyt Mod og en ny Impuls fremad — og alt dette havde en saa gavnlig Indflydelse paa ham, at han allerede i 1831 erhvervede sig Academiets store Guldmedaille for Planen til en gothisk Domkirke, det første

gothiske Arbeide, der havde været indsendt til Academiet. Fra denne Tid skriver sig ogsaa hans Bekjendtskab med flere af de bedste blandt vore yngre Kunstnere som Küchler, Sonne og navnlig Marstrand og Constantin Hansen.

I Aaret 1833 udarbeidede han det første Projekt til et Museum for Thorvaldsens Værker, et Projekt, der offentlig udstilledes i 1834, og som, ihvor meget det end afviger fra det, der ligger til Grund for den nuværende Bygning, dog indeholder dets første og egentlige Spire. Samme Aar tiltraadte Bindesbøll med offentlig Understøttelse sin fleeraarige Udenlandsreise i Tydskland, Italien, Sicilien, Grækenland og Tyrkiet; dog var Rom hans Hovedopholdssted paa denne Reise, og her havde han rigelig Leilighed til med Thorvaldsen selv at udvexle sine Ideer om det vordende Museum; navnlig blev han her enig med ham om det Isoleringssystem med Hensyn til Kunstværkernes Opstilling, som ogsaa senere er blevet taget tilfølge, og om Classificationen i tre forskjellige Inddelinger: den antike Kunst for sig, den christelige for sig, og som en tredie Afdeling: Portraitstatuer og Büster. At Opførelsen af dette Museum skulde blive anbetroet ham, havde allerede i en Række af Aar staaet for hans Sjæl som en af disse ungdommelige Illusioner, som Phantasien finder en Glæde i at sysle med, selv medens den endnu ikke seer Muligheden af nogensinde at faae dem realiserede. Alligevel vedblev han ufortrøden fra Udlandet at hjemsende Projekter til dette Museum, der meer og meer syntes at blive en Livsopgave for ham, og da han nu kom hjem, havde han ogsaa den Satisfaction d. 22 Febr. 1839 at modtage en Anmodning om at indtræde i den Comitee, hvis Opgave det var at tage Opførelsen af et Museum under nærmere Overveielse. Den 23 Decbr. s. A. udnævntes han til Bygnings-Inspecteur i Holsteen.

Kort iforveien var Bindesbøll bleven agreeret paa sine medbragte Tegninger. Da han til Receptionsstykke tilbød sig at udkaste Planen til et Museum, syntes Academiet ikke tilbøieligt til at gaae ind herpaa, men satte ham som Opgave — efterat det først havde forespurgt, hvilken Opgave han helst vilde udføre (!) — et Theater. Herpaa indlod Bindesbøll sig naturligviis ikke, og er som en Følge deraf endnu ikke Medlem af Academiet. At fortælle de hemmelige og aabenlyse Kampe, Bindesbøll har havt at bestaae, inden det endelig lykkedes ham at see sit længe nærede Ønske opfyldt, ligger udenfor dette Blads Interesse. Det vil være en omhyggelig og upartisk Fremstilling af den nyere Tids Kunsthistorie i vort Fædreland forbeholdt, engang skaanselsløst at fremstille disse Facta — her ville vi nøies med at bemærke, at, da man endelig beqvemmede sig til at gjøre Museets Opførelse til en Concurssag, seirede Bindesbøll's Plan — til Held for Kunsten og den gode Smag — over hans Rivalers; men dem af vore Læsere, der muligen endnu kunde ønske at vide noget Nærmere om, hvorledes Mesteren har skilt sig ved sit Hverv, henvise vi til Værket selv, der for Nutid og Eftertid — det haabe vi! — vil staae som en værdig Indfatning af den største Skat, som Danmark har i Eie.

Skagens Mysterier.

Af Peder Madsen, Byens Vægter.

II.

Fiskerfamilien.

(Fortsættelse.)

Jeg pleiede gjerne at tilbringe et Par Timer af Eftermiddagen inde i Christophers hyggelige Stue, og, medens Else sad ved Siden af den store Bilæggerovn og havde travlt med at karte eller spinde sin Uld, fik vi Andre os en luun Passiar og en velsmagende Pibe Tobak. Saaledes hændte det sig da ogsaa engang i Vinteren 1824, at jeg med en mægtig Pakke Aviser, som jeg havde faaet tillaans af Byfogden, skyndte mig det bedste, jeg kunde, hen til Christopher, for endnu inden jeg skulde paa min Post at forelæse ham det Vigtigste af deres Indhold, thi han var ligesaa stor Nar efter at høre, som jeg efter at læse og forklare, og Else var heller aldrig den, der skulde kaste Vrag paa mine Nyheder. Da jeg kom i Nærheden af Fiskerens lille Huus, hørte jeg Børnenes muntre Spøg og Latter ude i Gaarden, hvor de vare ifærd med at opreise en Kæmpe af en Sneemand. „Saameget desto bedre," sagde jeg ved mig selv, „saa faaer vi mere Ro til at læse vore Aviser." — Jeg traadte ind i den lave Stue, hvor jeg fandt Alt i sin vante Orden: den flittige Else, endnu en smuk Kone, med sit hvide Tørklæde om Hovedet, sad som sædvanligt ved sin Rok, og Christopher, ifort sin side Jakke af blaat Vadmel, som han bar enten det var varmt eller koldt, hvilede i en magelig Stilling med Armen støttet til Bordet og lod til at ville anstille en Prøve paa, hvormegen Damp hans lille, stumpede Tobakspibe kunde udvikle. Jeg var snart bragt til Sæde i Lænestolen og begyndte nu uden mange Omsvøb min Læsning af Statstidenden, som altid indeholdt saa meget Nyt fra fremmede Lande, at een Avis kunde give os Nok at discurrere om for en heel Aften. Men, hvordan det nu gik til denne Gang, det veed jeg ikke, — nok er det, at jeg havde allerede læst tre Sider ganske til Ende, uden at Christopher havde mælet et Ord; men han kunde ogsaa have Grunde nok til at være ordknap, thi han havde Intet at fortjene paa denne Tid, da Fiskeriet ganske var gaaet istaae. Jeg vendte da uden Ophold Bladet om paa den fjerde Side, hvor Avertissementerne stode — thi vi toge hver en Stump med — og læste da øverst paa Siden, som følger:

„I Sommeren 1810 forlod Fregatskibet L'Esperance, Capt. Peyronnet, Brest's Havn for at gaae til Christiania, men man har senere ikke erfaret det Ringeste om dets Skjæbne. Skulde Nogen kunne give endog kun den ubetydeligste Oplysning om dette Skib, dets Capitain, hans Hustru og Søn, eller nogen af dets Mandskab, da bedes man at henvende sig enten directe til det franske Gesandtskab i Kjøbenhavn eller til den nærmeste Øvrighed. Det bemærkes, at enhver Udgift i denne Anledning uopholdeligt vil blive erstattet, naar Saadant maatte forlanges."

„Stop lidt Bro'er," udbrød Christopher, da jeg netop vilde begynde paa det efterfølgende Avertissement, — „i Aaret 1810 staaer der — et fransk Fregatskib — det skulde dog vel aldrig være den kjønne Skude, hvorfra jeg bjergede vor lille Poul?"

„Du siger Noget," svarede hans Kone med et nysgjerrigt Blik til Avisen, som om hun ventede flere Oplysninger af den. Jeg maatte efter hendes Begjæring læse Avertissementet om igjen, og medens hun hørte derpaa, lod hun Hænderne falde i Skjødet og hensank i en taus Grublen.

Ogsaa Christopher blev sær alvorligt stemt derved og, efter at have siddet en Stund i dybe Tanker, strøg han med Bagen af sin Haand over Panden, og udbrød: „Hør Kammerat, her ere gode Raad dyre. Jeg for min Deel, forstaaer Du vel, tvivler nu slet ikke om, hvad det er for et Skib der menes i dette fordømte Avertissement, men det siger jeg kun, at, saa fattig jeg er, saa vilde jeg give min bedste Krydsbaad og Mere til, at jeg aldrig havde hørt det," og med disse Ord slog han Næven i Bordet, saa Tobakskassen og Lysestagen dandsede derved.

Forundret over denne hans Heftighed, svarede jeg sagtmodigt: „Jeg forstaaer Dig ikke, Christopher; er din Formodning rigtig, saa kan det maaskee netop blive din Lykke, at Du har reddet Poul med egen Livsfare og opdraget ham som dit kjødelige Barn."

„Fanden i Vold med den Lykke," tordnede han igjen, „det Eneste, jeg forlanger, det er at beholde min Poul, min egen kjære Dreng; men det er klart nok, at skal jeg gaae hen og melde det Altsammen, saa bliver Enden paa det Hele, at vi mister ham."

„Miste Poul?" udbrød hans Hustru og tørrede sine Øine i sit Forklæde, „skulde vi skilles ved Poul, som vi gjør saameget af, og som holder af os igjen, som om vi vare hans virkelige Forældre."

„Ja Kone," svarede han, „det skal Du faae at see; det er derfor bedst, at vi holder vor Mund, og ikke rører op i den Sag, saalænge ingen Andre gjør det."

Men dette var nu ikke efter mit Hoved. Jeg forestillede dem, hvor urigtigt de handlede i at fortie, hvad de vidste om det ulykkelige Skibs Forliis og det lille Barns Frelse. Rimeligviis tilhørte dette en Familie, som i mange Aar havde begrædt dets Tab. Jeg bad dem ret indstændigt, at sætte sig ind i denne Familie Sted og at betænke, hvor grusomt det vilde være at forholde den, hvad der var en Gave fra Gud. Jeg lod endelig ogsaa nogle Ord falde om den Straf, de muligviis kunde paadrage sig, naar de ikke aabenbarede Alt paa behørigt Sted, og gav dem at forstaae, at om de ikke vilde, da saae jeg mig, som Medvider i Sagen, nødt til at gjøre Anmeldelse derom. Vi kom da endelig, efter mange heftige Modsigelser især fra Christopher, overeens om, at jeg den næste Dag skulde opsætte en skriftlig Beretning om alle de Omstændigheder, der havde ledsaget hiint Fartøis Forliis, at vi derpaa skulde give Byfogden den hele Sag ihænde til videre Besørgelse, og saa lade Gud sørge for Resten. Men eet Punkt vare vi fuldkommen enige om, nemlig at vi vilde fortie det Hele saavel for Poul, som for alle Andre, og tage Løfte af Byfogden at gjøre det Samme.

Jeg skal nu ikke trætte mine Læsere med en omstændelig Fortælling af Alt, hvad der passerede, inden denne besynderlige Sag blev bragt paa det Rene, men kun holde mig til de vigtigste Begivenheder, saaledes som jeg deels hørte dem af Byfogdens egen Mund, deels selv var Øien- og Ørevidne dertil.

I Begyndelsen af dette Aarhundrede levede i Paris en rig Marquis, ved Navn de Lanzy, med sin eneste Datter, den skjønne og vennehulde Rosalie. Marquis'en, af en gammel adelig Slægt, havde været saa heldig at undgaae Revolutionens Storme ved en tidlig Flugt af Landet; en Kasse med Juveler og en yndig fireaars Pige, hans kosteligste Juveel, var det Eneste, han bragte med sig over Grændsen: alle hans Godser og hans hele private Formue hjemfaldt til Staten. I flere Aar flakkede han om i forskjellige Lande, medens hans Fædreland var givet til Priis for de meest blodtørstige Tyranner, der udøvede deres usurperede Magt i Frihedens hellige Navn; men da Napoleon endelig havde grebet Statens Tøiler og førte dem med en kraftig og sikker Haand, da han, velbekjendt med sit Folks Charakteer, omgav sit Hof med en glimrende, nyskabt Adel og heller ikke forsmaaede Landets gamle Adel, naar den vilde nedlade sig til at bringe ham, Revolutionens Søn, sin Hylding, var Marquis de Lanzy en af de første Emigranter, som vendte tilbage til Paris, for at sole sig i Glandsen af et nybagt Hof, som han i sit Hjerte foragtede. Han fik ved Keiserens Naade en stor Deel af sine Godser tilbage, og skyldte saaledes denne idetmindste sin Taknemmelighed, men hvor indgroet hans aristokratiske Fordomme vare, derpaa afgiver den Omstændighed det bedste Beviis, at han havde svoret ved sine 15 Ahner, at hans Datter, der imidlertid var bleven en voxen, giftefærdig Pige, aldrig skulde ægte nogen Parvenu, skjøndt ikke faa udmærkede Mænd af denne ham saa forhadte Klasse beilede til hendes Haand. — Skjæbnen hævnede sig grusomt paa hans Haardnakkethed. — Rosalie, hans forgudede Datter, hans Stolthed, hvem han ikke vilde unde Nogen, som ei i det Mindste kunde opregne ligesaa mange adelige Forfædre, som han selv, — Rosalie, ved hvem han haabede at see sit gamle, muldne Stamtræ skyde nye og friske Skud, forelskede sig, ikke i nogen Parvenu, der skyldte egne Fortjenester sin Ære og sin Ophøielse, men i en slet og ret Skibscapitain, der ikke havde Andet at stille imod hendes høiadelige Fødsel, end en brav og ædel Tænkemaade, en dristig og foretagende Aand, og en Legemsskjønhed, der ledte om sin Mage. Hun vovede ikke at aabenbare Faderen sin Kjærlighed, men, da hun befrygtede, at Følgerne af de hemmelige Sammenkomster, hun havde med sin Elskede i Nattens Stilhed og under Paavirkning af en fyrig, lidenskabelig Charakteer, skulde blive synlige og beskæmme hende i Verdens Øine, flygtede hun ud af sin Faders Huus og blev ved et hemmeligt Giftermaal forenet med den Mand, hendes Hjerte havde kaaret. Han hed Peyronnet, førte sit eget Skib, en smuk og velbygget Tremaster, hvis Kahyt nu blev indrettet paa det Eleganteste for at tjene til Opholdssted for hans unge Brud, der efter Begges Ønske vilde ledsage ham paa hans Reiser. Deres første Tour gik til Syd-Amerika. Underveis, midt i det store Ocean, nedkom hans Hustru med en Søn, det første Pant paa deres Kjærlighed, og Faderen, beruset af Glæde og Haab, bar den Spæde, fjorten Dage efter Fødselen, op paa Dækket og foreviste ham for det talrige Mandskab, og de begede Gutter flokkedes om Drengen, bøde ham velkommen i Verden, og udbrøde i et jublende Hurra, da Capitainen i ungdommeligt Overmod øste en Haand-

fuld Søvand over hans Hoved og indviede ham til en Havets Søn. — Reisen var heldig. Friske og sunde kom de unge Folk tilbage til Frankrig med deres Barn, og vovede nu at fremstille sig for den fortørnede Fader. Hans Forbandelse var Alt, hvad de vandt ved dette Skridt; ikke engang Synet af den uskyldige Lille, som hans egen Datter var Moder til, var i Stand til at smelte hans steenhaarde Hjerte. Mismodig, men endnu inderligere forenet drog den unge Familie tilbage til den Søhavn, hvor Skibet laa under Ladning. Faa Dage efter var det seilklart; med den gunstigste Vind stod det ud tilsøes; — man saae det aldrig siden. — Den Gamles Forbandelser vare gaaede i Opfyldelse; han var hævnet. I Taushed forbigik han sin Slægts Tilintetgjørelse, om hvilken han ikke nærede nogen Tvivl, skjøndt han aldrig havde ladet anstille nogen Undersøgelse. Men Smerten gnavede hemmeligt som en seilivet Orm paa hans gamle, visne Hjerte; forgjæves søgte han at dæmpe den ved Hoflivets berusende Adspredelser, ved Diplomatiens rænkefulde Kabaler. Som en hentørret Mumie fra en forsvunden Tidsalder sneg han sig om i sine vide, pragtfulde Sale, barnløs, ene, forladt, uden Venner, uden Kjærlighed. Endelig gav Døden ham et Vink, at han maatte holde sig beredt til snart at fremtræde for den Eviges Domstol. Dette Vink rystede hans Indre. Henstrakt paa Sygeleiet, et Offer for store, sjælelige og legemlige Pinsler, begyndte han at angre sin hjerteløse Haardhed imod en Datter, som vel havde forbrudt sig imod ham, men som dog, rimeligviis for længe siden, havde fundet en naadig Dommer hisset oppe, hvorhen han nu stod i Begreb med at vandre. Han grublede og kæmpede. Stolthedens Djævel rørte sig endnu i hans Indvolde, men alt svagere og svagere; kunde han beseire den, turde han da ikke til Løn haabe Tilgivelse hos en retfærdig, men naadig Gud? — „Hvad om hun lever endnu?" tænkte han, „eller maaskee den uskyldige Lille — eller — eller hendes Mand? — Maaskee opholde de sig et eller andet Sted og vove ikke at komme for mine Øine." — Hans Plan var lagt. Frugten deraf var den Bekjendtgjørelse, som Læserne allerede kjende; en lignende udgik til alle fremmede Lande.

Efterat der var skrevet, syv Lange og syv Brede, frem og tilbage imellem Kjøbenhavn og Paris, og Kjøbenhavn og Skagen, ankom endelig ud paa Foraaret Marquis de Lanzy's Huushovmester til vor By for at afhente Drengen. Denne Huushovmester var en lille, ziirlig, gammelagtig Herre, trind og rund som et Æg, med puddret Haar og et Ansigt saa fuldt af Rynker, som et Amagerskjørt af Læg. Jeg troede, Gud forlade mig, da jeg først saae ham, at det var den rige Marquis i egen Person, saa fornem en Mine og saa belevne Manerer havde han. Han meldte sig strax hos Øvrigheden, og documenterede sin Ret til at faae Poul udleveret, og skjøndt det faldt ham svært at gjøre sig forstaaelig, da Byfogden just ikke var stiv i Fransken, saa blev dog Sagen omsider bragt paa det Rene imellem dem og de begave sig tilsammen hen til Christophers Bolig.

Men her var der et Pokkers Huus. Jeg havde itide varet Christopher ad, at Franskmanden var i Farvandet, og med et tungt Hjerte havde han nu taget Poul for sig og

aabenbaret ham, hvorledes Sagerne stode. Nu vidste jo Poul nok, ligesaa godt som alle vi Andre, at han ikke var Christophers Søn, thi omendskjøndt dette sjelden eller aldrig var blevet omtalt for ham af hans Pleieforældre i de mange Aar, han havde været i deres Huus og spiist deres Brød, saa havde det dog ikke manglet paa Vink fra Andre, som tidt og ofte lode ham forstaae, at han maaskee var af fornem, udenlandsk Fødsel. Men han havde været klog nok eller ubekjendt med Verden nok, til ikke at lade sig sætte Griller i Hovedet af saadan Snak; han elskede sine Pleieforældre og deres Børn; han følte sig lykkelig i sin Stilling; al hans Ærgjerrighed syntes at gaae ud paa at blive en dygtig Sømand, og Maalet for Drengens dristigste Ønsker havde i flere Aar kun været en velbygget og hurtigseilende Baad, som ingen Anden end han selv havde Ret til at raade over. Da nu Christopher tog den balstyrige Dreng imellem sine Knæe, — som han gjerne pleiede, naar han havde et Alvorsord at sige ham, — og fortalte ham, at han herefter vilde komme til Ære og Værdighed, saa gjorde Poul i Begyndelsen store Øine, men da han mærkede, uagtet Faderen brugte mange Omsvøb, inden han fremkom dermed, at Talen var om at skilles fra sine kjære Pleieforældre og det for bestandigt, saa kastede han sig med Heftighed om Christophers Hals og med en Ed, som denne havde lært ham, svor han paa, at han aldrig vilde forlade dem. Dette Udbrud af hans voldsomme Følelser var ligesom et Signal for den øvrige Familie til at give Smerten Luft i Taarer. Moderen, den blide og fromme Else, havde, som indviet i Hemmeligheden, lyttet i Taushed til sin Mands Tale; Børnene, af hvilke kun Datteren og den yngste Søn, Pouls Jevnaldrende, vare hjemme, havde fulgt den med spændt Opmærksomhed. i Forstningen nysgjerrige og siden, da ogsaa de tildeels begyndte at ane Sammenhængen, med inderlig Bedrøvelse; men nu, da de saae Poul med gløbende Kinder og funklende Øine slynge sine Arme om Faderens Hals, da de saae, at selv denne havde Møie med at tilbageholde sine Taarer, brast baade de og Moderen i lydelig Graad, og Margrethe styrtede hen og klyngede sig fast til Poul med en vild Heftighed, som man aldrig skulde have tiltroet hendes stille, sagtmodige Sind. I dette Øieblik traadte Byfogden med den fremmede Mand ind ad Døren. Christopher sankede pludseligt alt sit Mod sammen, stødte Børnene fra sig, og bød sine Gjæster velkomne, men hans kloge Hustru førte lempeligen Poul og Margrethe, der ikke vilde slippe hinanden, ind i Stuen ved Siden af, for at de i Ro kunde fatte sig og berede sig til den nære Skilsmisse.

Dog, jeg vil ikke dvæle ved Skildringen af al den Jammer, som denne sørgelige Dag fremkaldte i Christophers Familie. Han selv bar Smerten som en Mand, det maa jeg lade ham, og dog kunde Ingen føle den dybere, derom er jeg overbeviist; Else syslede i stille Veemod med at ordne Pouls Tøi til Afreisen, thi ikke for Alt i Verden vilde hun eller hendes Mand tillade, at han reiste bort uden at faae med, hvad ham tilhørte, uagtet Hovmesteren af alle Kræfter protesterede derimod og Byfogden gjorde sig al mulig Umage med at fortolke dennes Grunde. En Times Tid efter holdt allerede Reisevognen for Døren. Jeg og mange Andre, som

havde faaet Nys om hvad der foregik, vi havde posteret os i Nærheden, for dog at see den kjære Poul endnu engang og sige ham vort sidste Levvel, men Gud bedre det! han havde ikke Øie for nogen af os. Skjøndt Byfogden brugte alleslags Overtalelser, for at formaae Christopher til at modtage en Sum Penge, Hovmesteren havde medbragt i Erstatning for Pouls mangeaarige Ophold i hans Huus, vægrede han sig dog haardnakket derved, ja var ikke langt fra at blive ordentlig vred, og denne Vægring gjør ham saameget større Ære, som det i Sandhed var en klækkelig Sum, der paa engang kunde have sat ham i Velstand og altsaa nok kunde friste en ærlig Mand. Endelig puttede Franskmanden med en forbauset Mine sine Penge igjen i Lommen og lod de gode Folk forstaae, at han maatte bryde af, da han havde den strengeste Ordre fra sin Herre, ikke at spilde et eneste Øieblik. Christopher, som indsaae, at det kun var en forøget Lidelse, at trække Afskedsstunden længere ud, mandede sig da op og gik ind i Kammeret for at hente Poul; han fandt ham liggende paa begge sine Knæe foran Margrethe og skjulende sine forgrædte Øine i hendes Skjød. Da de kom tilbage i Stuen, nærmede Hovmesteren sig Poul under mange ærbødige Buk, hvilket tog sig ganske sært ud i Betragtning af Drengens simple Matrosdragt og Franskmandens fine Cavaliermanerer; men Poul strittede voldsomt imod, ja hvad mere er, da Hovmesteren vilde tage hans Haand og trække ham med sig, gav han ham et saa kraftigt Spark over Skinnebenet, at den gamle Herre dandsede om paa eet Been som en Top og skar allehaande fæle Ansigter. Men nu greb Christopher Drengen om Livet, tillod sin Hustru neppe at trykke det sidste Kys paa hans Pande, men bar ham i sine stærke Arme ud og satte ham i Vognen; Hovmesteren humpede gesvindt ind bagefter; Postkarlen blæste i sit Horn, og, trods dettes skærende Toner og Hjulenes Rumlen paa Steenbroen, kunde vi dog en liden Stund fornemme den stakkels Drengs Raab og Skrig fra den lukkede Vogn.

Efter Pouls Bortreise var Christophers Huus ikke længer det samme; det var ligesom Drengen havde taget al Glæde og Tilfredshed med sig til det fjerne Land, der egentlig var hans rette Fædreland. De to ældste Sønner vare allerede for længe siden ude i den vide Verden, hver paa sin Vei; de foere tilsøes paa de store Have og kun sjeldent indløb der Efterretninger fra dem. Det varede ikke ret længe, inden Christopher, som af egen Erfaring vidste, hvor godt det er for unge Knøse at tumle sig i Verden og lære at bygge paa egne Kræfter, ogsaa fik den yngste Søn anbragt i en ret fordeelagtig Hyre, og saaledes vare da kun Forældrene og Datteren tilbage i Hjemmet.

Men, som jeg nylig sagde, der var foregaaet en stor Forandring med dem Allesammen, og jeg, som gik og ventede paa, at Alt efterhaanden igjen vilde komme i sine gamle Folder, jeg maatte til min Forundring og — jeg siger det af et oprigtigt Hjerte — til min store Sorg bemærke, at det Onde snarere voxede end tog af i Aarenes Løb.

Christopher, endnu stedse en rask og kraftig Mand, trods de talrige graae Haar, hvormed et i uafbrudt, anstrengende Arbeide

tilbragt Liv allerede havde blandet hans fordum saa smukke, brune Haarvæxt, Christopher begyndte næsten at lægge sig paa den lade Side, i det Mindste med Hensyn til Søen og det Erhverv, denne i en saa lang Aarrække havde ydet ham. Vel er det en Sandhed, at han endnu stedse var parat til at vove sin Baad og sit Liv, naar det kom an paa en farlig Bjergning eller Lodstjeneste, men Fiskeriet lagde han næsten ganske paa Hylden, og i dets Sted gav han sig til at dyrke et Par Tønder Land af Byens Jorder, som han havde tilkjøbt sig af en Nabo. Nu maa man heller ikke glemme, at han efterhaanden var kommen i en saadan Stilling, at han ikke længer behøvede at kæmpe for det daglige Brød, og man kan da ikke finde det saa særdeles forunderligt, at han meer og meer fik Lyst til i Ro at nyde Frugterne af et virksomt Livs Slid og Slæb. Han var bleven en velstaaende Mand, og nu, da alle hans Sønner vare komne saa vidt, at de kunde føde og klæde sig selv, uden mindste Hjælp fra Forældrene, nu havde han saameget større Haab om at see sin Velstand forøges. See, alt Dette var nu meget glædeligt saavel for ham selv, som for alle Andre, der kjendte og agtede ham; men, hvad der ikke var glædeligt, hverken for ham eller for hans Omgangsvenner, det var en tiltagende Gnavenhed, der ofte ligesom tilhyllede hans brave og ædle Charakteer. De Fleste vare ubekjendte med Aarsagen til denne Forandring, men jeg kjendte den grant og undskyldte ham i Hjertet, skjøndt hans onde Lune mest gik ud over mig. Jeg vidste, at han gik og bar paa en hemmelig Smerte, og jeg vidste tillige, at jeg havde været det uskyldige Redskab i Herrens Haand, som havde tilføiet ham denne Smerte: hvi skulde jeg da ikke undskylde ham og i Taalmodighed bære de smaa Forurettelser, han i sin Brantenhed saa ofte lod mig lide? — Han savnede, han længtes efter sin Poul, denne livlige, kjække og gode Dreng, der havde været hans Stolthed, fremfor hans egne kjødelige Sønner. Poul, som skyldte ham ikke blot sit Liv, men ogsaa sin Opdragelse og sin tidligt udviklede Sømandsdygtighed, var ligesom fastgroet til hans Hjerte. Ved at miste ham, blev den brave Christopher berøvet næsten en Deel af sig selv, og i Sandhed, jeg troer, at han aldrig ret tilgav mig den Andeel, jeg havde havt i en Skilsmisse, der havde tilføiet ham et saa dybt og smerteligt Saar.

Ogsaa hans Hustru bevarede sin Pleiesøn i kjærlig Erindring, men hun gik mere stille hen med sin Sorg og saaledes blev den hos hende mindre synlig. Dog, jeg er overbeviist om, at den derfor ikke var en Kjende mindre. Ligefra det Øieblik, da den spæde Lille, ved hendes Omhu atter gjengiven til Livet, havde aabnet sine smukke, sorte Øine og, ligesom ledet af en ubevidst Drift, havde søgt hen til hendes moderlige Favn, var hendes Ømheds rige Væld i samme Maal tilflydt ham, som hendes øvrige Børn, og da hun bemærkede det Kjærlighedens Baand, der saa tidligt knyttede den opvoxende Dreng til hendes eneste Datter, var hun den Første, der havde fattet den Tanke, at dette inderlige Baand skulde forene dem for Livet, og havde i denne Tanke fundet sin Trøst og sin Løn. At Skjæbnen nu havde villet det anderledes, derfor gik hun ikke irette med sin Gud; tværtimod opsendte hun under sine stille Sysler mangen en Bøn til

Ham, som veed, hvad der tjener os Alle bedst, om at Poul i sin nye, mere hæderlige Stilling maatte blive ligesaa lykkelig, som hun og hendes Ægtefælle havde tænkt at gjøre ham, ved under tarvelige Kaar at forene ham med deres eneste Datter.

Margrethe, Du, som aldrig med eet eneste Ord forraadte, hvad der foregik i din Sjæls Inderste, Du, som sukkede i Stilhed, som leed uden at klage, og sørgede uden at søge Trøst hos Nogen, ikke engang hos dem, der stode Dig nærmest, — tør jeg ogsaa vove at afsløre dit unge Hjertes Hemmelighed? Tør jeg nedskrive en gammel Mands uklare Forestillinger og uvisse Formodninger, iklæde det Hele Sandhedens Kaabe, og sige: saaledes tænkte hun, saaledes følte hun, Dette var hendes Haab og Dette hendes Tro? — Ja, jeg er forvisset om, at om Du fra hiint Rige, hvor Alt er Fred og Forsoning og idel Kjærlighed, kunde skue ned paa min daarlige Færd, da vilde Du tilgive min Aabenmundethed, ligesom Du her i Livet altid var rede til at undskylde, at overbære, at forlade.

Margrethe var Moderens udtrykte Billede: det samme rige, guldgule Haar, de samme milde og klare Øine, den samme slanke Vært, der havde udmærket Moderen i hendes yngre Dage. Og dog var hun i mange Henseender ganske anderledes. Hun manglede dennes yppige Former; istedetfor dennes friske Sundhedsrødme bedækkedes Pigens bløde Kinder af en gjennemsigtig Bleghed, under hvilken der dog ofte opblussede en selsom Glød, som laante hendes Blik ret en livsalig, forklaret Glands. Der var over hele hendes Væsen, over al hendes Gjøren og Laden, udbredt noget vist Ubeskriveligt, som Folk i Almindelighed tilskreve hendes legemlige Svaghed, men som snarere aabenbarede sig som et Resultat af Sjælens stille, ubevidste Længsel efter at sønderbryde sine jordiske Lænker.

Endnu saagodtsom et Barn, da hun mistede Poul, havde dennes energiske Aand dog allerede gjort et saa mægtigt Indtryk paa hende, at hans Billede blev ligesom en Sol, hvorom alle hendes Forestillinger, alle hendes Drømme dreiede sig. Men Barnet voxede til og udviklede sig hastigt til en mandbar Pige, og hvad man hos hiint havde kaldet en barnagtig Tilbøielighed, eller hvilket andet Navn man i sin usle, sneverhjertede Begrændsning kunde falde paa at tillægge den guddommelige Spire, der saa tidligt var nedlagt i hendes barnlige Sjæl, det maatte man hos den modne Ungmø kalde med dets rette Navn: Kjærlighed. Ja, hun elskede sin Barndoms Legebroder af sit hele Hjertes Fylde, hun elskede ham, uden selv at vide det, uden at have nogen Anelse om, hvad Kjærlighed er. Ubevidst pleiede hun denne Følelse, saa at den efterhaanden voxede til en Grad, hvorfor hendes svage Helbred Skridt for Skridt maatte bukke under, saameget mere, som den i hendes Savn og hendes Længsel havde mægtige Allierede til at fuldbyrde Ødelæggelsens Værk. Hun sank kjendeligt sammen, hyppigere og hyppigere brændte den hektiske Rødme paa hendes Kind, Stemmen tabte sin ungdommelige Klang og, for at bruge et gammelt Billede, hendes Livs Lampe brændte med en saa svag, hendøende Flamme, at man ret vel saae, hvor nær dens Forraad var forbrugt. — Men Gud vilde, at Flammen endnu engang skulde opblusse stærkt, forinden den slukkedes for stedse.

(Sluttes i næste Nummer.)

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

— Det romantiske Eenacts-Drama: „Kongen drømmer", der første Gang opførtes i Onsdags, er mere kjækt opfundet end besindigt beregnet, mere poetisk tænkt end dramatisk behandlet. Digterne, der saa ofte forsynde sig imod Historien og dens Sandhed, forsone undertiden igjen deres Brøde ved at see klart der, hvor Historikerne famle i Mørke, og hvor Historiens Forsker fælder en eensidig, hjerteløs Dom og skaanselsløst bryder Staven over en Helt eller en mærkelig Personlighed, der træder Digteren stundom forsonende imellem, frelser ham ud af Historikerens dissekerende Hænder og redder hans Eftermæle. Der er ingen dansk Konge, om hvem dette gjælder mere end om Christian den Anden, og om det end ikke er lykkedes de mange poetiske Bearbeidelser af denne Konges Skjæbne og Liv, at vaske ham reen for det Blod, der besudlede hans Hænder, saa er man dog kommen saa vidt, at hans Navn ikke længer vækker Foragt, men Medfølelse, og at man i hans ulykkelige Skjæbne ikke længer seer en Himlens Straf for begaaede Misgjerninger, men kun en sørgelig Consequens af de ulykkelige Forhold, under hvilke han maatte virke. Til disse poetiske Frigjørelses-Forsøg slutter sig ogsaa det nærværende Drama, og som et saadant maatte det i vor Tid allerede iforveien være sikkert paa Sympathi hos en stor Deel af Publikum, der i sin Iver gjerne gaaer endnu videre end Digteren, og for hvem Christian den Anden maaskee om ikke lang Tid vil staae ikke blot som en Gjenstand for Medfølelse, men selv for Beundring. Det er et Par Billeder af denne Konges bevægede Liv, som den anonyme Forfatter har grebet med rask Haand og ført frem for vore Øine i en mystisk Indklædning, der ikke er uden poetisk Interesse. En dramatisk Virkning vil dette Arbeide derimod i sin Heelhed ikke kunne frembringe, saaledes som det nu er, thi dertil fattes netop Hovedsagen: det dramatiske Livsprincip, som umuligt kan komme til at virke i et Par isolerede Scener, der ved en historisk fortællende Traad skulde knyttes sammen, men som netop maae falde fra hinanden, fordi denne Traad ikke er stærk nok til at holde. Hvis Forf. istedetfor et Par vexlende Drømmesyner, — hvis dramatiske Virkning allerede maa strande paa materielle Hindringer i Maskineriets Ufuldkommenhed — havde indskrænket sig til et enkelt fremtrædende Moment af Kongens Liv, da vilde han uden Tvivl mere tilfredsstillende have løst sin Opgave, thi dette Moment, der da kunde gives langt mere Runding, Fylde og Betydning, vilde da optage hele den dramatiske Interesse i sig, og den poetiske Ramme, hvori det var indklædt ved Kongens Drøm, vilde gjøre en uforstyrret Virkning. En Selvfølge er det, at i dette Moment burde netop Kong Christian være den handlende, thi hvis han selv holdes borte, saaledes som i Scenerne mellem Skriveren og Munken eller Munken og Dyveke, bortfalder aldeles den psychologiske Sandhed, da Kongen naturligviis dog kun er istand til at drømme om de Ting, quorum pars fuit ipse. Hvad der behager i høi Grad ved dette lille Stykke, er det smukke Sprog og den dannede Smag, der udtaler sig i det; dog forekommer det os, at netop den samme Urbanitet og rigtige Takt, der hviler over Dictionen, burde have bragt Forf. til at moderere endeel af de heftige og altfor ofte tilbagevendende Skjeldsord imod Adelen, hvori det snarere seer ud, som om en personlig Uvillie havde fundet et Afløb, end som om det blot havde været Forf.'s Hensigt at charakterisere den Tid, hvori Stykket spiller. Hvis Forf. er en dramatisk Debutant, fortjener han i høi Grad Opmuntring, thi deels hviler der en poetisk Duft over dette lille Arbeide, der gjør, at man gjerne overseer dets Mangler, deels er der i et Par af Scenerne saa fortrinlige Elementer for en vordende dramatisk Forf., at man ikke kan andet end vente sig glædelige Frugter deraf for Fremtiden. Om Fru **Heibergs** og Md. **Nielsens** fortræffelige Udførelse af Dyveke og Sigbrit have Bladene allerede udtalt sig tilstrækkeligt, ligesaavel som om Hr. **Nielsens** Fortalelser og Hr. **Phister's** altfor neddæmpede Stemme. Hr. **Rungs** Musik er henrivende smuk, navnlig er Dandsen et lille Mesterstykke, som vil gjøre en blivende Virkning.

— Vi tillade os at henvende vore musikalske Læseres Opmærksomhed paa en, af en ung talentfuld Landsmand, Hr. **Cornelius Gurlitt**, componeret „Sonate for Pianoforte og Violoncell", der fornylig er udkommen og faaes i Commission hos Lose & Olsen. Jo vanskeligere det hertillands i Almindelighed er for unge, fremadstræbende musikalske Talenter at gjøre sig selv og deres Arbeider, vi ville ikke sige, anerkjendte, men blot bekjendte, desto mere føle vi os forpligtede til at henlede Opmærksomheden paa en Mand, der ikke blot er en dygtig Claveerspiller, men ogsaa ved dette betydelige Arbeide har udviist sig som en talentfuld og lovende Componist. Men Talentet maa opmuntres, hvis det ikke skal qvæles i Spiren, og det er til en saadan Opmuntring vi paa det varmeste anbefale Hr. **Cornelius Gurlitt.**

Det kgl. Theaters Repertoire.

Mandag: **Barselstuen. Divertissement.**
Tirsdag: **Kongen drømmer. Søvngængersken.**
Onsdag: **Dina.** (Uden Abonn.)
Torsdag: **Kongen drømmer. De to Dage.**
Fredag: **Den Stundesløse. Tyrolerne.**
Løverdag: **Erik og Abel.**
Søndag: **Kongen drømmer. Søvngængersken.**

Em. Bærentzen & Co lith. Inst.

PAUL DELAROCHE.

Ny Portefeuille 1844

Til Gertner,

(da han havde malet mig.)

En Digter skriver sine Rim
Stundum til Tidens Gammen;
Og hvis der er i dem lidt Lim,
Saa holde de vel sammen;
Saa holde de ham sagtens ud.
Hans Krop i Muld, hans Siæl hos Gud;
Hans Vers tilbage bli'er paa Jord,
Saa at man selv ham leve troer.

Naar mangen vakker Svend og Mø
Har hørt hans Musa qvæde,
Men at han selv længst monne døe, —
Da kunde de fast græde!
De saae endnu ham gierne her,
Fordi de fik Poeten kiær;
I Bogen vel han lever fort;
Men — hans Skablon — den maatte bort.

I Digtet Aanden prøvet staaer,
Den kiendes ganske nøie;
Men — hvad han havde for et Haar,
Og Næsen og hans Øie —
Af Bogen ei man vide fik!
Man dvælte gierne ved hans Blik;
Man gierne smile saae hans Mund,
Som i den friske Levestund.

Hvormeget maa da takkes ei
Den, som har frelst hans Minde,
Som greb hans rette Contrafei,
At ei det skal forsvinde? —
Alt mangen ædel Kunstnerhaand
Mit Billed gav, med Siæl og Aand;
Din Farve, Gertner! nær jeg seer
Ved store Thorvalds Form i Leer!

Oehlenschlæger.

Paul Delaroche.

Denne udmærkede Maler, født i Paris i Aaret 1797, er den anden Søn af en Embedsmand ved Assistenshuset sammesteds. Hans Fader besad en ligesaa ubrødelig Retskaffenhed som en sjelden Færdighed i at vurdere alleslags Kunstgjenstande. Delaroches Barndoms- og Ynglingsaar frembøde Intet, der fortjener nogen særdeles Opmærksomhed eller Omtale. Allerede meget tidligt anbragt i Gros's Atelier, udfoldede han dog hastig nok Spiren til et Talent, hvortil de Indtryk, han under Faderens Indflydelse havde tilegnet sig, alt for længe siden havde lagt Grunden. Det var om ham, at Gros engang yttrede sig i en Samtale med Gerard saaledes: „Det er en ung Mand, som nok vil vide at bryde sig sin Bane; han vil ikke komme til at mangle Berømmelse," og til Carl den Tiende sagde han, med Hentydning til et Maleri, som forestillede Erobringen af Trocadero: „Sire, jeg veed ikke ret, om dette unge Hoved netop besidder Genie, men Delaroche er udentvivl en dygtig Kunstner, og ved Deres Majestæts Hjælp kan det ikke feile, at han jo vil bane sig Vei."

Delaroche havde først lagt sig efter Landskabsmaleriet, men en Dame, hvis Yndigheder han ønskede at hellige sit frembrydende Talent, indgød ham, efter hvad man siger, Lyst til at studere Portraiteringen, og under denne nye Retning i hans kunstneriske Virksomhed blev han ikke staaende paa Halvveien. Hans Fremskridt vare saa overraskende, at hiin Kjærlighed, som i en saa lykkelig Stund

havde inspireret ham, var endnu næsten ligesaa brændende, da han saae sig i Stand til at hellige den sit første offentlige Arbeide. Men vi skulle vel vogte os for at trænge dybere ind i hans private Livsforhold eller følge ham længere paa dette Gebeet; — vi ville indskrænke os til at bemærke, at Paul Delaroche er den af alle Nutidens Malere, hvem det er lykkedes bedst, at fængsle det franske Publicums Opmærksomhed, og hvis Arbeider — kobberstukne eller lithographerede — have den mest rivende Afsætning. Dog, det er især som Historiemaler, at Delaroche har erhvervet sin Berømmelse, og, dersom ikke dette Ugeblads indskrænkede Rum forbød det, saa skulde en Fortegnelse over de ypperste af denne Kunstners Værker bære Vidne om, at han ikke uden en utrættelig Flid og en rig Productivitet har vundet sine Palmer. Efter Kjenderes Dom skylder han sin Udmærkelse mere til en ualmindelig Arbeidsdygtighed og et vakkert Compositionstalent, forenet med et fuldkomment Kjendskab til sit Publicum, end til nogen egentlig Kunstner-Genialitet; — dog har han talrige og varme Beundrere, endog iblandt sine Kunstfæller — hvilket i Sandhed ikke vil sige Lidet.

Det blev i sin Tid overdraget Delaroche, at pryde Magdalene-Kirken med Malerier, men da dette saa lønnende Arbeide ikke aldeles blev givet i hans Hænder, undslog han sig derfor, vistnok i sin gode Ret. Mindre scrupuløs var Ziegler, hans Rival, som derfor ogsaa erholdt betydelige Bestillinger og altsaa en vid Tumleplads for sin Virksomhed.

Men Delaroche fik snart en rig Anledning til at udøve sin Kunst, idet Duban's architectoniske Mesterværk, de skjønne Kunsters Palais, blev den Helligdom, hvor den krænkede Kunstner søgte sin Trøst; og seer man hen til den mere modne Selvbetragtning og det alvorlige Studium, der har aabenbaret sig gjennem hans senere Værker, saa turde det ikke være nogen overilet Spaadom, at hans maleriske Udstyrelse af hiin Bygning vil danne et værdigt Sidestykke til dens architectoniske Skjønhed.

Skagens Mysterier.

Af **Peder Madsen**, Byens Vægter.

II.

Fiskerfamilien.

(Slutning.)

Sex Aar vare forløbne siden Pouls Afhentelse og ikke et Ord havde vi hørt fra ham i al den Tid. I vor gode lille By var i det Hele taget Alt ved det Gamle, paa det nær, at vi havde faaet en anden Byfoged, da den forrige var gaaet til sine Fædre, og en ny Gadelygte, da den gamle ikke længer befandtes at svare til en oplyst Tids Fordringer. Sex Aar ere et mægtigt Spand af Tid, ikke sandt, kjære Læser? Og dog har Du vist, ligesaagodt som jeg, lagt Mærke til, at de kunne henrinde uden noget andet væsentligt Udbytte, end Visheden om, at vi ere komne Graven saa mange Skridt nærmere. Dog, jeg vil ikke opholde Gangen i denne min sanddru Fortælling med mine egne triste Betragtninger, men ufortøvet skride til Beretningen om den sidste mærkelige Begivenhed, der afbrød vor Fiskerfamilies eensomme Liv, og i

rum Tid gav mine snakkesalige Byesbørn Stof til Eftertale.

Jeg var just en Middagsstund travlt syსselsat med at pudse vor nye Lygte, som jeg ret gjorde meget af, fordi den i de lange, mørke Nætter kastede saadant en venligt Skær langs ned ad Husenes Række. Da seer jeg en Reisevogn med et mageligt Tjenersæde bagpaa komme rullende Sønder fra; den standser udenfor Gjæstgivergaarden, vims springer Tjeneren ned og aabner Døren, og en ung elegant Herre med sorte, krøllede Lokker og en deilig, glindsende Knebelsbart springer behændigt ned paa Steenbroen, uden saamegetsom at røre Vogntrinet med en Fod. Den tykke Vert, som var en Mand, der godt kunde gjøre Forskjel paa Folk, viser sig ærbødigt i Døren med Huen i Haanden, for at byde den Fremmede velkommen, men istedetfor at træde ind, siger denne nogle Ord til sin gallonerede Tjener i et Tungemaal, som Verten ikke kunde forstaae, og skynder sig op ad Byen til, fulgt af Lakaien, der bærer paa et Skriin, som han i en Fart har taget ud af Vognkassen. Verten gjorde store Øine og jeg ligesaa, thi det saae ud, som om den unge Herre var godt bekjendt med Byen, og dog havde Ingen af os seet ham før, det vi vidste af. Mangen en flad Næse viste sig paa Ruderne for at bespeide et Optog, der var saa besynderligt, ja Præstens Huusholderske, et halvgammelt Qvindemenneske, gik i sin Iverighed endog saa vidt, at hun smækkede Vinduet op paa vidt Gab og slog derved een af de deilige store Ruder i mangfoldige Stykker.

Den Fremmede iler stedse fremad og synes ligesom at sluge med sit Blik enhver Gjenstand, hans Øine træffe paa; Tjeneren tradsker bagefter det bedste, han kan, men man seer nok, at Skrinet just ikke er nogen let Byrde. De standse henne ved Hjørnet, og den Fremmede synes et Øieblik tvivlraadig at betragte Christophers Huus. — „Jo jo," siger jeg smaaleende til mig selv, „den gamle Knurrepotte vil nok ikke gjøre sig lidet kry, naar han i Eftermiddag fortæller mig, at en fornem Reisende har staaet og beundret hans lille Huus, som han har faaet oppudset og forsynet med kjønne grønmalede Vinduesskodder." — Men det varer ikke ret længe, inden Cavalieren forsvinder i Forstuen, efter at have befalet sin Tjener at blive udenfor med Skrinet.

Inde hos Christophers var Alt i sin gamle daglige Orden. De havde som jævne, simple Borgerfolk allerede spiist deres Middagsmad Kl. 12; Christopher havde faaet tændt sin Eftermiddagspibe; Mutter Else var ifærd med at klare sin kjære Kaffe med et Stykke Flynderskind; en balstyrig fireaars Knegt, hvormed Familien var bleven forøget, sad overskrævs paa en Skammel og indbildte sig, at han var tilhest, og Margrethe sad stille bøiet over sit Syskriin og betragtede et lidet Traadvindsel af Rav, som Poul engang havde udskaaret og prydet med Begyndelsesbogstaverne til sit eget og hendes Navn. Da løftede et rask Tag Klinken paa Døren, og en ung Herre i en tætsluttende, blaa Snorefrakke traadte ind i Stuen med blussende Kinder og et listigt Smiil om Munden.

„God Dag, mine Venner, kjende I mig ikke?" begyndte han med en noget fremmed Udtale, medens han blev staaende ved Døren.

Et Øieblik stirrede de med vidtaabnede Øine paa den Fremmede: i det næste Øieblik var han kjendt af dem Alle. „Poul!" udbrød

Margrethe med skjælvende Stemme og udstrakte Armene imod ham; „Poul!“ gjentog Moderen, medens en Taare perlede i hvert af hendes Oine; „Poul! min egen kjære Dreng!“ jublede Christopher og kastede i sin overvættes Glæde den lille Tobakspibe langs henad Gulvet. Men nu kunde Poul — thi ham var det — ikke længer tvinge sine Følelser; Margrethe trykkede han et lidenskabeligt Kys paa hendes Læber; Moderen omfavnede og kjærtegnede han længe med sønlig Kjærlighed, og om det saa var Christopher, saa fik han et ordentligt Kys paa sine stive, graae Børster.

Da skulde man blot have seet, hvilken Forandring der i et Oieblik var foregaaet med dem Allesammen, og vel maatte man heraf sande, at Poul endnu stedse indtog sin gamle Plads i deres Hjerter. Den pludselige Glæde havde gjort dem næsten ellevilde: Christopher og Else og Margrethe flokkedes om den kjære Gjæst og bestormede ham med hundrede Spørgsmaal, som han ikke kunde faae Tid til at svare et Ord paa, og om det saa var den lille, fireaars Purk, der havde siddet paa Gulvet, saa sprang han om i Stuen som en Besat, skjøndt han hverken vidste, hvad han selv, eller hvad de Andre vare saa glade over.

Men efterat den første Storm havde lagt sig og de oprørte Følelser nogenlunde vare bragte i Rolighed, kom der efterhaanden mere Orden i Talen. Det var naturligviis Poul, der maatte holde for, og han fik da ogsaa Nok at gjøre med at tilfredsstille Christophers Nysgjerrighed. Else gik ud og ind og blandede sig af og til i Samtalen, thi hun havde paa engang faaet travlt med at tillave et rigeligt Aftensmaaltid. Margrethe forholdt sig efter Sædvane taus og stille, undtagen naar hun blev spurgt, men at hun var inderlig bevæget, det kunde man læse paa hendes brændende Kinder og udaf hendes veltalende Oine, som ikke et Oieblik vege bort fra Poul.

Det første, Poul lod sine Pleieforældre vide, det var, at han maatte forlade dem den samme Aften igjen. Han havde nemlig underveis faaet Breve fra Hjemmet, som underrettede ham om, at der var udbrudt store Uroligheder i Paris. Man bad ham om, ja man fordrede endog hans øieblikkelige Tilbagekomst, og det var derfor ikke uden Betænkelighed, at han havde vovet at fortsætte Reisen efter sin Bestemmelse, men nu turde han heller ikke blive een Dag over, og var det hans Agt, at reise Dag og Nat for det snareste muligt at naae tilbage til Paris.

Skjøndt nu denne Efterretning nedstemte Alles Glæde betydeligt, saa bragtes den dog snart igjen paafode ved Pouls gode Humeur og hans ligefremme Opførsel. „Det er det samme,“ sagde Christopher, „har vi Dig ogsaa kun een Eftermiddag iblandt os, saa ville vi dog være glade, saalænge vi ere sammen. Hør Mutter, Du maa give os et retskaffens Tractement iaften, og en god Bolle Punsch ovenikjøbet, og Pouls Livret ikke at forglemme. — Holder Du endnu ligesaa meget af Pandekager, som fordum, Poul?“

„Om jeg gjør? — Jeg gaaer i Døden for en Net Pandekager,“ svarede denne i sit overgivne Lune.

„Ha ha ha,“ lo Christopher. „Men Død og al Ulykke,“ udbrød han med Eet ganske alvorlig, „jeg seer Du har lagt Dig Over-

skjæg til; Du er dog vel aldrig gaaet ind under Landkrabberne?"

„Nei, kjære Fader, dertil har jeg altid elsket Søen for høit. — Da jeg for 6 Aar siden kom til Paris, fandt jeg min Bedstefader død og begraven: jeg var indsat til Arving af alle hans Rigdomme paa den Betingelse, at jeg skulde antage hans Navn, og jeg kalder mig saaledes nu Paul Christoph de Lanzy. En af Ministrene havde han faaet til at paatage sig Formynderskabet, og det første, han spurgte mig om, da jeg blev ham forestillet, det var, hvad jeg havde Lyst til. „Tilsøes," svarede jeg. Strax blev jeg indskreven som Elev ved Marineskolen, og efter at have gjort flere Togter er jeg for et halvt Aar siden bleven Lieutenant i Marinen, og har desuden faaet Løfte om hastig Befordring. Men, hvad nu Knebelsbarterne angaaer, saa er det Noget, som bæres næsten af alle unge Mennesker i Paris, baade af Kunstnere og Studenter, Sø- og Landofficerer."

„Nei, see mig til de Vindmagere," sagde Christopher, „men, hør engang Poul, hvad er nu det for Optøier, de have for dernede igjen?"

„Folket har gjort Oprør; flere af Ministrene ere fængslede, og Kongen jaget i Landflygtighed."

„Nei, Du milde Himmel," udbrød Else med foldede Hænder, „har de jaget Kongen ud af Landet? — Det maa da være nogle forskrækkelige Mennesker, de Franskmænd!"

„Siig ikke det!" svarede Poul, „jeg har lært at elske og agte de Franske som et ædelt og høihjertet Folk, — flygtigt, pirreligt, fremfusende, det er sandt, men i Grunden godt og begeistret for Alt, hvad der er stort og skjønt. — I Danske, I ere nu af en modsat Natur; men jeg troer, at noget af Franskmændenes Liv og Bevægelighed vilde ikke være til Eders Skade."

„Ja ja, Søn," sagde Christopher med Alvor, „lad nu det være godt. Ethvert Folk er, som Gud har skabt det, see det er min enfoldige Tro, og forresten saa skulde jeg mene, at enhver Nation kan være god for sig."

Men nu erindrede Poul, at han havde ladet sin Tjener blive staaende ude i Forstuen. Han gik derfor ud og fratog ham det vægtige Skriin, og sendte ham saa tilbage til Gjæstgivergaarden for at holde Vognen parat til om Aftenen.

Efterat han atter var kommen ind, havde sat Skrinet fra sig og lukket det op, sagde han til Christopher med en Stemme, der just ikke var saa ganske sikker:

„Jeg veed, kjære Fader, at Du ædelmodigt afslog den Belønning, der blev Dig tilbuden, da jeg blev udreven af dit Huus. Men mig, din Pleiesøn, mig vil Du ikke afslaae, hvad jeg byder Dig. Jeg er rig og, skjøndt ikke eneraadig over min Formue, har jeg dog levet i en saadan Overflødighed, at jeg har kunnet lægge en anseelig Capital til Side. Jeg lyver ikke, naar jeg siger, at der siden vor Adskillelse ikke er hengaaet en Dag, uden at jeg jo har tænkt paa Dig, paa min gode, kjærlige Moder, paa Eder Alle, og aldrig saasnart var jeg sluppen ud af Skolen og bleven min egen Herre, førend jeg søgte om Permission for atter at gjensee mine kjære Pleieforældre og byde dem en ringe Erstatning for Alt, hvad de have gjort imod mig. See her, Christopher, nægt ikke at modtage, hvad jeg byder Dig af et godt Hjerte. Denne

Sum vil sætte Dig i Stand til at leve sorgfrit, uden at Du behøver at kæmpe mod Vind og Veir for at vinde dit Livsophold. Tag det Altsammen og bedrøv mig ikke med et Afslag!"

Med alvorlig Mine hørte Christopher hans Tale til Ende, men udstrakte ikke en Haand for at modtage de Pengeruller, Poul rakte ham imøde. Der syntes at foregaae en Kamp i hans Indre, som udtrykte sig paa hans rynkede Pande, i Bevægelsen af hans tykke, buskede Øienbryn. Men man feiler groveligen, naar man troer, at det var en smudsig Begjerlighed efter Guldet, han maatte bekæmpe; nei, det var hans krænkede Æresfølelse, der stred mod Erkjendelsen af den Hjertensgodhed, Poul havde lagt for Dagen i sin Handlemaade.

„Stik dit Guld i Lommen, Søn!" sagde han endelig i en Tone, der røbede, at han var rørt, skjøndt den havde et Anstrøg af Strenghed; „hvad vi have gjort for Dig, kan ikke betales med Guld."

„Betale!" udbrød Poul heftigt, idet Blodet strømmede op i hans Kinder, „vil Du fornærme mig? Anseer Du mig for ussel nok til at ville troe, at jeg nogensinde kunde gjengjælde Dig alle dine Velgjerninger med Penge?"

„Nei, min Søn, nei," svarede Christopher og fattede Knøsen med begge Hænder om Skuldrene; „men jeg trænger ikke til Noget. Jeg har, hvad jeg behøver, og Mere til. Min bedste Løn er det, at Du ikke har forglemt dine ringe Pleieforældre; jeg ønsker ingen anden, — og dermed Nok om den Sag, hvis vi ellers skulle vedblive at være gode Venner."

Bedrøvet lagde Poul Pengerullerne igjen i Skrinet; men dette indeholdt desuden andre Ting. Han havde med kjærlig Omhyggelighed tiltænkt enhver af Christophers Familie en kostbar Gave, som de skulde opbevare til en Erindring om ham. Disse Gaver fremtog han nu af Skrinet og paanødte sin Pleiefader dem, trods mangfoldige Indvendinger. Der var et vægtigt Sølvbæger, hvoraf Christopher ved høitidelige Leiligheder skulde drikke sin Punsch eller sin Grog; der var tre kostbare Chronometre, eet for hver af Sønnerne, som kunde have god Nytte af dem paa deres Søreiser; der var et Par deilige, Diamants-Ørenringe for Moderen og en massiv Guld-Halskjæde for Margrethe, — men for den yngste Dreng, der sad paa Faderens Skjød og betragtede alle disse Herligheder med opspilede Øine, var der naturligviis Intet.

„Hvad hedder Du, min Gut?" spurgte Poul Drengen.

„Poul," svarede Purken, og saae sin Navnebroder frit ind i Øinene.

„Ja, vi opkaldte Krabaten efter Dig," tilføiede Christopher, idet han gyngede ham paa sit Knæ, „og han svarer ærlig til Navnet, saamange Spilopper gjør han os den hele udslagne Dag igjennem."

Men Poul, som herved kom til at tænke paa sine egne Barndomsaar og maatte smile over den Gamles Oprigtighed, greb den Lille i sine Arme og sagde: „Hvor skal jeg faae en Gave fra til Dig? Du burde dog ikke være Stedbarn." — Han lod derpaa sine Øine løbe ligesom mønstrende nedover sin egen Person, indtil de standsede ved en simpel Guldring, den eneste, han bar paa sin Haand. Et Øieblik syntes han tvivlraadig, men, idet han ligesom aandsfraværende udbrød: Det er det samme, Hun vil dog ikke vredes, naar hun hører, hvortil den er anvendt," —

strøg han Ringen af Fingeren og gav den til Drengen.

Aftenen nærmede sig og med den Afskedstimen; men Ingen syntes at tænke derpaa, eller snarere, Enhver stræbte at forjage denne Tanke, saasnart den forstyrrende vilde træde i Veien for den almindelige Glæde. Bordet blev dækket med det Bedste, hvad Huset formaaede, og Poul gjorde Retterne Beskeed, saa det var en Lyst at see: jo mere han spiste, jo gladere blev Else. — Da jeg havde afraabt Klokken 9 og just var i Nærheden af Christophers Huus, lød Glassenes Klang og Pouls muntre Skjemt saa fristende ud til mig, at jeg ikke kunde staae imod, men maatte dog see lidt ind i Stuen til de gode Folk, skjøndt jeg vidste, at det gjaldt en droi Næse af Byfogden, hvis han fik det at vide. Men jeg slap ikke saa hastigt derfra, som jeg havde bestemt; thi først maatte jeg tømme adskillige Glas paa den kjære Gjæsts Sundhed og saa morede det mig saa usigeligt at høre paa hans livlige Fortælling om Franskmændenes Sæder og Skikke. Under alt Dette var dog een Omstændighed mig paafaldende, skjøndt jeg troer, at ingen af de Andre lagde Mærke dertil. Det var en vis feberagtig Uro i Margrethes Bevægelser, en synlig Nervespændthed, som hun havde Møie med at betvinge. Hendes Kinders hectiske Rødme afløstes hyppigt af en liigagtig Blegbed, og Øinene hang med et Udtryk, der havde noget Uhyggeligt og Vildt ved sig, uden Ophør ved Pouls Læber, som om hun vilde opfange hans Ord, endnu forend de udtaltes, som om der var Noget, hun paa eengang ventede og frygtede for at faae at høre.

„Ja," sagde Poul, „da jeg som en vild og gal Dreng løb om her paa Gaden, da drømte jeg mindst om, at min Fremtid skulde blive saa glimrende, som det nu tegner til. Med en Formue som den, min Morfader har efterladt mig, og en Beskytter, som Marineministeren, kan det ikke feile, at jeg maa gjøre min Lykke i Etaten, især da jeg som Sømand har en heel Deel forud for mine Kammerater. Men derfor kan jeg alene takke Dig, min kjære Fader. Jeg tør ogsaa nok love, at jeg ikke skal gjøre Dig Skam, og for Fremtiden haaber jeg, hvis Tjenesten ikke bliver altfor skrap, at der ikke skal gaae saa mange Aar hen, uden at I høre Noget fra mig. Ministeren har saa smagt ladet mig forstaae, at han inden et Par Aar haaber at kunne skaffe mig Commandoen over mit eget Skib, og til den Tid skal jeg da giftes med hans eneste Datter, med hvem han allerede har forlovet mig, skjøndt hun endnu ikke har forladt Kostskolen. Jeg har kun seet hende een Gang; det var da vi i Faderens Paasyn byttede Ringe; men jeg kan ikke sige Andet, end at hun forekom mig meget elskværdig."

Vore Lykønskninger i Anledning af denne Meddelelse afbrødes snart af en lydelig Rumlen; faa Minutter efter holdt Reisevognen for Døren, og i samme Øieblik sank den stakkels Margrethe bevidstløs til Jorden.

Fire Maaneder efter Pouls Bortreise var der stor Elendighed i Christophers Huus: Margrethe havde bukket under for en Brysttæring, hvoraf hun i lang Tid havde lidt. Men, skjøndt Forældrene toge sig hendes Død meget nær, indvirkede den dog ikke saa forstyrrende paa alle Forhold, som Tabet

af Poul for 6 Aar siden; thi hende vidste de nu i et bedre Hjem end denne forkrænkelige Verden, og denne Tanke trøstede dem i deres Sorg. —

De senere Aar have igjen bragt dem mange Glæder. De to ældste Sønner ere komne tilbage, og have bosat sig i deres fædrene By, og en talrig Børneflok kalder Christopher Bedstefader. Den tredie Søn fører sit eget Fartøi imellem Kjøbenhavn og Aarhuus, og den yngste farer allerede med ham som hans Styrmand.

Jeg for min Deel er stedse bleven en tro Ven af Huset, thi vi Gamle passe bedst for hverandre. Jeg fortolker endnu af og til Aviserne for de bedagede Ægtefolk, men naar jeg ret vil faae Christophers Tunge paa Glid, saa behøver jeg blot at bringe Poul paa Tale. De glemme da aldrig at opfriske Mindet om den sidste Aften, de havde ham i deres Midte, og haabe bestandigt, at faae ham at see endnu engang, skjøndt de ikke have hørt et Ord fra ham siden.

Dette Haab ville de tage med sig i Graven.

Et Aarstid efter Pouls Besøg i vor By læste jeg en Efterretning fra Paris, som indeholdt en Lovtale over den unge, tappre Søofficeer Paul Christoph de Lanzy, der havde fundet en hæderlig Død i Kampen mod sit Fædrelands Fjender. Men denne Avis stak jeg forsigtigt under Stolen: jeg har een Gang, skjøndt mod min Villie, tilføiet de gode Folk en stor Sorg med mit Nyhedskræmmeri — det vilde være grusomt at tilintetgjøre deres sidste Haab og forstyrre deres gamle Dages Fred og Lykke.

Skizzer af August Lewald.

Kaldet.

Tilbøielighed er ikke at forvexle med Talent, og dette maa man vel lægge Mærke til, naar Talen er om Ens Kald.

Kald er en indre Magt, der driver os til at opnaae en Stilling i Livet; det er ikke Enhver givet, at skjelne det sande Kald fra den blotte Tilbøielighed, og dette er den Klippe, hvorpaa saamange Forhaabninger strande; derfor see vi til alle Tider saamange forfeilede Bestræbelser: Skuespillere, som vare blevne gode Embedsmænd, Skribenter, som maaskee vare blevne gode Beridere.

Under en skyllende Regn ankom engang et ungt Menneske med Ilposten til en By i Tydskland. Efter at være steget af i det første det bedste Vertshuus, begav han sig paa Veien til en berømt Skuespiller, i Reiseklæderne, som han gik og stod, uden i mindste Maade at rette noget paa sit Toilette — det er geniemæssigt!

Men oprigtigt talt, vilde det ogsaa faldet ham vanskeligt at forandre noget i sit Toilette; thi hans Bagage bestod i intet videre, end en Hatteæske, en Romflaske, nogle Chocoladekager og endeel brændte Mandler. Ogsaa denne frugale Reise-Equipage kunde gjælde som Tegn paa et Genie.

Uden at spørge sig for i Huset, styrtede det unge Menneske op ad Trappen og ind i Stuen. Et stærkt farvet, smilende Ansigt med Briller paa Næsen og graasprængte Haar modtager ham.

Det er den store Kunstner, tænker det unge Menneske strax og gjør et dybt Buk.

„Ikke sandt, det er Dem?“ udbryder han.

„Jo, vistnok er det mig,“ svarer den Anden med Alvor.

„Min Herre,“ vedbliver det unge Menneske, „De seer her Fritz Hempel for Dem.“

„Det er mig en stor Fornøielse,“ bemærker den Anden.

„Jeg har Talent for Skuepladsen og ønsker at optræde her.“

„Det er meget smukt af Dem; ogsaa jeg ynder Theatret.“

„O det veed jeg. Deres Navn har alt længe været os bekjendt; vor hele By ærer og beundrer Dem.“

„Hvorledes er det muligt! — Men, har De tilforn spillet Comoedie?“

„Ofte, meget ofte, med nogle Kammerater, for Papa og Mama. Men jeg ønsker meget at høre Deres Dom, og det strax. Jeg vil, hvis De tillader det, declamere nogle Vers for Dem!“

„Net gjerne; jeg forstaaer mig dog en Smule derpaa og skal frimodigt sige Dem min Mening.“

„En Smule? — O, De spiller den Beskedne, De, vor Talma, vor Fleck.“

Disse Ord var den Anden ikke i Stand til at forklare sig. Men dette afholdt ham ikke fra, at lade det unge Menneske fremsige endeel Vers med saa lydelig Stemme, at alle Husets Hunde begyndte at tude, og han selv næsten fik Krampe deraf. Med skjælvende Stemme spurgte Tilhøreren den unge Kunstner, om han maaskee skulde have flere Stykker i Beredskab.

„Ja, Abels Rolle i et Sørgespil, som jeg selv har digtet og først for 14 Dage siden har opført i mine Forældres Huus.“

„De Repliker, som De nylig foredrog,“ bemærkede Tilhøreren med et Smiil, „vare uden Tvivl af Kains Rolle, thi jeg er vis paa, at han paa denne Maade vilde kunne tage Abel af Dage.“

Det unge Menneske blev betuttet staaende og vovede ikke at svare herpaa, men Manden med det røde Ansigt vedblev: „fremfor Alt, min unge Herre, takker jeg Dem for Deres venlige Besøg, og skal ikke undlade at være tilstede ved Deres Optrædelse. Men i hvert Fald maa jeg tilraade Dem, først at adspørge vor A...“ — Her nævnte han en berømt Kunstner.

„Hvorledes? Og De er ikke denne Hr. A...?“

„Jeg er Professor i Modersmaalet ved den herværende Høiskole: Kunstnerens Adresse vil De kunne erfare i Theatret.“

„Men man sagde mig dog for vist, at han boede her. Naar det ikke er Dem, saa har man havt mig tilbedste.“

„Aldeles ikke! Man har sandsynligviis kun villet gjøre Dem begribeligt, at man først nøie maa kjende sit Modersmaal, forend man vil vove at fremtræde som dets Tolk for et Publicum.“

Det unge Menneske rødmede stærkt og anbefalede sig; han reiste ligesaa hurtigt bort, som han var kommen, og en Belønning loves hermed Den, der bringer ham tilbage.

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

I disse Dage er udkommet det lille Drama: „Kongen drømmer“, hvis sceniske Opførelse omtaltes i det foregaaende Nr. Ved at giennemlæse dette lille Arbeide ere vi blevne endnu mere bestyrkede i vor tidligere udtalte Mening, at det som Digtning har ligesaa store Fortjenester, som det har store Mangler som Drama. Som et Foster af en ungdommelig Phantasi har det en Friskhed og Ynde, som man ikke skal afdisputere det; Sprogtonen er livlig og smuk, og nogle enkelte lyriske Udbrud vidne om en digterisk begavet Natur. De episke Partier ere de svageste, og nogle af dem i Grunden ikke andet end Versificationer af Christian den Andens Historie, hvilken Forf. synes at have giort sig til Opgave at faae indslikket i Digtet. Ligesom et saadant Forsøg paa i kort Begreb at meddele en Periode af Danmarks-Historien paa Vers kun er saare lidt poetisk i Almindelighed, saaledes er det naturligviis her allermindst paa sit Sted, hvor det mystiske og drømmeagtige Indhold staaer i aabenbar Opposition til den nøgne Virkelighed, der herved kommer til at dominere og det i den Grad, at den let kan slaae den hele Drømmeverden ihjel, og hvad blev der saa af Digtet? I et Blad, hvor dette Drama er blevet omtalt med en større Udførlighed, har man ogsaa reist den Anke imod det, at Versificationen var temmelig mangelfuld, og at der i nogle Vers var sex Fødder, og at andre ikke engang lode sig scandere. Hvad den første Anke angaaer, da er det en temmelig dristig Paastand, efter blot at have hørt et Drama, at tale om Antallet af Versfødderne i de forskjellige Linier, thi naar disse ikke ere rimede, hvad der ikke er Tilfældet med „Kongen drømmer“, maa naturligviis Liniernes Enjambement gjøre det umuligt selv for det fineste Øre at sige, hvor der er fire eller sex Fødder. Hertil kommer endnu, at hvis Stykket er mangelfuldt indstuderet, og af en eller anden Skuespiller bliver kun slet memoreret, vilde det dog være ubilligt at lade Forfatteren høre ilde og Skuespilleren gaae fri, da Skylden dog ligesaavel kan ligge hos den Sidste som hos den Første. Hvis derimod vedkommende Anmelder iforveien har læst det lille Stykke, inden det endnu var trykt og altsaa publici juris, ja saa kunne vi ikke negte, at det vilde være muligt at udfinde et Par Versfeil; dog ere disse ikke af større Betydenhed, end man vil finde hos de fleste selv meget routinerede Poeter. Saaledes have vi Pag. 10 fundet en sexfodet Jambe: „I Amsterdam, hvor man jo, som Amphibier“ og en jambisk Række Pag. 16, der klinger aldeles som Prosa: „Jeg skal aarelade dem til Gavns en Gang“ — men vi skulde meget feile, om det ikke indskrænkede sig til disse tvende. Da den nævnte Anmeldelse indeholder saameget Skarpt, hvoraf det Meste unegtelig træffer dette Arbeide, haabe vi, at den ærede Anmelder ikke vil fortænke os i, at vi holde Skjoldet for der, hvor Pilen ikke bør ramme. Sproget er, som vi tidligere have udtalt, ædelt og smukt; derimod har Forfatteren ikke været fri for et Par Gange, hvor han mere har anet Tanken end seet den, at udtrykke sig noget dunkelt; saaledes for Ex. Pag. 19:

„Man har fortalt mig om Valkyrier,
De Søstre tre, der flyve Arm i Arm;
Et saadant er just Danmark, Norge, Sverrig“

hvor dette: Et saadant refererer sig til slet ingen Ting, og Pag. 37:

„I Nattens Draabe af din Evighed,
Du Naadens Gud, afspeiled sig det Hele“ —

paa hvilke to sidste Linier en Hermeneutiker, selv med god Villie, kunde øve sig i lang Tid.

Let Sind og Letsind. En humoristisk Novelle af Licenciat Torkel Trane. A. F. Høst's Forlag, 1844.

Hvis Forfatteren, istedetfor at kalde sin Bog en humoristisk Novelle, havde kaldt den en improviseret Novelle, vilde han allerede paa Titelbladet have sat sine Læsere au fail med hvad de havde at vente, og han vilde da ikke have paadraget sig den Beskyldning for Arrogance, der involveres i at kalde sig selv humoristisk — en Beskyldning, han, saavidt vi mindes, heller ikke er gaaet fri for. Denne Novelle er fra Begyndelsen til Enden en fuldkommen Improvisation, og Forfatteren har i den paa mangfoldige Steder viist sig som en god Lyriker, der med Lethed følger sine Inspirationer. Om han nu som Novellist vil betragte dette som en Compliment, er en anden Sag; imidlertid er det absolut det eneste Standpunct, hvorfra hans Arbeide kan betragtes.

For dem, der i en Roman eller Novelle ville finde en veloverlagt Anordning og Plan, Eenhed og Harmoni, og fremfor Alt gjennemførte Charakteerskildringer, for dem er denne Bog ikke skreven, thi af alt dette har den saagodtsom Intet. Derimod vil den bestemt tilfredsstille dem, der kunne more sig ved at see en Forfatter „ret slaae sig løs“, som man siger, med et dristigt Sæt springe over alle Æsthetikens Markhegn og Grøfter, bortkaste alle Love og Regler, der i mindste Maade kunne genere, og overlade sig til sit eget Lune. Er nu Lunet virkelig forhaanden, saa kan et saadant Skuespil være morsomt nok, ligesom man f. Ex. kan more sig ved paa fri Mark at see en ung og vælig Hest, der er sluppen ud af Tøiret, gjøre allehaande Spring og naragtige Courbetterier, som ikke høre hjemme i Kunstberiderens Skole. Dette Lune mangler ikke heller, og som en Følge deraf vil man godt kunne taale at følge Forfatterens Capricer, naar man blot først er bleven enig med sig selv om at renoncere paa det, som man dog egentligt burde være berettiget til at søge i en Novelle. Man vil da ikke tage Forf. det ilde op, at han f. Ex., naar han først har bragt os til at interessere os for en Person, pludselig lader ham ganske i Stikken, enten fordi han glemmer ham under Improvisationen, eller ikke veed, hvad han skal gjøre med ham; ligesaa lidet vil man da vredes paa ham, fordi han, naar han har faaet en Knude trukket sammen, og man er begjerlig for at vide, hvorledes han vil løse den, pludselig — ikke engang hugger den over, nei! den Uleilighed gjør han sig ikke! men lader den skjøtte sig selv, kommer med en eller anden lyrisk Udgydelse som Thanatographien: „Naar jeg er død“ eller giver os Prøve af: „Et Ugeblad med Feuilleton“ og bliver ved dermed, saalænge til han igjen bliver kjed af den Spas, og pludselig faaer det Indfald at spørge sig selv: Men hvor var det, vi slap? Man vil da heller ikke vredes paa ham, fordi han, naar han kjeder sig i en dansk Provindsby, skifter om og fører os til en svensk, og naar han synes: nu kan det være nok med det Svenske, igjen fører os til en slesvigsk og saaledes fremdeles. Alt det vil man, som sagt, slaae i Glemmebogen, thi der er Lune i hans Præstationer, og man morer sig ved at være hos ham. Hertil kommer, at Sproget har en vis naturlig Ynde, der endogsaa tidt i den gamle Dandsemesters Udgydelser hæver sig til sand Begeistring og virkelig Pathos, og i enkelte Skildringer som for Exempel af Rudolfs Barndomsliv og hans Bortgang med Glarmesteren fra sit Fødehjem, af den lille Liniedandserinde, Skuespillertruppen og flere andre, er der en Naivetet og Inderlighed, som man ikke kan andet end finde elskværdig. Hvad han skildrer med en næsten altfor stor Sandhed er disse bacchantiske Orgier, af hvilke ogsaa „Min Broders Levnet“ indeholder adskillige, i hvilke Plumphed og Vittighed, begge to opflammede af den dampende Punsch eller den afbrændte Rødviin, kæmpe med hinanden, indtil Vittigheden ligger under, og selve Plumpheden tilsidst omhylles af Drikkens narkotiske Aander og den qvælende Tobaksdamp, og tilsidst en ulidelig Flauhed og Slappelse gjør en bedrøvelig Ende paa det Hele. Heri er et saadant Studium af Naturen, at man undertiden kunde falde paa at blive ganske bange for Forfatteren, og troe, at den hele Improvisation var en Frugt af en saadan Stemning, hvis der ikke paa andre Steder igjen var saameget Sundt og Godt, at man kommer bort fra denne Tanke og beder ham om Forladelse for den.

— Den italienske Operas seneste Nyhed, „Anna Bolena“, tragisk Opera i 2 Acter af **Donizetti** har kun gjort en tynd Lykke. Grunden hertil maa ikke saa meget søges i Operaen selv, som snarere i den tilfældige Omstændighed, at den første Forestilling af den i alle Henseender var aldeles mislykket. Ved den anden og sidste Forestilling var Huset derfor saa uhyggeligt tomt, at Directeuren rimeligviis har fundet sig foranlediget til, idetmindste for det Første, at lægge denne Opera hen. Texten til „Anna Bolena“ er meget uheldig for Componisten, eftersom den ikke tilbyder den mindste Afvexling i Handling og Situationer, og, som en Følge heraf, er der ogsaa over Musiken udbredt en vis Eensformighed og trættende Monotonie. Lægger man hertil, at denne Opera er ualmindelig lang, er det let forklarligt, at den, tiltrods for dens store Melodierigdom og de mange musikalske Skjønheder, den virkelig indeholder, ikke har kunnet fængsle og vedligeholde Interessen. En udmærket Udførelse af Hovedrollerne vil imidlertid efter vor Formening være istand til at bringe Publicums Dom til et ganske andet Resultat, og det er os ubegribeligt, at Directeuren ikke har indseet, at Operaen med sin nuhavende Besætning absolut maatte falde. Md. **Marziali**, hvis Stemme i den senere Tid har tabt sig i en mærkelig Grad, besidder ikke den Kraft og Udholdenhed, som Anna Bolena's betydelige og anstrengende Parti udfordrer; i denne Rolle vilde Mad. **Secci-Corsi** ganske være paa

sin Plads; hvorfor er den da ikke overdraget til hende? Mon af Hoflighed mod Mad. **Marziali**? da er det sandelig en daarlig Tjeneste, man viser hende ved slig Hoflighed; thi det kunde umuligt være Andet, end at hendes Udførelse af denne Rolle maatte fremkalde Sammenligninger, der aldrig kunne falde ud til hendes Fordeel. Og nu de to andre Damer, Demoisellerne **Sori** og **Tantalora**! Hvilken Interesse kan der være ved at høre dem i saa betydelige Partier, som Lady Seymour's og Pagens. Hvorfor ere disse to Roller ikke overgivne til Mad. **Marziali** og Mad. **Forconi**, der begge vilde have kunnet udføre dem ypperligt? Det er sandelig vanskeligt at begribe, efter hvilke Principer en italiensk Impresario besætter Rollerne i de Operaer, han lader opføre; aabenbart er det imidlertid, at dette ikke skeer efter Hensyn til Operaens, eller Publicums, og følgelig heller ikke til Directeurens eget Tarv. De mandlige Hovedroller ere godt besatte med DHr. **Rossi** og **Torre**, især er den Sidstes kraftige og malmfulde Stemme af en ypperlig Virkning. Ogsaa fortjener Hr. **Torre** al Anerkjendelse for den charakteristiske Maade, hvorpaa han har opfattet og forstaaet at vedligeholde sin Rolle. Ved Operaens første Opførelse var Hr. **Rossi** særdeles uheldig, hvorimod han anden Gang var ypperligt ved Stemme og sang smukt og correct.

— Hr. **Rossi's** Beneficeforestilling i Mandags havde forsamlet et talrigt Publicum, der hilsede sin Yndling med stormende Bifald. De Brudstykker af forskjellige Operaer, som ved denne Leilighed gaves, bleve næsten alle tilfredsstillende udførte, især maae vi fremhæve 2den Act af „Lucrezia Borgia", hvori den lille Md. **Forconi** er saa stor, og Duetten af „Puritanerne", der blev ypperligt sungen af Md. **Secci-Corsi** og Hr. **Rossi**. Den hele Forestilling gjentoges næsten uforandret i Onsdags.

— Mandag den 26de Februar fortsætter Etatsraad **Oehlenschlæger** sine Forelæsninger over Tragoedien, og kommer til den romantiske og historiske Periode: Calderon. Shakespeare.

Det kgl. Theaters Repertoire.

Mandag: **Romeo e Giulietta. Napoli.**
Tirsdag: **Barselstuen. Bødkeren.**
Onsdag: **Hugenotterne,** Opera i 5 Acter af Scribe; Musiken af Meyerbeer; oversat af Th. Overskou. (Første Gang.) Rollebesætning: Marguerite af Valois, Søster til Carl den IX. af Frankrige, Henrik den Fjerdes Brud, Mdm. Simonsen. Greven af Saint-Bris, Gouverneur i Louvre, Hr. Fersle w. Valentine, hans Datter, Mdm. Rung. Greven af Nevers, Hr. Hansen. Tavannes, Cossé, Meru, Retz, Maurevert, Thoré, catholske Adelsmænd, DHr. Sahlertz, Schwartzen, Waltz, Hvid, Gundersen, Schneider. Raoul de Nangis; Marcel, Soldat, hans Tjener; Bois-Rosé, Hugenotter, DHr. Faaborg, Schram, Sahlertz. Urbain, Page hos Marguerite af Valois, Jfr. Marcher. Tre Munke, DHr. Holm, Foersom, Schneider. En Hofdame, Jfr. Fonseca. Anføreren for Bysvendene, Hr. Ravnkilde. (Uden Abonnement.)
Torsdag: **Doctor Robin. Divertissement. Dagen før Slaget ved Marengo.**
Fredag: **Hugenotterne.**
Løverdag: **Erik og Abel.**
Søndag: **Hugenotterne.**

Sange

af Vaudevillen: "Fuglen i Pæretræet".

1.

(De Elskende sidde oppe i Træet og synge.)

Mel.: Abendstern-Walzer.

Herman.

Ved Bondens Tag, der er af Straa,
Og der, hvor Marmorsøiler staae,
Der Fuglen boer, — dens Navn Du veed,
Den lille Guldfugl: Kjærlighed!

Henriette.

Den synger os en mægtig Sang,
Guds Engle sang den første Gang,
Det er, som man fik Dandsens Flugt.
Jeg intet veed saa stort og smukt!

Herman.

Den Guldfugl gjæster Grubens Nat,
Paa Skibets Seil den har sig sat,
Den boer hos Hyrden høit paa Fjeld,
Den boer ved Dalens Kildevæld.

Henriette.

Man siger, den er ikke tro!

Herman.

Men Verden lyver, veed man jo!

Henriette.

Sit Næb den i vort Hjerte slaaer!

Herman.

Et Guddoms-Kys det er, man faaer!

Begge to.

Dens Sang gjør hvert et Hjerte godt,
Forvandler Hytten til et Slot,
Den flagrer over Gravens Blomst
Og synger Mødets Atterkomst!

2.

Mel.: Vintren rasar ut.

Herman.

Havet har jeg kjær, som Dig min Pige,
Havet bringer Ære, Guld og Magt,
Til din lille Mand ombord Du stige,
London skal Du see, der er en Pragt!
Themsens tusind Skibe for Dig flage!
Som et Trylleslot staaer hver Boutik!
Vi med Damp gaae over Londons Tage!
Vi til Tunnel'n maae et Øieblik!

Hjemad gaaer igjen den korte Reise,
Sjællands Kyster sees en Morgenstund;
Stolt bag ved os Kullens Klipper kneise,
O hvor deiligt er det danske Sund!
Seer Du Kronborg Slot! og seer Du Hveen,
Mange hundred Skibe gaae forbi!
Ei Morgana — Du jo husker Feen? —
Mægter større Skjønheds Trylleri! —

Høie Graner, mosbegroede Fjelde
Flyve vi forbi! Hvad straaler hist,
Hvilken Storhed, hvilken Pragt og Vælde?
Ja, det er en Keiserstad for vist!
Petersborg og London, hvor de throne!
Eet de mangle dog! — veed Du dets Navn?
— Skjønnest er der hos min lille Kone,
Og hun boer i Kongens Kjøbenhavn!

3.

Mel.: Il re di Napoli.

Mit Bibliothek er Haven her,
En Bog er Blomst og Busk og Træer,
Hver har sin Skat af Poesi,
Gaa den ei forbi.
See denne Hæk, dens Flor er rigt,
Hver Rose blev et Skjønheds-Digt,
Og Lillien i sin hvide Brog
En Legende-Bog.

Levkoiebedet har mig sendt
I Duft en Sang fra Orient,
Den morkerode Haneкam
Er mit Epigram!
I Vaarens Blomst er Duften stor,
I Høstens Blomster Farven boer,
Hver har saa sit — een stort, een smaat! —
Mit Bibliothek er godt!

Den hele Verden har jeg her,
Jeg reiser mellem Blomst og Træer,
Et Valmu-Flor er mit Tyrki,
Der er Mening i!
Pompeji malte Væg jeg glad
Kan see i Tulipanens Blad,
Viinranken op ad Husets Muur
Kalder jeg spansk Natur!

Og ved mit Bord af Porcelain,
Her under denne Guldregns Green,
Jeg ved min Pibe og Kop Thee
Kan China see!
I Solskin jeg ved Palmen staaer,
I Sneeveir jeg til Granen gaaer,
Den hele Verden har jeg her,
Mellem Busk og Træer!

4.

Mel.: „Det vil bedre gaae".

Henriette.

Snart er jeg glad, snart sorrigfuld,
Saa rigt, saa tungt er Elskovs Guld!
Du Rosenflor i al din Pragt
Har Lænken om mit Hjerte lagt!

Blomsterne var det, som førte os sammen,
Hen til vort Vindue de fængsled' hans Blik;
Indenfor sad jeg og syede ved Rammen,
Da han mig saae, en Hilsen jeg fik!

Han kom hver Dag og standsed' lidt,
Paa Blomsterne han saae ret tidt,
Han hilsed' mig — og jeg — jeg veed,
Man maa jo vise Hoflighed.

Siden vi mødtes paa Bal, jeg kan nøie
Huske det, vi var ei Fremmede meer!
Blomster og Toner kan Hjerterne bøie,
Selv man veed ikke, hvorledes det skeer.

Snart er jeg glad, snart sorrigfuld
Saa rigt, saa tungt er Elskovs Guld!
Du Rosenflor i al din Pragt
Har Lænken om mit Hjerte lagt!

5.

Mel. af Fiorella.

(Uveir, med Lyn og Torden, de Elskende sidde oppe i Træet og synge:)

Herman.

Med Orgeltoner Stormen bruser,
Høit Tord'nen ruller! o hvor stort!

Henriette.

Som Pilen Lynet suser
Fra Himlens aabne Port!

Begge to.

Fra Skyen styrter Regnens Strømme,
Tordenbrag! Lyn paa Lyn! hvilken Pragt!
Vi sidde begge i Elskovs Drømme,
Haanden paa Hjertet lagt!
Stor er Gud Amors Magt!

Herman.

To Kjærestefolk, som sidde sammen,
De glemme Storm og Tordenbrag!

Henriette.

Havde vi nu Svanehammen,
Vi fløi med stærke Vingeslag.

Begge to.

Vi fløi som Skyen og som Svalen,
O, saa langt over Land, over Hav,
Høit paa Field og dybt i Dalen
:,: Gud Amor Leide gav! :,:

6.

Mel.: Den neapolitanske Folkesang: Te voglio bene assaie!

Saa smukt er ingen Steder,
Som hos et nygift Par,
Selv Meubler der og Klæder
Den friske Ungdom har;
Med Eden er det lignet
Og ligner ei saa smaat,
O, der er saa velsignet,
Saa hyggeligt og godt!

Jeg gik, hvor Skovens Grene
Ud over Stien hang,
En lille Fugl sad ene,
Og derfor ei han sang,
Men var der to ved Reden,
De qviddred' nok saa fro,
Rundt om dem var et Eden,
Fordi at de var to!

Alt har en Duft, en Tone,
Et eget Trylleri,
Den søde lille Kone,
Er ene Skyld deri!
Een kan ei Himlen finde,
Nei man maa være to!
Jeg raader Mand og Qvinde,
Skynd jer at sætte Bo!

H. C. Andersen.

Brillantnaalen.

Et høit og smukt ungt Menneske traadte en Dag ind i mit Arbeidsværelse, med sin guldtressede Hat i Haanden. Brune Gamascher, gule Beenklæder, rød Vest, blaa Frakke, grønt Halstørklæde, sort Hat og sorte Skoe — der har man den fuldstændige Papegøie, saaledes som det noble Aristocratie og den naragtige Sprade udstafferer sin Livreebetjent. Man kan neppe begribe, at Mænd ville lade sig saaledes udpynte som hine Dyr, der pleie at spille de første Roller i Abe- og Hunde-Comoedier, at de saa godvillig ville lade sig dressere, polere og tæmme, saa at de i Nærværelse af deres Herrer eller Andre, som staae i Forbindelse med disse, synes beskedne, høflige, venlige, og fremvise de sukkersødeste Ansigter, medens de, udenfor Huset, iblandt deres Lige og iblandt Personer, som de troe at kunne befale over, ere de meest raae, insolente og opblæste Folk af Verden. Men man maa ogsaa lade deres Herrer skee den Ret, at de — af en medfødt Takt, af Sædvane og af Erfaringens gode Skole, have erhvervet sig en uforlignelig Færdighed i slige Skabningers Dressur, og at de godt forstaae at anvende denne Færdighed. Djævlen mægte de vel ikke at uddrive af dem, men vel Tolperen. De polere den ydre Skal, men lade Kjærnen derindeni fordærves. Hykleri, Løgn, Bedrag, Rapseri og Tyveri ere de Dyder, som indpodes Betjenten.

Saaledes lyder i Regelen de fleste Menneskers ukjærlige Dom, og er denne ofte ikke ganske ugrundet, saa indvirke dog ikke sjelden Aarsager, som den Dømmende maa opsøge

i sit eget indre Jeg, saavel paa hans Dom, som paa hans Behandling af Tjenerskabet. Som en uædel Aarsag viser sig her tidt Misundelsen over, at den ved Fødsel og glimrende Formuesomstændigheder begunstigede Classe af Medborgere lader Det udføre af prunkende Tjenestebud, hvortil den mindre Begunstigede maa anstrenge sine egne Kræfter. Hertil kommer endnu hyppigere en forfængelig Stolthed. Navnlig pleier den høiere Middelstand at behandle Betjentene med en særegen Ringeagt, for at lade dem føle, at den er Herren og de kun Andres villieløse Redskaber. Ædlere er derimod den Grund, som har slaaet sine Rødder i Følelsen af eget Værd, i Modstand mod Anmasselser. Naar den Tjenende indbilder sig at kunne overføre den Nimbus, der omstraaler hans Herres Hoved, ogsaa paa sig, naar han driver et tomt Praleri med sin Tjeneste, naar Arrogancen bruger ham til Organ imod Andre, saa afværger man det derved, at man umiddelbart lader Værktøiet, Middelet undgjælde, for middelbart at tilføie Anmasselsen afmægtige Slag. Hvo derimod vil ikke behandle den beskedne, under tro Hengivenhed mod sit Herskab graanede Tjener med Agtelse og Velvillie?

Men hvortil denne lange Indledning? spørger man; — for strax at give oplysende Grunde, hvorfor jeg, da Greven af Silbersteins Betjent lod mig vide, at Greven lod mig bede, at komme til ham Kl. 1, da han ønskede at tale med mig, — gav til Svar: „Siig Han sin Herre, at han, dersom han ønsker at tale med mig, vil træffe mig hjemme indtil Kl. 2.“— Forbauset over en saa uventet Besked, gloede den betressede Tjener et Øieblik paa mig og fjernede sig derpaa med et dybt Buk.

Læseren kan nu af Indledningen slutte sig til, hvad han skal dømme om Betjentens Opførsel og den høibaarne Herres Anmasselse. Greven af Silberstein var langt fra at være afholdt. Han gjorde en Undtagelse fra Rigets Adels almindelige Opførsel, idet han med Ringeagt saae ned paa alle lavere Fødte, lagde sin Adelsstolthed uforbeholdent for Dagen og behandlede sine Undergivne med Haardhed og Frastødenhed. En total Mangel paa Elskværdighed mod Alle, der ikke hørte til hans Familie, bevirkede, at heller Ingen elskede ham; en slet Opdragelse og kun svage Forstandsevner søgte han at skjule under en høitstræbende Næse og en fornem Ringeagt for de Fortrin, der tilkomme Aand og Talenter. Hans værdige Gemalinde lignede ham ganske. Begge kappedes om at bibringe deres Børn høie Tanker om deres Værd, det er: om deres Stand, uden at anvende den mindste Omhu paa Uddannelsen af deres Hjerte og Hoved. Til hvad Nytte var det ogsaa, at besvære dette sidste med unyttigt Kram, da dog deres Formue og Connexioner vare dem den sikkreste Borgen for en god Carriere? For at blive ansat i Garden behøvedes jo kun Stamtræet, men Avancementet gaaer som bekjendt af sig selv, naar man kun har den Lykke, at blive ret gammel, og ikke begaaer den Dumhed, at opholde sig der, hvor man kan blive ramt af en Kugle. Desaarsag havde begge Grevens haabefulde Sønner helliget sig til Krigsstanden; den ene stod allerede som ung Lieutenant i Garden, den anden havde for fire Uger siden forladt det fædrene Huus, for at lære den praktiske Tjeneste, det vil sige: Commandoen i en Garnisonsstad. — Tjenestefolkene havde en tung Stilling i dette Huus, naar de vare ærlige

og retskafne; kun hvem der forstod at smigre, at føie og boie sig efter alle Luner, kunde glæde sig over Grevindens Bevaagenhed, men Vee den, der havde paadraget sig hendes Unaade; hans Liv var blottet for alle Glæder, medens Plageriet og Qvæleriet var uden Ende.

Jeg ventede, som sagt, Grevens Besøg, men ikke uden en vis Uvillie, thi Manden var mig imod; heller ikke turde jeg regne paa altfor stor Venlighed, efterat jeg havde opført mig saa impertinent imod ham. Men istedetfor ham viste sig atter den betresſede Tjener, med en Billet i Haanden, hvis Indhold var: mit Svar maatte beroe paa en Misforstaaelse; ikke han, men hans Gemalinde havde ladet mig bede, at komme til dem, og han ventede af min Høflighed, at jeg ikke vilde gjøre Paastand paa, at hun skulde uleilige sig til mig. — Galden løb over hos mig ved denne Vending af Tingene.

„Har Han ikke nu nylig sagt mig, at Greven lod mig bede at komme til ham?" overfusede jeg Betjenten.

„Ja, det har jeg rigtignok" svarede han ganske kleinmodig, „men da jeg bragte Greven Deres Svar, besindede han sig et Dieblik og sagde derpaa jeg var en Esel. Han spurgte mig, om jeg ogsaa havde givet den rigtige Besked, at ikke han, men Grevinden ønskede at tale med Hr. Assessoren? Da jeg bemærkede, at der kun havde været Tale om Hr. Greven, meente han, at jeg heller ikke duede til nogen Ting, ikke engang til et mundtligt Ærinde; han maatte altid skrive, naar han vilde have noget ordentligt besørget."

Jeg kunde ikke bare mig for at lee den forbløffede Tjener lige op i Ansigtet, og lod ham gaae med den Besked, at jeg Kl. 1 vilde indfinde mig hos hans Herskab. Men i Grunden ærgrede jeg mig over den gamle Ræv, som saa behændigt havde vidst at skyde al Uret over paa sin Tjener og bringe mig i desavantage, naar det siden skulde komme til gjensidige Undskyldninger. Jeg indfandt mig punktligt til den angivne Time. Greven havde Takt nok til ikke at lade sig see, hvilket var mig meget tilpas; Grevinden var overdreven venlig og nedladende. Hun beklagede, at have gjort mig Uleilighed og undskyldte sin Anmodning med Sagens paatrængende Nødvendighed, hvormed det ogsaa forholdt sig rigtigt. Hun meddeelte mig nemlig, at en Brystnaal af meget betydelig Værdi var kommen bort fra hendes Skab. Den havde bestaaet af 8 store Brillanter, af hvilke enhver vist var 30—40 Daler værd; den havde været indesluttet i et eget Etui af rødt Maroquin og havde ligget i hendes Skab ved hendes øvrige Pretioser. Nøglen dertil pleiede hun at gjemme i sit Schatol i et Bundt tilligemed andre Nøgler, naar hun ikke opholdt sig i sit Værelse; iøvrigt var Stedet, hvor hendes Smykker laae forvarede, kun bekjendt for hendes Familie og hendes Kammerjomfru. Hun havde derfor en grundet Mistanke om, at hendes Kammerjomfru, som undertiden havde hentet Smykket ud af Skabet, naar det skulde bruges, havde gjort sig skyldig i dette Tyveri. Endnu mere var hun bleven bestyrket i sin Mistanke ved Pigens Opførsel, idet denne bestandig græd af Samvittighedsangest, siden hun, Grevinden, uden videre havde beskyldt hende for Tyveriet.

Dette sidste Argument var mig nu just ikke saa ganske indlysende; jeg bad derfor om endnu nøiagtigere Underretning. Grevinden angav da med Bestemthed, naar hun

sidst havde baaret Brystnaalen, nemlig to paa hinanden følgende Dage, først ved en Fête, som hun havde givet i sit Huus til Ære for sin yngste Søn, Dagen for hans Afreise, og derpaa igjen den samme Dag, som han var afreist om Morgenen, da hun, for at adsprede sig, om Aftenen havde besøgt et stort Bal. Hun erindrede sig nøie, at hendes Jomfru den følgende Morgen havde lagt Brillantnaalen igjen i dens Æske i Skabet. Da hun indtil iforgaars ikke havde brugt dette Smykke, havde hun heller ikke tidligere bemærket dets Forsvinden. Enhver Krog, ethvert Rum, enhver Skuffe i hendes Værelse var bleven gjennemsøgt paa det Omhyggeligste, uden at der var opdaget et Spor, hverken af Naalen selv eller af den Maade, hvorpaa den kunde være forsvunden. Skabet maatte efter hendes Mening være bleven aabnet enten med den rette Nøgle eller med en Tyvenøgle.

Paa min Efterspørgsel om Kammerjomfruens Herkomst, Charakteer og øvrige Forhold erfarede jeg, at hun var Datter af en Skolelærer i en fire Mile herfra liggende Stad, at hun først i tre Aar havde været Kammerjomfru hos Baronesse Rohrbach, men i det sidste Aar i Tjeneste i dette Huus.

„Jeg har iøvrigt Intet at klage over hos denne Person," endte Hendes Naade, „men vilde dog snart have ladet hende gaae, fordi der var Meget hos hende, som ikke behagede mig. I det rohrbachske Huus skal hun have været af en temmelig forlibt Natur, men hos mig viste hun kun en afskyelig Gjerrighed og en smudsig Havesyge. Omendskjøndt hun erholder 30 Daler i Løn og mangen en af mine aflagte Klædninger, indskrænker hun sine Udgifter paa en høist gnieragtig Maade, sælger de Klæder, som hun faaer af mig, uden at kjøbe sig nye for Pengene, gaaer aldrig engang paa Comoedie, fordi hun, som hun siger, ikke har Raad dertil. Dermed har hun naturligviis villet give mig at forstaae, at jeg skulde skjenke hende en Billet. Næsviis var hun heller ikke sjelden og altid parat med Svar, selv naar hun ikke blev spurgt. Ogsaa troer jeg, at hun har bragt Meget udaf Huset til sin Familie, thi endnu for fjorten Dage siden reiste hun paa to Dage hjem til sine Forældre, og skal da have medtaget flere Pakker og en Kurv."

Jeg besluttede strax i egen Person at foretage en Gjennemsøgning af det hele Tjenerskabs samtlige Effecter, hvorved jeg ønskede Grevindens Nærværelse. Hun var aldeles ikke utilbøielig til at opfylde mit Ønske, tværtimod syntes det at gjøre hende en Fornøielse. Huusfolkene bleve forsamlede; jeg opfordrede dem een for een til at angive, hvad de maatte vide angaaende Brystnaalens Forsvinden, og naar Nogen derved skulde have gjort sig skyldig i en Forseelse, da hellere bekjende den strax, end udsætte sig for Følgerne af en Undersøgelse.

Kammerjomfruen var den første, jeg lod komme for mig. En paafaldende smuk og yndig Pige traadte ind i Gemakket. Mørkebruunt, silkeblødt Haar snoede sig i simple Fletninger omkring hendes indtagende Ansigt. Symmetrien i hendes Væxt, Formen af hendes Arme, Hænder, Fødder, Hals og Nakke vilde have fængslet enhver Malers, enhver Billedhuggers Blik og opvakt det Ønske hos ham, at besidde hende som Model. I Særdeleshed var Munden saa fiint tilskaaren, at den mindede om Amors Bue. Men hvor henrivende maatte ikke dette elskelige Ansigt først blive, naar de store mørke-

blaae Øine straalede af Glæde, af Kjærlighed, istedetfor de nu, røde af Graad, snarere gjenkaldte Billedet af en Niobe end af en Hebe. Siig Du kun, kjære Læser: „Gamle Mand, Du geraader jo ganske i Ekstase. Det er jo dog ellers ikke din Maade, at skildre os dine Hektinder paa claurensk Maneer.“ — Nu ja, jeg tilstaaer det, jeg har kikket mangen en smuk Pige i Øinene, om hvilken det bekjendte Ordsprog gik i Opfyldelse: ude af Øiet, ude af Tanken, eller snarere ude af Erindringen. Dog, dette Ansigt er blevet mig uforglemmeligt; jeg troer, at jeg endnu den Dag idag vilde kunne male hende, havde mine, af Gigt og Alderdom stivnede Fingre ikke forlængst lagt Pensel og Palet paa Hylden. Men, at jeg beskriver Eder min unge Skjønhed, det har en dobbelt Grund. Jeg vil derved bevise Eder, at en ung Dommer, som har et smukt Ansigt for sig, er langt mindre tilbøielig til at vende det Laadne ud, end naar hans æsthetiske Følelse saares af et afskrækkende Physiognomie, — og dernæst, at Physiognomiken maa foreskrive ham den første Behandling, hans første Optræden og Fremgangsmaade mod den Anklagede. Naar Blidheds og Frygtsomheds Stempel er paatrykt dennes Træk, da er ikke Alvor, endnu mindre barsk Strenghed paa sit rette Sted, meget bedre vil en blid Venlighed, som vinder Tiltro, føre til Maalet. Naar der derimod mærkes Overmod, Stivsind, Trods, saa vil Alvor vide at bøie denne Stemning. Ogsaa i dette Tilfælde bestemte det første Indtryk, som Pigens ydre Holdning gjorde paa mig, mit Forhold imod hende. I en mild, velvillig Tone spurgte jeg hende:

„Hvorfor græder De, mit Barn?“ Disse Ord havde den sædvanlige Virkning af lignende Spørgsmaal; Taarerne fløde kun endnu stærkere end før.

„Er det Bevidstheden om Deres Skyld, der fremkalder disse Taarer,“ vedblev jeg, „saa bekjend frit og aabenhjertet den Uret, De har begaaet. Giv den borttagne Brystnaal igjen tilbage. Kun under denne Betingelse kan De gjøre Regning paa Grevindens Tilgivelse og Rettens skaansomme Hensyn.“

„Ogsaa Uskyld har sine Taarer, Hr. Assessor,“ svarede hun, idet hun saae mig frit i Øinene, men endnu hulkende.

„Har jeg nu vel Uret, da jeg sagde, at hun var en næsviis Person?“ afbrød Grevinden hende, henvendt til mig.

Uden at indlade mig videre paa Rigtigheden af denne Slutning, svarede jeg Pigen:

„Skyld og Uskyld græde eens Taarer, man kan ikke adskille dem ved det første Øiekast. Uskyld behøver dem ikke; Den, der har en god Samvittighed, tør ogsaa dristigt og uden taarefyldte Øine betragte Enhver.“

„Ogsaa Glæden, Medlidenheden, ogsaa Ulykken har sine Taarer,“ gjensvarede hun mildt, „og er jeg ikke meget ulykkelig, ved at føle den tunge Vægt af Mistanken for et Tyveri, som jeg ikke har Midler i Hænderne til at afvælte fra mig, og at høre mig mistænkt derfor af Alle, selv af Dem?“

„Det er en Sandhed, som jeg saameget villigere indrømmer Dem, da jeg seer af Deres hele Opførsel, at De har nydt en bedre Opdragelse, end jeg havde ventet af Deres Stand og Deres Stilling. Men jeg maa nu affordre Dem et bestemt Svar. Bekjend aabenhjertig; hvad veed De om Brillantnaalens Forsvinden?“

„Intet“, var hendes korte Svar.

„Naar har De sidst havt den i Hænderne?“

„Morgenen efter det sidste Bal."

„Naar fandt det sidste Bal Sted?"

„Dagen efter den unge Greves Afreise."

„Har FruGrevinden senere baaretNaalen?"

„Saavidt mig bekjendt, nei."

„Har De siden den Dag aabnet Skabet, eller havt Noglen dertil i Deres Hænder?"

„Ja, flere Gange."

„Har De da derved ikke lagt Mærke til, at Naalen ikke længer befandt sig der?"

„Jeg har ikke siden den Tid aabnet Skuffen, hvori den laa."

„Har De ellers Mistanke om, at En eller Anden er den Skyldige?"

„Nei."

„De kan altsaa med Rolighed underkaste Dem Gjennemsøgningen af Deres Sager, som nu strax vil blive iværksat?"

„Jeg ønsker selv, at den maa skee, jo før, jo hellere."

Vi forføiede os til hendes Kammer. Orden, Reenlighed og Ziirlighed herskede der i den høieste Grad. Blomsterne i Vinduerne vare pleiede med den største Omhu. Paa Væggen hang en Guitarre. Jeg lod ligesom tilfældigt min Finger glide over Strængene; de vare aldeles forstemte; Instrumentet maatte ikke være brugt i lang Tid.

„Jomfruen er altsaa ogsaa musikalsk?" bemærkede Grevinden spottende.

„Ak nei," svarede Pigen med Blidhed, „jeg forstaaer mig kun lidt paa Musik, maaskee nu slet ikke mere, thi i min nuværende Stilling, ved Deres Naades fuldkomne Aversion derfor, har jeg ganske lagt den til Side."

„Deri har De gjort Net; jeg kan ikke taale den evige Klimpren," svarede Grevinden og slog Krøller paa Næsen.

Hendes Gjemmer bleve nu aabnede og paa det Nøieste undersøgte. Ogsaa her bemærkede man den største Orden, omendskjøndt det var paafaldende, at de indeholdt kun faa og værdiløse Gjenstande og en Pengepung, hvori jeg forefandt kun nogle enkelte Dalere. Pludselig rev Grevinden nogle Alen hvide Atlaskes Baand ud af en Æske.

„Hvorledes kommer De til disse Baand?" brød hun løs paa Pigen.

„Den naadige Frue har selv skjenket mig dem for et halvt Aarstid siden," svarede hun.

„Det er ikke sandt, De har frastjaalet mig dem."

„Vil Deres Naade ikke behage at eftersee, om der skulde forefindes flere stjaalne Sager?" spurgte hun roligt. — Men der fandtes intet Videre og heller intet Spor til Brystnaalen.

„Erindrer De Dem maaskee ikke nu," vedblev hun, „at jeg fik disse Baand, tilligemed flere andre, til Skjenk af Dem dengang, da de nye Hatte ankom fra Paris?"

„At jeg ikke har givet Dem disse Baand, det veed jeg ganske bestemt," svarede Grevinden opbragt. Uvillie og krænket Æresfølelse gave sig tilkjende i den Anklagedes Aasyn. Med nogen Bitterhed yttrede hun sig til mig:

„Jeg maa overlade det til Hr. Assessorens Godtbefindende, hvilken af disse to hinanden modsigende Paastande han vil skjenke Tiltro."

„Det forstaaer sig dog vel af sig selv," udbrød Grevinden stolt, „at mit Ord er tilstrækkeligt her."

„Det vilde være en Fornærmelse imod denne Herre, dersom jeg antog dette for saa aldeles vist," sagde Jomfruen med en fiin

Spot, hvis Braad dog ikke traf, fordi den gik over Grevindens Begreb. Da Sagernes Ransagning var til Ende, meente Grevinden, at netop deri, at der Intet var fundet, laa en stærk Grund til Mistanke imod Jomfruen, hvorover denne gjorde den meget nærliggende Bemærkning, at Grevinden altsaa ikke vilde have havt hende mistænkt, hvis Naalen virkeligt var bleven funden hos hende.

„Triumpheer kun ikke for tidligt," var Svaret, „men siig os engang, hvor har De gjort af alle de øvrige skjønne Sager, som jeg Tid efter anden har skjenket Dem? Hvor ere de Penge, De har fortjent her i Huset, da De slet Intet har anskaffet Dem derfor? Der, hvor alle disse Ting ere komne hen, vil man maaskee ogsaa kunne finde mine Brillanter. O, jeg veed godt, at De har en hemmelig Elsker, hvem De stikker Alleslags til. Siig os engang, hvad hedder han vel?"

En brændende Rødme udgød sig over den Anklagedes Ansigt. Forvirret slog hun Øinene til Jorden; dog fattede hun sig snart igjen, da hun mærkede, at denne Snare var anlagt med altfor stor Plumphed og Ubehændighed. Hun vendte sig, uden at svare et Ord paa det sidste Spørgsmaal, til mig og spurgte, om jeg ansaae hende pligtig til, her paa dette Sted at aflægge Regnskab for, hvorledes hun havde anvendt sin redeligt erhvervede Fortjeneste. Jeg betydede hende, at hun vel ikke var forbunden dertil, men at det efter min Anskuelse vilde være til hendes eget Bedste, om hun søgte at undgaae ethvert Skin af en paa hende hvilende Mistanke. Efter en kort Betænkning erklærede hun bestemt, ikke at ville give noget Svar paa det hende forelagte Spørgsmaal.

Ogsaa de øvrige Tjenestefolks Sager bleve gjennemsøgte, uden at Brystnaalen lod sig opdage. Kammerjomfruens ydre Holdning, hendes hele Forhold under Sagen opvakte vel hos mig den Følelse, at hun ikke havde nogen Deel i Brillantnaalens Forsvinden, men altfor ofte havde jeg gjort den Erfaring, at Skinnet bedrager, og altfor mange Indicier betegnede hende som den Skyldige, til at ikke den bortkomne Gjenstands Værdi og Brødens Størrelse skulde opfordre mig til videre at forfølge de Spor, som havde viist sig under Sagens Behandling. Jeg erfarede uden Vanskelighed, at Rosa Sergel (dette var Pigens Navn), da hun for 14 Dage siden var reist til sit Hjem i et Besøg hos sine Forældre, havde medtaget en Mængde Sager, som hun ikke havde bragt tilbage igjen. Jeg henvendte mig derfor til den respective Politi-Øvrighed, for at erholde de nødvendige Oplysninger og Forklaringer. Dette Skridt havde en for mig uventet Følge. Jeg erfarede ikke blot, at den formedelst Sygelighed afskedigede Skolelærer Sergel, som umuligt kunde leve af sin ubetydelige Pension, blev understøttet af sine Børn, men dog selv erhvervede Noget til Hjælp, ved Forfærdigelse af saadanne ziirlige Straatepper, med hvilke man beskytter sine Bordduge, men tillige at et heftigt, langvarigt Sygdomsanfald baade havde afbrudt denne Bifortjeneste, og i den Grad havde forøget hans Gjeld til Husvert og Apotheker, at hans Udpantning og Udsættelse af Huset allerede var afgjort ved Dom.

(Fortsættes.)

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Hertugen af Torlonias Villa.

(Fragment af et Brev fra Rom.)

De romerske Villaer ere ligesaa bekjendte som de romerske Kirker. Hvilken Reisende har ikke fra Rom meddeelt maleriske Beskrivelser af Villa Pomphilis Myrthehækker, Villa Borgheses Pinier og Villa Miltys altidblomstrende Roser. Hvis Du fra Eders kolde Vinter derhjemme, hvor Sneen sagtens nu ligger alenhøi, kunde sætte Dig hen ved et Trylleslag i denne sidste, og med mig gaae i Januar Maaned mellem de deiligste Roser, der i tusindviis vugge sig i den straalende Sol og den milde Luft, hvis Du med mig kunde indaande deres søde Duft og see dem hænge ned over det lette Espalier lige saa tæt som Drueklaser i Høsten, vilde Du maaskee forstaae, at det hører til de Fortryllelser, som man føler sig henrykt ved at nyde, som man gjerne vilde dele med alle dem, man holder mest af, men som det næsten er Synd at beskrive. Hvad skulde jeg vel ogsaa kunne sige derom, som ikke allerede er sagt, og langt smukkere, end jeg vilde være istand til. Lad mig derfor hellere føre Dig ind i en anden, hvor jeg idetmindste har det forud, at jeg er den Første, der beskriver den, og det er jo ogsaa en Fortjeneste, selv om min Beskrivelse ikke skulde have nogen anden. Det er den nye Villa udenfor Porla pia, som Hertugen af Torlonia, Roms rigeste Banquier, lader opføre — det er den, jeg her vil give Dig et lille Billede af, som maaskee vil sees med nogen Interesse, da der hviler en stor Hemmelighedsfuldhed over dette Sted, og det kun er lykkedes faa Dødelige at kaste et Blik ind i denne Helligdom. Hertugen af Torlonia, der har erhvervet Gud veed hvormange hundrede Millioner ved sine Monopoler paa Salt og Tobak og ved at honorere de rige Englænderes Creditiver, har nemlig for flere Aar siden begyndt paa at lade opføre en Villa, der ud til Veien omgives af en uoverseelig Muur med jernbeslagne Porte, hvis blotte Syn maatte afskrække enhver Nysgjerrig eller Uvedkommende. Han holder paa det Strengeste over, at der ikke tilstedes nogen Fremmed Adgang til dette Mysterium, uden Tvivl for at det i sin Tid skal gjøre en desto mere slaaende Virkning. Imidlertid er der i Rom eet Navn, foruden Pavens, der aabner alle Døre, og det er Thorvaldsens — naar man under hans Ægide udtaler et Ønske, faaer man ikke saa let noget Afslag — det er altsaa ham Du har at takke, hvis det Efterfølgende er saa heldigt at more Dig et Øieblik.

Vi ere da altsaa indenfor de jernbeslagne Porte og begive os hen til en af de mangfoldige Bygninger, der paa et temmelig couperet Terrain frembyde sig for vore Øine. Udenfra lokker den os som et Feeslot med prægtigt Marmor og Billedværk og allerede det første Blik paa det Ydre giver en Anelse om de Millioner, som blot denne ene Bygning har maattet koste. Vi træde ind i Vestibulen; brede, kridhvide Marmortrapper med ægteforgyldte Bronzegelændere beklædte med carmosinrødt Fløiel føre op til de forskjellige Etager. Træder man nu ind i de enkelte Værelser, saa overraskes man paa engang ved Synet af den grændseløseste Pragt, som kun en østerlandsk Phantasie kan tænke sig den, de deiligste Kunstværker, som Europas største Kunstnere have frembragt, og den utroligste Smagløshed i Anordning og Sammenstilling af det Hele. Her ere pompejanske Værelser f. Ex., herligt malede og udstyrede fra Kunstens Side, men med tyrkiske Shavler for Vinduerne istedetfor Gardiner; her ere gothiske Værelser med fæle Riddere og Ridderdamer paa Glasvinduerne; ægyptiske Værelser med Guld-Hieroglypher paa Væggene; Fixeerværelser af lutter Speilglas, hvor man ikke veed, hvorledes man er faren, thi overalt frygter man for at støde an og løbe igjennem; Badeværelser med smukke Malerier af Paoletti; Bibliotheksværelser med Mosaikgulv, Frescomalerier og Stole til 120 Scudi Stykket; Dandsesale med Musernes Statuer, Alexanders Triumftog til Frise og Mosaikdandserinder henad Gulvet. For at Du kan gjøre Dig en nogenlunde Idee om, hvad alt Dette har kostet for Summer, vil jeg blot tilføie, at et ganske lille Cabinet, der var malet af Podesta og paa hvis Mosaikgulv man seer Hercules som Barn, der dræber Slangen, har alene Decorationen kostet sexten tusinde Scudi. Naar man nu forlader denne Bygning med den uhyggelige Følelse, som unegtelig er forbunden med at see Millioner bortødslede for at frembringe Noget, hvori der hverken er Smag eller Kunstsands, men kun Ostentation og Bizarreri, træder man ind i et lille gothisk Capel, hvor Alt, Statuer, Forziringer o. s. v. er ruineret par force,

for at frembringe Virkningen af en forfalden og og forvittret Ruin fra Middelalderens Tider. Derfra kommer man ind i et Schweitzerhuus, der er saa naturligt, med sit Meieri, sin Kostald og sin Kjernestue, som om det kunde være forskrevet med Posten fra Rigi. Bagsiden af dette Meieri danner en glimrende Balcon, indrettet for Damer, der skulle tage de Tourneringer i Diesyn, som ere bestemte til at afholdes paa den lige overfor liggende Tourneerbane. Man er paa engang flyttet lige ind i den tydske Riddertid; Tourneerskranken aabner sig; man seer Sæder for Tilskuerne, Dommerpladserne, Orchestret, fire store Blykæmper i Rustning, der ligesom holde Skjoldvagt i Skranken, og i Baggrunden tre kostbare Tourneertelte, bestemte for Riddere og Combattanter. Men Trylleriet er endnu ikke tilende, thi et maurisk Slot vinker os i nogen Frastand, og giver pludselig Phantasien en ganske ny Retning. Igjennem en uhyre Grotte, muret af de mest baroktformede Kampesteen og Granitblokke, med paasatte Dryppsteenstapper, med indsprængt Qvarts, der glimrer som Diamanter i denne Skumring, med de deiligste Bjergcrystaller, der lader ane de umaadelige Rigdomme, Bjerget eier, føres man hen til en snever Vindeltrappe, der snoer sig op igjennem Taarnet. Phantasien drømmer allerede om indespærrede Prindsesser og nedrige Troldmænd, og man venter intet mindre end at opleve et af disse skjønne Eventyr af „Tusind og Een Nat", som man saa ofte i sin Barndom har drømt om. Naar man nu har naaet Maalet for sin Vandring, det Øverste af Taarnet, udbreder der sig virkelig en Feeverden for Øiet, thi neden under ligger Rom med sine mange Hundrede Kirker og sine ærværdige Ruiner, Albaner- og Sabinerbjergene begrændse Horizonten og foran breder sig den uendelige Campagne i hele sin forunderlige Skjønhed. Men selv ved et saadant Skuespil er der Folk, som kunne kjedes, — dette har Hertugen af Torlonia viselig forudseet, og derfor er der en mechanisk Indretning i Taarnet, som hidser et velbesat Bord op, og, naar den ene Ret er afspiist, sænker sig langsomt ned igjen, for at bringe den næste. Uden Tvivl var det en fiin Compliment af Hertugen af Torlonia, at han ikke ansaae os for saadanne Folk, der behøve anden Næring end den første, thi Bordet saae vi nok, men vi forsøgte ikke at sige: „Dæk Dig!" — Vi stige da igjen ned fra al den Herlighed og begive os nu igjennem Orangerihuse for tropiske Planter, der kunne forvandles til Dandsesale, hen til en gothisk Kirke, der høitideligt vinker os til sig. Naar vi træde ind i den — bliver den til en Hestestald, hvor de enkelte Spiiltouge af blankt, poleret Noddetræ og med spidse Buer see ud som ligesaa mange Capeller. For at gjøre Illusionen fuldkommen, er der i hvert Spiiltoug et lille Marmorvandkar af samme Form og endnu større Skjønhed end Vievandskarrene i de fleste Kirker. Sadelkamret, hvor Seletøi osv. oppebevares, er bygget i Form af et gothisk Sacristi og et Helgenbillede af San Antonio, der som bekjendt er Dyrenes Skytspatron, med den brændende Lampe foran, afrunder det Hele. Behøver jeg endnu at fortælle Dig om Theatrene, Amphitheatrene, den umaadelige Arena for Gladiatorkampe osv. osv.? Du seer, at her mangler Intet, og dog mangler der Alt, thi Skjønhedsfandsen oprøres ved disse Bizarrerier, og hvis Du har en lille Gnist af Godhed tilovers for Hertugen af Torlonia, saa haaber jeg, at den uddøer for bestandig, naar jeg blot tilføier som det Sidste, at Du ogsaa kan faae at see et lille Vestatempel fra Tivoli og et Miniatur-Colosseum i Efterligning af det store, som i al sin Grandiositet reiser sig faa tusinde Skridt derfra. Kan man tænke sig nogen affindigere Idee om et Miniatur-Colosseum — og lige udenfor Roms Mure. Strax ved Udgangen staaer et gammelt Gravsted, jeg troer en Efterligning af Neros udenfor porta del popolo. Indskriften mangler; troer Du ikke, at den vil komme til at lyde: „Her ligger den gode Smag begraven!"

Endelig have vi da i **Scribe's** og **Meyerbeer's** „Hugenotterne" faaet en ny Opera, og det en Opera, der kan forslaae noget, en Opera, der idetmindste indeholder ligesaa meget Musik, som to andre fuldstændige Operaer tilsammen tagne, det vil da sige: i qvantitativ Henseende; thi der gives unegtelig adskillige Operaer, der i langt ringere Volumer gjemme en langt større Skat af Musik, end dette monstrøse Værk, der hos os gives med adskillige Forkortninger; og det vilde vistnok have været til Fordeel for Operaen, om der endnu var foretaget flere af disse, hvad der uden Fare for at forstyrre Meningen med Lethed kunde have ladet sig gjøre. Hvis Interessen for „Hugenotterne" tidlig skulde tabe sig, da maa Grunden hertil ene søges i Operaens urimelige Længde; vort Publicum besidder endnu ikke en saa høi Grad af musikalsk Dannelse, at det skulde kunne udholde at høre Musik, og det ovenikjøbet en for det Meste meget angribende Musik i fire Timer; dette burde Vedkommende have betænkt, inden Operaen bragtes til Opfø-

relse, og derfor have foretaget Forkortningerne efter en langt større Maalestok, end der nu er skeet. Forøvrigt maae vi indrømme, at den raske Vexel i Situationerne og den forskjellige Colorit i de forskjellige Scener, som Componisten for en stor Deel skylder Textens Forfatter, bidrager Meget til, at Tilhørernes Øre ikke sløves; den bestandige Irritation holder det under Nydelsen i en vis Virksomhed, men efter Nydelsen har det en Følelse af Slaphed og selv den, der har moret sig fortræffeligt under Opførelsen af „Hugenotterne," maa, naar han forlader Theatret, sige til sig selv: „Ja, Du har moret Dig godt, men denne Morskab har kostet Dig Anstrengelse." Der findes i denne Opera mange ophøiede musikalske Skjønheder, f. Ex. hele 4de Act, der er af en høist gribende Virkning, og tildeels ogsaa hele 5te Act. De to første Acter ere af mindst Interesse i musikalsk Henseende og bidrage heller ikke betydeligt til at fremme Handlingen. At opnaae en usædvanlig Grad af Effect, har aabenbart været en Hovedopgave for Componisten, og derpaa grunder sig den, undertiden lidt barokke Maade, hvorpaa han har instrumenteret Accompagnementet, og Anvendelsen af Instrumenter, der ellers ikke bruges i Orchestret. Reminiscenser fra andre Operaer, og navnlig fra „Robert" findes i Mængde. — Med billigt Hensyn til vor Operas Kræfter tage vi ikke i Betænkning at kalde „Hugenotternes" Udførelse paa vor Scene fortræffelig, og som noget høist mærkeligt og fortjenstfuldt, baade for Capelmesteren og det hele Opera og Orchester-Personale, fortjener det at bemærkes, at en i enhver Henseende correct og fuldendt Indstudering af et saa betydeligt Værk er tilendebragt i den utrolig korte Tid af omtrent to Maaneder, i hvilken Tid der er afholdt henved 50 Prøver. Vi erindre aldrig at have hørt noget Musikstykke, der fra alle Sider er blevet udført med den Præcision og med den eminente Virkning, som Sammensværgelsesscenen i 4de Act, og alene for at høre denne Scene er det værdt at see „Hugenotterne." Blandt de enkelte Rollehavende maae vi først og fremmest nævne Valentine's Fremstillerinde, Mad. **Rung**, der i sit Spil hævede sig til en tragisk Høide, som vi ikke længe have seet i vor Opera; ogsaa hendes klare og kraftige Stemme var af megen Virkning; at den et enkelt Sted svigtede hende, kan ikke undres i et saa anstrengende Parti, der paa det omtalte Sted udkræver en Lidenskabelighed hos Fremstillerinden, der næsten udelukker Herredømmet over Stemmen. Beundre maa man den Kraft og Udholdenhed, Hr. **Faaborg's** Stemme har. Raoul's Parti er maaskee et af de vanskeligste og mest anstrengende Tenorpartier, der gives, og dog sang Hr. **Faaborg** den sidste Tone med ligesaa megen Kraft og Styrke og med den samme rene Intonation, som den første. Dronningens Parti er kun et Bravourparti, der udfordrer en overordentlig Routine hos Sangerinden, og var derfor ypperligt besat med Mad. **Simonsen**. Hr **Schram's** Stemme er for svag og blød for Marcel, forøvrigt sang han sit Parti smukt og correct. Hr. **Ferslew** tilfredsstillede ganske som Greven af St. Bris. Pagen havde i Jfr. **Marcher** en livlig Fremstillerinde; hendes Stemme har i den senere Tid udviklet sig betydeligt i Kraft og Omfang og trænger endnu kun til lidt Skole. Hr. **Hansen** havde som Nevers en smuk og ædel Holdning og foredrog, som sædvanligt, sit Syngeparti smagfuldt og correct. Orchestret gjorde sin Skyldighed i enhver Henseende. Blandt dets enkelte Medlemmer maae vi endnu med fortjent Anerkjendelse nævne Hr. Clarinettist **Petersen** paa Grund af hans smukke Udførelse af Soloen paa Basclarinet i 5te Act, og Bratschisten Hr. **Simonsen**, der med megen Smag og Delicatesse spillede den vanskelige Bratschsolo, der accompagnerer Raoul's første Arie. — Efter Teppets Fald lød et stormende Bifald, hvorpaa Publicum udtalte sin Anerkjendelse af den Iver og Dygtighed, hvormed Værket er indstuderet, ved et 'Leve **Glæser**!" —

Det kgl. Theaters Repertoire.

Mandag: **Kongen og Bonden. Divertissement.**
Tirsdag: **Hugenotterne.**
Torsdag: **Hugenotterne.**
Fredag: **Barselstuen. Nei.**
Løverdag: **Kongen drømmer. Brama og Bayaderen.** (En Ubekjendt Hr. Sahlertz, Ninka Mdm. Stage.)
Søndag: **Kong Salomon og Jørgen Hattemager. Polka. Aprilsnarrene.**

Em Bærentzen & Co. lith. Inst.

EN PRAKTISK POLITIKER

Staten er liig et Par udtraadte Skoe!
Med opslidte Saaler og skjæve Rapper; -
Jeg kjender til Tingene, mig maae I troe:
Det nytter kun lidt, at man paa den lapper.

Ny Portefeuille 1844

Til en lille Landsmandinde i Rom.

Med en Naalepude i Form af en Aborre med Knappenaalsfinner.

Aborren taler:

O Gud skee Lov, nu seer jeg Dig igjen!
Hvad har jeg dog for din Skyld maattet taale!
Jeg stakkels Fisk! af Længsel efter Dig
Jeg sidder her bestandig som paa Naale.

Dit lille Ansigt har jeg seet saa tidt,
Naar Du der hjemme stirred ned i Vandet; —
Men saa, saa reiste Du din Vei, — og jeg,
Jeg reiste med, jeg kunde ikke Andet.

Og Du har været syg, det gjør mig ondt,
Men nu er det vel reent forbi, Du Kjære!
Nu er saa frisk igjen Du som en Fisk —
Det er det friskeste, som man kan være.

Nu har jeg fundet Dig, nu er jeg glad,
Nu skal vi To bestandig være sammen;
Jeg skal fortælle Dig den hele Dag,
Hvordan vi Smaafisk har det dybt i Dammen.

Der boe vi i et stort crystalklart Slot
Og faae Visit af mange andre Fiske;
De hilse paa os, Du! med deres Svands,
Og mange søde Ting de til os hviske;

Jeg skal fortælle Dig om Torsk og Lax
Og om den lille Rødspætt', min Cousine;
Hun vilde, troer jeg nok, havt mig til Mand —
Men jeg — jeg tænkte altid paa Jeanine.

Nu har man rigtignok fortalt mig, at
Du en Poet dit lille Hjerte skjænker,
Og at Du helst alene med ham gaaer —
Men det er kun Bagtalelse, jeg tænker.

Hør, hvad er en Poet? Er det en Fisk?
Gaaer han paa Fire? Gjøer han? Har han Mæle?
Er det en Fisk, saa tag Dig dog i Agt,
For der er ogsaa Fiske, som er' fæle.

Men jeg er just en god og artig Fisk!
Hvis ei, saa stik mig kun med dine Naale;
Men er jeg god, saa stik ei altfor haardt,
For det gjør ondt — det kan jeg ikke taale!

Decbr. 1841.

H. P. Holst.

Michael Ludwig Schwanthaler.

Billedhuggeren Michael Ludwig Schwanthaler, født i München den 26de August 1802, er den Yngste af denne berømte Billedhugger-Familie fra Ried i Tyrol. Imedens han drev de sædvanlige Gymnasialstudier, beskæftigede han sig ved Siden deraf med Kunsten, dog kun som et Legeværk, idet han formede alleslags Figurer i Vox og skizzerede Feldtslag. Denne sidste Virksomhed tiltrak ham i den Grad, at han en Tidlang havde isinde at hellige sig til Bataille-Maleriet, men i sit 16de Aar bestemte han sig dog for Billedhuggerkunsten og besøgte Academiet, som dengang stod under Langers Direction, hvilket vel var Aarsagen til, at han fordetmeste arbeidede i sit Hjem. Hans første Arbeide af større Betydenhed var en Cyclus af de græske Myther, fra Prometheus og Titanerne indtil Iliadens Heroer; denne Composition bosserede han i Vox som Relief til en Bordopsats af Kong Maximilians Taffelservice. Da Cornelius kom til München, erkjendte han den unge Kunstners overordentlige Evner og satte ham strax i Arbeide med nogle Reliefs for Gudesalen i Glyptotheket, f. Ex Venus's Fødsel; tillige udvirkede han, i Forbindelse med Glyptothekets Architect, v. Klenze, at Schwanthaler i October 1826 tiltraadte en Reise til Italien. Omendskjøndt han her havde Adgang til Thorvaldsens rige Samlinger og drog Fordeel af denne Mesters venlige Underviisning, udøvede dette Land dog en saa uheldig Indflydelse paa hans Helbred, at det blev hans store Lykke, at Kong Ludwig i 1827 kom til Rom og paaskyndede hans Hjemreise. Ankommen til München, indrettede han sig et eget Atelier, som snart ikke havde Rum nok for de mange, af hans frugtbare Genie udspringende Compositioner, hvilke han maatte udføre for Kongen og for Private. I dem alle aabenbarer sig en stor Lethed i Udkastet, Rigdom i Former og Bevægelser, Grazie, Skjønhed og fremfor Alt en træffende Opfatning. Hans fortrinligste Arbeider ere: tre lange Reliefs i Glyptothekets Sal for Heroer; en Statue af Shakespeare i Theatret; den 150 Fod lange, næsten 4 Fod høie Frise i Prinds Max's Palais i München, fremstillende den hele Bacchus-Mythe, en Skabning af den mest levende og opvakte Phantasie; hans Cartons til to for Kongens nye Residens bestemte Friser, i samme Stiil, som Tarquinii og Cornetos Fresker, og forestillende Hesiod's Theogonie og Orpheus's Argonautik; en Frise og enkelte Figurer af Pindar i den nye Residens's Thronsal; mange Tegninger til Vægmalerier af Æschylos, Sophokles og Aristophanes for tre Sale i samme Bygning; den colossale Marmorbüste af Dr. Grossi; to allegoriske Figurer for Glyptothekets Frontispice efter Wagners Skizzer; Skizzerne til Christus og Evangelisterne til den nye Ludvigskirke; 16 kolossale Figurer efter Kongens Anordning og efter Rauch's Udkast. Men foruden denne betydelige Mængde af store og omfattende Arbeider vidner desuden et overordentligt Antal af Büster og mindre Monumenter om denne udmærkede Kunstners Aand og Frugtbarhed.

Em. Bærentzen & Co. lith. Inst.

LUDWIG SCHWANTHALER.

Ny Portefeuille 1844.

Brillantnaalen.

(Fortsættelse.)

Da var for et Par Uger siden hans Datter Rosa kommen hjem, havde medbragt en Mængde Sager og allerede den næste Dag berigtiget alle sin Faders Gjeldsposter, som tilsammen havde beløbet sig til omtrent 70—80 Daler. Hun havde solgt mange ret smukke Ting til en Handelsmand der paa Stedet, men tillige en Diamant til Byens Guldsmed, som havde betalt hende den med 24 Daler. Guldsmeden var bleven nødsaget til at udlevere Diamanten, som blev oversendt mig for at vedkjendes af den Bestjaalne. Jeg begav mig strax til Grevinde Silberstein, som erkjendte Stenen for en af dem, der havde siddet i hendes Brystnaal. Vel lod jeg hende forstaae, at en Vildfarelse let kunde være mulig, da hun manglede de øvrige Brillanter til Sammenligning og saadanne slebne Stene uden Indfatning let kunne forvexles med hverandre. Ikke desto mindre paastod Grevinden, at Størrelse, Vand, ja endog Slibning stemte overeens med de bortkomne Stenes, om hun end maatte indrømme, aldrig at have undersøgt dem i deres mindste Detail. Alligevel var hun beredt at bekræfte Sandheden af sin Erklæring med Eed. Retfærdighedens Vægtskaal, som hidtil havde balanceret imellem Skyld og Uskyld, sænkede sig nu stærkt ned til den førstes Side. Den udeblivelige Følge af saa klare Indicier var Rosas Fængsling og Aabningen af en Specialinqvisition. Jeg begyndte at forhøre hende angaaende Hensigten af hendes sidste Reise til Hjemmet, idet jeg først formanede hende til ikke at afvige fra Sandheden.

„At blive Sandheden tro," svarede hun, „at holde Guds Bud, og gjøre Ret og Skjel, det har min Fader lært mig baade ved Ord og Exempel. Min Villie er det ogsaa, at følge hans Lære, saalænge Kraften i mig strækker til. De vil derfor kun faae Sandheden at høre af min Mund. Jeg forudsætter, at min Faders Omstændigheder ere Dem bekjendte, ligesom og, at han anseer sine Børn, for hvis Opdragelse og Uddannelse han tildeels har opoffret sin Sundhed, som sin Alderdoms Støtter. En bekostelig Sygdom havde saaledes ødelagt hans Formuesomstændigheder, at en Afhjælpning fra min Side syntes ham umulig, hvorfor jeg heller ikke fra ham selv erfarede Noget om hans sørgelige Stilling, førend jeg fra min Søster erholdt Underretning om hans nærforestaaende Udpantning og Udsættelse af sin Bolig. Jeg fik da af mit Herskab tre Dages Orlov at reise hjem, tog min sammensparede Løn, Alt hvad jeg kunde undvære, med mig og havde den Glæde, at kunne betale min Faders Gjeld. Forskaan mig for at angive Grunden til at jeg nyligt holdt denne Tilstaaelse tilbage. Deres Følelse vil nok sige Dem den."

„Hvormeget udgjorde Deres Faders Gjeld?"

„Henimod 73 Daler."

„Og De har berigtiget den hele Sum?"

„Ja."

„Hvormeget tog De med i rede Penge?"

„Netop 34 Daler, som jeg Tid efter anden havde sammensparet."

„Og hvorfra tog De de manglende 39 Daler?"

„Af hvad der indkom for de Sager, jeg solgte."

„Angiv mig nøie, hvilke Sager, og til hvem og for hvilken Priis De har solgt dem." Hun nævnte de enkelte Klædningsstykker og angav den erholdte Betaling rigtigt.

„Men der mangler endnu 23 Daler i hine 73," bemærkede jeg, „hvorfra har De faaet disse." Da jeg intet Svar erholdt paa dette Spørgsmaal, omendskjøndt jeg forestillede hende, at hun var pligtig og forbunden til at afgive et saadant, spurgte jeg videre:

„De lovede mig at sige Sandhed; har De ikke videre solgt Noget, end hvad De her har angivet?"

„Jo," svarede hun sagte, „en Diamant for 24 Daler til en Guldsmed."

„Hvem tilhørte denne Steen."

„Mig selv."

„Er det denne, som De her seer?"

„Ja, det er den, jeg solgte ham."

„Hvorledes er De kommen i Besiddelse af den?" — Der fulgte en lang Taushed; heftige Taarestromme lode Pigen ikke komme tilorde. Jeg ansaae dem for de sædvanlige Forbud paa en efterfølgende Tilstaaelse, og opfordrede hende med Blidhed til ikke længer at fordølge Sandheden. Dog, jeg havde taget feil. Istedetfor en Bekjendelse, fulgte det Svar:

„Jeg kan, jeg tør ikke sige, hvorfra jeg har faaet denne Steen. Lad kun Skinnet være imod mig, lad kun Verden fordømme mig, jeg kan dog ikke sige det; men i dette Tyveri er jeg uskyldig."

„Erkjender De da, at denne Steen tilhører hjin Brystnaal?"

„Nei," udbrød hun oprørt, „den har aldrig hørt dertil."

„Hvortil hørte den da?"

„Det bliver min Hemmelighed," gjensvarede hun koldt og fast. „Hr. Assessor," vedblev hun og udstrakte Hænderne bønfaldende imod mig, „træng ikke videre ind paa mig, qvæl mig ikke længer, De faaer det dog ikke at vide — nu idetmindste ikke," tilføiede hun, „jeg maa fortie det, selv om jeg skulde løbe Fare for at blive anseet som Tyv."

Men det var en Bøn for døve Øren. Hvo der kjender et Criminalforhør, veed ogsaa, at netop slige Bønner fremkalde endnu mere indtrængende Bestræbelser fra Inqvirentens Side, for at bringe den ængstede, af kunstigt opstillede, bedrageriske Garn omgivne Anklagede saa vidt, at han ikke længer nogetsteds seer en Udvei, undtagen i Bekjendelsen. Den nyere Tids Humanister skrige rigtignok Ak og Vee, naar man sætter en forstokket, frækt negtende, omendskjøndt næsten fuldkommen overbeviist Forbryder i et haardere Fængsel, eller ved Hjælp af nogle velanbragte Slag med Krabasken giver ham slagende Beviser paa hans Brøde. Det kalder man en Tilbagevenden til Torturen, hvilket det ogsaa i Virkeligheden er. Men om et Forhør, som varer hele Dage og hvori den Anklagede pines indtil Fortvivlelse med Spørgsmaal paa kryds og tværs, ved Confrontationer, Overtalelser og Bebreidelser, derom tale hine Humanister ikke, naar kun Fængslet er luftigt, lyst og varmt, Sengen blød og Føden nærende. Er det ikke oprørende, at tvinge et Menneske til at styrte sig selv i Fordærvelse ved en afpresset Tilstaaelse? Er det ikke en Naturens Ret, den borgerlige Frihedes Ret, at være fri for den Tvang, at maatte tale? Maa det ikke staae Enhver frit for at tie, naar det saa behager ham? Derfor bort med Forhør; Vidnebeviis være alene gyldigt, forudsat, at Vidnerne ogsaa

sige Sandhed. Dog nok herom, jeg taler mig ellers Ganen tør, da jeg dog taler ud i Vind og Veir.

Jeg agtede altsaa ikke paa min skjønne Anklagedes indstændige Bønner, tværtimod klemte jeg stærkt paa med alle de Midler, der stode til min Raadighed. Dog forgjeves. Hendes Modstand var haardnakket, hun vilde ikke bekjende, hvorfra hun havde Diamanten. Derfor var jeg nødt til at skride til det yderste Middel, nemlig at confrontere hende med Grevinde Silberstein.

„Kjender De denne Diamant?" spurgte jeg Grevinden.

„Vistnok," var Svaret, „den hører til det Brystsmykke, der er mig frastjaalet."

„De tager feil, naadige Frue," faldt Rosa hende i Talen, „betragt den blot ret nøie, om De ikke skulde bemærke en Forskjellighed, førend De vedkjender Dem den som Deres." — Uden at agte videre paa disse Ord, gjentog Grevinden sin Paastand.

„Er De i Stand til at beedige Deres Udsagn?" spurgte jeg endvidere.

„Til enhver Tid," svarede hun koldt.

„Endog nu i dette Dieblik?"

„Naar det forlanges af mig."

„For Guds og Deres egen Skyld, gjør dog ikke det," raabte Rosa hulkende og bønfaldende; „De vilde aflægge en falsk Eed og bringe baade Dem selv og mig i Fordærvelse. Jeg tilsværger Dem for den Alvidendes Aasyn, at denne Diamant aldrig har befundet sig i Deres Brystnaal." — Uden at værdige den betrængte Pige et Svar, ja ikke engang et medlidende Blik, afventede Grevinden min Opfordring til Edens Aflæggelse.

„Nu vel da," sagde jeg, „saa læg den høire Haand paa Deres Hjerte, og siig mig Edsformularen Ord for Ord efter." — Grevinden lagde Haanden paa Hjertet.

„Holdt, nei," raabte Rosa i Fortvivlelse, „jeg tør ikke tillade, at Guds Navn her bliver vanhelliget. Jeg forlanger Opsættelse, Betænkningstid — jeg maa først raadføre mig med min Samvittighed — jeg maa først overlægge, hvad jeg skal gjøre og lade — jeg kan ikke, jeg kan ikke — her, for saamange Mennesker —"

„Barn, fat Dig," sagde jeg, selv forurolíget over hendes oprørte Tilstand. „Det er vel svært at sige Sandhed, tungt, at bekjende sin Skyld, men efter Tilstaaelsen bliver Hjertet lettere, man føler sig forsonet med sig selv, med Gud, med Lovens krænkede Bud. Aflæg derfor nu en frimodig Bekjendelse for Deres Dommere."

„Jeg kan ikke, jeg kan jo ikke," stønnede hun.

„Nu, naar alle venlige Formaninger, naar Beviser selv ikke formaae at bøie Deres Haardnakkethed, saa vent heller ingen synderlig Skaansel længer. Den angerfulde Synder vækker Medlidenhed, den forstokkede foragtes. Da De nu ikke vil give Deres Samvittigheds Stemme Gehør, saa maa Retten gaae sin bestemte Gang. Altsaa Fru Grevinde, siig mig Edens Ord efter."

„O min Gud, staa mig bi i denne haarde Prøvelsens Time," jamrede Rosa. — „Nu vel da, De forlanger det; jeg vil bekjende, at jeg har borttaget Brystnaalen, naar kun denne skrækkelige Eed ikke maa blive svoren."

„Intet Baghold, Rosa, ingen Betingelser. Uforbeholden maa Deres Bekjendelse være. Har De taget Brystnaalen?"

„Ja."

„Naar?"

„For rigeligt 3 Uger siden."

„Hvor laa den, da De tog den?"

„Paa sit sædvanlige Sted, i Skabet."

„Fru Grevinde, Deres Nærværelse her er ikke videre nødvendig; jeg beklager at have gjort Dem Uleilighed." — Hun traadte af.

„Siig mig nu, hvor ere de øvrige, endnu manglende Stene og Naalens Indfatning," vedblev jeg.

„Ak Gud, skal jeg ogsaa sige det? Er jeg endnu ikke færdig? — Ja, den er — de ere — hvad skal jeg nu dog strax kunne sige?"

„Den rene Sandhed, Barn, — hvor de andre Stene befinde sig."

„Sandheden? Sandheden?" vedblev hun som affindig, med forstyrret Blik. „Jeg skal sige, hvad jeg ikke veed? — Ja, saa maa jeg besinde mig paa en ny Løgn. Vent blot lidt — de ere — — nei det er umuligt," erklærede hun bestemt, „jeg kan ikke længer lyve. Jeg er jo uskyldig, jeg har ikke stjaalet Naalen."

„Altsaa De tilbagekalder Deres Tilstaaelse?" spurgte jeg.

„Ja, jeg tilbagekalder den."

„Hvorfor har De da falskeligt aflagt den?"

„For at Grevinden ikke skulde gjøre en falsk Eed."

Da den arme Pige var ganske udmattet og en Afmagt nær, afbrød jeg Forhøret og lod hende føre tilbage i Fængslet.

„Nu, hvad siger De til denne Historie?" spurgte jeg min Actuar, da den Anklagede havde forladt Retssalen.

„Jeg kan ikke blive klog paa Pigen," svarede han. „Snart lader det, som var hun Sandheden og Oprigtigheden selv, og i næste Øieblik lyver hun som en Avisskriver. Saadan som hun idag er tagen i Skole, og saaledes som hun har forholdt sig derved, maa hun enten være en Djævel af Haardnakkethed, eller —"

„Uskyldig," tog jeg ham Ordet af Munden. „Det Sidste troer jeg for min Deel. Dog hvortil nytter denne Tro, naar hun ikke vil tilstaae, hvorfra hun har Diamanten. Omstændighederne og hendes egen Trods taler imod hende og hun vil derfor, selv uden egen Tilstaaelse, blive idømt en overordentlig Straf. Nu, jeg kommer vel nok til Maalet, men dertil udfordres andre Midler og Veie end vore Forhørsprocedürer."

Rosas Fader, den pensionerede Skolelærer Sergel, stod i det bedste Rygte. Hans Retskaffenhed var hævet over al Tvivl, hvorfor heller ikke den ringeste Mistanke om Deelagtighed eller blot Medvidenhed i Datterens Brøde hvilede paa ham. Den Opdragelse, han havde givet sine Børn, maatte man kalde fortræffelig. Ikke blot, at han havde underviist dem i flere Videnskaber og nyere Sprog, men hans Bestræbelse var ogsaa gaaet ud paa, at udøve en heldbringende Indflydelse paa deres sædelige, moralske Følelse, paa deres Hjerte. Jeg ventede meget gavnlige Følger af en Samtale mellem ham og hans Datter, og lod derfor den af Sygdom svækkede Mand hente. Efterat jeg havde givet ham nøie Underretning om alle mistænkelige Omstændigheder og udbedet mig hans Bistand til at faae Sandheden ud af Datteren, ledsagede jeg ham til Fængslet. Jeg vil her ikke beskrive denne Gjensyns-Scene. Dommeren har for ofte selv oplevet en saadan, Læseren tidt nok seet

den beskreven. Da de første heftige Udgydelser af Glæde og Sorg over at gjenfinde hinanden paa et saadant Sted vare forbi, og Forstanden igjen indtog sit Herredømme over Følelsen, forsøgte Faderen at opnaae, hvad der ikke var lykkedes Inqvirenten.

„Jeg haaber," sagde han, „at Du endnu ikke har forglemt de Lærdomme, som jeg gjorde mig Umage for at indprente dit ungdommelige Gemyt. Du erindrer Dig, at Løgnen er Synd og Syndens Moder; Du har lært, at Kjærlighed til Gud og til dine Forældre ere vigtige Bud, og Du vil ikke kunne negte, mit kjære, kjære Barn, at jeg fortjener din fulde Tiltro. Derfor, siig mig det aabenhjertig, om Du har feilet. Himlens og Jordens Fader tilgiver dem, der have et angerfuldt Hjerte. Ved min Kjærlighed til Dig, ved din egen Samvittighed besværger jeg Dig nu at sige mig, har Du gjort, hvad man beskylder Dig for?"

„Nei, Fader, saasandt jeg staaer her for Dig, nei," svarede hun.

„See mig stivt i Øiet, og siig da endnu engang nei," vedblev den Gamle, idet han tog hende i sine Arme og trykkede hende med Inderlighed op til sig. Med sine smukke, store Øine saae hun længe fast og tillidsfuldt sin Fader i hans furede Aasyn, og gjentog atter sit „nei."

„Saa er Du idetmindste i mine Øine uskyldig," raabte han, „lad end Skinnet og Menneskerne være imod Dig. Men det er ogsaa din Pligt, at undgaae Skinnet af Brøde, ikke at betynge din Families Hoved med Skændsel ved en slet anbragt Taushed, ikke at lade Retten begaae en Uretfærdighed, hvortil Du giver Foranledningen. Siig mig derfor, paa hvilken Maade er Du kommen i Besiddelse af Ædelstenen?"

„Fader," svarede hun sindigt, om end i heftig Bevægelse, „har Du ikke ogsaa lært mig, at jeg bør holde et givet Løfte, at et høitideligt Tilsagn ligesaa lidt tør brydes, som en Eed?"

„Saaledes har jeg lært Dig," svarede han.

„Og nu har jeg aflagt et helligt Løfte, ikke at aabenbare Nogen, ikke engang Dig, hvorfra jeg har faaet Diamanten. Vil Du nu længer trænge ind paa mig og faae mig til troløst at bryde mit givne Ord? Forbande vilde Du den Time, da jeg af barnlig Kjærlighed, ved Hjælp af en Misgjerning lindrede din Nød; men velsigne vil Du din Datter, som ikke er sig nogen Skyld bevidst."

„Ogsaa jeg troer paa Deres Uskyld, Rosa," sagde jeg, „men som Menneske, ikke som Dommer. Fremturer De i Deres Taushed, maa Retten regne det som et Beviis paa Deres Skyld og dømme Dem som Tyv. Betænk det vel. Jeg vil lade Dem have nogle Dage Tid til at overveie Forholdene. Maaskee betroer De mig da en Hemmelighed, som skal blive gjemt dybt i mit Bryst, hvis Pligten ikke byder mig at aabenbare den. Og er der da intet Menneske, som er i Stand til at løse Dem fra Deres Løfte? Kan Den, hvem De har givet dette Løfte, ikke igjen gjøre Dem fri? Skulde han ville see Dem, for hans Skyld, uden egen Brøde, bringes i Tugthuset, blandt de gemeneste Forbryderske?"

„I Tugthuset!" udbrød hun, skjælvende af Skræk.

„Ufeilbarligt vil De blive dømt til denne Straf, hvis De ikke opgiver, hvorfra De har Ædelstenen," svarede jeg.

„Saa er jo Alt tabt, min hele Livslykke tilintetgjort," raabte hun hulkende. „Lad mig alene, piin mig nu ikke mere; maaskee finder jeg i min Eensomhed endnu paa en Udvei."

Det skete, som hun onskede det. Allerede den folgende Morgen lod hun mig bede om en Samtale. I denne erklærede hun mig, at hun vilde lade det komme an paa Den, der havde modtaget Løftet, hvad han vilde finde for godt at foretage i denne Sag. Hun bad om Papir, Pen og Blæk, for at skrive til denne Person, men kun under den Betingelse, at jeg som Mand af Ære lovede hende, selv at bringe Brevet paa Posthuset og ikke at gjøre noget Forsøg paa at erfare Navnet paa den Person, til hvem det var stilet. Jeg indgik desto beredvilligere paa denne Betingelse, deels fordi saamangen en Criminaldommers Spioneer-, Lure- og Brevaabningssystem syntes mig et uværdigt Middel til at opnaae Berømmelsen for at have opdaget en begaaet Forbrydelse, deels fordi jeg havde en inderlig Overbeviisning om den Fangnes Uskyld, og gjerne vilde have den bragt for Dagen. En Times Tid derefter kom jeg igjen, modtog Skrivelsen, og bragte den selv paa Posthuset, efterat jeg havde erkyndiget mig hos Rosa om, naar hun gjorde Regning paa Svar. Dette haabede hun at erholde senest inden otte Dage.

Jeg nærede, som sagt, ikke længer den ringeste Tvivl om Pigens Uskyld og om dennes forestaaende Aabenbaring. Af denne Grund søgte jeg at gjøre Arrestantinden hendes Fangenskab saa let som muligt. Jeg sendte hende nogle Bøger af mit Bibliothek til Tidsfordriv, og bragte hende selv Dagen efter Brevets Afgang hendes Guitarre. Hun strøg med Fingrene over de forstemte Strænge, satte derpaa Instrumentet op ad Væggen og yttrede, at det kunde gjerne blive som det var, da det passede til hendes egen Forstemthed; dette var intet Sted, der egnede sig for Musik. Jeg forsikkrede hende, at jeg havde et bedre Locale dertil, og indbød hende, at tilbringe flere Aftener, om det behagede hende, i min Familiekreds. Efter nogen Tøven modtog hun med Tak saavel min Indbydelse, som Tilladelsen, at turde læse og arbeide. Min Kone, som igjennem mig allerede for længe siden havde fattet en god Mening om hende, modtog hende med Velvillie og Godhed, og med den fine Takt, som er Qvinden egen, vidste hun snart at give hende en Beskæftigelse, hvorved enhver Tvang fjernedes. Vi fandt i hende en særdeles dannet Pige, udrustet med de mest indtagende og elskværdige Egenskaber. Tilfældigviis gjorde vi den Opdagelse, at hun var baade det franske og det engelske Sprog mægtig. Forundret derover yttrede min Kone, hvorledes hun ikke kunde begribe, at Rosa, med en sadan Dannelse, kunde have hengivet sig til at tjene som simpel Kammerjomfru.

„O, tro mig kun," sagde hun, „at det hverken var Tilbøielighed eller frit Valg, der bestemte mig til denne Stand. Min Fader ønskede at see mig anbragt som Gouvernante; men jeg var jo ingen Française, og som en Indfødt fandt jeg ingen passende Plads. Nøden sneg sig ind i vort Huus; mig paalaa det at understøtte min gamle, svagelige Fader, derfor turde jeg ikke tøve, da der blev mig tilbudet en Plads som Kammerjomfru hos Baronesse Rohrbach og senere hos Grevinde Silberstein. Det er sandelig ingen behagelig Stilling, aldrig at tilhøre sig selv, men

kun Andre, altid at lade sig befale, stedse at være venlig, selv naar Hjertet svulmer af Fortrydelse og Kummer, og det blot for ikke at mishage sit Herskab, endelig at vide sig overseet, spottet og foragtet, under Følelsen af sit eget Værd. — Jeg vil derfor velsigne den Time, der gjør en Forandring i en saa uværdig Stilling. Og, skal jeg haabe eller frygte det, jeg troer, at denne Stund alt er kommen, thi hvo skulde vel efter disse Begivenheder ville have mig i sin Tjeneste?"

Sex Dage vare forløbne paa denne Maade, uden at der var kommet noget Svar paa Rosas Brev. Spændt paa Gaadens Opløsning, paa Afsløringen af den foresvævende Hemmelighed, ventede jeg fra Time til Time Postbuddet med en Skrivelse til min lille Fange. Endelig, den syvende Dag, skulde Sløret falde.

Vi sad forsamlede ved Theebordet; Ilden knittrede i Ovnen. Min Kone og Rosa vare travlt beskæftigede med et Haandarbeide, medens jeg forelæste dem de uovertræffeligt skjønne Scener af 2den Act i „Romeo og Julie." Da blev min Huusdør rask reven op og en sonor Mandsstemme spurgte, om jeg var at faae i Tale. Ved Klangen af denne Stemme saae jeg Rosa pludseligt blegne, en convulsivisk Zittren rystede hendes Lemmer. Endnu forend min Hustru endte sit Spørgsmaal: „Hvad feiler Dem, Rosa?" lød mit Tilraab: „kom ind!"

En høi, smuk ung Mand traadte ind i Stuen. Hans Øie heftede sig først paa mig, derefter paa de to Damer. At kaste sin Hat, styrte henimod Rosa og indeslutte hende med Heftighed i sin Favn, var kun et Øiebliks Værk.

„Rosa, Rosa," raabte han bevæget, „Du her, i dette Værelse? Altsaa skulde jeg dog ikke finde Dig i Fængsel, min stakkels, uskyldige Pige?"

„Hr. Baron," sagde hun, idet hun modsatte sig hans Omfavnelser, „lad mig være. — O, min Gud, Dem selv havde jeg ikke ventet."

„De" — og „Herr Baron", svarede han, „bort med al Hemmeligholdelse. Lad kun den hele Verden vide, at Du er min Brud, og lad baade den og min Familie dømme derom, hvad den vil. Ordet er nu udtalt, at Du allerede i et heelt Aar har været min Brud. Og min Pligt er det derfor, at hæve Dig af din Fornedrelse til det Trin, som Du fortjener at indtage."

„Max", udbrød hun, „hvad har Du gjort? Betænk dog — endnu er det ikke for silde; denne Familie her, som jeg aldrig vil kunne gjengjælde, hvad den har gjort mod mig, vil mig vel; den vil fortie, forglemme, hvad Du har sagt. Lad derfor ikke din høihjertede Tænkemaade forlede Dig til en Overilelse. Dit Ord, dit Vidnesbyrd vil være tilstrækkeligt til at fjerne enhver Mistanke fra mig. Forklar Hr. Assessoren, hvorfra jeg har faaet Diamanten, da kan vor Hemmelighed forblive skjult, indtil den rette Tid er kommen."

„Det er forsilde," svarede han, „mine Foresatte vide allerede Grunden til min Afreise, og mine Forældre have sandsynligviis i denne Time modtaget det Brev, der underretter dem om Alt. Terningen er kastet; lad nu komme, hvad der vil."

(Sluttes i næste Nummer.)

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Et Blik paa Venedig.

(Fragment af et Brev.)

Fra Mestre, en industrieus lille By to Mile fra Venedig, indskibedes vi i en Barke til Adriaterhavets Dronning. Da man i Forveien havde raadet mig at gaae iland paa Piazzetta, den lille Havneplads, der stoder op til San Marco, for saaledes strax at faae et Indtyk af Venedig i sin Storhed, tog jeg i Nærheden af Byen en Barke for mig selv — og jeg havde ingen Grund til at fortryde denne lille Udgift. Aldrig har noget Syn i den Grad overrasket og imponeret mig. Det var en klar Morgenstund, Solen speilede sig i Lagunerne, hvor det vrimlede af Skibe, Gondoler og Fartøier; tilvenstre laa Lidoen, Oen Morano med sine Fabriker, San Giorgio og Giudecca med deres herlige Kirker og Kupler; tilhøire Murazzoen, Havnedæmningen med sine Broer og sin livlige Tummel. De gammeldags Huse med deres mangfoldige Altaner og Balconer og deres venlige, grønne Jalousier begrændsede den anden Side af Moloen. En mørk og trist Bygning med vægtige Jernporte sluttede Rækken — det var Blykamrene; en forunderlig gammel, snørklet og mystisk Bro forbinder Blykamrenes Tag med et tilgrændsende colossalt Palads — det var Sukkenes Bro. En Mængde gamle Historier om Silvio Pellico og Casanova, Timændsraadet og Marino Falieri vaagnede allerede i min Erindring, medens vi seilede forbi Dogepaladset, hvis mægtige Marmormure skinnede rødligt i Morgensolen, da Gondolierens: „Ecco!" pludselig rev mig ud af mine Drømmerier — det var San Marco! — Naar man træder iland paa Piazzetta og kaster et Blik henad den Række af forunderlige og majestætiske Bygninger, der begrændse Markuspladsen og det brogede Liv, der rører sig paa den, bliver man tilmode, som om en Feeverden oplod sig for vore Øine. Tilhøire paa Pladsen ligger Markuskirken med sine mange blaalige Kupler, sit Marmor, sit Guldmosaik og sit prægtige quadriga; ligeoverfor Piazzetta straaler Markusuhret, en prægtig Bygning med en colossal Uhrskive af lapis lazuli og over denne to mægtige Bronzefigurer med Køller i Hænderne, hvormed de paa en Malmklokke, som er anbragt imellem dem begge, antyde Timer og Qvarterer. Paa den modsatte Side af Pladsen, ligeoverfor Kirken, ligger den napoleoniske Bygning, der blev opført for Eugène Beauharnais, og som for Tiden beboes af den østerrigske Vicekonge Hertug Reiner. Begge de andre Sider af Pladsen begrændses af Procuratorierne, mørke og grandiose Bygninger, i hvis nederste Deel ere Arkader, hvor de saakaldte Mercerier eller Boutiker, der udfolde Alverdens Herligheder for de Skue- og Kjøbelystnes Blikke, ere anbragte. Høit over alle disse Omgivelser kneiser il campanile, et 334 Fod høit, spidst opadgaaende, firkantet Klokketaarn, hvis malmfulde Klokker ere i en evig Bevægelse, og fra hvis Spidse man har den mest fortryllende Udsigt over den til alle Sider af Havet omflydte Stad, over Lagunerne og de skjønne Øer, der ligesom kostbare Perler til alle Sider ere opdukkede af Havet. Tætved Taarnet staae to høie og brede Søiler, der, sete fra Lagunerne, ligesom danne Indgangen til Markuspladsen: paa den ene af disse er anbragt en Statue af San Teodoro, Venedigs Skytspatron, paa den anden hviler Markusløven med sine mægtige Bronzevinger. Men hvilken forkeert Idee vilde man ikke gjøre sig om Venedig, hvis man fra Markuspladsen vilde slutte sig til det Øvrige. Venedig selv er mørk og alvorlig — men inde i dets Kirker og Paladser vrimler det af Kostbarheder. Her gjemmes Tizians Mesterværker, her straaler det af Guld og Porphyr, her er en orientalsk Luxus, hvortil maaskee ingen anden By i Italien fremviser Magen. Hvorledes overraskes man ikke, naar man kommer ind fra disse dunkle og snevre Stræder, hvor neppe to Mennesker kunne gaae ved Siden af hinanden, og alle disse Kunstens Herligheder udfolde sig paa engang. Ogsaa Husene ere smudsige og sorte; Paladserne selv ere udentil dunkle og triste. Den Farve og Elegants, som Nordboerne og Tydskerne saa gjerne meddele det Ydre af deres Bygninger, tidt paa det Indvendiges Bekostning, foragter Venetianeren; den Farve derimod eller rettere: det Smuds, som Tid og Ælde har paatrykt hans Palads, er hans Stolthed, og han vilde ansee det for en Formastelse at forgribe sig derpaa. Langsomt og alvorligt bevæger den sort overtrukne Gondol sig paa de mørkegrønne Canaler: naar man om Aftenen silde seer den mørke, liigkisteagtige Barke

med sin eensomme Lygte glide langsomt hen over den sorte Canal, roet af den skjæggede Gondolier, der er det eneste Væsen, som er synligt, skulde man snarere troe, at det er Charon, der paa sin Baad bringer en Død til Underverdenen, end en munter Gondolier, der fører en livsglad Nobile til Bal eller Theater. Kun paa Rialtobroen, den største af de 450 Broer, der føre hen over de mangfoldige Canaler, kun paa den og fornemmelig paa Markuspladsen rører sig Livet i Venedig. Det er umuligt at tænke sig noget mere Broget end Livet paa San Marco. Her er Alt Jubel og Lystighed; her er en Støien og Skrigen, en Pragt og en Herlighed, som man ikke kan gjøre sig Idee om. I Arcaderne, der strække sig trindtom de store Sider af Pladsen, vrimler Menneskemassen fra Morgen og til Aften. Boutikerne udfolde deres Guld og Kostbarheder, deres Perler og Conchylier, deres Fløieler og Silke. Paa den anden Side af Arcaderne, altsaa udad mod Pladsen, have Sælgere og Sælgekoner opslaaet deres portative Boutiker; her opvartes med Figner, trukne paa Snor, Svedsker, Mandler, Æbler, Mispler, Oranger, Citroner, Castanier, Valdnødder, Brød osv.; Smaadrenge og pjaltede Mandfolk staae med en Fodskammel og Blanksværte og antaste Enhver uden Forskjel, paa hvis Fodtøi de opdage den mindste Smudsplet; Opraabere tilbyde Comedieplacater og Billetter og udbasune Stykkernes Værd med skingrende Stemmer; Svovlstikker og Tandstikkere tilbydes ved hvert Fodtrin, og candiserede Pærer og Appelsinstykker paanødes de Spadserende. Paa Hjørnerne koges Maccaroni og fortæres ligesaa hurtig, som den bliver færdig; i en stor Kobberkjedel, garneret med Glas, koges Drikkevarer, der ligesaa graadigt nedsluges af de Omstaaende, og ved Siden staaer en Faquino (Lastdrager) med et uhyre Fad plukkede Haner og Høns med Halefjerene i Næbet. Et ligesaa broget Skue afgive de Spadserende: den noble Venetianer med sine fine, blege Træk, sit sorte Skjæg, sine kulsorte Øine, den bredskyggede Hat paa de mørke, tætkrøllede Haar og den fløielsbesatte Kappe fornemt kastet over Skuldren; den tydske Probenreuter, hans uheldige Carricatur, der søger at efterligne hans Dragt, hans Gang og hans Manerer; den fornemme Venetianerinde i sin raslende Silkekjole fra Neapel, Skoene fra Paris og Hatten fra Florents; Bondepigen fra Mestre i sit tykke, tætfoldede Skjørt, kort Trøie, flettet Haar, opsat i Nakken med Sølvnaale, en smalskygget Mandfolkehat paa Issen og to Kobberspande over Skuldren; Abbaten i sin kulsorte Ornat; Gondolieren med Trøien kastet over Skuldren, Tobakspiben i Munden og den røde Hue paa Hovedet; Armenierne i deres violette og carmoisinrøde Dragter — alt dette giver en Variation og en Munterhed, som man neppe andetsteds paa Jordkloden, paa saa lille en Plet, skal finde Mage til. Føier man nu hertil de Sælgendes sønderrivende Skrig: Aqua fresca (koldt Vand)! Pomi cotti per i pelli (Stegte Æbler for Brystet)! Ostriche (Østers)! Neranze di Palermo (Appelsiner fra Palermo)! Fulminanti per la notte (Svovlstikker)! — Gondoliernes uophørlige: Signore, una barca! Una gondola, Vossignoria! — og Theaterudraabernes: Teatro Fenice: gran spettacolo Belisario etc. etc. hele Placaten, der bestandig repeteres forfra: saa faaer man en Idee om, hvad italiensk Livlighed, italiensk Tungefærdighed og italienske Lunger ere istand til at præstere. Tæt op til Piazzetta støde i murazzi, den umaadelig lange Qvadersteens-Havnedæmning, et Kæmpeværk, som endog indgød Napoleon Beundring. Her og paa den saakaldte riva dei schiavoni ere Fjællehuse opslaaede, ligesom paa Dyrehavsbakken hos os, til Fornøielse for det lavere Publicum: af Marionettheatre, Dyrecomedier, Liniedandsere, Beridere osv. er her stor Overflødighed; ogsaa er Betalingen her yderst billig, thi den første Plads koster kun 50 centesimi (c. 14 Skilling dansk) og den sidste en Femtedeel, og for denne Betaling kan det pjaltede og halvnøgne Publicum af Hjertens Grund tilfredsstille sin Tilbøielighed til selv at agere med — og det er i Almindelighed ikke den daarligste Deel af Forestillingen. Først ved „Napoleonshaven", et herligt Træanlæg langsmed Lagunerne, ophører Tummelen: her kan man uforstyrret overgive sig til Nydelsen af den skjønne Udsigt over Havet; kun nu og da trænger Aarernes Pladsken eller et Raab fra de store Skibe, der ligge for Anker derude, til den Spadserendes Øre, men det bliver snart igjen stille — her kan han udhvile i Ro.

— Det var et Vovestykke, det italienske Operaselskab indlod sig paa, da det besluttede sig til at opføre **Mozart's** „Don Juan". Vel kunde det regne paa en levende Deeltagelse hos Publicum for denne Opera, og denne har heller ikke svigtet; men paa den anden Side maatte det ogsaa være fattet paa, at man vilde være strengere og mere nøieregnende i sin Dom over Udførelsen af denne Konge blandt Operaer, end man ellers i Regelen er det med Hensyn til Selskabets Præstationer.

»Don Juan« er, saa at sige, sammenvoxet til ethvert musikalsk Hjerte, og man tilgiver ikke let nogen Fornærmelse mod den, man elsker. Spørger man da, hvorledes Italienerne have løst denne vistnok vanskelige Opgave?, da svare vi: meget ufuldkomment. Hovedpersonen, Don Juan (Hr. **Paltrinieri**) er under al Kritik slet, og, hvad der er det Værste, den utilgivelige Nonchalance, hvormed han de sidste Gange, Operaen er givet, har behandlet sin Rolle, synes at vidne om en Ligegyldighed og Foragt for Publicum, der ikke bør taales. Ogsaa i Syngepartiet mangler han ganske det Liv og den Lethed, som det ikke kan undvære. Donna Elvira er ogsaa meget uheldigt repræsenteret af Mad. **Marziali**, hvis Stemme synes at tabe sig Dag for Dag. Ogsaa hendes Spil mangler altfor meget Noblesse og Anstand, til at det blot nogenlunde kan tilfredsstille; hendes Elvira er ikke istand til at fremkalde Tilskuernes Medlidenhed, men snarere Modbydelighed. Hr. **Profeti** synes kun at have een Typus for alle sine Roller; hans Leporello er som alle de andre, og kan derfor ikke Andet end kjede ved sin Eensformighed. Mad. **Secci-Corsi** (Donna Anna) foredrager sit Parti brillant, men lidt mere Smag og Delicatesse i Foredraget ville vi endnu ønske hende. Hr. **Rossi** synger Octavio's Parti meget smukt og udtryksfuldt. Det Samme gjælder om Mad. **Forconi**, der er en nydelig Zerline. Hr. **Torre's** malmfulde Stemme gjør en ypperlig Virkning i Commandantens Parti, som han synger correct og reent. Paa Hr. **Perez** som Mazetto skulle vi ikke spilde mange Ord — han er høist maadelig. Man vil saaledes see, at vi i Anledning af »Don Juan's« Opførelse paa Hoftheatret have havt Leilighed til at rose noget Godt, men at dadle meget Slet. Alligevel troe vi, at Directeuren fortjener Tak, fordi han har bragt denne Opera til Opførelse; man har dog atter faaet den herlige Musik at høre, og at ikke saa af Musiknummerne blive ypperligt udførte, vil Ingen negte. Men for Udstyrelsen og mise en scène burde der være gjort noget Mere.

— Den Yndest, hvori Mad. **Secci-Corsi** staaer hos Publicum, havde forsamlet et talrigt Publicum til hendes Beneficeforestilling i Tirsdags. Ved sin Indtrædelse paa Scenen, som Norma, blev hun hilset med enthousiastisk og længe vedholdende Bifald, og fra en galant Herre i Nummerparqvettet blev der endogsaa kastet en deilig Krands for Kunstnerindens Fødder. Alle de udførte Nummere optoges med stormende Bifald, og til Slutningen blev naturligviis Beneficiantinden fremkaldt.

— I den nysudkomne 17de Levering af **Dansk Pantheon** have Udgiverne meddeelt et Billede, hvilket det kunstelskende Publicum med Længsel har imødeseet. — Ifølge Forholdene hertillands kan det ikke været andet, end at **Dansk Pantheon** næsten udelukkende maa indskrænke sit Indhold til udmærkede Personligheder af Mandkjønnet, thi af **literaire** Damer have vi saagodtsom ingen, idetmindste ingen **Navngivne**, der i den Grad have vundet Laurbær paa Skribentbanen, at Samtid og Eftertid kunde have nogen Interesse af, ved den afbildende Kunsts Mellemkomst, at skue dem Ansigt til Ansigt. — For at tilveiebringe en ogsaa i denne Henseende ønskelig Afvexling i et Portrait-Gallerie, er man derfor alene henviist til **Kunstens** Enemærker, men her finder man heldigviis ikke faa høitbegavede Personligheder blandt et Kjøn, som af Naturen er skabt til at være Skjønhedsideens Tolk og til dens plastiske Fremstilling. — Det maa da betragtes som et særdeles heldigt Valg, at DHr. **Emil Bærentzen & Co.** have optaget Portraitet af Dandserinden, Jfr. **Augusta Nielsen** i **Dansk Pantheon**, og de tør være fuldt forvissede om, at Publicum med Glæde modtager et saa sjælfuldt Billede af en Kunstnerinde, som har vundet dets Agtelse og Beundring og som, »med 21 Aar, store Evner, en Kunstbegeistring, der ikke skyer noget Offer, og det Mod, der er en Følge af Bevidstheden om, at det Farligste allerede er vovet,« gaaer en glimrende Fremtid imøde.

Det kgl. Theaters Repertoire.

Mandag: **Kongen drømmer. Brama og Bayaderen.**
Tirsdag: **En Lænke.**
Onsdag: **Indqvarteringen. Napoli.** (Uden Abonnement.)
Torsdag: **Hugenotterne.**
Fredag: **Barselstuen. Nei.**
Løverdag: **Kongen drømmer. Brama og Bayaderen.**
Søndag: **Hugenotterne.**

Em. Bærentzen & Co. lith Inst.

CARL JOHAN FAHLKRANZ.

Ny Portefeuille 1844.

Til Oehlenschlæger.

Du, som fra Din gyldne Digterthrone,
Bygget høit i Phantasiens Zone,
Fletted' Dig saamangen Laurbærkrone,
Mens Du lindred' tusind Hjerters Qval!
Du, som staaer med Seirens stolte Palme,
Der i Evigheden ei vil falme!
Siig! tør jeg mig nærme til Din Sal?
Kalde Dig mit Digterideal?

Du er som en klar, en deilig Stjerne,
Ligne Dig vil Alle dog saa gjerne;
Men Din Glands er hentet fra det Fjerne,
Og didhen kun saare Faa kan naae.
Du er som et Malm, der mægtigt klinger,
Lyden flyver vidt paa Ørnevinger,
Fængsler Hver, de Store med de Smaa,
Og med Undren lytte de derpaa.

Du er som et Hav, hvis stærke Arme
Slynge sig om mange Landes Barme,
Medens Dine stolte Bølger larme
En harmonisk dristig Melodi.
Som en Trækfugl flyer Du om paa Jorden,
Dvæler snart i Syd og snart i Norden;
Paa Din Vinge er Du let og fri,
Og selv Falken flyver Du forbi.

Du har vundet, hvad Du maatte vinde.
Dine Sange og Dit stolte Minde
Vil Du endnu uforkrænket finde,
Naar Din Larve længst er smuldnet hen.
Som en Flod, hvis Bølger lifligt synge,
Vil Din Sang sig gjennem Tiden slynge;
Alle dykke sig med Lyst i den,
Luttrede de stige op igjen.

Og jeg selv, jeg vil det ikke dølge,
Vovede mit Hjertes Lyst at følge,
Dykked' mig med Fryd i Flodens Bølge,
Skued' der, hvad aldrig før jeg saae.
Derfor vil jeg Dig min Tak nu bringe;
Og min Sang Du maa ei agte ringe;
Mod Din Blomst den er et vissent Straa —
Dog som Tak Du vil den ei forsmaae!

Ludolph Fog.

Karl Johan Fahlkrantz.

Karl Johan Fahlkrantz, svensk Landskabsmaler, er født den 29de Novbr. 1774 i Kirkesognet Store Tuna i Dalarne, hvor hans Fader var Capellan og senere blev Præst og Provst. Den heldigt begavede Dreng følte sig allerede fra sin tidligste Ungdom mægtigt tiltrukken af Kunsten; den opfyldte alle hans Tanker og beskæftigede ham i alle hans Fritimer, omendskjøndt det endnu ganske havde manglet ham paa Leilighed til at lære at kjende et egentligt Kunstværk. Først efterat han havde naaet sit 18de Aar, blev ham den Lykke til Deel, at see et Maleri af Ruysdael og nogle Copier og Kobberstik efter Claude Lorrain. Disse Kunstværker gjorde

ham Det anskueligt, som han hidtil kun havde drømt om Kunsten, og fra nu af helligede han sig udelukkende til Landskabsmaleriet, for hvilket han besad de mest afgjorte Anlæg. Ogsaa en Poussins og van Everdingens Mesterværker synes senere at have indvirket ei ubetydeligt paa hans Opfatning af Naturens Skjønheder. Nogen egentlig Lærer har Fahlkrantz aldrig havt; men Naturen selv studerede han med en utrættelig Flid og Omhyggelighed, og især synes den hjemlige Natur, som havde omgivet ham fra Barndommen af og havde næret hans Phantasie med Billeder, fortrinsviis at have bestemt hans Pensels Retning og Charakteer. Fahlkrantz kjender ingen anden Natur end den nordiske og har stedse været en Modstander af en Sammensmeltning af den nordlige og den sydlige Landskabscharakteer paa Kunstens Gebeet. Vel havde han allerede i Aaret 1806 tiltraadt en Reise til Italien, men han blev syg paa Veien og kort efter hindrede Krigens Udbrud Udførelsen af hans Plan. Omendskjøndt der senere igjen frembød sig gunstige Leiligheder for ham til at lære Sydens Natur at kjende, benyttede han dem dog ikke. Sverrig derimod, ligesom og Danmark og Norge, bereiste han i flere Retninger, og underkastede disse Landes Natur-Physiognomier et grundigt Studium. Allerede ved dette Aarhundredes Begyndelse var Fahlkrantz's Berømmelse som Landskabsmaler saa udbredt, at hans Arbeider endog gik til Udlandet, og de søgtes snart saa stærkt, at man nuomstunder finder hans Billeder saavel hos Fyrsten, som hos Privatmanden, næsten i alle Europas Lande, ja selv i Amerika. Antallet af hans Arbeider er overordentlig stort. Bestemte Perioder i Udviklingen af hans Talent er man ikke istand til at betegne. Uagtet hans Arbeiders store Mangfoldighed, uagtet al den Rigdom i Opfindelsen, der charakteriserer dem, ere dog Grundtonen, Skaberevnen og deres omhyggelige Udførelse stedse de samme, og neppe vil man kunne opdage nogen Slappelse eller Tilbageskriden i hans Maneer. De betydeligste Malerier, han har leveret, ere i Kongen af Sverrigs og Kongen af Baierens Besiddelse, men ogsaa for vor afdøde Konge har han udført flere vigtige Arbeider, blandt andre en Række norske Prospecter. Fahlkrantz fik i Aaret 1815 Titel af Professor, og udnævntes nogle Aar senere til Ridder af Vasaordenen.

Et Blik paa St. Petersborg.

St. Petersborg — dette storartede Værk, som Peter den Første skabte — er en tro Typus af det moderne Rusland, hvor nutildags Sædernes oprindelige Raahed er overdragen med den europæiske Dannelses Fernis.

Det er nu lidt over 140 Aar siden, at de første Bygninger af det nuværende Petersborg reistes. Førend dette Tidspunkt saae man her, ved Newaens Bredder og paa dens moradsige Øer, kun nogle elendige Fiskerhytter; Territoriet var svensk Eiendom. Nu gives der ingen Stad i Europa, som i den Grad sætter Beskueren i Forbauselse, uden dog i mindste Maade at imponere ham. De uhyre Pladser, Kanalerne, Kæmpebygningerne langs Flodbredden, Kirkerne og Kapellerne — alt Dette vilde frembringe en Effect, som ingen anden europaisk Stad kunde rose sig af — dersom man ikke ved hvert Skridt vandt den faste Overbeviisning, at Staden dog først er

fra igaar, eller som Shakespeare siger, „that it is a thing of yesterday“

Det Terrain, hvorpaa St. Petersborg hæver sig, er paa mange Steder en bundløs Sump, og man tør paastaae, at Bygningerne ikke støtte sig, men snarere flyde paa deres Grundlag. St. Petersborgerne vide det ret vel, at en stærk, vedholdende Vestenstorm — og en saadan har man Grund til at vente sig een Gang omtrent hvert Hundrede Aar — vil faae Vandet i den finske Havbugt i den Grad til at stige, at muligviis den hele Stad kan blive bortskyllet af Bølgerne. Det manglede heller ikke meget i, at jo Dette var hændet engang under Keiser Alexanders Regiering.

Anvendelse af Stuccatur og Gips paa Bygninger kan vel have sine Fordele og sin Nytte; men i Petersborg forbruger man disse Materialier kun af den Aarsag saa hyppigt, fordi man ikke tiltroer Muurstenene, der rigtignok ogsaa ere af den sletteste Art, Sammenhold nok til at modstaae Veirligets Paavirkning. Hvergang derfor et nyt Huus bygges, overtrækker man dets Mure og Vægge, udvendigt og indvendigt, med Stuccatur af Kalk og Gips. Af Marmor bruger man nuomstunder kun meget lidet i Petersborg, og dette Lidet kommer fra Tauris.

I de af de fattigere Klasser beboede Qvarterer af Staden hersker endnu stedse den gamle Ureenlighed og den gamle Stank. Om disse to Plager nogensinde ganske ville ophøre, synes problematisk; saa meget er dog vist, at Antallet af Træhuse Dag for Dag bliver mindre, thi hver Gang Ilden fortærer et af dem, maa der opføres en Steenbygning i dets Sted. Maaskee begynder man ogsaa engang paa at brolægge disse Dele af Staden; nu er der kun lagt en Række Brædder langs med Midten af Gaden, men til begge Sider synker man i Snavs eller Snee indtil Knæerne.

Boligerne staae i St. Petersborg i høiere Priis end i nogensomhelst anden By i Europa; dette Slags Eiendom kaster derfor her et langt sikkrere Udbytte af sig, end Jordegods, og denne Omstændighed er Aarsag til, at der bestandigt bygges saameget.

Newaen, hvis klare Vande med Pilens Hurtighed flyde forbi de stadselige Paladser, er i Sandhed en smuk Strøm. Den deler sig, forend den naaer Petersborg, i flere Arme og danner derved mange større og mindre Øer. Ved Nattetider er Skuet af Newa især overraskende. Tusinde og atter tusinde Lys afspeile sig i dens Vande, og i Nærheden af det keiserlige Vinterpalads, fra hvis talrige Vinduer ligesaa mange Ildstrømme synes at udgyde sig i Newaen, seer man Krigsmarinens Fregatter, Corvetter og Smaafartøier at ligge for Anker.

Alligevel har denne herlige Flod kun tre elendige Broer, paa hvilke man kan passere den. Men ved Tøbrud om Foraaret eller henimod Vinterens Begyndelse kan Forbindelsen imellem begge Bredder undertiden være afbrudt i flere Dage. Alt flere Gange, og senest endnu ifjor, har man havt Tanken henvendt paa at bygge en Steenbro derover. Men, selv afseet fra, at Omkostningerne derved beregnedes til henimod ti Millioner Gylden Conventionsmynt (c. 9 Mill. Rbd.), staae desuden andre Slags større Hindringer i Veien. Om Foraaret komme nemlig mægtige Iismasser ned ad Strømmen, og naar disse ikke kunde passere frit imellem Bropillerne, saa vilde den hele

Brobygning trues med Undergang. For ganske at forebygge denne Fare, maatte man da sætte Pillerne saa langt fra hinanden, at de deraf resulterende høie Buer enten vilde blive for kostbare eller for farlige eller endog aldeles uudførlige. Sandt er det, at man havde kunnet afhjælpe alle disse Misligheder med en Kjædebro, som neppe vilde have kostet to Millioner; men den Commission, der var nedsat til at tage alle derhenhørende Forslag under Overveielse, udtalte sit Veto imod enhver somhelst Kjædebro, fordi denne i en eneste Nat kunde ødelægges med en Fiil. Denne Paastand har sin fuldkomne Rigtighed; men kan ikke ogsaa en Steenbro forstyrres ved et Centner Krudt, og det saagodtsom i et eneste Øieblik? — En saadan Kjædebro over Newaen lod sig i hvert Fald let udføre. I Schweitz gives der en Lignende, om end kun for Fodgængere, og dens Længde er ikke ringere end Newaens Brede ved Petersborg.

Med Undtagelse af Musik, for hvilken Russerne besidde Sands og Anlæg, trives de skjønne Kunster her ikke synderligt mere nu end forhen. Rigtignok gives der storartede Samlinger af Malerier, Bøger og deslige, men Folket en masse betragtet har ingen Sands derfor.

Iblandt de russiske Billedhuggere er Baron ustridigt den, som lover mest. Et af hans bedst lykkede Arbeider er Bronzehestene paa Broen ved Newskypladsen. Disse Heste, fyrige, ubændige Dyr, holdes af nøgne Figurer, og Duplicater af dem, i bronzeret Gips, ere opstillede ligeoverfor.

Hvad Malerkunsten angaaer, saa præstere Russerne vel som blotte Copister noget ret Anseeligt, men have endnu ikke bragt det vidt i Original-Compositionen. Bruloff, der har havt Mod og Evner nok til at opoffre sig for Historiemaleriet, gjælder for den bedste russiske Maler. Dette er vel kun en relativ Ros, men hans chef d'oeuvre, „Pompeiis Ødelæggelse", vilde maaskee erhverve ham europæisk Berømmelse, naar Billedet ikke var begravet i St. Petersborg, eller, saa at sige, udenfor Kunstverdenen.

Dog, det er ikke Bruloff alene, som lider under, at Petersborg ikke ligger et Par Grader sydligere, eller rettere et Par Grader længere inde i den civiliserede Verden. Der levede engang en vis Orlofffky. Denne Mand malede saakaldte Genrestykker, mest Kosakker, Kudske og andre lignende ægte russiske Repræsentanter for de lavere Folkeklasser; Disse Billeder ere fulde af Aand og Charakteer, og betales altid meget høit, men udenfor Petersborg er hans Navn endnu neppe bekjendt.

Besidder end Staden selv, naar undtages dens moskovitiske Kirker, ikke meget Charakteristisk og Nationalt, saa ere derimod de fleste Figurer, man møder paa Gaderne, complet nationale. To Trediedele af dem bære endnu det lange Haar, det tykke Skæg og Kaftanen, eller den russiske Overkjortel. Det samme Forhold viser sig med Hensyn til Eqvipagerne: to Trediedele à la russe, den øvrige Trediedeel efter alle mulige europæiske Moder.

Hovedforskjellen imellem Folket og Aristocratiet ligger i Bibeholdelsen eller Forkastelsen af Nationaldragten. Russeren med Skæg og Kaftan er aldrig en Mand af Stand; han besidder ingen Livegne, er underkastet Legemsstraffen, ja er maaskee selv en Livegen. Af Haandtering er han enten Kudsk, Bissekræm-

mer, Kjøbmand eller deslige. Fra Bonden, den saakaldte mujik, adskiller han sig derved, at han ikke bærer nogen Faarepels, men en Klædeskaftan, foret med Pelsværk.

Besøgte en saadan skægget Russer i sin lange Kaftan et eller andet fashionabelt offentligt Sted, vilde han betragtes omtrent med samme Øine, som en Bonde eller en Matros, der traadte ind i et lignende Locale i en af Europas andre Hovedstæder. Men denne Fordom, for hvilken den gammeldags, skæggede Russer er et Offer, har en gyldigere Grund end i Standsforskjellen, nemlig i — Lugtesandsen.

Russeren skifter kun saare sjeldent Klæder og Linned, hvorfor heller ikke Dampbadet, som han saa ofte besøger, befordrer Reenligheden i den Grad, som man skulde troe; hertil kommer endvidere et betydeligt Ovantum Hampolie, Boghvede og andre ildelugtende Vegetabilier, som Russeren fortærer, og hvis Lugtestoffer synes at fordampe gjennem Porerne i hans Hud. Hvad enten derfor Russeren med Skæg og Kaftan er Millionær eller Tigger — den Lugt, han udbreder, er stedse den samme, ligesom og hans Leveviis er næsten eens, paa det nær, at den Rigere undertiden drikker Porter og Champagne. Den forrige franske Gesandt i Petersborg erkjendte en Russers Rang af hans Lugt, og forglemte aldrig at lade røge i sit Værelse med vellugtende Sager, naar han havde havt Besøg af en ordinær Russer.

Brillantnaalen.

(Slutning.)

Efterat det første Oprør var overstaaet og Lidenskabernes Strøm havde taget et roligere Løb, erfarede jeg de nærmere Omstændigheder ved denne Begivenhed. Rosa havde i 3 Aar været Kammerjomfru i det rohrbachske Huus. Her havde den ældste Søn lært hende at kjende og fattet den heftigste Tilboielighed for hende. Han havde studeret Cameral-Videnskaberne, var ansat under et Regjerings-Collegium som Auscultant, og besøgte hyppigt sine Forældre. En kort Charakteristik af denne Familie er aldeles nødvendig, for at man kan sætte sig ind i Tingenes Sammenhæng. Udsprungne af et gammelt adeligt Huus, tillagde begge Forældre deres Stamtræ, deres rene Blod et meget høit Værd. En Mesalliance var i deres Øine en Afskyelighed; men hvo vil, Alt vel overveiet, fortænke en af Forholdene høitstillet Familie i, at den bestræber sig for at opretholde det høie Standpunkt, der er en Følge af adelig Fødsel og Stændernes Affondring i det borgerlige Samfund? Man dømmer ofte altfor ukjærligt, naar man forekaster Adelen dens Stolthed, dens Ulyst til at blande sig med den borgerlige Stand, som en Fordom eller endog som noget Dadelværdigt. Den borgerlige Stand er ikke et Haar bedre: den seer Tornen i Andres, ikke Bjælken i sit eget Øie. Grib engang i din egen Barm, Du velhavende Kjøbmand, Du lærde Professor, Du indbildske Embedsmand, og spørg Dig selv, om det vilde være Dig behageligt, at din Søn ægtede en

omvandrende Skuespillerinde, eller vel endog en Tjenestepige? O, dit Svar for Verdens Øren kjender jeg. „Hvorfor ikke?“ hedder det da, „naar det kun er en brav Pige.“ — Hykleri! Du taler ikke, som Du tænker. Det er Dig ikke behageligt, det bedrover og krænker Dig, og Du vil søge at forhindre det, hvis det kun staaer i din Magt. Forekast mig heller ikke, at Lignelsen halter. En Kammerjomfru kan vel forholde sig til et adeligt Huus, som en Tjenestepige til et borgerligt, idetmindste i Vedkommendes Øine. Men naar nu desuden, saaledes som Tilfældet var i det rohrbachske Huus, Yndlingsplaner forstyrredes, længe nærede Forhaabninger tilintetgjordes derved, at Sønnen saa dristigt satte sig ud over alle Begreber om Stand og Værdighed, hvo vil da være den Første til at løfte Haanden imod Forældrene? Hvo vil ikke undskylde dem, naar de søge at holde deres elskede Søn tilbage fra en Afgrund, i hvilken han staaer i Begreb med at styrte sig? Thi en Afgrund er man altid nær, naar man forrykker de skarpt bestemte Grændser imellem Stænderne, byder sine Ligemænds Fordomme Trods og i visse Maader træder ud af den Kreds, som er En anviist.

At Forældrene gjorde sig Umage for at vække og befæste hos deres Søn saadanne Anskuelser, som de selv nærede, er begribeligt. Dog, den udstrøede Sæd faldt i en mindre modtagelig Jordbund. Ynglingens Uddannelse til den lærde Stand rev efterhaanden den ene Green efter den anden fra den Drivhuusplante, Stolthed kaldet, som af Mangel paa Sollys kun i en sygelig Tilstand var skudt i Veiret. Hvad Forstandsdannelse begyndte, fuldendte den lærde Skole og senere Universiteterne, de eneste Steder i det kjære Tydskland, hvor endnu den røde Jacobinerhue og Feldtraabet „Frihed og Lighed“ er at finde. Naar endelig ogsaa den mægtige Lidenskab, Kjærligheden, der, som bekjendt, ligesaavel som Retfærdigheden lider af Øiensvaghed, traadte til som Medforbunden, saa er det ikke til at undres over, om Modsætningerne stillede sig skarpt imod hinanden, om Principstriden imellem Forældre og Søn frembragte en stærk Spænding imellem dem, hvortil den sidstes Charakteer ikke bidrog lidet. Max Rohrbach var en Sværmer. Kunde man end ikke sige ham ganske fri for Ubestandighed, saa holdt han derimod hensynsløst, næsten kunde jeg sige egensindigt, fast ved hvad han engang havde sat sig i Hovedet, forfulgte det Maal, han havde afstukket sig, med Udholdenhed, men ogsaa med en ubetænksom Haardnakkethed i Villien. Iøvrigt var han det bedste Menneske af Verden.

I sit fædrene Huus lærte han Rosa at kjende. I Begyndelsen skjæmtede han kun med den nydelige Kammerpige, men da han mødte tilbageviisende Kulde, en Modstand, som paabød Agtelse, da derved desuden Pigens Dannelse kom for Dagen og han ikke saae eller hørte andet end Godt om hende, fattede han en oprigtig Tilbøielighed for hende og denne voxede snart til den heftigste Lidenskab. Had avler Had, Kjærlighed — Kjærlighed. Rosa følte, at hendes Rolighed stod i Fare; hendes Pligtfølelse lod hende ikke vakle i Valget af Midlerne. Med Rolighed, om end ikke uden en synlig smertefuld Følelse forestillede hun den meer og meer lidenskabelige Max, hvilken Kløft der adskilte dem, hun udhævede hans Forhold til sine Forældre, til sine Standsfæller, men da alle disse Forestillinger viste sig frugtesløse,

opsagde hun sin Tjeneste i det rohrbachske Huus. Istedetfor, som hun troede, at dæmpe Flammen, gød hun kun Olie i Ilden. Max erkjendte deraf kun saameget mere hendes Værd; hans Lidenskab overskred alle Grændser. I det heftigste Oprør erklærede han hende, at hun vilde gjøre ham ulykkelig for sit hele Liv, hvis hun ikke vilde række ham sin Haand, at hun vilde komme til at bære Ansvaret, dersom han af Fortvivlelse styrtede sig i Lasternes Hvirvel eller maaskee endte sit Liv som en Selvmorder. Rosa gav endelig efter. Det dybeste Hemmeligheds-Slør skulde hvile over denne Forlovelse, indtil den Tid kom, da det turde løftes. Da Max forudsaae, at hans Forældre aldrig vilde indvilge i denne Forbindelse, blev det aftalt, at deres ægteskabelige Forening først skulde gaae for sig efter Faderens Død, der ikke kunde være saameget fjern, og at Rosa, for ikke at vække Mistanke, skulde tiltræde den Tjeneste hos Silbersteins, hvortil hun allerede havde forpligtet sig. Aftenen før sin Afreise til Residensen, gav han hende den Forlovelsesring, som han havde ladet forfærdige for hende. Solitairen, som var indfattet i den, blev Foranledningen til Rosas uretfærdige Anklagelse, saavelsom til Aabenbaringen af Hemmeligheden. Rosa vilde ikke slippe Ringen af sin Finger, men til at bæres af hende, dertil var den for kostbar. Hun lod derfor Stenen tage ud og i dens Sted indlægge en Lok af sin Forlovedes Haar i den derved fremkomne Aabning. For at redde Faderen af hans Nød, solgte hun Diamanten: det var jo dog ikke den, som gav Ringen dens Værd i hendes Øine. Paa Forlangende erfarede jeg Navnet paa den herværende Guldsmed, der havde foretaget Ombytningen af Stenen med Haarlokken, kun for at jeg kunde have eet Middel mere i Hænderne til at godtgjøre den Anklagedes fuldkomne Uskyld. Han bekræftede Angivelsen den følgende Dag, og anerkjendte den ham foreviste Steen som den, han havde udtaget af Indfatningen i Ringen.

Denne for mig mindeværdige Aften gik kun altfor hurtigt. Vægteren forkyndte allerede Forløbet af den ellevte Time; Tiden til Hvile var kommen; min Kone rykkede frem og tilbage paa Stolen; jeg mærkede, at hun var i Forlegenhed med Noget. Endelig hviskede hun mig nogle Ord i Øret. Baron Max blev det vaer, betænkte formodentlig, at det vilde være upassende at falde os længer til Besvær som ubuden Gjæst, og reiste sig derfor fra sin Bruds Side, for at tage sin Hat. Nu var Touren til ham, at skjule sin Forlegenhed; han vidste ikke, om og hvorledes han skulde tage Afsked her. Jeg maatte da vel lægge mig derimellem og sagde smilende:

„Herr Baron, meget gjerne beholdt jeg Dem Natten over i mit Huus, naar de særegne Forhold, hvorunder De her befinder Dem, tillode det. Gaa De altsaa trøstig hen i Vertshuset, og det uden al Ledsagelse. Rosa bliver til imorgen min Arrestant. De seer, min Kone har allerede Nøglen til Linnedskabet i sin Haand, for at lave en Seng tilrette for hende i vort Gjæstekammer.“

„Nei, nei,“ faldt Rosa mig i Talen, „endnu er jeg ikke frikjendt, endnu er jeg Fange. Lad De mig kun ogsaa tilbringe denne Nat i mit Fængsel; det vilde desuden slet ikke være saa uvenligt et Kammer, dersom ikke Jernstængerne i Vinduerne og de store Laase for den tunge Egedør erindrede derom. De vil

bevise mig en stor Velvillie, ved at tillade mig endnu at sove denne sidste Nat i mit Fængsel, hvor mine Tanker ville staae i Samklang med min Omgivelse. Jeg vilde gjerne medtage herfra et ret levende Minde om denne for mig saa skjæbnesvangre Stad og mit sidste Ophold i den."

„Og hvad tænker De at foretage imorgen?" spurgte min Kone.

„Imorgen, naar jeg har faaet min Frihed igjen, vender jeg tilbage til min Fader," svarede hun.

Den næste Eftermiddag afhentede Max hende med en Vogn, for at bringe hende hjem til Faderen. Mit sidste Ord til hende var:

„Skulde De engang behøve Raad, eller Trost, eller en Ven i Nøden, saa kan De gjøre Regning paa mig. Modtag mine bedste Ønsker for Deres Vel og Forsikkringen om min bestandige Høiagtelse."

Jeg sagde, det var mit sidste Ord, thi jeg har hverken seet eller talt med hende siden. Meer end 30 Aar ere henrundne siden hiin Tid og alligevel foresvæver hendes Billede endnu med levende Farver min Erindring; dog blev det i endnu høiere Grad opfrisket, da jeg erholdt Kundskab om hendes senere Skjæbne. Men førend jeg meddeler Læseren denne, maa jeg endnu give andre Oplysninger, som man sikkert venter af mig, nemlig om Brillantnaalens Forsvinden.

Det begaaede Tyveri blev, som det forstod sig af sig selv, bragt til almindelig Kundskab i de offentlige Blade, ledsaget af en muligst nøiagtig Beskrivelse over Juveelsmykket. Den aarvaagne Politi-Øvrighed i den berømte Badestad Y. var det forbeholdt, at opdage den rette Gjerningsmand. En derværende Juveleer angav nemlig for Øvrigheden, at en meget værdfuld Brillantnaal var buden ham tilfals af et ildeberygtet Subject. Han havde bestilt Sælgeren til at komme igjen om Eftermiddagen, og overlod det nu til Politiet at træffe de nødvendige Foranstaltninger, hvis det nærede Mistanke. En Betjent forføiede sig om Eftermiddagen til Juvelerens Huus, hvor han overraskede Sælgeren, netop som Handelen bedst var i Gang, og opfordrede ham til at bevise sin retmæssige Adkomst til dette Smykke, efterdi den ovenomtalte, af Officianten medtagne Beskrivelse passede paa den falbudne Vare og Sælgeren stod antegnet i den sorte Bog som en Spiller, Bedrager og Industrie-Ridder. Men med største Selvtillid paastod Denne at være kommen paa en ærlig Maade i Besiddelse af Naalen, idet han havde erholdt den af den yngste Greve af Silberstein deels for et Tilgodehavende hos denne, deels for en Udbetaling af 150 Daler. Greven havde rigtignok opholdt sig nogle Uger ved Badet, men var da allerede afreist til Residens-Staden. Industrie-Ridderen blev heftet, og Undersøgelsen dreves med Iver. Derved kom da snart den rette Sammenhæng for en Dag.

Den unge Greve havde forladt Forældrenes Huus, for at reise til Hovedstaden, hvor han skulde indlemmes i Militairstanden. Den besværlige Tvang, hvorunder Hovmesteren hidtil havde holdt ham, var afkastet; han begyndte at prøve Frihedens ubundne Vinger; han følte at han var bleven sin egen Herre, at han havde 200 Daler i Lommen, hvoraf han skulde bestride Reiseomkostningerne og leve et Fjerdingaar. Han var godt eqviperet, Kost og Logis vare ikke dyre; hvortil da saamange

overflødige Penge? Han ankom underveis til Badestedet Y. Saisonen var glimrende; Livet her behagede ham; stort Hastværk havde han ikke; han besluttede da at more sig her nogle Dage. Gode Bekjendtskaber vare snart gjorte; man spiste og drak og dandsede fortræffeligt i Coursalen; man gjorde Udflugter i den skjønne Omegn; men om Aftenen udøvede Pharaobanken en uimodstaaelig Tiltrækningskraft. Med en vis Sky indsatte han sin første Louisdor; han vandt. Industrie-Ridderen gav ham gode Raad, han var hans maitre de plaisir, og tog sig desuden af Kassen, for at den unge Greve, som han havde taget under sin Beskyttelse, ikke skulde blive snydt. Men Lykken ved Pharaobanken blev ham utro; efter 14 Dages Forløb kunde vor unge Greve allerede skimte Bunden i sin Kasse. Nu maatte der voves noget, for igjen at fylde den; men det Modsatte indtraf: den blev aldeles tomt. — „Laan mig 50 Daler," tilhviskede han sin Ven, „jeg giver Dem mit Æresord paa, at De skal have Deres Penge igjen inden otte Dage." — „Jeg har kun 6 Louisdorer hos mig," var Svaret. — Ogsaa disse vandrede samme Vei som alle de Øvrige. Den følgende Dag gjorde den unge Herre endnu et Laan, for igjen at kjøre tilbage til sit Hjem med Diligencen: der vilde han skrifte sine Synder og bede sin strenge Papa om nye Remisser. Jo nærmere han kom det fædrene Huus, desto ængsteligere blev han tilmode. Paa den sidste Station steg han ud, for at afvente Aftenen, da han skammede sig ved at betræde Staden om Dagen. Endelig begav han sig tilfods paa Veien. „Du maa see til at snige Dig ind til Mama," tænkte han, „og kun betroe Dig til hende; hun maa da sige det til Fader og lægge et godt Ord ind for Dig med det samme." Ubemærket naaede han Grevindens Værelse; der var Ingen derinde. Da kom de onde Tanker over ham, ligesom en Tyv om Natten. Nøglen sad i Skabet; der gjemte hun sine Penge. Men hvad kunde de 30 Daler forslaae, som han forefandt? Han tog kun 10 af dem til sig; derpaa aabnedes de andre Skuffer; i een af dem glimrede Ædelstenene ham imøde. Hjælp i Nøden, hviskede den onde Dæmon: Brillantnaalen forsvandt i hans Lomme. Endnu engang nærmede sig Fristelsens Djævel. Penge skaffer Fornøielser, tilhviskede den ham, Du kan endnu i nogle Dage more Dig ved Badet; — kun et lidet Greb endnu! — Dog, hans bedre Princip seirede. Da han ikke længer saae Stenenes Glands, blev Skabet igjen tillukket. Saa sagte og ubemærket, som han var kommen, bortfjernede han sig igjen, gik tilbage til den nærmeste Poststation, hvorfra han befordredes til Badet. Her solgte han Brillanterne til sin gode Ven, Industrie-Ridderen for to Trediedele af deres Værdi, foregivende, at have arvet dem blandt sin Bedstemoders Efterladenskaber og at have hentet dem hjemme for at bøde paa sin Pengetrang.

Da jeg havde faaet denne Underretning, var jeg ikke lidet glad, derved at see ogsaa den sidste Plet forsvinde, som Mistanken endnu kunde have henaandet paa Rosas rene Sjælespeil. Men da hævede sig i mit Indre det onde Princip, som stedse oprører sig imod Ret og Fornuft, saasnart de i mindste Maade vige tilbage, — dette Princip, hvis Rødder ere dybt befæstede i den menneskelige Sjæl, som endogsaa tilhører Naturretten og desaarsag af ansete Philosopher og Retslærde er opstil-

let som et høieste Princip i Videnskaben. Det hedder Gjengjældelse. „Øie for Øie, Tand for Tand," saaledes lyder dets Devise; endogsaa Bibelen forkynder jo: „Hvo, som udgyder Blod, hans Blod skal igjen udgydes." Hvorledes vore Criminalister ville og kunne forene dette Princip med den christelige Kjærlighed, med Moralen, vil jeg ganske overlade til dem; jeg afskyer dette Gjengjældelsens eller Hævnens System; jeg anseer ikke den menneskelige Retfærdigheds Straf som en Gjengjældelse, om end Retsfølelsen ofte i concrete Tilfælde fristes til at helde til en saadan Anskuelse. Fortjener Den, som viser sig haard og ukjærlig mod sine Medmennesker, en skaansom, kjærlighedsfuld Behandling? spørger Følelsen. Fornuft og Moral undslaae sig for at give et bejaende Svar. Sophisten svarer maaskee, at det er til hans eget Bedste, naar man lader ham føle, hvor ondt han har handlet imod Andre, da han saa snarere lader det være. I det os interesserende Tilfælde havde Grevinde Silberstein viist saa liden Skaansel imod Rosa, at hun i Sandhed heller ingen fortjente. Den hele Sags Offentliggjørelse maatte kun kaldes en retfærdig Straf. Dog, et modnere Overlæg sagde mig, at den Kummer, hun maatte føle over sin Søns Letsindighed (for at bruge det mildeste Udtryk), vilde i og for sig allerede være en meget tung Straf; jeg meddeelte derfor hende alene Sagens Sammenhæng, og overlod det til hende, om hun vilde sætte sin Mand i Kundskab derom, eller ikke. Desværre var denne Forsigtighed forgjæves, thi den tusindtungede Fama udbredte Rygtet fra Residens-Staden over det hele Land, idet Sandheden forvanskedes ved Tilsætninger, som farvede Skyggerne endnu mørkere, men som skulle forbigaaes her. Snart erholdt den samme flygtige Gudinde videre Leilighed til at øve sine Vinger og sin Tunge.

Man talte om, at Mesalliancen imellem Max Rohrbach og Rosa Sergel var bleven misbilligende optagen i de høiere Kredse, at Baronen førte et næsten borgerligt Liv i Hovedstaden, under flittigt Arbeide, for snart ved egen Befordring at vinde en uafhængig Stilling, at der var indtraadt et spændt Forhold imellem ham og hans Forældre, ja at det ikke var langt fra et aabenbart Brud. Endnu meer, man talte endog om et Testament, i hvilket den unge Barons Arverettighed var tilintetgjort i Tilfælde af at han, trods Forældrenes Forbud, giftede sig med Rosa. Dernæst hed det endvidere: Præsidenten i det Regjerings-Collegium, hvorunder Max arbeidede, var, selv nedstammende fra et gammelt Huus og i Skind og Been en Aristocrat, ikke gunstigt stemt imod Max, hvad enten det nu var fordi han selv misbilligede dennes Forlovelse, eller han var paavirket af fremmed Indflydelse; — paa en Ansættelse var der desaarsag ikke saa snart at tænke. Ogsaa den gamle Skolelærer Sergel skulde lægge det unge Par Hindringer i Veien, som man ikke havde ventet. Have end de Ubehageligheder, Ydmygelser og Krænkelser, som han forudsaae, i en ringere Grad bestemt ham til velmenende at fraraade sin Datter et saadant Skridt; — i Hovedsagen grundede sig hans Modstand paa hans Afsky for al Kiv og Strid, der her syntes uundgaaelig, paa hans Frygt for den Beskyldning for Hovmod, som man her kunde falde paa at tillægge hans Stand, og paa den Overbeviisning, at

Max, med alle hans gode og fortræffelige Egenskaber, dog engang vilde føle Anger over at have trodset den offentlige Mening, og at den ægteskabelige Lykke derved maatte lide en betydelig Forstyrrelse. Som bemærket, er Dette kun Formodninger, Rygter, der løb om i Publicum; den nøiere Sammenhæng, den hele indgribende Virkning af alle de Hindringer, som modsatte sig en Forbindelse imellem Max og Rosa, have vel kun Faa, og mindst af Alle Forældrene, erfaret. Kun det endelige Resultat kom i sin hele sørgelige Vished for Dagens Lys. Nogle forbigaaende Landmænd opdagede ved Bredden af en lille Sø, som laa i Nærheden af de rohrbachske Besiddelser et Stykke broget Tøi i Vandet: det var Enden af et Schavl. Det lod sig ikke strax trække op; en betydelig Vægt syntes at nedtynge den anden Ende. Man anvendte større Kræfter og drog da tvende Liig op af Søen. Begge Legemerne holdt hinanden fast omslyngede med Armene; desuden sammenholdtes de ved det dem omgivende Schavl. Rosa og Max havde fuldbyrdet deres Forbindelse, ikke for Alteret i Kirken, ikke for brændende Kjerter, under Præstens Velsignelse, og ved Tilstedeværelsen af Frænder og Venner; men, sig selv nok, havde de knyttet det uopløselige Baand i den mægtige Kirke, der ikke kjender nogen Grændser, og ved Glandsen af uudslukkelige Kjerter, som i al Evighed ville prise den Høiestes Magt*).

---

*) Denne Novelle, saavelsom den i Ny Portefeuille for 24de Decbr. 1843 meddeelte Fortælling "Billedet", ere oversatte efter "Mittheilungen aus dem Leben eines Richters."

Skizzer af August Lewald.

Om Maaden at hilse paa.

Og skulde jeg end bringe alle Europas Hattemagere i Harnisk imod mig, saa skal det dog ikke afholde mig fra at erklære, at den hos os indførte Maade at hilse paa er en flau Urimelighed.

Man sige: Goddag! — godt; man trykke min Haand — meget godt; en Ven række mig sin Haand, for at jeg kan trykke den — fortræffeligt; en Fremmed spørge mig, hvorledes jeg befinder mig — jeg har intet derimod, jeg taaler det, thi jeg er et føieligt Menneske!

Men at En river sin Hat af Hovedet, for at tvinge mig til at gjøre ligesaa — holdt, holdt! et Dieblíks Taalmodighed, det er mig ikke indlysende; jeg er oeconomisk.

Jeg vædder, at mange Tusinde Mennesker, som kun have Raad til at kjøbe sig een Hat om Aaret, ere af samme Mening som jeg. Man sige mig ikke, for at bekæmpe min Antipathie, at denne Sædvane er meget gammel; Alderen bør ikke hindre os i, endelig engang at finde den dum og latterlig.

Vore Oldefædres meget respectable Oldefædre havde nemlig antaget et meget beqvemmere Høflighedssystem: de skrabede kun med Foden. Hvad siger vel vor nutidige fine Verden til denne Simpelhed i Etiketten?

Den Sædvane, at hilse med et Skrabud, skriver sig endnu fra de Gamles Maade, at kaste deres Sandaler bagud, naar de nærmede sig en Fornem. Om de kastede dem forud, naar de mødte et ubetydeligt Menneske, skal

jeg ikke kunne sige. Historie, Memoirer og Kroniker tie angaaende denne modsatte Velkomst.

Rutilius Gracchus i Rom var en meget besynderlig Mand. For at hilse Folk af forskjellig Værdighed med en derefter vexlende Anstand, lod han sig gjøre tre Hatte, som han satte oven paa hverandre. Naar han mødte simplere Folk, tog han kun den ene Hat af; for noget betydeligere Personer aftoges de to, men for Folk af høieste Rang alle tre. Denne Nar troede at have gjort Staten en saa stor Tjeneste med denne selsomme Opfindelse, at han forlangte, at blive ernæret paa det Offentliges Bekostning. Var han ingen Nar, saa var Ingen det!

Jeg tillader mig da, at andrage paa Afskaffelsen af den Skik, at aftage Hatten; men hvor kunde jeg vel bedre anbringe dette Andragende, end for Damernes Forum?

Der skal gives Egne paa vor Jord, hvor man til Tegn paa Agtelse kniber hinanden gjensidigt i Næsen. Nu velan! for at skaane vore dyre Hatte, ville vi hellere lade os tage ved Næsen. Dette vilde i det mindste ikke være saa bekosteligt.

I Frankrig var Talen engang om at opfinde en anden Hilsemaade, og vi kunne ikke undlade ved denne Leilighed at meddele vore Læsere en derhen hørende Anecdote. Kun Skade, at dens Pointe bestaaer i et Ordspil, som ikke lader sig oversætte.

En bekjendt fransk Skribent svarede sin Ven, da denne beklagede sig over, at han ikke havde hilst ham, idet han forlod Kirken, med megen Alvor de mindeværdige Ord: „Hors de l'église point de salut.“

Det kgl. Theaters Repertoire.

Mandag: **Kongen drømmer. De Uadskillelige.**

Tirsdag: **Hugenotterne.**

Onsdag: **Brama og Bayaderen. Kunstnerliv.** (Staal, Hr. Kirchheiner, Debut.) Uden Abonnement.

Torsdag: **Undine.**

Fredag: **Doctor Robin. De Danske i China. Alferne.**

Løverdag: **Gabrielle de Belle Isle.** (Paa Hoftheatret til Fordeel for Frederik den Sjettes Asyl) **Moses.**

Søndag: **Brama og Bayaderen.**

Em. Bærentzen & Co. lith. Inst.

SIG^{RA} SECCI-CORSI.

Ny Portefeuille 1844.

Mennesket.

(Efter **Claudius.**)

Først under Hiertet bærer
Ham underfuldt en Viv;
Han fødes, han begiærer,
Men Gaade bli'er hans Liv;
Han nyder, han undværer,
I Kiærlighed og Kiv;
Han hader, elsker, ærer,
Alt efter Lunets Bliv;
Han glædes, Sorg ham tærer,
Snart haard, snart som et Siv;
Han tvivler, haaber, lærer,
Og bruger Sværd og Kniv;
Og — otteti Aar giærer
Høit denne Tidsfordriv; —
Saa maa han Plads hos sine Fædre tage,
Og kommer ei tilbage!

Oehlenschlæger.

Irena Secci-Corsi.

Irena Secci-Corsi er en Datter af velhavende Borgerfolk i Florents, hvor hun fødtes i October 1819. Hendes musikalske Talent aabenbarede sig allerede i den første Ungdom og næredes af hendes Forældre, der gjorde Alt, hvad der stod i deres Magt, for at den af Naturen nedlagte Spire ikke under Opdragelsen skulde qvæles. De betroede derfor denne Deel af hendes Uddannelse til en ung Musiker Signor Raffaelo Corsi, der dengang havde et berømt Navn i Florents og navnlig stod i Ry for sin udmærkede Sang-Methode. Denne blev i saa høi Grad henreven af sin Elevs Skjønhed og Talent, at han med en mageløs Iver, der senere gik over til virkelig Forelskelse, bestræbte sig for at uddanne hendes herlige Anlæg — og giftede sig med hende. Kjærlighed og Taknemmelighed ere hver for sig istand til at gjøre Mirakler, og dobbelt let bliver det naturligviis, naar de understøttes af Geniet. Det var derfor intet Under, at Signora Secci-Corsi, thi dette sidste Navn forenede hun fra nu af med sit eget, optraadte under de bedste Auspicier i Aaret 1837 paa Teatro Alfieri i Florents, og at hun vandt et stormende Bifald, der har ledsaget hende overalt, hvor hun har ladet sig høre i Palermo, Rom, Florents, Lucca, Livorno og senest i Marseille. Fra dette sidste Theater kom hun herhen, og hvormeget hendes glimrende Stemme og fortrinlige Skole har bidraget til at ophjælpe den allerede dalede Interesse for den *italienske* Opera og dens Præstationer, er bekjendt nok for Alle.

En gammel Skolelærers Ungdoms-Kjærlighed.

Af Gaudy.

Mangen En vilde vist forundret ryste paa Hovedet, naar han en sildig Aftenstund traadte ind i den rummelige, paa denne Tid øde Skolestue, og saae, hvor omhyggeligt jeg tilspidser mine Skrivepenne, den ene efter den anden, hvorledes jeg rører om i Blækhornet og sammenlægger de pænt beskaarne Ark fra Rauch's vidt og bredt berømte Papirfabrik ved Heilbronn, og endelig sætter mig tilrette i min gamle, læderbetrukne Lænestol for at begynde mit Skriveri. Derpaa vilde man vel gjøre mig det Spørgsmaal, hvad for et høist vigtigt Arbeide jeg haver isinde at foretage mig saa seent ud paa Aftenen, og om jeg maaskee tænker at indkomme til det høie Consistorium i Stuttgart, med et underdanigst Andragende om at blive forsat i Rolighedstilstand? Men hertil vilde jeg i al Beskedenhed svare: Nei, kjære Herre, det er der ikke Noget om. Vel haver den gamle Johannes Martinus Kirchner, Organist ved den evangeliske Kirke i Wimpfen ved Neckar, ved Guds barmhjertige Hjælp nu fuldendt sit 83nde Aar, men tænker alligevel slet ikke paa at takke af, saalænge Herren i sin Naade forunder ham en taalelig Brug af sit gamle, mørske Legeme, men derimod endnu fremdeles at spille paa sit Orgel til den Eviges Berømmelse og Priis og i Tugt og Ære at undervise den kjære Ungdom, indtil hans Dødstime slaaer og Herren vil unde ham en blid og salig Ende. Amen!

Men mærkede nu Hiin ved at spørge videre, at jeg haver isinde, at optegne nogle Memorabilia af mit eget Liv, saa vilde han vel trække paa Skuldrene med et spodsk Smiil, og maaskee endog svare, at han vel allerede haver fornummet meget og mangeslags mærkværdige Sager om stormægtige, regjerende Herrer og Imperatorer, eller om dybsindige Verdensvise, eller om Saadanne, som have ført et eventyrligt Levnet i fremmede Verdensdele, — men aldrig om en Chordegn og Ludimagister i en middelmaadig Landkjøbstad. Og vel vilde Hiin ikke have saameget Uret, naar han beskyldte mig for daarlig Selvindbildning og forfængeligt Hovmod, forsaavidt jeg tænkte at fremstille mit i Dunkelhed henrundne Livs Begivenheder, for derpaa i en forbedret Skikkelse at sende dem ud i den vide Verden. Men Dette er langtfra ikke min Hensigt. Jeg staaer eensom og alene i denne Verden og kan retvel l'gnes ved en langsomt hentørrende Urt paa Marken; jeg haver intet Andet, hvorved mit Hjerte kan hænge sig, end de glædelige og smertelige Erindringer fra mine Ungdomsaar; disse haver jeg nu Aften for Aften ladet drage forbi Sjælen, og nedskriver dem nu, uden at regne paa nogen Læser, uden engang at ønske mig nogen saadan, foruden Skriveren selv, — just saaledes, som jeg ogsaa allerhelst stryger paa min Fiolin til min egen Fornøielse, naar jeg sidder muttersene i mit lille Kammer.

Men kun fra min Ungdoms Dage kunde jeg have Lyst til at opskrive en eller anden Erindring, thi disse bleve beskinnede af en sær huldsalig Stjerne. Og siden denne er gaaet ned, indhylle sig de henfarne Tider meer og meer i Mørke. Det er ikke anderledes end, som om Tiden med sin Finger havde udvisket

Ynglingens og Mandens Livshistorie, og kun ladet noget forvirret, ulæseligt Krimskrams tilbage paa Tavlen. Naar Solen staaer op, saa gløde først Bjergenes Toppe i det gyldne, rosenfarvede Skjær, medens Dalene endnu sove; det Samme skeer, naar den gaaer ned. Men Menneskets Barndom og dets Oldingsalder ligne Bjergtoppene: paa dem hviler Solen længst og omgiver dem med sin Glorie, og begge staae Himmelen nærmest, hvorfra vi ere komne og hvorhen vi igjen skulle vende tilbage. Amen!

Jeg kom til Verden i den frie Rigsstad Heilbronn ved Neckar i Herrens Aar 1750 og netop paa Martin Luthers Dag, efter hvem jeg derfor ogsaa i den hellige Daab erholdt Navnet Martinus, men efter min salig Fader kaldtes jeg tillige Johannes. Nu var denne min kjære Fader i Begyndelsen Pottemagersvend og kaldtes med sit fulde Navn Johannes Paulus Kirchner, og haver han i sin ganske Levetid staaet i Ry som en ærbar, ordentlig Mand og en retskaffen Arbeider; thi Dette er ofte efter hans altfor tidlige dødelige Afgang blevet mig sagt af de ældre Borgere i den gode Stad Heilbronn, og tilmed er han altid bleven mig fremstillet til et Exempel, hvorledes jeg skulde opføre mig. Min Fader var vendt tilbage fra sine Vandringer i fremmede Lande og tænkte nu paa at nedsætte sig og fæste Bo i sin fædrene Stad, saasnart en Mesterplads under Lauget maatte blive ledig ved Dødsfald. Da skete det, at han ved Viinhøsten paa det nærliggende Bjerg fik den dydzirede Jomfru Anna Regina Hollertin at skue, at han endydermere i al Tugt og Ære fattede en meget hjertelig Tilbøielighed for hende og kun begjærede, engang at hjemføre hende som sin Ægtefælle og ingen Anden. Snart derpaa fandt der sig en Leilighed til at sige hende, hvorledes han ret af Hjertens Grund var hende bevaagen. Min salig Fader var en kjøn og dygtig Svend, som gjerne saaes baade af Fornemme og Ringe, og derfor varede det just heller ikke saa meget længe, inden min kjære Moder slog til og tilstod ham, at hun ret godt kunde lide ham. Saaledes lovede de hinanden Ægteskab.

Men da nu min salig Fader anholdt hos sin Trolovedes Formynder om hans venlige Samtykke, saa rystede denne vranten paa Hovedet og vægrede sig for at anerkjende Forlovelsen. Denne Mand var min tilkommende Moders Farbroder, hed Sylvester Hollert, men kaldtes af Folk sædvanligviis kun „den lange Sylvester", og var Sergeant for Stadsoldaterne i den frie Rigsstad. Han var en bredskuldret Mand med en trivelig Bug og næsten et Hoved høiere end alle øvrige Mennesker; han havde i sine yngre Aar tjent under preussiske Faner, thi han var bleven tagen af Hververe, og under den gamle Dessauer-Fyrste havde han gjort Feldttogene med i Italien, navnlig medvirket til at udfægte den store Seier ved Cassano. Dette var et Tidsafsnit, hvorom han vidste at fortælle særdeles mærkelige Historier paa Ølhuset. Han havde et ret martialsk, Frygt indgydende Udseende. Naar han saa stiv som et Lys trampede over Torvet, pudret og friseret, med sine hvide, tætsluttende Gamascher og de vidt skrævende Kjoleskjøder, medens han med sin høire Haand, der gjerne laa omvendt paa Ryggen, dreiede den hvide Haartot paa sin alenlange Pidsk, og med den venstre satte sin mægtige Spanskrørsstok med den forgyldte Knap

langt foran sig ved hvert Skridt, da toge alle Borgerne med en hoflig Hilsen Hatten af for ham, hvortil han kun pleiede at give et kort Nik, idet han stødte Hagen med en rask Bevægelse ned i det røde Halsbind; men Drengene, som legede paa Gaden, adspredte sig skyndsomst, af Frygt for den lange Stadsergeant, og gjemte sig i Forstuerne, indtil han var vel forbi.

Efterat min Fader stammende havde gjort ham bekjendt med, at han sømmeligt friede til hans Myndling, svarede den lange Sylvester barsk: „Veed Han hvad, unge Svend? Slaa Han sig engang for alle slige Narrerier udaf Hovedet. Førend jeg nogensinde giver Anna mit Samtykke til at ægte en saadan fattig, stakkels Pottemager, og lader hende drage ind til et saadant skabet Tiggerhaandværk, før vil jeg bytte min Sergeant-Stok med den hvide Betlerstav. Min Broders Barn skal gifte sig ind i et nobelt, hæderligt Haandværk. Men jeg kjender intet Bedre, end den ædle Soldaterstand, forstaaer Han mig? Og Han, Johannes, skulde skamme sig i sit inderste Hjerte, Han, en stor og stærk Knos, der maaler sine 70 Tommer og 2 Linier preussisk, at Han ikke vil bruge sine sunde Lemmer, hvormed Herren allernaadigst har forlehnet ham, til andet end at ælte Leer og Jord og dreie Potter og Pander for gamle Kærlinger, og derpaa føre det hele Skillingsgods tiltorvs paa sin Skubkarre. See Han til mig, Johannes, jeg, som tilforn kun har været en slet og ret Slagtersvend, er nu til Belønning for mine Meriter bleven den frie Rigsstads Sergeant. Det kan der altsammen blive af en dygtig Krigsmand," — og med disse Ord stak han Bugen og Hagen eengang saa langt frem, som sædvanligt. — „Han har hørt mit sidste Ord," tilføiede den Lange endvidere; „Pigebarnet skal blive en retskaffen Soldaterkone eller en gammel Jomfru hele sin Levetid. Og nu, gaa Han med Gud, min Søn."

Dette var nu ret en sørgelig Besked for min Fader. Til hiin Tid var Krigsfolket kun noget ugudeligt, sammenløbet Pak, der havde tjent saagodtsom al Verdens Herrer og allevegne havde anstiftet idel Ulykker. Men at indtræde i en saadan Bande, det var vel haardt at forlange af en ærlig, gudsfrygtig Svend, der ovenikjøbet nedstammede fra en ærbar Slægt, efterdi Kirchnerne tilforn havde været Patricier i den frie Rigsstad Heilbronn, men af sørgelige Tidsomstændigheder vare komne i Armod, saaledes at de havde givet Afkald paa deres Fødsels-Rettigheder. Paa den lange Sylvesters Ord lod der sig ligesaa lidet ændre, som paa de ti Guds Bud, hvilket min Faders forlovede Brud under mange Taarer beviste ham. Han ventede vel endnu et halvt Aarstid for at see, om ikke een eller anden Mester skulde sige det Timelige Farvel, og meente altid, at, naar han kun paany anbragte sit Frieri som bosiddende Borger, saa vilde Onkelen nok give ham Gehør. Men da han senere hen erkjendte, hvor ugudeligt det var, at gaae saaledes og vente med Utaalmodighed paa andre Folks dødelige Afgang, saa fattede han en smuk Morgenstund den Beslutning, at sige sit tidligere Haandværk Farvel og indtræde i Stad-Compagniet som Soldat. Min Moder kunde han nu engang ikke lade fare. Den lange Sylvester slog ham særdeles venskabeligt paa Skulderen, da han lod ham vide sit Forsæt, smaalo tillige i Skjæget, da min

Fader med det samme anholdt om Jomfru Anna Regina Hollertins høire Haand, og meente: „det vil nok altsammen give sig." Og saaledes gav det sig da ogsaa; thi inden Aaret var omme, blev det unge Par ægteskabelig forenet i Stadkirken St. Kilian, og efter nok et Aars Forløb blev jeg, den eneste Frugt af dette fromme og lykkelige Ægteskab, paa samme Sted ved Daaben indlemmet i den christelige Menighed.

Jeg veed nu just ikke Meget at fortælle om mine 5 første Leveaar. Min Fader trak stedse hver 4de Dag paa Vagt: i Fritimerne arbeidede han i Læder og gjorde Pidske og Grimer, saaledes som han havde seet det hos sin Fader, Sadelmageren; men min Moder spandt flittigt, og paa denne Maade sloge de sig da ærligt og ordentligt igjennem Verden. Hver Søndag gav man mig min nye Trøie paa, og da bragte Moder mig hen til Fru Sergeantens, som var min Gudmoder. Da blev der dækket op med Viin og Hvedekage og jeg frydede mig ved Hjortejagten, som med Rødt og Hvidt var indvirket i Damaskservietten, men rigtignok endnu mere ved Sukkerbrødet, som ventede mig. Her bekom jeg ogsaa en mægtig, i Svinelæder indbunden Bog, Theatrum Mundi kaldet, med mange Billeder i. Deri vare de gamle Konger afskildrede med Krone og Scepter og langt Skjæg, og Beleiringerne af Troja og Rom, hvor Kartoverne bleve affyrede mod Murene og Kuglerne slæbte en lang og tyk Hale bagefter sig; endvidere gruelige Folkekampe, hvor det gik særdeles vildt til, og Hestene fore hen over de Døde, og de Stridende stødte hinanden Spydene i Struben. Da fortalte mig engang Moster Hollertin paa mit Spørgsmaal: hvad alt Dette forestillede, at saadan gik det til i Bataillerne og Feldtslagene, og at hendes Gamle havde endnu tidt nok yttret, at Dette endda ikke var det Værste. Men saa betænkte jeg, hvorledes min hjertenskjære Fader vel ogsaa engang kunde faae at skaffe med sligt grovt Pak og derved let kunde komme til Skade, og jeg begyndte bitterlig at græde. Men da lo min Fru Gudmoder og kaldte mig en taabelig Dreng. Verden, meente hun, havde faaet Nok af Krige, idet først for ikke længe siden vare de to schlesiske Krige tilende, men nu herskede Fred i Christenheden og de høie Herskaber vilde nok vogte sig for, paany at begynde den vilde Færd.

Give Gud, at min Gudmoder havde talt Sandhed! Men nu faldt den store Preusser-Konge i August Maaned Aar 1756 ind i Sachsen, hvorefter Bellona igjen svang sin blod-dryppende Fakkel over Tydskland gjennem syv samfulde Aar. Kong Friederich blev formedelst dette Indfald i det Churfyrstelige erklæret i Rigets Agt, og Fyrsten af Hildburghausen udnævntes til Befalingsmand over Executionshæren. Forældre og øvrige Rigsstadsbeboere bedroge sig endnu med det Haab, at Preusseren, naar han først fik at see, at man denne Gang ikke gjorde Løier med ham, men at det var det ramme Alvor med Angrebet, nok vilde bede om Fred. Men hvem der ikke gjorde det, det var ham: han vedblev at trodse.

Rigscontingenten maatte stilles. Min stakkels Fader maatte drage med; den lange Sylvester ligerviis. Jeg var endnu til den Tid en lille Knegt, men vil endnu paa mit Dødsleie mindes den jammerfulde Morgen, da Krigsfolket fra Rigsstaden drog i Marken.

Dagen var endnu ikke frembrudt. Soldaterne samledes paa Torvet ligeoverfor Raadhuset. Vel mangen en stille Taare rullede ved denne Leilighed useet ned i Overskjæget. Stadsergeanten oplæste dem Alle ved Navn, Mand for Mand. Foran Compagniet holdt tilhest Hr. Majoren, Friherre von Stetten, som skulde commandere dem, og rundt omkring ved Husene trængte sig Koner og Børn under Graad og Hulken. Da nu Soldaterne vare ordnede, vendte sig Hr. Majoren imod Borgerne og talte: „I mine brave Kammeraters Navn siger jeg Eder, kjære Borgere og Landsmænd, et hjerteligt Levvel! Hvis Gud saa vil, skulle vi nok sees igjen. Men om noget Menneskeligt skulde vederfare En eller Anden iblandt os, saa nære vi den tillidsfulde Forhaabning, at de Tilbageblivende mildelig ville forbarme sig over Enkerne og de Faderløse. Siger nu hertil et oprigtigt „Ja", for at mine gode og vakkre Soldater kunne drage uforsagte i Kampen og ikke behøve at ængstes for deres Nærmeste." Da raabte Mandsstemmerne alle tilsammen et høit og lydeligt „Ja", men Qvindfolket udbrød i stærke Skrig, trængte sig ind i Soldaternes Rækker og kastede sig endnu engang om Halsen paa Mændene. Derpaa blev der slaaet til Afmarsch og Compagniet drog udaf Neckarsulmer-Porten, under Heilbronnernes vedvarende Klager. Endnu i denne Time bliver jeg, den 83aarige Olding, ganske selsomt blød om Hjertet, saa ofte jeg hører Trommerne røres og Tværfløiten blæses dertil, og jeg kommer derved til at tænke paa hiin Nødens og Taarernes Nat.

Herefter var det nu særdeles stille i vort lille Huus i Nærheden af Brønden. Min Moder græd stille hen for sig, og naar jeg spurgte hende, hvad hun feilede, saa trykkede hun mig til sit Hjerte, kyssede mig og tvang sig til et venligt Smiil. Hun var høi og slank voxen; hendes Ansigt var fiint og blidt, saa at man let, uden hendes simple borgerlige Dragt, skulde have taget hende for en fornem Frue. De blaae Øine skuede saa fromt og kjærligt frem under de gyldne Øienhaar. Hun var et sandt Mariebillede, altid stille og ydmyg og af en gudsfrygtig Vandel.

Fra Krigshæren kom kun sparsomme Efterretninger. Man løb om med betænkelige Rygter, hvorledes Preusserne uden Ophold rykkede frem og brandskattede overalt; dertil blev der fortalt meget Uhyggeligt om de sorte Dødninghoved-Husarer; hvorledes disse ikke gave Pardon og ovenikjøbet selv vare hug- og skudfrie. Den ellers saa rolige, hyggelige Stad Heilbronn var som forstyrret. Det var som om Ingen længer var mægtig til at glæde sig ved Livet. Jeg for min Deel følte nu rigtignok kun lidet til al denne Ulykke, og henlevede Dagen som et uforstandigt Barn med Spil og Løier.

Saaledes kunde vel omtrent et Aar være hengaaet, da et meget tungt Slag ramte os. Efterretningen om Slaget ved Roßbach og Rigsarmeens totale Undergang naaede til vore Øren. Hele Heilbronn gjenlød af Suk og Klager. Der var ogsaa neppe en Familie, som jo havde en Slægtning eller kjær Ven at beklage som død eller haardt saaret. En preussisk Rytter havde med sin Pallask kløvet Hovedet tværtigjennem paa min hjertelskede Fader. Hans Liig hviler nu, tilligemed saamange ærlige Schwaberes og ugudelige Franskmænds i een og samme Grav, — hans Sjæl er i Himmelen. Om Jammeren i vort eget

Huus vil jeg hellere ganske tie stille. Men naar min Moder bragte mig tilsengs om Aftenen og havde ladet mig eftersige Aftenbønnen med foldede Hænder, da føiede hun ofte endnu til: „Lad mig see, Hansemand, naar Du først med Guds Hjælp engang er bleven stor, at Du da tjener Herren som en retskaffen Christen i en ærlig Haandtering eller Kunst og aldrig giver Dig under Krigsfolket, paa det at Du ikke skal efterlade Dig Enke og faderløse Børn i bitterlig Graad. Lov mig blot dette, min kjære lille Søn.“ — Men det har jeg ogsaa gjerne lovet hende.

Det Heilbronner Borgerskab kom vel ihu det Løfte, de havde givet Rigsfriherren von Stetten i Afskedens Morgenstund; det tog sig med christelig Mildhed af Enkerne og Børnene efter dem, der vare blevne i Kampen; trods de vanskelige Tider har det troligt staaet dem bi med Raad og Daad. — Saaledes skete det da ogsaa ved gode Menneskers Forsorg, at vi aldrig erfarede, hvad man saadan pleier at kalde Sorg og Nød for det daglige Brød. Men al den Venlighed og Kjærlighed af høie Herskaber og alle deres trøstelige Forsikringer formaaede dog ikke at opretholde min kjære Moders Hjerte. Det var engang for alle brudt siden hiint bittre Dødsbud og nu lignede den unge Enke en stængelbrudt Blomst, der vel endnu en Tidlang kan grønnes, men dog endelig lader Bladene falde og gaaer ud. — Ti Maaneder efter min Faders Død bare de sorte Mænd min Moder bort, og saaledes stod jeg da som en 8aarig Dreng fader- og moderløs i Verden og havde allerede i en saa spæd Alder tømt den bittre Kalk til Hælvten. Der ere Mennesker, hvilke det er givet, altid at dreie sig om med Lykkekuglen og altid at forblive paa Solsiden; Andre derimod ere fra Fødselen indtil deres sidste Time lænkede til Natsiden. Til de Sidste maa ogsaa jeg regne mig, uden derfor at ville gaae i Rette med min Skjæbne. Herren veed jo dog allerbedst, hvormeget den stakkels Dødelige formaaer at bære, og om Korset ikke overstiger hans Skuldres Kraft. Hans Navn være priset i al Evighed. Amen!

Dagen efter min salig Moders Begravelse kom min Gudmoder, pakkede mine fattige Sager sammen og tog mig hjem med i sit Huus. Hvad hun havde lovet ved min Daab, at ville træde mig i Forældres Sted ved deres Død, det har hun troligt og samvittighedsfuldt holdt, og trods hun var en besynderlig Kone, har hun dog stedse ladet mig vederfares alt Godt og Kjærligt, det Gud maa gjengjælde hende.

Men ved Hollerts var der nu ikke længer megen Glæde at hente. Den lange Sylvester var allerede dengang med en hemmelig Uvillie draget i Marken. Sine gode Venner havde han spaaet, at det aldrig vilde løbe godt af og at Rigstropperne og Franskmændene vilde komme tilkort imod den gammel-preussiske Disciplin. Tungt laa det ham ogsaa paa Hjerte, nu at skulle fægte mod det Krigsbanner, som han fordum havde svoret Huldskab og Troskab; det kunde han kun gjøre med sin halve Hu, og vilde han langt hellere slaae løs paa de allierede Franskmænd end paa de fjendtlige Preussere. Efter den ulykkelige Affaire ved Roßbach, havde han begivet sig paa Tilbagetoget med de Øvrige og var i eet Træk løbet fra Thürin-

gen lige til Schwaben. Men ved dette voldsomme Tilbagetog havde han anstrengt sig over al Maade, hvad der ikke var noget Under i hans fremrykkede Alder jog med hans ikke ringe Legemsomfang. Dertil kom endvidere Ærgrelsen over den modtagne Tugtelse, — med faa Ord, den lange Sylvester harmedes og græmmede sig og svandt øiensynlig ind. Alle hans Munderinger bleve ham dobbelt for vide, han optraadte ikke længer saa stolt og militairisk, han sank sammen, gik ikke meer paa Ølhuset om Aftenen og vilde heller ikke mere fortælle om den hæderværdige Seier ved Cassano. Roßbacher Affairen var bleven en Pind til hans Liigkiste. Han døde inden Aar og Dag. Paa hans Kiste laae Sabelen og Spanskroret korsviis ved Siden af den trekantede Hat. Stadsoldaterne skøde 3 Gange over Graven, efterat Liget var nedsænket, og trak derpaa hjem under lystig Piben og Trommen. Men vi, min Gudmoder og jeg, droge ind i et af Stadens Taarne, som befandt sig i Muren tæt ved Neckarsulmer-Porten, hvor den høiædle Magistrat havde indrømmet Enken en Naadesbolig uden Betaling.

Naar jeg i sildigere Aar er kommen til Heilbronn, saa har jeg slet ikke kunnet gjenkjende denne min fædrene Stad, saameget er der revet ned af det Gamle og kommet til af det Nye. Nu blive alle Stadsgravene efterhaanden opfyldte og Murene sløifede, og ziirligt afpudsede Huse, tilhørende rige Fabrikherrer, sættes i deres Sted eller ogsaa Plantninger af sjeldne Urter og Blomster. Men til min Tid trak Graven sig endnu rundt omkring Rigsstaden, stod ogsaa tildeels fuld af Vand, men forresten bevoxet fra oven og til neden paa begge Sider med Rønnebærtræer, Pile, Asketræer og Sølvpopler, saaledes at man om Sommeren neppe formaaede at gjennemskue det tætte Løvværk. Dette var da ret yndigt. Sangfuglene byggede uden Sky deres Reder paa Grenene, der rakte heelt ind ad vore Vinduer, saaledes at jeg selv ofte ansaae mig for en lystig lille Fugl, der vuggede sig paa Qvistene, naar jeg jublende styrtede ud i det Grønne fra det med Epheu bevoxede Taarn.

Men med den rette barnlige Glæde var det dog egentlig forbi siden mine kjære Forældres Død. Om ogsaa nu og da det lette Barndomsmod brød frem, saa maatte jeg dog altfor snart igjen betænke, hvor eensomt og forladt jeg stod i Verden, afhængig af gode Menneskers Forbarmelse, og hvor længe det vilde vare, inden jeg kunde afbetale min Gjeld til dem. Saadanne Betragtninger dæmpede snart det lette Sind.

Min Gudmoder blev immer mere taus og knapordet. Hun kom tilsidst slet ikke meer ud af Taarnet, blev heller ikke synderlig meget besøgt, og sad stedse ved sin Spinderok og nynnede en from Sang ud af Sangbogen. Lærken rendte op og ned i sit grønne Buur og kikkede med nysgjerrige Blik ud af sit Staaltraadsfængsel; den gamle graae Hankat sad og spandt i Lænestolen; og jeg sad ved Fyrrebordet, der var bemalet med røde og blaae Tulipaner, og regnede et langtrukket Divisionsstykke eller læste over paa iter, piper, papaver et cadaver eller hvad for andre Gjenstande det nu var, som en Skoleholder lod mig lære og uden hvilke jeg efter hans Mening aldrig vilde komme gjennem Verden. Denne Beskæftigelse varede, indtil Skyggerne bleve lange og Lampen blev tændt. Da fik

jeg Fyraften og jeg turde nu forelæse min Gudmoder særdeles mærkelige Eventyr af Theatrum Mundi eller af Heidelberger-Kroniken, hvorledes de nemlig havde taget Götz von Berlichingen til Fange og indespærret ham i Tyvetaarnet i Allehelgens-Stræde; hvorledes Ridderen havde værget sig med sin Jernnæve mod Knegtene paa Raadhuset; hvorledes den store Hob var rykket imod Weinsberg og havde taget Helfensteiner-Greven samt de øvrige Adelsmænd paa deres Spyd, men havde sat Grevinden til Spot og Skjændsel paa en Møgkarre — og flere lignende, deels forunderlige, deels gruelige Historier. Schwartzwalder-Uhret angav imidlertid med sine snurrende Slag Time for Time, og saaledes hengik den ene Dag, den ene Uge, det ene Aar efter det andet.

(Sluttes i næste Nummer.)

Gammel Jomfru — ung Enke.

Intet er der saamange Vanskeligheder med, som med at bortgifte en ung Pige. Jo rigere, smukkere og elskværdigere hun er, desto større Fordringer gjør baade hun selv og hendes Slægtninge, desto flere Partier vrages der. Den Ene er altfor stor, den Anden altfor lille; Hiin har ikke Formue nok, Denne ikke Rang nok, osv. Imidlertid gaae Aarene hen, det ene Foraar afløser det andet, men den stakkels Pige hilser ethvert nyt Foraar med en Yndighed mindre og et Aar mere.

Saaledes var det gaaet Flora S., som var et af de rigeste Partier i en af Danmarks større Kjøbstæder. Hun var bleven 27 Aar gammel, og kjedede sig noget ganske forfærdeligt ved at see den ene af sine saakaldte Veninder blive gift efter den anden, og flere af dem med Mænd, som hun tidligere havde afviist. Hun var nu, hvad man med Tugt at melde pleier at kalde en gammel Pige. Familien begyndte at foruroliges, ja at fortvivle over denne lange Jomfrustand, og Flora selv sukkede i Eenrum over en Stilling, som aldrig kan kaldes naturlig, og som i Almindelighed kun bliver stygge og fattige unge Pigers sørgelige Lod. Men Flora var ikke blot rig, — hun var ogsaa smuk!

Imidlertid fik hendes Fader Besøg af en Broder, som var bosat i Hovedstaden, og som enten i dennes Skole havde erhvervet eller af Naturen var begavet med et klarere Blik over Livet og dets Inconvenienser, end der sædvanligviis udmærker Kjøbstadfolk. Han fik snart Leilighed til at anvende sin Erfaring og sin Verdensklogskab.

„Er det ikke til at blive gal over,“ udbrød Floras Fader en Dag, han spadserede med sin Broder i Haven, „at jeg ikke kan faae min Datter gift? — Hun har en god Medgift, hun er en smuk Pige, hverken Ondskab eller Bagtalelse kan sige hende Noget paa — ikke engang her i denne Ravnekrog for onde Rygter, — og dog er hun bleven til en gammel Jomfru, det nytter ikke at negte det.“

„Ja,“ svarede Floras Onkel betænksomt, „det kommer deraf, at I ikke have forstaaet at gribe det rette Øieblik. Lykken tilbyder sig altid idetmindste een Gang; forsømmer man da at attrapere den, saa hævner den sig ved at udeblive for bestandigt; men I kunne ikke klage i denne Henseende, da der dog

har tilbudet sig flere ret gode Partier for Flora."

Faderen taug, men gav sin Ærgrelse Luft ved at afmeie et Par visne Lilier med sin Spadserestok.

„Imidlertid," vedblev Onkelen efter en Pause, „der gives maaskee Raad endnu. Betro mig din Datter for nogen Tid, og jeg skal love Dig for, at hun inden tre Maaneder skal have en Mand eller dog en Frier, som hun kan være tjent med."

Flora afreiste med sin Onkel til Hovedstaden. Paa Veien sagde han til hende: „Min kjære Niece, læg vel Mærke til mine Ord. Du er nu ikke længer Frøken Flora S.; de Tider ere forbi. Nei, min Niece, Du er nu Fru Frank, en ung Enke, rig, uden Børn; Du har for et Aars Tid siden mistet din Mand ved et ulykkeligt Tilfælde paa Jagten, og har netop faaet Ende paa Sorgeaaret."

„Men, kjære Onkel ...."

„Lad kun mig raade, Frue. Din Fader har givet mig uindskrænket Fuldmagt til at sørge for dit Bedste. See, der glimre allerede Hovedstadens Taarne i Sollyset. Slaa nu blot ikke Øinene saa undseeligt ned; det skikker sig ikke for en Enke."

Den erfarne Onkel førte et galant Huus i Byen. Snart samlede den unge Enkes Skjønhed en talrig Kreds af Beundrere og Friere om hendes Person. Man beklagede den stakkels Hr. Frank, som kun i tre korte Maaneder havde nydt den Lykke at være en saa indtagende Kones Ægtemand. Flora kom i Moden; et Ord af hende gjaldt som en Lov, et Øiekast som en Naade; en halv Snees Partier tilbød sig; hun behøvede blot at vælge. Onkelen raadede hende til at bestemme sig for Den, der var mest forelsket. Det traf sig saa heldigt, at den Samme netop var den, som hun fandt mest elskværdig, og som ovenikjøbet var velhavende og i en respectabel Stilling. Da man havde sikkret sig ham tilgavns, da man troede at have tilforladelige Kjendetegn paa, at hans Kjærlighed var ligesaa oprigtig som varm, blev Ægteskabet aftalt, og derpaa anmodede Onkelen sin tilkommende Neveu om en Samtale i Eenrum.

„Min Herre," begyndte han, „De er bleven bedragen."

„Hvad siger De, skulde Fru Frank ikke elske mig?"

„Tværtimod, min Herre, den Tilbøielighed, De har indgydt min Niece, lægger hun intet Skjul paa."

„Hun har da maaskee ikke saa stor en Formue, som De har udspredt?"

„Jo tilvisse, hun er endogsaa rigere, end De troer."

„Hvad vil det da sige?" udbrød Brudgommen med stedse stigende Forbauselse.

„De er bleven Offeret for en Spøg, som igrunden ikke kan fornærme Nogen, og som jeg tilstaaer, at jeg har hittet paa i et lystigt Øieblik. Min Niece er ikke Enke..."

„Gud i Himlen!" udraabte den Fortvivlede og slog Hænderne sammen, „saa Hr. Frank er endnu levende?"

„Aldeles ikke; Sandheden er, at min Niece endnu er Jomfru."

Elskeren maatte tilstaae, at hans Lykke var større, end han havde vovet at haabe, og den gamle Pige blev lige med Eet en ung Kone.

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Den fædrelandske Kunst har i disse Dage lidt et føleligt Tab ved Maleren **Adam Müller's** altfor tidlige Bortgang. Naar vi et Øieblik dvæle ved de Offre, som Døden har frarevet Kunsten i de sidste Aar, ved Navnene **Bendz, Petzholdt, Fernley, Mohr** og nu senest **Adam Müller** — saa kunne vi ikke andet end forbauses over, at der endnu kan være Tale hos os om en frisk og blomstrende Kunstnerstamme, og dog kan det ikke negtes, at den er her. I alle Grene af Kunsten er der Talenter, som ere istand til at foretage det Største og Bedste — et andet Spørgsmaal er det derimod, om de virkelig gjøre det, om Kunstens Betydning er opgaaet for dem i al sin Klarhed og Reenhed, og om de ikke, istedetfor at øse af Livets uudtømmelige Væld, altfor ængsteligt øse af Kunstens, og hvad der allerede deri er paatrykt Fuldendthedens Præg. Det ligger i Tingenes Natur, at Kunsten aldrig kan eller tør blive noget Afsluttet, selv om dens Frembringelser ere saa gigantiske, at man maatte mistvivle om at naae dem, endsige overtræffe, hvad der allerede er præsteret; men ligesaa lidt som man i Livet nogensinde bliver færdig, ligesaa lidt bliver man det i Kunsten. En idelig og idelig Reproduceren af det Tidligere — hvad enten det nu er af Middelalderens Christus- og Helgenbilleder eller den nyere Tids Genre-Liebhaberier — er ikke nogen Opgave for et skabende Kunstnerliv, og her ere vi netop ved et Punkt, der nok fortjente en alvorlig Drøftelse. Hvis Kunstneren fremfor nogen Anden skal være sin Tids Repræsentant, er det da ikke en Daarskab for en Kunstner, at fortabe sig i en allerede gjennemlevet Tid, hvis aandelige Værker ere udsprungne af Datiden og dens Interesser, skjøndt de derfor naturligviis gjerne, som Culturens Blomster, kunne have Betydning for alle Tider. Minder en saadan Tilbagevenden ikke om disse studentikose Barnagtigheder, hvor man, istedetfor at arbeide for sin Tid og aftvinge den nye Resultater, søger at fremmane en forsvunden Riddertid ved lange Lokker og Skjæg à la Henry IV? For en orkesløs Phantasie er der i en saadan Drømmeverden rigeligt Stof nok; men en livsfuld Kunstner bør ikke kunne lade sig fastholde deraf. I det virkelige Liv maa han have sit urokkelige Rodfæste, og vee ham, hvis han ikke har det; — det gaaer ham da som Kæmpen Anteus, der var stærkere end Herkules, saalænge han havde Foden paa Jorden, men var en Bold i hans Hænder, saasnart han løftede den derfra. Til en klar Erkjendelse heraf ere vore Kunstnere endnu ikke naaet, thi hvis de vare det, vilde vi ikke paa vore Kunstudstillinger see italienske Genrebilleder i dusinviis, og, naar det gaaer høit, catholske Efterligninger af en catholsk Kunst, hvormed vort Hjerte og vor Forstand umulig kan sympathisere. — Heller ikke for den afdøde **Adam Müller** var denne Tanke opgaaet i sin befrugtende Fylde; men der var en Alvor i hans Kunstnersjæl, der tydede hen paa, at han kunde have været en af dem, fra hvem Forløsningen skulde komme. Navnlig er der i hans sidste capo d'opera: „Christus, der inspirerer Evangelisterne," en, om vi saa maae sige, protestantisk Reenhed, Klarhed og Strenghed, der staaer ligesaa langt fra den drømmeagtige Mysticisme som fra den tomme Symbolik, som ikke sjelden er det eneste Charakteristiske i mange af Nutidens kirkelige Billeder. Det var ligesom Tanken om den nærforestaaende Død, en Tanke, hvormed han allerede i flere Aar var bleven fortrolig, det var ligesom den lagde en større Alvor og Strenghed i hans Pensel, der igjennem en Række af Aar havde frembragt Billeder baade fra Syden og Norden, snart historiske, snart phantastiske og snart religiøse — allesammen yndige og venlige, kjærligt udførte og kjærligt tiltalende, men uden denne storartede Selvstændighed, der taler igjennem hans Christus. I dette Billede see vi en Overgang fra catholsk Dunkelhed til protestantisk Klarhed, en Løsriven fra tilvante Forbilleder, som vi ville ønske maa finde mange Efterlignere iblandt hans Kunstbrødre. I Torsdags blev han bragt til Jorden af disse; hans Ven Licentiat **Rothe** holdt en smuk Tale ved hans Baare, og ved Graven blev der afsunget nedenstaaende Sang af **H. P. Holst**, hvortil **Rung** havde componeret Melodien, og som frembragte en dyb og gribende Virkning:

Lad milde Taarer denne Grav bedugge,
Thi Kunstens Genier omkring den sukke,
Og Venskab græder ved det brudte Leer!
Hvad han med Ungdomsild som Kunstner skabte
Skal vidne om hvad Fædrelandet tabte —
Dog Taaren vidne skal, der tabtes meer.

Mens Døden skjult sig ind i Hjertet listed,
Et herligt Værk endnu han den fravristed,
Og mere frodig blev hans Kunstnerkrands.
Tidt Haanden kraftløs sank, og Penslen famled,
Men Sjælens Kræfter tillidsfuldt han samled:
Da stod hans **Christus** i sin Himmelglands!

I dette Værk han lever gjennem Tiden.
Men bort fra Rom, fra Cestus-Pyramiden,
Drev ham til Danmark Tanken om hans Død:
En Grav i Hjemmet søgte kun den Arme —
O Moderjord! favn ham med Modervarme
Og skjænk ham Hvilen i dit elskte Skjød!

— I Kunstacademiet har i denne Tid været udstillet et Maleri af Landskabsmaleren **Sødring**, men som Kunstneren igjen har taget tilbage; et Billede af **Rohde**: „En Egn ved Verona“, der endnu er udstillet, tiltrækker sig almindelig og velfortjent Beundring.

— Paa det kongelige Theater vedblive „Hugenotterne“ at give fuldt Huus, hvad der hos os efter den 8de Forestilling ikke vil sige saa lidt. Gavnligheden af Rollernes Doublering, forsaavidt en saadan har været mulig, har allerede adskillige Gange havt Leilighed til at gjøre sig gjældende; saaledes har Hr. **Waltz** to Gange maattet overovertage Nevers's Parti istedetfor Hr. **Hansen**, ligesom Hr. **Lindberg** flere Gange har udført Hr. **Sahlertz's** forskjellige Smaapartier. Da Hr. **Sahlertz** synes at være den svageligste af det hele Theaterpersonale, vilde det være meget ønskeligt, om alle hans Partier vare doublerede; adskillige Gange har han allerede forhindret Opførelsen af „Brama og Bayaderen“, der har været paa Tapetet endogsaa førend „Hugenotternes“ Opførelse, og den til iaftes berammede Opførelse af „Moses“ paa Hoftheatret er ligeledes bleven opsat paa Grund af hans Sygdom. Heldigviis nyde Hr. **Faaborg** og Md. **Rung**, til Trods for deres meget anstrengende Partier i „Hugenotterne“ en god Sundhed, ellers vilde Operaen ganske forsvinde fra vor Scene.

— Violoncellisten **Andr. Gehrmann** lod sig forrige Uge høre mellem Stykkerne. De ydre Betingelser vare ved denne Leilighed ikke gunstige for Hr. **Gehrmann**; thi deels er Localet saa slet, som det vel kan være for Solospil, deels er Kunstnerens Instrument endnu for nyt, saa at det hverken angiver med den fornødne Lethed, eller har den ønskelige Fylde og Kraft i Tonen. Hertil kommer endnu, at Valget af det udførte Nummer, „Phantasie over Themaer af „Robert“ af **Lee**“, var temmelig uheldigt og neppe skikket til at fremhæve det Charakteristiske i Hr. **Gehrmann's** Spil, hans Kraft og Soliditet. Kunstneren har maaskee været bange for at byde det forvænte Publicum altfor gedigne Sager, og det er meget muligt, at han i en vis Henseende har dømt ganske rigtigt; thi Mængdens Bifald vilde maaskee ikke have været saa stormende, eller saa hyppigt, som det var den omtalte Aften, hvis han havde foredraget en solidere og mindre brillant Composition; men det er ikke efter den store Hobs intetsigende Jubel at en Kunstner bør stræbe, thi for en saadan ansee vi Hr. **Gehrmann**, og vi ere overbeviste om, at han ved den Concert, han forhaabentlig snart vil give, vil stadfæste denne vor Mening om ham. — **Beethoven's** herlige B dur Symphonie lod sig i Løverdags høre i temmelig simpelt Selskab, og gjorde kun et ringe Indtryk paa denne Aftens „tilfældige Publicum“, der under Udførelsen af den førte en temmelig levende Conversation. Sørgeligt vilde det være, om denne Lunkenhed skulde bevirke, at den sjeldne Nydelse, som Udførelsen af en heel Symphonie skjænker den musikelskende Deel af Publicum, i Fremtiden aldeles skulde blive unddraget dette.

— Udførelsen af Italienernes sidste Nyhed, **Fioravanti's** comiske Opera, „le cantatrice villane“, ville vi helst forbigaae med Taushed.

Det kgl. Theaters Repertoire.

Mandag: **Figaros Bryllup.**
Tirsdag: **Griseldis.**
Onsdag: **Brama og Bayaderen. Kunstnerliv.** (Uden Abonnement.)
Torsdag: **Griseldis.**
Fredag: **Romeo e Giulietta. Brama og Bayaderen.**

Kunstnernes Farvel

til

ALBERT THORVALDSEN.

Med tunge, tunge Taarer
Vi bære Danmarks Stolthed nu til Graven.

Her, hvor vi lytted til hans Vink og Raad,
Her flokkes atter vi omkring vor Mester;
Men faderlöse staae vi nu med Graad
Og stirre paa hans Jordlivs sidste Rester.
Hans Ry, hans Hæder og hans Værkers Glands,
See! det er Arven fra vor store Fader —
Men hvo af os tör beile til hans Krands?
Hvo hæver Arven, som han efterlader?

Derfor med tunge Taarer
Vi bære Danmarks Stolthed nu til Graven.

H. P. Holst.

Albert Thorvaldsen.

(Til Musik af **Hartmann.**)

Træd hen til Kisten her! kom, fattig Mand,
I din Kreds födtes han, og Du tör sige:
Han blev en Stolthed for vort Folk og Land,
En Glands han kasted' over Danmarks Rige!
Ja, her var Rigdom, Adel, Alt fra Gud,
I Snillet hos ham Gud sig for os viste;
Hans Död vil lyde vidt i Verden ud,
Man priser den, der dog faaer see hans Kiste!
  Sin Sendelse paa Jorden har han endt —
  Vi har ham seet og kjendt!

Hans Liv var lykkeligt, hans Död var smuk,
Han virked' stort og herligt uden Lige!
I Folkets Kreds og uden Smertens Suk
Saa sjælesund han svang sig til Guds Rige.
Vi rysted' staae, et Blink fra Gud det var!
Fra fattigt Huus det gik ud over Jorden,
Et Blink, der glemmes ei! See Stenen har
Et Præg deraf, et Storheds Præg for Norden!
  Oplös dig Sorg i Sang ved Kistens Fjel!
  I Jesu Navn, sov vel!

H. C. Andersen.

Addio dell' Italia

a

THORVALDSEN.

Mesta mi sento nel mio core!
E morto il grande figlio,
Che fù tutto il mio amore,
E che non avrà paragone.

Di Tule venne un giovanetto;
Nissuno il nome seppe.
Il fosti tu, Alberto diletto,
Ed io t'amava da madre.

Perduto era il gran scarpello
Di Fidia, Prassitele.
Tu 'l tirasti dal lor avello,
E l'evo greco rinacque.

Catene di servitude porto,
E fui regina del mondo.
Tu fosti il mio sol conforto,
Ed ora mi hai lasciata!

Copristi di nuovo onore
L'Italia infelice!
Eterno sarà il mio dolore,
Anima bella, divina!

F. C. Hillerup.

En gammel Skolelærers Ungdoms-Kjærlighed.

Af Gandy.

(Slutning.)

Jeg var allerede for rum Tid siden indsat i Stadskolen. I Forstningen havde min Gudmoder været derimod, fordi hun meente, at Omgangen med de ugudelige Drenge skulde skade mit timelige og evige Vel. Men jeg lod mig ikke anfægte af Noget, jeg gik stille min Vei og gjorde god Fremgang i Lærdom.

Saaledes voxede jeg da til i Herrens Frygt og var allerede bleven 14 Aar gammel. Da holdt Cantoren en Dag efter endt Skoletid os Alle tilbage og anstillede alleslags Forsøg med os, om vi havde Anlæg og Gaver til Sang. Denne Cantor var en lang mager Mand med et ganske bruunrødt Ansigt, der næsten var at ansee som en Æthiopiers og stak selsomt af imod den hvide Studsparyk. Saa ofte han talte, geraadede han i Iver og Hede, og da opsvulmede Aaren i hans Pande næsten til en Fingertykkelse og de sorte Øine rullede i hans Hoved, saa at næsten kun det Hvide blev synligt. Han var desaarsag af et skrækkende Udseende og behøvede blot at vise sig og antage en truende Mine, for at faae alle Børnene til at skjælve og bæve. Nu prøvede han os, den Ene efter den Anden, lod os synge ham efter, spærre Munden vidt op ligesom Svaleunger, naar de blive madede, og lod os saalænge skrige A i forskjellige Modulationer, som Aanden vilde strække til og indtil vi bleve saa kirsebærbrune i Ansigtet, som Præceptoren selv. Jeg skammede mig ikke lidt, da Touren kom til mig, deels for Skolarerne, der sagte fniste over de Syngendes selsomme Grimacer, deels ogsaa for mig selv. Jeg begyndte da tremulerende at angive A'et med svag Stemme. „Høiere," skreg Cantoren, „endnu høiere! Skrig det bedste Han kan, Kirchner. Lad, som var Han falden i Neckar og vilde kalde Folk til Hjælp med sit A." — Saa mandede jeg mig op og tog næsten voldsomt paa at skrige. Dette fandt Cantorens Behag og han meente: „Saadan er det. Ret, min Søn. Gud har begavet Ham med en ret klar og yndefuld Stemme, og maa Han herefter indtræde i Choret, saasnart Han har faaet Noderne lært." — Endnu den samme Dag begyndte han Underviisningen og i taalelig kort Tid blev jeg fix og ferm.

Rigtignok var det en tung Dag for mig, den første, da jeg drog ud med Chordrengene. Man havde paasat mig en trekantet Filtehat, der var bleven rødlig af Ælde; men den hang mig saaledes ned over Øinene, at jeg med Nød og Neppe kunde see mig omkring; desforuden havde man ogsaa iført mig en sort, affalmet og lappet Mantel. I dette Optog saae jeg slet ikke kjøn ud. Men endnu haardere gik det mig til Hjerte, at gaae om i Husene og indsamle Skillingerne for Sangen, og traadte mig tidt og ofte Taarer i Øinene, naar jeg betænkte, at jeg, et Barn af fattige, men dog agtbare Folk, skulde ligesom tigge og fægte for et Par Skilling. Men da faldt det mig ind, hvorledes den Guds Mand, Martinus Luther, hvem vi alle have at takke for vor for Slakker rensede Tro og jeg i Særdeleshed for det skjønne Navn Martinus, havde maattet synge som Dreng for

Hvermands Dør i Eisenach og dog sidenefter var bleven en høitpriselig Mand og et evigt straalende Kirkelys. Denne Tanke haver vidunderligt trøstet mig og siden forrettede jeg min Bestilling uden Sky.

Som Chordreng blev jeg nu ogsaa snart ligesaa godt hjemme i St. Kilians Kirken, som i mit eget lille Kammer; jeg hjalp til at ringe med Klokkerne, sang med i Choret, skrev med Kridt alle Psalme-Nummerne paa de sorte Tavler, og vidste at nævne alle Kirkens Mærkværdigheder paa mine Fingre, saa at jeg havde kunnet føre hvilkensomhelst fremmed Besøger omkring ligesaagodt som Klokkeren selv; jeg vilde kunnet fortælle ham, hvorledes den første Steen til Kirken blev lagt i Herrens Aar 1013, hvorledes man under Høialtret kunde fornemme Brøndkildens Mumlen; jeg vidste Eventyret om Kæmpebenet, der hænger i Choret, og kjendte Betydningen af alle hellige Skilderier, Navnene paa alle gamle Gravmæler. Iblandt de Sidste var ogsaa en af mine Stamherrer: han var jordet i Sideskibet og paa hans Grav laa en Sandsteensplade, paa hvilken han selv var at skue i fuld Størrelse, med foldede Hænder og mægtigt Skjæg og iført en spansk Kjortel. Af Næse og Hage var ikke Meget længer at see, siden Kirkegængernes Fødder havde afslidt hans Ansigt; ligesaa var Indskriften omkring ved Randen bleven hartad ulæselig, og formaaede jeg endnu kun at udfinde Følgende: Kirchnerus noster .... bene meritus .... rei publicæ Heil .... obiit A. D. Alt Øvrigt var til min store Sorg visket ud. For denne min Stamherre havde jeg en ret dyb Ærefrygt, vogtede mig for paa en letsindig Maade at skride over hans Mindesteen, og mærkede alletider et Sting igjennem Hjertet, naar jeg saae Andre gjøre det, uden at turde afværge det.

En Søndag bemærkede jeg fra Choret, hvor vi opholdt os, under Prædikestolen og lige overfor mig en særdeles yndefuld lille Pige, som vel kunde være paa min Alder, men visseligen stod høit over mig i Rang og Rigdom, hvad jeg sluttede mig til af hendes fine Silkeklæder, der vare indvirkede med prægtige Sølvblomster. Det guldgule Haar flød i lange Lokker ned om hendes Hals og var endnu ikke bestrøet med Pudder; Øinene vare fremfor Alt milde og kjærlige, Ansigtet fiint og underskjønt, og mindede mig saa stærkt om min hjertenskjære salig Moder, at jeg slet ikke kunde blive mæt af at skue hen til det fine Barn. Hun sad ved Siden af en stiv, fornem Dame, med en høi, overmaade kunstig Frisur og rødt sminkede Kinder — det maatte vel være hendes Fru Moder. Jeg maa desværre bekjende, at jeg fra det Øieblik af ikke fornam synderlig Meget af Herr Pastorens Prædiken og vel vilde have bestaaet slet i min Mandags-Examen, havde ikke en flittig Collega anfortroet mig til Gjennemsyn det Hefte, hvori han pleiede at nedskrive Talen. Med en sær Utaalmodighed, for hvilken jeg dog selv maatte skamme mig, ventede jeg nu paa den næste Søndag, da jeg haabede at gjensee denne fremmede, tidligere endnu intetsteds bemærkede Frøken. Men det gik mig dog endnu bedre, end jeg nogensinde kunde have ladet mig det falde ind. Da vi nemlig den næste Chorsangs-Dag stode udenfor et stadseligt Huus tæt ved den tydske Ordens Huus, og jeg ganske af et Tilfælde slog Øinene

iveiret, blev jeg Frøkenen vaer ved det aabne Vindue i det første Stokværk, bagved blomstrende Potteplanter og et Messingtraads-Buur, hvori en grøn Papegøie med ildelydende Skrig gyngede sig i Ringen. Jeg maa vist være bleven rød over mit hele Ansigt, min Strube var ligesom sammensnøret — jeg kunde ikke frembringe en Lyd. Hvad der foregik i mig, vidste jeg ikke at benævne; jeg var ligesaa lykkelig, som et Barn paa den hellige Jule-Aften, og havde dog til samme Tid gjerne kunnet græde. Men ikke for Alverdens Goder havde jeg kunnet tilstaae det for noget Menneske. — Den hulde Frøken skuede ret saa venligt og kjærligt smilende ned til os. De fremmede Urter og Blomster sammenslettede sig ligesom til en Glorie om hendes lille Engle-Ansigt. Mig tykkedes, som havde hun betragtet mig fremfor alle Andre og seet efter mig, da vi droge videre — det maa da vel kun have været min egen daarlige Indbildning.

O den skjønne, skjønne Tid, da jeg hver Søndag saae den gode Frøken en heel Time fra Choret af og i Vinduet hver Onsdag og Løverdag, naar vi sang for hendes Dør. Der kunde jeg ogsaa letteligen have truffet hende de øvrige Ugedage — men hvorledes skulde jeg have vovet at gaae alene forbi hendes Huus og see derop! Mig var det, som maatte Enhver kunne see paa mig, hvad der foregik i mit Hjerte, som om jeg havde en ond Samvittighed. Paa Kirkestolen havde jeg fundet Navnet optegnet paa den lille Bliktavle. Moderen var en Rigsfriherrinde von Stetten og en født Friherrinde af Gemmingen-Guttenberg, Enke efter Major von Stetten, den samme, under hvis Befaling min stakkels Fader var draget i Krigen og bleven dræbt. Ogsaa Majoren havde fundet sin Død paa Valpladsen, og saaledes maatte vel hine Ord, som han ved Nattetider talte paa Torvet, være ham indgivne af en mørk Forudfølelse. Mig syntes, at jeg var traadt den unge Baronesse et Skridt nærmere formedelst vor fælles sørgelige Skjæbne — men at hun derfor var bleven mig kjærere, det tør jeg ikke paastaae — jeg troer, at dette var ganske umuligt. Omendskjøndt jeg nu vidste, at Frøkenen var af fornem, adelig Fødsel og rigelig velsignet med Lykkens Goder, saa forandredes dog derved mine Følelser for hende ikke det mindste. Jeg tænkte ved mig selv, hvorfor skulde den naadige Frøken ikke blive Dig den kjæreste paa Jorden, om Du end kun er et fattigt, forældreløst Soldaterbarn, og hvorfor skulde Du ikke vedblive at fryde og forfriske Dig ved Synet af hende? Tør man dog ikke qvæge sig ved Blomsternes Duft og Skjønhed, om de end groe i fremmede Haver, og funkle ikke de gyldne Smaastjerner saa trøstefuldt paa Himlen, uden at det falder os ind at ville besidde dem. Men saadan en velsignet Stjerne var det skjønne, fromme Pigebarn for mig.

Der kunde vel være forløbet 6 Uger, siden jeg havde skuet den gode, englelige Frøken for første Gang. Vi befandt os i Skjærsommer. Foran det ene Taarnvindue stod en ung Rosenstok, som jeg havde opelsket fra det foregaaende Aar. Nu blomstrede den for første Gang og havde skudt en skjøn, frisk lille Knop, der netop tittede frem af sit grønne Hylster, som var den nysgjerrig efter at see sig om i Guds frie Verden. Saa ofte jeg betragtede den lille Knop, maatte jeg tænke paa Frøken von Stetten, der netop saae ligesaa elskelig og uskyldig ud. Derfor havde jeg ogsaa

tiltænkt hende den, skar altsaa den næstfølgende Søndag Knoppen af, lagde den, medens endnu ikke en Sjæl var kommen i Kirken, paa den Pult, hvor hun sad, og forstak mig derpaa i Choret. Da nu Klokkerne ringede, og Kirkegængerne een for een samlede sig i Guds Huus, begyndte mit Hjerte dog at banke med megen Heftighed; mig fortrød allerede min Kjækhed, gjerne havde jeg hentet Blomsten tilbage, men trøstede mig dog ikke til at gaae ned; ikke destomindre piintes jeg dog af en anden Frygt, at nemlig en fremmed Haand skulde forgribe sig paa min kjære lille Knop. Endelig indtraadte da Moder og Datter. Frøkenens Blik faldt strax paa Rosen, hun tog den op og skuede ligesom forundret, men med glædestraalende Øine rundt omkring, som om hun søgte efter Giveren. Men da hviskede Fru Baronessen hende et bittert og strengt Ord i Øret. Hun maatte vel have forbudet Datteren at røre ved Blomsten, thi Frøkenen lagde den igjen bort med nedslaaede Øine og ganske bedrøvet. Det skar mig ligesom med en Kniv i Hjertet. Men kort derpaa knækkede hun dog et grønt Blad fra Stængelen og lagde det hemmelig som et Mærke i sin Sangbog — og da var det mig igjen, som sad jeg i Himlen.

Neppe var Velsignelsen lyst til Ende, forend jeg smuttede ud af Choret og stormede i tre Spring ned ad Trapperne, for at stille mig op ved Kirkeporten. Men da greb Cantorens vældige Haand mig i Flugten, og holdt mig fast tilbage ved min gamle sorte Mantel, saa at den mulne Krave med en kjendelig Larm revnede tvært igjennem. Derpaa apostropherede mig den Opbragte med funklende Øine, medens Aaren i hans Pande svulmede af Vrede: „Er Han kanskee stukken af Tarantelen, Kirchner, eller er den urene Aand faret i Ham, siden Han anstiller slige usømmelige Bukkespring i Guds Huus?“ Dertil greb Cantoren mig haardt i Øreslippen og rystede mig paa en saare følelig Maade frem og tilbage. Jeg krøb ret ydmygelig ned ad Trappen og tænkte at gaae beskæmmet til mit Hjem, thi den Tanke faldt mig tungt paa Hjertet, at det kun lidet sømmede sig en saadan dum, forpjusket Skoledreng som mig, at træde fornemme Frøkener i Veien og begloe dem med forlibte Øine. Men i det samme Øieblik, som jeg med bedrøvet Hu vilde snige mig ud af Kirken, traadte ogsaa Fru Baronessen ud med sin Datter. Hun gik mig tæt forbi, og min Arm streifede hendes Silkeklædning. Al Harm og Lidelse var sporløst forsvunden. Frøkenen slog fromt og beskedent Øinene ned. Saa nær havde jeg endnu aldrig skuet hende. Da hun havde fjernet sig nogle Skridt, gled den sorte Saffians Sangbog ud af hendes Haand og adspredte i Faldet alle de brogede Mærker, Paafuglefjædrene, de farvede Billeder, Silkebaandene, samt mit Rosenblad. Jeg sprang hurtig til, samlede Alting op, mit Blad først, og overrakte hende derpaa Bogen med en dyb, ærbødig Forbeining. Den naadige Frøken var næsten endnu mere forlegen end jeg, hun smilede uden at see op, og hviskede halvhøit: „Mangfoldig Tak for Hans Umag!“ Nu er det vel i og for sig ret almindelige Ord, som dagligdags ofte vende tilbage — men i Frøkenens Mund klang de dog ganske anderledes. Jeg er nu en høitbedaget Olding, som snart har fuldendt det Tidsmaal, det er os beskikket at vandre herneden, men denne smukke, hjertelige Tak har jeg aldrig forglemt, og toner den klare, klokke-

rene Stemme endnu bestandig i mine Øren. — „Mangfoldig Tak for Hans Umag!“ — Det var de første Ord, jeg hørte af den huldsalige Frøkens Mund — det var ogsaa de sidste.

Da jeg den næstfølgende Onsdag Morgen stod udenfor Fru von Stettens Huus, vare samtlige Vinduer tildækkede; ligesaadan om Løverdagen. Kirkestolen blev tom om Søndagen. Det naadige Herskab er vel reist ud paa sine Godser, tænkte jeg med bedrøvet Hjerte, eller og til sine Slægtninge paa Guttenberg; min eneste Trøst var, at det dog i Efteraaret maatte vende tilbage til Staden. Men jeg havde ingen ret Glæde meer ved Livet, og det forekom mig altid, som om det Bedste feilede mig.

Da kom efter adskillige Ugers Forløb en anden Chordreng springende hen til mig og tilsagde mig, at møde hos Cantoren i Nattens Time: der var nemlig et særdeles fornemt Liig, som den samtlige Geistlighed og Choret vilde følge. Fordum havde jeg ei ugjerne fornummet deslige Efterretninger — ikke som om jeg paa en syndefuld Maade skulde have glædet mig ved et Medmenneskes dødelige Afgang, men blot fordi det var Skik, naar Patricier eller Medlemmer af det høie Raad stededes til Jorden, at forære hver Chordreng 6 Kreuzer og et Stykke Hvedekage, og det var da alletider en stor Jubel for os Drenge, thi saaledes er Børns Sind, letfærdigt og ubetænksomt. — For denne Gang hørte jeg derimod Cantorens Bud uden synderlig Deeltagelse og svarede kun, at det var godt, jeg skulde nok indfinde mig. Det gjorde jeg da ogsaa og drog med det hele Chor, Par om Par, til Sørgehuset. Vi opstilledes ligeoverfor det von Stettenske Huus. Jeg tænkte ene og alene paa den forreiste Frøken, og agtede hverken paa den sorte Liigvogn med de sølverne Vaabenskjold, som stod luerøde Flammer i Faklernes Skin, ei heller paa Vrimmelen af Folk og Vogne. Jeg saae kun mod oven. Der var Alt mørkt, og kun et enkelt, svagt Lys brændte bag Forhængene. De bare da Liigkisten ud. Paa dens Laag hvilede en jomfruelig Myrthekrands med forsølvede Blomster. Nu spurgte jeg min Sidemand saa ganske ligegyldigen, hvo der da egentlig var død? — „Det er Datteren af Huset,“ svarede han, „den unge, naadige Frøken.“ — Da løb mig pludseligen en iiskold Gysen gjennem Legemet, Sandserne forlode mig, og jeg styrtede til Jorden.

Otte Uger vare svundne siden hiin Nat. At det var saa længe, berettede mig min Gudmoder — thi jeg havde den hele Tid ligget uden Besindelse, i en hidsig Nervefeber, og været Døden nær. Lægen havde opgivet mig, formeente ogsaa siden, at min Redning var meer at ansee som et Under fra Himmelen, end en Virkning af hans Kunst eller af jordiske Lægemidler.

Jeg har i den første Tid efter mit Sygeleie ofte og haardt nok forsyndet mig imod Herren, idet jeg med Smerte beklagede, at jeg ikke var død, og formastede mig til at gaae i Rette med Skjæbnen, at den ikke hellere havde bortkaldt den stakkels Forældreløse, hvem Ingen agtede, istedetfor den skjønne, rige Frøken, som var elsket og æret af Alle. Min Gud og Skaber tilgive mig naadigst denne Bespottelse!

Der behøves vist ikke mange Ord og Talemaader, for at afskildre min daværende

trøstesløse Tilstand. Jeg havde nu tabt Alt, hvorved mit Hjerte ret havde hængt sig, Fader, Moder og endelig den hjertenskjære Frøken. Kun hvo der selv har prøvet en saadan Lidelse, han veed, hvorledes En er tilmode derved — men hvo som endnu ikke har tømt denne Kalk, han vil dog neppe kunne tænke sig, hvad jeg led. Thi Smerten vil selv opleves, ligerviis som Musiken selv vil høres. Jeg skrantede endnu en rum Tid, og kunde kun langsomt igjen komme til Kræfter. Men med min Syngen var det til Ende. Jeg havde aldeles mistet min Stemme i den svære Sygdom, og var den altsaa lagt i Graven tilligemed den kjære naadige Frøken.

Da jeg atter turde gaae ud, var min første Gang til Kirkegaarden, paa hvilken den salige Frøken var bleven bisat i den von Stettenske Gravhvælving. Denne var let kjendelig paa det adelige Vaaben, som var udhugget over Indgangen tilligemed en latinsk Indskrift. Paa Jerngitteret, bag hvilket Det, jeg havde havt kjærest paa Jorden, sov den evige Søvn, hang jeg en smuk, fuld Krands, som jeg havde bundet til dette Øiemed, fremsagde en stille Bøn og tænkte med en inderlig Veemod paa det gode, henfarne Pigebarn. Den næstfølgende Dag gik jeg igjen ud paa Kirkegaarden og ombyttede de visnede Blomster med friske og saaledes vedblev jeg alle de følgende Dage. Og denne Gang og denne Time, som jeg viede til hende, blev mig den allerkjæreste i Dagens Løb, og Sorgen var mig en tro og elsket Staldbroder.

Saaledes havde jeg engang som sædvanligt bragt mit stille Dødsensoffer og vilde just gaae hjem, da en gammel venlig Mand i Livree traadte frem bag Hvælvingen, holdt mig tilbage ved Armen og spurgte mig, hvad jeg bestilte der, og om jeg var Den, som saa længe havde smykket den salig Frøkens Begravelse med Blomster? — Forvirret fremstammede jeg et „Ja". „Ei, vær ikke bange, min Søn," sagde den gode Gamle, „Du har udøvet en Kjærlighedens Gjerning, og Saadant lønner sig altid. Kom nu blot med mig til den naadige Fru Baronesse, hun begjærer at tale med Dig." — Nu erindrede jeg mig ogsaa ham. Det var Husets gamle Kammertjener, og jeg havde ofte seet ham i Porten; ogsaa var det altid ham, der uddeelte Gaverne til Chordrengene. I Taushed drog jeg bagefter ham. Men hvorledes jeg naaede Fru von Stettens Huus og kom op ad Trapperne, vilde jeg nu neppe kunne fortælle.

Kammertjeneren forlod mig i Forgemakket, og gik med sagte Skridt ind i sit Herskabs Værelse, men vendte snart tilbage og bød mig at træde ind.

Der var endnu Ingen tilstede. Gemakket var udstafferet med større Pragt, end det nogensinde kunde have faldet mig ind. Gulvet var tilsammenføiet af brune, speilglatte Træetavler, Væggene beklædte med brogede Tapeter, paa hvilke Hyrder græssede deres Qvæg eller blæste Skalmeie for Hyrdinderne; paa Kaminen stode smaa chinesiske Dukker, som fortrak deres brede Mund til et fælt Smiil og som rystede paa Hoved og Hænder, desforuden endnu meget andet kostbart Porcelainstøi; en funklende Lysekrone hang ned fra Loftet, og i det mægtige Speil kunde jeg skue mig selv i fuld Størrelse med min fattige Kjole, som tyktes mig endnu uslere iblandt alle de mange Herligheder.

Da gik Døren op, og den naadige Fru

Baronesse traadte raslende ind, ifort en Sorgeklædning af sort Silke; hun satte sig paa den forgyldte Kanapee og, uden at sige et Ord, maalte hun mig fra Top til Taa med saa skarpe Blikke, at jeg neppe kunde udholde dem og slog forlegen Øinene ned. Da begyndte hun i en meget alvorlig Tone at spørge mig, hvad jeg hedte og hvem mine Forældre vare? Jeg nævnte mit Navn og sagde, hvorledes jeg var et fattigt, forældreløst Barn, hvis Fader havde fundet Døden ved Roßbach. Erindringen om hendes salig Gemal maatte vel have stemt hendes Sind blødere, thi hun spurgte mig med meget mildere Røst, hvorfor jeg hidtil havde smykket hendes Datters Grav med Krandse, og hvorfra jeg havde kjendt den Salige? Da jeg nu skulde skriste alt Det, hvad jeg neppe havde vovet at tilstaae mig selv, og blev saa brat erindret om den stakkels Frøkens Død og saae det Sted, hvorfra hun bag sine Blomster og den skrigende Poppegøie havde skuet ned, saa blid som en Engel, da blev mit Hjerte brudt af Veemod og jeg begyndte uopholdelig at græde paa det bitterligste, formaaede heller ikke at frembringe et eneste Ord.

Den naadige Frue var en meget streng og stolt Dame og saaledes maatte vel min Opførsel i Begyndelsen forekomme hende meget besynderlig, hvorfor hun da ogsaa rystede meget betænkelig paa Hovedet. Men tilsidst maatte hun vel dog erkjende, at min Smerte over hendes Tab kom fra Hjertet, saa uventet dette end maatte synes hende af en fattig, fremmed Knøs, og da løb ogsaa hendes Øine over og hun græd sagte hen for sig. „Jeg vil ikke trænge videre ind paa Ham," talte hun efter en rum Pause, „behold Han kun sin Hemmelighed for sig selv. Han har meent det godt med min salige Estella, og det vil jeg ikke glemme Ham af, Johannes. Men lad Han disse Krandse fare — min Datters Liig skal dog om kort Tid henføres til vor Arvebegravelse. Jeg skal erkyndige mig om Ham, og naar Han opfører sig godt, saa kan Han i mig gjøre Regning paa en naadig Velynderinde. Farvel!" — Dermed rakte hun mig Haanden til Kys og afskedigede mig naadigst.

Men Fru Baronessen har holdt sit givne Ord paa den mest stormodige Maade, idet hun har ladet mig tilflyde rigelig Hjælp i min Armod og udvirket mig ikke blot et Stipendium paa Landsuniversitetet i Tübingen, men ogsaa senere den skjønne Plads ved den evangeliske Kirke hersteds. Men saa ofte jeg har villet frembære min allerærbodigste, dybtfølte Tak for den naadige Frue, har hun altid afslaaet den og meent, at jeg havde min Talsmand i Himlen.

Dette er den simple men sande Historie om min Ungdoms Kjærlighed, der ogsaa har været min eneste. Vel har i senere Tider, da jeg havde opnaaet Kald og Brød, min Gudmoder mange og forskjellige Gange trængt ind paa mig, at jeg skulde indtræde i den hellige Ægtestand, ligesom det heller ingenlunde har manglet paa ganske antagelige Forslag af dydige og ærbare Jomfruer. Men den salig Frøken Estellas Billede har endnu intet Andet formaaet at udslette af mit Hjerte, og saaledes er jeg da forbleven ugift. Men hvo som spotter den daarlige Olding, hvem hiin barnagtige Kjærlighed har ledsaget lige indtil Graven, — han maa vel kun kjende lidet til Kjærlighedens guddommelige Udspring og Væsen.

Skizzer af August Lewald.

Det smukke Kjøn.

Det smukke Kjøn har aabenbar agtværdige Sider, som kunne gjøre Fordring paa vor fuldkomneste Anerkjendelse; men det giver ogsaa Foranledning til Misbrug, som, med de smukke Læserinders Tilladelse, fortjene engang at blive offentlig dadlede.

Jeg befandt mig engang i et Theater, hvor der var Noget at see: det er ellers meget længe siden, at jeg var i det Tilfælde. Jeg glædede mig iforveien, thi jeg havde en god Plads, hvorfra jeg bekvemt kunde oversee Skuepladsen. Da kommer der paa engang to Personer ind, som høre til det smukke Kjøn, og jeg maa, for ikke at synes ugalant, indrømme dem min Plads. De smukke Damer smile, takke, og jeg seer mig tilbagetrængt i Baggrunden. Men de smukke Damer havde Hatte paa og paa Hattene Fjædre, svævende, vaiende Fjædre, og det smukke Kjøn er, som Hvermand veed, af en meget bevægelig Natur. I den hele Tid, medens der var Noget at see, var der en Helden, en Sammenstikken af Hovederne, kort at fortælle — jeg fik ikke Andet at see, end Foden af en Solodandserinde og en Choristindes Blomsterkrands.

Og deri vare kun de smukke Damer Skyld.

En anden Gang kjendte jeg en fornem Dame, rig, skjøn, høist elskværdig, og en behagelig Vertinde. Man spiste fortræffeligt hos hende, men alligevel gik jeg kun sjeldent derhen. Kun engang imellem drev Tilfældet, Kjedsommelighed eller min Ulykkes-Stjerne mig til at deeltage i hendes Selskaber; thi jeg maa oprigtig tilstaae det — Damen pleiede at forelæse Gjæsterne sine Digte.

I Almindelighed besidder jeg Artighed nok, til i kritiske Tilfælde at drage mig med Æren ud af en Affaire, og da undlader man aldrig, at ansee mig for en Mand af Smag. Men forleden Dag var jeg i en mærkelig Grad adspredt, og da man spurgte mig, hvad jeg syntes om Sonetten, som Husets Dame nylig havde forelæst, svarede jeg naivt, at det forekom mig, som om „gribe" og „blive" ikke vare rigtige Riim. Jeg troer fuldt og fast, at jeg ikke havde Uret; men Selskabet var af en anden Mening, og alle yttrede deres Foragt for mig, fordi jeg havde tilsidesat Hensynet til det smukke Kjøn. Nær var jeg kommen i Strid med en ung Flødeskjæg, som kunde have ført mig en Duel paa Halsen, hvori han eller jeg havde fundet Døden.

Ogsaa beærede nogle Damer mig engang med Indsendelser til en Journal. For en af dem gjorde jeg leilighedsviis den høflige Bemærkning, at hendes Afskriver fordærvede hendes skjønneste Tanker ved hæslige orthographiske Feil. Siden den Tid er hun mig fjendsk og udspreder overalt, at jeg har fornærmet det smukke Kjøn.

Hvor uretfærdigt! Jeg elsker og ærer det smukke Kjøn; men det er mig sædvanligviis kjærere, at see det legende med et Barn eller spillende paa et Instrument.

Smukke Dame! Synaalen er dit Scepter og en Strikkestrømpe din Valplads.

Men vil Du indlade Dig i literaire og artistiske Kampe, saa tillad Sandheden, at trænge sig til dine qvindelige Øren. Tænk ikke at afvæbne Kritiken med de Ord: „det smukke Kjøn," og erindre Dig: at urimelige Vers, slet Prosa og fremfor Alt blækbesmurte Fingre ikke kunne geraade selv det smukkeste Kjøn til Prydelse.

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Griseldis, romantisk Skuespil i 5 Akter af **Fr. Halm**, oversat af Hr. **C. Borgaard**, er et af disse Effektstykker, der trænge til en ganske fortrinlig Udførelse for at kunne taales. Sujettet til dette dramatiske Arbeide vil være de Fleste bekjendt deels af den tydske „Volksbuch" af dette Navn, der flere Gange er bleven oplagt paany, deels af **Boccaccio's** Novelle: Griselda, der har givet Stof til en Mængde senere poetiske Bearbeidelser, ligesom man ogsaa antager, at **Shakspeare** til sin „Cymbeline" har øst af den samme Kilde. At Stoffet virkelig har noget Interessant, kan ikke negtes, og Poeterne vilde vel neppe heller saa graadigt faldet over det, hvis det ikke inviterede en heel Deel til Behandling; men et dramatisk Stof er det unegtelig ikke, og allermindst i den Skikkelse, den tydske Forfatter har givet det. Ikke at tale om, at Fremstillingen af saamange hensynsløse Grusomheder, en saadan Martyrisering af et ædelt og opoffrende Væsen, blot for at tilfredsstille en daarlig Forfængelighed, er scenisk utaalelig; ikke at tale om, at den hele Handling er baseret paa aldeles falske og misforstaaede Begreber om Ære og Pligt, idet et løst henkastet Ord, der kun maa betragtes som taabeligt Mundsveir, ikke synes at berettige en Mand til at opoffre Kone og Barn, — alt Dette er galt nok i og for sig selv; men hvad der er endnu mere forkeert er, at det, der skulde spænde under Handlingens fremadskridende Gang, allerede fra første Akt ikke længer er nogen Hemmelighed. De umenneskelige Prøver, den forpiinte Qvinde skal underkastes, kjender man allerede forud, og netop derfor er man tilmode ved dem, som om man bivaanede en Execution. Selv hvor Forfatteren gaaer en Smule udenfor den allerede i første Akt foreskrevne Text, er det kun, som f. Ex. i Scenen med hendes Fader, for at dynge nye Grusomheder over den Ulykkeliges Hoved, som om der ikke allerede var nok deraf i Forveien. Om Stykkets Charakteertegning er der ikke synderligt at sige. Ligesom **Halm** i „Ørkenens Søn" experimenterer uafladelig med to Personer og aldeles ikke bekymrer sig om alle de øvrige, saaledes experimenterer han i dette kun med en eneste, med Griseldis, (der derfor er bleven en formelig Paradehest for alle tydske Skuespillerinder), og hele den øvrige Hærskare af Riddere om det runde Bord, af Hoffets Damer og Herrer, Kong Arthur og Ginevra ikke at forglemme, ere de værste Mannequins og Marionetter, der kunne vise sig paa nogen Scene. Imidlertid er Stykket ikke blottet for lyriske Skjønheder, hvis brogede Blomsterteppe dog ikke er istand til at tildække dets egentlige Brøst, og de faa Scener, hvori man seer den dygtige og routinerede dramatiske Forfatter, veie langtfra ikke op imod de mange flere, i hvilke Skjønhedsiden krænkes og dens Linier overskrides. Stykket synes at være fortrinligt oversat, saaledes som man kunde vente det af Ludvig den Ellevtes Oversætter, kun Skade, at han ikke har anvendt sit sproglige Talent paa et bedre og gedignere Værk. Vi betragte det som en rigtig Takt af Publicum, at det ved den anden Opførelse forholdt sig fuldkommen passiv ved Teppets Fald. At det ikke ved lydelige Mishagsyttringer har villet fordrive fra Scenen et Arbeide, hvori en talentfuld Skuespillerinde, med overordentlige Anstrengelser, har præsteret noget mere end Almindeligt, er en Tribut til det fremstillende Talent, som vi finde fuldkommen passende.

— Fra Em. Bærentzen & Co.'s lithographiske Institut er den 18de Levering af „Dansk Pantheon" udkommen, indeholdende **Henrik Hertz's** veltrufne Portrait, ledsaget af en biographisk Skizze, som med ikke mindre Troskab giver et Billede af denne rigtbegavede Digters aandelige Physiognomie. „Dansk Pantheon" har saaledes sluttet sin første Aargang, som foruden hiint indeholder Portraiter af **Weyse, Schouw,** Fru **Heiberg, Hoegh=Guldberg, Christian Winther, H. N. Clausen, Glæser, Gundelach Møller, Ryge, Jacobson, Stemann, Nielsen, Thorvaldsen,** Md. **Nielsen, Mynster, Oluf Bang** og Jfr. **Augusta Nielsen.** Betragter man dette Værk med et uhildet Blik, frit for alle bornerede Hensyn, vil man da ikke kunne negte, at det har grundet Krav paa Publicums Velvillie, idet Udgiverne, ved et skjønsomt Udvalg og en passende Afvexling, tilfredsstillende have løst den Opgave, de i Subscriptions=Indbydelsen have sat sig: at levere en fortløbende Række af naturtroe og smukt udstyrede Portraiter af Nutidens mærkelige danske Mænd og Qvinder.

Em. Bærentzen & Cº lith. Institut

STÆVNEMÖDET

"Kl: 5 staaer der i Brevet, og nu er Klokken strax 7 _ nu kan hun vist ikke være langt borte."

Ny Portefeuille 1844.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet af Georg Carstensen. Redigeret af J. C. Schythe.

1. Binds Nr. 1. — Söndagen den 7. Januar 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI
af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Ved den 9de Gewandhaus-Concert i Leipzig dirigerede Hr. Capelmester **Kalliwoda** sin nye Symphonie i F Dur, (Manuskript), der blev optagen med meget Bifald. Concertmester **Niefsthal** fra Frankfurt, der ogsaa er bekjendt her, udførte en Concertino og Variationer for Violin af egen Composition. Han roses meget paa Grund af sin Færdighed og smukke fulde Tone, hvorimod man fandt hans Composition triviel.

— **Robert Schumann's** nye Oratorium: „Das Paradies und die Peri", er gjentagne Gange opført i Leipzig under bestandig stigende Enthousiasme. Da Componisten ved den anden Opførelse betraadte Anførerpladsen, fandt han Nodepulten behængt med Laurbærkrandse og blev modtagen med det mest stormende Bifald, der gjentog sig efter hver af Oratoriets Afdelinger og efter det Heles Slutning ikke vilde ophøre, førend Componisten gjentagne Gange havde viist sig for det begeistrede Publicum.

— Mad. **Clara Schumann** har den 29de Novbr. givet en Concert i Dresden, der mødte stor Deeltagelse. En tolvaarig Søster til denne udmærkede Kunstnerinde, **Maria Wieck**, lod sig ved denne Leilighed for første Gang høre offentlig, idet hun i Forening med sin Søster udførte den store firehændige Sonate af **Moscheles** (Op 46). Man spaaer, at der i denne unge Pige vil opvoxe en anden **Clara Wieck**. Paa almindelig Opfordring maatte Mad. **Schumann** give en 2den Concert den 2den Decbr., ved hvilken hun blev understøttet af Tydsklands første Tenorist, **Tichatschek**.

— Skuespillerselskabet fra Königsstädter-Theater i Berlin vil med det Første spille i en Uge paa Theatret i Leipzig, hvorimod det Leipziger Selskab vil give Forestillinger paa Königsstädter-Theater. Variatio dilectat, og Jernbanerne give en ypperlig Leilighed til at tilfredsstille Publicums Lyster i denne Henseende.

— **Mayerbeer** har nu ganske fuldendt sin Opera, „**Africanerinden**," og Copisterne ere allerede beskjæftigede med at reenskrive Partituret. — **Ricci, Vera, Cohemneri** og endnu nogle andre unge italienske Componister befinde sig for Dieblikket i Paris, for at bringe deres Operaer paa Scenen, eller dog at lade dem høre i de forskjellige musikalske Saloner, for derved at blive bekjendte. Den store Lykke, **Donizetti** har gjort, har lokket dem til Paris. —

— Ifølge Breve fra **Lablache** gjør en tydsk Tenorist, **Tamberlik**, stor Furore i Neapel; han skal være i Besiddelse af den skjønneste Tenorstemme, som man kan tænke sig. De fortrinlige tydske Stemmer gaae næsten alle til Italien af den simple Grund, at man der betaler dem bedre.

— Kongen af Hannover har som Medlem af „Calch and Glee-Clob" i London udsat en Præmie af 50 £ for den bedste Vocalcomposition ved Foreningens næste Saison.

— **Verdi** skriver paa en ny Opera „**Hernani**." Den privilegerede Wiener Travestiefabrikant, **Told**, er allerede i Færd med at lave en Parodie paa denne Opera under Titel af **Fru Nani.** (!)

— **Tichatscheck** skal have modtaget Tilbud om et glimrende Engagement i Berlin, og har derfor søgt om sin Afsked fra Theatret i Dresden, til hvilket han contractmæssig er bunden i flere Aar. — Theaterdirectionen har i denne Henseende henviist ham directe til Hs. Majestæt Kongen. —

— **Halevy** er bleven udnævnt til Musikdirecteur hos Hertuginden af Orleans, og **Liszt** er bleven creeret til — Hofraad! af — Fyrsten af Hohenzollern-Hechingen!!

— Fra Cassel berettes der, at **Spohr** arbeider paa en ny Opera, til hvilken Texten er tagen efter **Kotzebues** „Korsriddere". De forskjellige Musikstykkers Form skal være meget usædvanlig, ligesom Stilen i det Hele taget skal afvige meget fra **Spohrs** tidligere Maneer.

— **Bouffé**, den mest yndede og maaskee den bedste Skuespiller i Paris, har forladt Gymnase og er gaaet over til Variétés, efter at have udbetalt sin tidligere Directeur 100,000 fr. i Skadeserstatning. Grunden hertil skal være, at Directeuren for Gymnase, Hr. **Poirson**, har lagt sig ud med de dramatiske Digtere, og at disse derfor have taget deres Stykker tilbage, der udgjorde **Bouffé's** hele Repertoire.

— Efter „**Newyork-Herald**" har **Ole Bull** første Gang ladet sig høre i Amerika den 25de Novbr. og har fremkaldt en uhørt Enthousiasme.

Pot-pourri.

— Statisterne ved de forskjellige Theatre i Paris sætte deres største Stolthed i, engang imellem at faae Tilladelse til at sige en eller anden lille Replik. En saadan stakkels Fyr havde endelig

ved Hjælp af Regisseuren, der interesserede sig for hans Kone, gjennem mange Intriguer og Kabaler sat igjennem, at der var blevet ham tildeelt en Raadsherres Rolle, der kun bestod af denne ene Replik: „Vi ville ikke taale den Uforskammethed, hvormed **Buonaparte** dicterer os Love!“ — Da han paa Prøven havde fremsagt denne Replik med en isnende Kulde, gjorde Directeuren ham opmærksom paa, at han maatte lægge mere Ild og Liv i sit Foredrag. — „Ja“, svarede Statisten, „paa Prøven skal jeg nok gjøre det, men jeg kan ikke love Dem at gjøre det ved Forestillingen!“ — „Og hvorfor ikke?“ — „Fordi jeg har tjent i den gamle Garde, og det vil altid blive mig umuligt, offentligt at sige noget Ondt om Keiseren“. Man tog nu Rollen fra ham, og senere blev ingen anden ham betroet. Hans Carriere blev saaledes standset paa Grund af hans politiske Meninger.

— Som et andet Exempel paa den Kunstnerambition, der ofte findes hos denne Klasse af Mennesker, kan følgende Anecdote tjene, der er passeret ved théatre du Cirque. — En Statist ved Navn **Pin** gik omkring og klagede idelig over uretfærdig Behandling og Tilsidesættelse. — „Hvorover beklager De Dem da egentlig?“ — spurgte Directeuren. — „Det veed De meget godt!“ — „Nei“. — Endelig opklaredes Sagen. — I et Stykke, der havde det forunderlige Navn: „Za, zé, zi, zo, zu,“ forekom et Dominospil, hvis Brikker repræsenteredes af levende Mennesker. **Pin** var bleven valgt til at forestille den Steen, der sædvanlig kaldes „den dobbelte Blanke.“ — „Man har tildeelt mig dobbelt Blank,“ sagde han med den dybeste Indignation, „mig, som nu har virket for Scenen i 15 Aar, medens man giver „den dobbelte Sex“ til en Klodrian, der neppe har været engageret i 14 Dage! det er oprørende!“ — Man fandt hans Klage billig, og han erholdt paa Grund af sin Anciennetet ved Theatret den dobbelte Sex's Partie.

— Fra **Hugo Capet** (987) indtil **Louis Philip** exclusive have 36 Souverainer regjeret over Frankrig i et Tidsrum af 843 Aar. Heraf følger, at Enhver af disse i Gjennemsnit har regjeret i 23 Aar og 5 Maaneder. Samtlige 36 Regenter have levet i 1864 Aar, det er en Middeltid af 51 Aar 9 Maaneder og 10 Dage for Hver. Den sædvanlige Middeltid for et Menneskes Levealder er kun 33 Aar; det synes altsaa, at de franske Konger have levet godt. —

— I Neapel er det ikke nogen let Sag at være Theaterdigter, eftersom ikke blot mangfoldige Situationer, men ogsaa flere Ord ere aldeles forbudne paa Scenen. Saaledes maae ingen oprørske Scener eller Dueller forefalde i de Stykker, der skulle taales i Neapel; Ordene Gud, Helvede, Christus o. fl. tør aldeles ikke udsiges paa Scenen. Operadigterne lide især under dette Forbud, da de fleste Recitativer ellers kun bestaae af saadanne Udraab som: O! Gud, Ak Himmel! o. s. v., i hvis Sted de nu maae opfinde andre Udtryk. — Dandserinderne maae under deres Klæder bære et Slags Beenklæder af grønt Atlas, der see afskyelige ud. **Taglioni**, der ikke vil underkaste sig dette Reglement, vil derfor aldrig optræde i Neapel, saalænge det bestaaer uforandret. —

Kjøbenhavns Theatre.

— **I December** Maaned er der paa det kongelige Theater givet 27 Forestillinger, af hvilke de 7 vare udenfor Abonnementet. Af disse vare: Operaer 5, Tragedier og Stykker, som udfylde en heel Forestilling 9, sammensatte Forestillinger 13, Vaudeviller 7 og Balletter 7. Af Nyheder er der kun givet een: „Skinnet bedrager,“ Lystspil i 5 Acter af en Anonym, der ved første Opførelse blev totalt udpebet og ikke vil blive oftere opført. —

— Violinisten **Hauser** har i den sidstforløbne Maaned givet 2 Concerter, Musikforeningen sin første Symphonie-Concert, og Flautisten Hr. **N. Petersen** en musikalsk Soirée i Kjedens Locale.

— **I de forløbne 4 Maaneder** af indeværende Saison er der paa det kongelige Theater i Alt givet 113 Forestillinger, hvoraf 29 uden Abonnement. Af Operaer er der i Alt givet 25, af Tragedier og Aftenstykker 39, af sammensatte Forestillinger 49, af Vaudeviller 29 og af Balletter 21. Af Nyheder er der i Alt givet 7, nemlig 1 Opera (Moses), 2 Dramer (Angelo og Kongen og Bonden) og 4 Lystspil („Gud velsigne Dem“, „Lykkelig som en Prindsesse“, „Brevet“ og „Skinnet bedrager“). Gjesteroller ere blevne givne af **Jenny Lind**. — Jomfruerne **Bjerregaard, Augusta Petersen** og **Rosenkilde** have debuteret.

— Af Concerter er der i indeværende Saison hidtil givet 9, nemlig af **Jenny Lind** 1, af Frøken **Nissen** 1, af Violinisten **Bazzini** 4, af **N. Willmers** 1, af Violinisten **Hauser** 2. Desuden har **Bazzini** spillet 1 Gang, **Hauser** 2 Gange og Violoncellisten **Sack** 1 Gang paa det kongl. Theater mellem Acterne.

— Det italienske Operaselskab har i December Maaned givet 14 Forestillinger, nemlig: Lucrezia 1 Gang, Lucia 1 G., „Qui dura vince“ 4 G., Gemma di Vergy 3 G., „il barbiere“ 3 G., Columella 1 G., og een Forestilling, der var sammensat af Scener af Barberen, Columella og Lucrezia. I Alt har Selskabet siden Saisonens Begyndelse den 1ste Novbr. givet 27 Forestillinger, hvorved 8 forskjellige Operaer ere bragte til Opførelse, og blandt disse 4, der ei tidligere ere givne her. Derimod har det kongelige Theater i et Tidsrum af 4 Maaneder kun bragt 6 forskjellige Operaer frem, blandt hvilke kun var **een eneste Nyhed.**

Indhold.

Redacteuren boer ved Philosophgangen Nr. 254, første Sal, og træffes sikkrest Kl. 3—5 Eft. Bidrag honoreres efter Overeenskomst. Bladets Comptoir er sammesteds.

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Litographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler.—**Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Nummer.—Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos hos de forskjellige Agenter i **Danmark**, **Norge** og **Sverrig**.

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet af **Georg Carstensen.**

Redigeret af **J. C. Schythe.**

1. Binds Nr. 2. — Söndagen den 14. Januar 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Den 10de Gewandhausconcert i Leipzig blev overværet af Hs. Majestæt Kongen af Sachsen. Concerten aabnedes med Dirigenten, **Ferd. Hiller's** Ouverture i D Moll. Miss **Birch** foredrog Recitativ og Chor af **Händels** „**Macabæus**" og en Cavatine af Operaen „Falstaff" af **W. Balfe. Hiller** udførte **Mozarts** herlige Concert for Pianoforte med Orchester, og Concerten sluttedes med **Beethovens** D Dur Symphonie.

— I Berlin er efter længere Tids Hvile **Mozart's** „Bortførelsen af Serailet" atter opført. **Mantzius** og Dem. **Marx** udførte Hovedrollerne.

— I Königsstädter-Theater have Italienerne foranstaltet en Aftenunderholdning, ved hvilken en ny Sangerinde, Md. **Georgi-Cook** lod sig høre. Hun skal være en ret smuk ung Kone med gode Anlæg.

— Organist **C. F. Becker** holder i Vinter Forelæsninger i Leipzig over Musikens Historie fra Middelalderen og til vore Dage.

— Dandserinden **Fanny Cerito** har opvakt en formelig fanatisk Enthousiasme i Rom, hvor hun var engageret for 12 Forestillinger paa Theatret **Alibert**.

— Den 28de Decbr. blev **Netzer's** nye Opera, „**Mara**" for første Gang opført i Brunsvig. Componisten var reist dertil fra Leipzig, for selv at dirigere Opførelsen.

— Directeuren for den italienske Opera i Paris, Hr. **Jeannin**, har qvalt sig selv og sin Kone ved Kuldamp. Theatrets Hovedkasserer **Eug. Galyot** er arresteret. Grunden hertil er et nyligt opdaget Bedrageri ved dette Theaters Fattigafgift, hvori saavel Directeuren, som Kassereren vare indviklede. Forvirringen ved den italienske Opera skal være grændseløs.

— Directeuren for Königstädter-Theater, Hr. **Friederich Cerf** skal være livsfarlig syg, og nogle Blade melde allerede hans Død. Entreprisen selv vil ikke lide Noget derved, men Berlin vil miste en af sine mest eiendommelige Personligheder, en Mand, der eiede et sandt Skatkammer af Anecdoter.

— Den frugtbare Romanfordærverinde, Madam **Birch-Pfeiffer** har atter bragt et nyt Product til Verden, en dramatiseret Bearbeidelse af Fru **v. Palzow's** Roman, „**Thomas Thyrnau**". Forfatterinden agter selv at spille Maria Theresia i dette Stykke.

— **Döring** er nu paa een Gang Hofskuespiller hos Kongen af Hannover og hos Kongen af Preussen, saaledes at han tjener den Første 7 Maaneder af Aaret for 3500 Thl., og den Sidste 3 Maaneder for 3000 Th. I de 2 Maaneder Juli og August har han desuden Tilladelse til at være Hofskuespiller hos hvem han vil.

— I Berlin gjøre den engelske Gesandt, Lord **Westmoreland's** musikalske Matineer stor Opsigt. Berlins mest udmærkede Kunstnere og Dilettanter medvirke ved disse. Lordens Compositioner roses almindeligt, især hedder det sig, at nogle af ham componerede Symphonier fortjene at blive bekjendte for et større Publicum.

— I Dresden skal **Sophokles's** Tragedie „**Hecuba**" sættes i Scenen med Musik af Capelmester **Richard Wagner**.

— **Aloys Schmitt's** nye Opera, „Das Osterfest zu Paderborn", blev den 18de December f. A. for første Gang opført i Frankfurt am M. Handlingen foregaaer i 785. Carl den Store og Wittekind ere Hovedpersonerne.

— En hos os ganske ubekjendt Componist af den nyere italienske Skole, **Mabbelini**, gjør i denne Tid megen Lykke i Rom. „Il conte di Savagna" del maestro Mabbelini" bliver af Romerne betragtet som et Mesterstykke af Melodik. Ogsaa tydske Kritikere rose denne unge Componist, fordi han i sine Arbeider har stræbt efter at tilveiebringe den, i de fleste andre af de moderne italienske Operaer savnede, høiere dramatiske Eenhed.

— Uagtet Spanien i saa mange Aar har været Skuepladsen for de blodigste Borgerkrige, trives dog de fredelige Kunster, især Musiken meget frodigt der i Landet. Saaledes har Madrid alene 3 musikalske Journaler: Antion Madrilense, Iberia musical og la Filarmonia. Udenfor Spanien er den spanske Musik desværre kun lidet bekjendt.

— De kongelige Skuespillere i Berlin haabe, for Fremtiden at komme til at drikke af fulde Bægere; man mener nemlig, at den kongelige Overmundskjænk, Hr. v. **Arnim**, vil blive udnævnt til Theaterintendant, istedetfor Hr. v. **Küstner**.

Literatur og Kunst.

— Som bekjendt stiftede Kongen af Preussen den 31te Mai 1812 en saakaldet »Fredsclasse« af Ordenen »pour le mérite«, der oprindelig var stiftet af Friedrich den Store som Militairorden. Dette Hæderstegn, der er bestemt til at uddeles til udmærkede Videnskabsmænd og Kunstnere, maa efter Statuterne kun uddeles til 30 indfødte Tydskere, men desforuden ogsaa til saadanne Mænd i Udlandet, der i høi Grad have gjort sig fortjente af Videnskab og Kunst; dog maa disse fremmede Ridderes Antal ikke overskride de Indfødtes. Det vil maaskee interessere vore Læsere at erfare, hvilke Mænd Hans Majestæt Kongen af Preussen har agtet værdige til at bære dette Ordenstegn. De 30 tydske Riddere ere følgende: a) Videnskabsmænd: Astronomen **Bessel** i Königsberg, **A. Boekh, F. Bopp, L. v. Buch**, og **G. Eichhorn**, Medlemmer af Videnskabernes Academie i Berlin, Prof. **Diefenbach** og **Ehrenberg** i Berlin, **J. Enke** i Berlin, **F. Gauß** i Göttingen, **Jac. Grimm** i Berlin, **Alex. v. Humboldt** i Berlin, Mathematikeren **Jacobi** i Königsberg, Fyrst **Metternich** i Wien, **Mitscherlich** i Berlin, **Joh. Müller** i Berlin, **Carl Ritter** i Berlin, **Fr. Rückert, C. v. Savigny** i Berlin, **Schelling, A. W. Schlegel** i Bonn, **Schönlein, L. Tieck**. b) Kunstnere: **Cornelius** i Berlin, **F. Lessing** i Düsseldorf, **Mendelsohn-Bartholdy, Meyerbeer, Rauch, Schadow** i Berlin, **J. Schnorr v. Carolsfeld** og **Schwanthaler** i München.

I Udlandet er der udnævnt 25 Riddere, nemlig: a) Videnskabsmænd: **Arago** i Paris, **Avellino** i Neapel, **Berzelius** i Stockholm, Grev **Borghese** i San Marino, **Rob. Brown** i London, **Chateaubriand** i Paris, **Faraday** i London, **Jukowsky** i Petersborg, **Kopitar** i Wien, **Krusenstern** i Petersborg, **Letronne** i Paris, **Melloni** i Neapel, **Thomas Moore** i Dublin og **Ørsted** i Kjøbenhavn. b) Kunstnere: **Daguerre** i Paris, **Fontaine** i Paris, **Ingres** i Paris, **Lißt, Rossini, Thorwaldsen, Toschi** i Parma, og **Horace Vernet**. Senere er endnu under 24de Jan. 1813 **Spontini** beæret med denne Decoration. **Alex. v. Humboldt** er Ordenens Kanzler og **Cornelius** dens Vicekanzler.

— Den i Leipzig fra Juli Maaned forrige Aar udkommende »**Illustrirte Zeitung**« har vundet saa almindeligt Bifald, at det første Oplag paa 5000 Exemplarer allerede er udsolgt og der for Fremtiden maa trykkes 7500 Explr. Ogsaa hos os har denne med ualmindelig Elegance og Smagfuldhed udstyrede og yderst priisbillige (15 Mk. quartaliter for 26 Folioark med henved 400 Træsnit) Journal fundet almindelig Anerkjendelse. — DHr. Boghandlere **Reitzel** og **Høst** modtage Bestillinger.

Pot-pourri.

— Den bekjendte Æsthetiker, **W. E. Weber**, beretter, at Oprindelsen til Claqueurene allerede skriver sig fra Oldtiden. Da nemlig Keiser **Nero** traadte offentlig frem paa Scenen og producerede sig som Sanger, men Bifaldet ikke ret vilde komme i Gang, blev der rundt om i Theatret fordeelt 5000 haandfaste Mænd, der for en bestemt Betaling maatte klappe af alle Kræfter, hver Gang den keiserlige Sanger betraadte Scenen.

— I den store Schach-Væddekamp mellem England og Frankrig, om hvilken vi tidligere have berettet, har Englænderen **Staunton** atter vundet det 5te og 6te Spil. I det 5te Spil seirede han ved det 40de Træk, men i det 6te gav Modspilleren, **St. Amant**, sig allerede tabt ved det 15de Træk.

— Ved Anlæget af Jernbanen mellem Augsburg og Donauwörth er man under Udgravningen stødt paa en Række af 12 Gravsteder, som skulle have tilhørt Romerne, Celterne og Germanerne i de første Aarhundreder af vor Tidsregning. Foruden Vaaben og Mynter fandt man i dem to skjønt forarbeidede Kjæder af Bronze og en Mængde Koraller, som de Døde bare om Halsen.

— Stearinlysene ere lyste i Ban. Det erkebiskoppelige Ordinariat i Freiburg har nemlig ladet Præsterne vide, at det paa ingen Maade kunde tillades at brænde Stearinlys i Kirkerne istedetfor Voxlys, selv om hine bleve nok saa billige, fordi det strider mod Kirkens Forskrifter.

— Vor Tid vænner sig stedse mere og mere til at komme for silde med Alt. Efter Englands Exempel redvarer nu ogsaa i Paris Formiddagen til Kl. 6—7 om Aftenen. Pariser-Theatrene kunne ikke begynde deres Forestillinger Kl. 8, fordi man først spiser til Middag Kl. 7. En aandrig Dame bemærkede for nylig i denne Anledning: »Naar det bliver saaledes ved, ville vi for Fremtiden først komme til at spise til Middag den næste Dag.«

Kjøbenhavns Theatre.

— Den udmærkede Violinvirtuos, Belgieren **Ghys** er ankommen hertil, og vil, efter Forlydende, lade sig høre paa Hoftheatret førstkommende Tirsdag.

— Dagen efter den første Opførelse af »Figaros Bryllup« er allerede Indstuderingen af »**Hugenotterne**« begyndt. Med Componistens Tilladelse skal der være foretaget betydelige Forkortninger i Partituret.

Indhold.

Den Eenøiede.

Præsten Chambard, af Alex. Dumas.

En Pariser Retsscene.

Theater, Musik, Literatur og Kunst.

Tutti-Frutti af fremmede Journaler: Theater og Musik. — Pot-pourri. — Kjøbenhavns Theatre.

Portrait af **Don Carlos.**

Redacteuren boer ved Philosophgangen Nr. 254, første Sal, og træffes sikkrest Kl. 3—5 Eft. Bidrag honoreres efter Overeenskomst. Bladets Comptoir er sammesteds.

Af dette Skrift udkommer hver **Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Litographi. Desuden leveres **hvert Halvaar Abonnenterne gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — **Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Nummer. — Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos hos de forskjellige Agenter i **Danmark, Norge og Sverrig.**

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster,** er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet

af

Georg Carstensen.

Redigeret

af

J. C. Schythe.

1. Binds Nr. 3. — Söndagen den 21. Januar 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Det sidst udkomne Nummer af „Neue Zeitschrift für Musik" meddeler en fuldstændig Efterretning om Musikconservatoriet i Leipzig, som med kongelig Sanction og Understøttelse er stiftet i Foraaret 1843 under Præsidium af **Mendelsohn-Bartholdy.** Anstalten begyndte sin Virksomhed med et Antal af 44 Elever, hvilket Antal i det andet Semester allerede var voxet til 60, af hvilke de 11 vare qvindelige Elever. — Conservatoriets Formaal er, at meddele Eleverne den høieste musikalske Uddannelse, og Underviisningen udstrækker sig derfor til alle Grene af Musiken, betragtet som Videnskab og Kunst, saavel i den theoretiske som i den praktiske Retning. Den theoretiske Underviisning indbefatter: Harmonie-, Form- og Compositionslæren, Kunsten at instrumentere og spille efter Partiturer og italiensk Sproglære, hvortil endnu kommer: Forelæsninger over Musikens ældre og nyere Historie, Musikens Æsthetik, Akustik o. s. v. Praktisk Underviisning meddeles Eleverne i Sang, Pianoforte-, Orgel- og Violinspil. De, som maatte have Anlæg for og Lyst til at spille andre Instrumenter, kunne ogsaa mod en særlig Godtgjørelse erholde Underviisning heri. For yderligere at uddanne Elevernes musikalske Sands er der endvidere aabnet dem fri Adgang til at bivaane: 1) Prøverne og Opførelsen af de 20 Gewandhausconcerter, der aarligen gives i Leipzig, 2) Qvartetsoiréerne, 3) det bekjendte Thomanerchors Øvelser, og 4) Operaforestillingerne paa Theatret. Af de Elever, der ønske at optages i dette Institut, udfordres kun, at de skulle være i Besiddelse af virkeligt Talent for en eller anden af Musikens Brancher, og at de have saa megen Kundskab i det tydske Sprog, at de kunne forstaae de holdte Foredrag. Det aarlige Honorar for den hele Underviisning er fastsat til 80 Th. Pr. De ved Conservatoriet fast ansatte Lærere og Lærerinder ere følgende: Md. **Bünau-Grabau** i Sang for de qvindelige Elever, Organist **Carl Fr. Becker** i Orgelspil, Concertmester **David** i Violinspil, Musikdirecteur **Mor. Hauptmann** i Harmonie- og Compositionslære, Capelmester **Ferd. Hiller** i Composition, Instrumenteringskunsten og Solosang, og **Dr. Robert Schumann** i Pianofortespil og Partiturlæsning. Desuden meddele endnu 7 andre Lærere Underviisning i forskjellige Brancher af Musiken og i det italienske Sprog. Ved Paasketid optages nye Elever.

— **Adolph Henselt** agter at forlænge sit Ophold i Rusland til 1846, da han bestemt har besluttet at vende tilbage til Tydskland. Han har nylig fuldendt Compositionen af en stor Claveerconcert, der snart vil udkomme i Trykken.

— **Adam** har atter componeret en ny Opera, „Cagliostro", hvis Text naturligviis er af **Scribe.**

— **Molique** har ladet sig høre med meget Bifald i Berlin. De Berlinske Blade rose ham som en udmærket og gedigen Componist og som en fuldendt Kunstner af den gamle classiske Skole. I Forening med **Mendelsohn** udførte **Molique Beethovens** Sonate i A moll, en sand Begivenhed i den musikalske Verden i Berlin, da **Mendelsohn** i flere Aar ikke har ladet sig høre offentlig der.

— Den berømte Violoncellist **Servais** er ankommen til Berlin, hvor han agter at give Concerter.

— Den 22de Decbr. f. A. vare Theatrene i Berlin lukkede — fordi den afdøde Exkonge af Holland, Greven af Nassaus Liig blev bragt derfra til Nederlandene.

— Basunisten **Belcke** befinder sig tilligemed sin Broder, Flautisten **Belcke** fra Altenburg, i Paris, hvor begge, foruden i forskjellige Saloner, have ladet sig høre ved Conservatoriets Concert, en Ære, der sjelden blive Udlændinge til Deel.

— De Rygter, der i længere Tid have circuleret om Hr. v. **Küstner's** Fratrædelse fra sin Post som Intendant over de kongelige Theatre, have viist sig at være aldeles ugrundede. Hr. **Küstner** er tvertimod endnu og vil fremdeles blive i Besiddelse af sin fulde hidtil havte Myndighed og Magtfuldkommenhed.

— De første Nummere af den af **Julius Koffka** redigerede „Deutsche Theaterzeitung" ere udkomne; de skulde være meget righoldige og interessante.

— Under Titel af „seul elève de Paganini" har **Camille Sivori** givet en Concert i Rotterdam, der kostede ham 175 Gylden. Det var ikke langt fra, at den seul elève var seule personne i Concertsalen.

— Nytaarsdag blev **Lindpaintner's** Opera, „Den sicilianske Vesper" for første Gang opført i Cassel.

— **Lablache** er hverken vanvittig eller død; han er tvertimod sund og frisk ankommen til Paris, hvor han allerede er optraadt som Figaro i „Barberen".

— **Robert Schumann's** Oratorium, „Das Paradies und die Peri" er nu ogsaa under Componistens egen Anførsel opført i Theatret i Dresden, og har behaget meget.

— I Paris udkommer fra det nye Aars Begyndelse en Journal, der ene er helliget Dandsekunsten og dens Dyrkere, under Titel af, »la valse«. — Bladets Hovedtendens er at stemme Publicum for Afskaffelsen af de moderne Dandse og Gjenindførelsen af de gammeldags Menuetter og Contradandse.

— »Une chasse saxonne« er Navnet paa en ny Opera af **Roger**, som i denne Tid bliver indstuderet ved Opéra comique.

— Claveervirtuosen **Dreyschock** er udnævnt til Hof=Capelmester hos den russiske Storfyrst=Thronfølger, og desforuden til Hessisk Hofcapelmester.

— Den russiske Componist og Violinspiller, **Lvoff**, der er Fløiadjutant hos Keiseren og Dirigent for det keiserlige Kammercapel, er bleven udnævnt til Generalmajor. Han er vistnok den eneste Musicus, der beklæder en saa høi militair Stilling.

— Theatercensuren i Paris har fundet sig foranlediget til at foretage adskillige Forandringer i den dramatiske Bearbeidelse af »les mystères de Paris«, saa at Publicum endnu i nogen Tid maa forblive i spændt Forventning, man mener, indtil Slutningen af Februar.

Literatur og Kunst.

— Den bekjendte Bataillemaler **Monten** er efter længere Tids haarde Lidelser død i München i sin bedste Alder. Som Kunstner udmærkede han sig ved Genialitet, en rig Phantasie, en undtømmelig Opfindelsesevne og ved en eiendommelig Raskhed i Udførelsen. Som Menneske var han almindelig agtet og elsket, og hans tidlige Bortgang bliver hjertelig beklaget af den store Kunstnerkreds, i hvis Midte han levede i München.

— I førstkommende Marts Maaned skal den store Malerisamling, der har tilhørt Cardinal **Fesch**, sælges ved offentlig Auction i Rom. Denne verdensberømte Samling indeholder Malerier af næsten alle de største Mestere af alle Skoler.

Pot-pourri.

— Franskmændene ere i denne Tid enthousiasmerede for to Kunstnere, der ere fremstaaede af »Folkets« Midte; den Ene, **Benzerilla**, er en Væver og har, som dette Blad tidligere har meddeelt, skrevet Tragoedien »Spartacus«, der er antaget til Opførelse af théatre français; den Anden, en Skomager ved Navn **Graillon**, skal være en udmærket Billedhugger. **Graillon** begyndte sin Kunstnervirksomhed med at modellere i Beg. En Dag havde han nemlig i Tanker taget en Klump Beg i Haanden, hvoraf han, uden selv at vide det, dannede en Figur, der, som hans Kone paastod, havde en mærkværdig Lighed med Nabokonens lille Søn. Konen meddeelte denne Begivenhed til sine Kaffesøstre, og snart vidste hele Byen, at den i sit Skjød skjulte en stor Kunstner. Fra nu af strømmede Kunderne i Masse til Skomageren, ikke for at faae nye Støvler eller Skoe, men for at faae deres Physiognomier modellerede i Beg. Nu gjenlyde alle franske Journaler af den geniale Skomagers Berømmelse. Et af Bladene tillader sig at gjøre følgende Bemærkning: »Vi kjendte for 5 eller 6 Aar siden en stakkels Djævel, der skrev Tragoedier, der ikke bleve antagne, og en Anden, der forfærdigede middelmaadige Statuetter, som Ingen vilde kjøbe. Vi vide ikke, hvorfra vi have faaet den Idee, at den Første er bleven Væver og den Anden Skomager, for fra dette Standpunkt af bedre at kunne faae deres respective Arbeider afsatte. Denne Speculation vilde i ethvert Tilfælde ikke være ilde, og man fortæller, at flere Genier skulle staae i Begreb med at løse Borgerbrev som Haandværkere; saaledes vil Hr. v. **Balzac** etablere sig som Spisevert.«

— En rig Maurer fra Provindsen Oran, **Abdalah=Ben=Halem**, befinder sig for Øieblikket i Paris, og overværede der en Forestilling af **Donizettis** Opera, »Don Sebastian«. Efter 4de Acts Slutning sendte han en af de Eunucher, der ledsagede ham, op paa Scenen, for at spørge, hvormeget den smukke arabiske Pige (Md. **Stoltz**) hvem han ansaae for værdig til at indtage en Plads i hans Harem, skulde koste. Md. **Stoltz** lo vel af denne Forespørgsel, men følte sig dog stolt over den Erobring, hun havde gjort som Kunstnerinde og smuk Kone.

— Dem. **Rachel** har for Tugtpolitiretten i Paris lagt Sag an mod en Hr. **Legallois**, der har udgivet en Bog under Titel af: »Biographie des actrices galantes« blandt hvilke han ogsaa regner Dem. **Rachel** og omtaler hende paa en fornærmelig Maade. Den Advocat, der mødte for Hr. **Legallois**, fremlagde et Brev fra sin Client, hvori denne tilstod sin Uret og gav den store Skuespillerinde en Æreserklæring. Herpaa tog Dem. **Rachel** Klagen tilbage og betalte Procesomkostningen, og den skamløse Bog vedbliver at circulere i Paris.

Kjøbenhavns Theatre.

— Hr. **Siegfried Salomons** Opera, »Tordenskjold«, skal være antaget til Opførelse paa det Kongelige Theater.

— Hr. **Cetti**, der i sin Tid har været en af vore mest yndede Skuespillere, har erholdt sin Afsked fra Theatret.

Indhold.

Redacteuren boer ved Philosophgangen Nr. 254, første Sal, og træffes sikkrest Kl. 3—5 Eft. Originale Bidrag honoreres efter Overeenskomst. Bladets Comptoir er sammesteds.

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Litographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler.—**Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Nummer.—Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos hos de forskjellige Agenter i **Danmark**, **Norge** og **Sverrig**.

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet

af

Georg Carstensen.

Redigeret

af

J. C. Schythe.

1. Binds Nr. 4. — Söndagen den 28. Januar 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI
af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— I Leipzig har **Shakespeare's** „Sommernatsdrøm“ med **Mendelsohn's** Musik aldeles ikke formaaet at tilkæmpe sig almindeligt Bifald; allerede ved den anden Opførelse var Theatret kun svagt besøgt, og det samme Stykke, der i Berlin har været et sandt Kassestykke, vil trods **Mendelsohn's** Musik ikke holde sig ret længe i Leipzig. De Leipziger Blade skyde Skylden paa **Shakespeare** og beklage, at **Mendelsohn** har spildt(!) sin Musik paa et Værk, „der ikke længer er livskraftigt.“ — Skulde ikke snarere en mindre heldig Udførelse være Skyld i, at Stykket ingen Virkning har gjort paa Scenen i Leipzig?!

— Den bekjendte Tenorist **Moriani**, den saa høit priste „Tenoristernes Konge“, som han er bleven kaldet, har givet en Concert i Gewandhaussalen i Leipzig, men var langt fra at tilfredsstille de store Forventninger, hvormed man imodesaae hans Optræden. Han er vel endnu en udmærket Sanger, men hans Glandsperiode er allerede forsvunden, og han er nu stærkt paa Tilbageveien.

— Hvis **Meyerbeer** ikke inden den 15de Februar rykker ud med sin „Prophet“, skal **Donizetti**, som det hedder sig, kaldes til Paris, for i al Hast at componere en ny Opera, hvis Text, der er af **Scribe**, allerede er fix og færdig. I Paris er der indgaaet betydelige Væddemaal paa, at **Donizettis** endnu uskrevne Opera vil blive før opført end **Meyerbeer's** „Prophet“, der allerede er fuldendt for lang Tid siden.

— Rygtet om Mad. **Catalani's** Død, der har været udspredt næsten i alle Blade og Journaler, er aldeles ugrundet; den forhenværende store Sangerinde lever endnu i bedste Velgaaende paa sin Villa i Nærheden af Florentz.

— Paa samtlige Theatre i Paris blev i forrige Aar givet 173 nye Stykker, nemlig 3 i den store Opera, 3 i Comédie française, 7 i Opéra comique, 27 i Odéon-Theatret, 5 i den italienske Opera, 21 i Vaudeville, Variétés og Gymnase, 21 i Palais Royal, 9 i Porte St. Martin, 13 i Gaité, 9 i Ambigu comique og 4 i den olympiske Circus.

— I Rom har der været nærved at udbryde en formelig Opstand, fordi det er blevet befalet, at Dandserinderne ved Balletten for Fremtiden, ligesom det Neapolitanske Balletpersonale, skulle anlægge grønne Tricots. Publicum, der i denne antike Stad holder meget paa det Gamle, har udtalt sig stærkt herimod, og i og udenfor Apollo-Theatret har der fundet alvorlige Excesser Sted, der først kunde standses ved Militairets Mellemkomst og efter at mange Personer vare blevne arresterede.

— Tusindkunstneren, Professor **Dobler**, hvem vore Læsere vistnok endnu ville erindre fra hans Ophold her i Kjøbenhavn, har i Pesth enthousiasmeret Publicum i den Grad, at Staden har udnævnt ham til Æresborger.

— Concertmester **Carl Müller** fra Braunschweig har i denne Tid ladet sig høre med stort Bifald paa Thalia-Theatret i Hamburg, et Locale, der skal være langt favorablere for Solospil, end det store Stadt-Theater.

— I Petersborg gjør den italienske Opera i denne Saison en hidtil uhørt Furore. „Den Nordiske Bi“ udtaler sig saaledes herom: „Saalænge vi i Rusland have havt Theatre, have vi paa vor Scene aldrig hørt saadanne Sangere, som **Rubini** og **Tamburini**, eller en saadan Primadonna, som Mad. **Viardot-Garcia**, i hvis Sang man beundrer en **Catalani's** Kunst, en' **Sonntag's** Ynde, en **Pasta's** lidenskabelige Udtryk, og en **Malibran's** uforlignelige Methode. Hendes i Sandhed overordentlige Virtuositet og forbausende Bravour henriver Alle til den høieste Beundring. Af den keiserlige Familie har Selskabet modtaget de mest smigrende Beviser paa Naade, og under Opførelsen af „Barberen i Sevilla“ kom Keiseren selv to Gange ned paa Scenen, for at bevidne Md. **Viardot** sin allerhøieste Tilfredshed, ligesom han efter Operaens Slutning forestillede hende for Keiserinden i den keiserlige Loge.

— **Donizetti's** Opera, „Dom Sebastian“ vinder ved hver Forestilling større og større Bifald og fylder Directeurens, Hr. **Pillet's** Kasse. De 8 første Forestillinger indbragte en Indtægt af 60,000 fr. foruden Abonnementet, en Begivenhed, der i mange Aar ikke har fundet Sted med nogen Opera, og som afgiver den bedste Maalestok for det Bifald, den har erhvervet sig. Den sidste Act roses som et Arbeide, der vilde geraade de største Mestere af den tydske Skole til Ære.

— **Auber** har componeret en ny Opera, „Sirenen“.

Literatur og Kunst.

— Kunstneren **Burgschmiet** i Nürnberg har allerede begyndt Støbningen af **Beethoven's** Statue, der skal opreises i Bonn. Den vigtigste Deel, Hovedet, er allerede færdigt og er lykkedes saa fortræffeligt, at ikke den mindste Ciselering bliver nødvendig. Kunstneren forsikkrer, at saameget end hans Støbning af **Albrecht Dürers** Statue roses, saa vil dette Arbeide dog blive langt fuldkomnere.

Pot-pourri.

— De dramatiske Kunstneres Forening i Paris udbetaler for Øieblikket Pensioner til 14 bedagede Personer. Summen af disse Pensionisters samlede Levealdre udgjør 1030 Aar. Et vistnok mærkeligt Exempel paa lang Levetid mellem Skuespillere.

— I Nærheden af det italienske Theater i Athen findes en enkeltstaaende Søile, der skal have hørt til et forhenværende Asklepiostempel. Ved Foden af denne Søile er der anbragt en Nische, i hvilken de Syge eller deres Slægtninge lade brænde Voxkjerter. Søilen selv tillægger man en prophetisk Kraft. Vil man nemlig vide, om en Syg snart skal blive helbredet, saa tager man et Haar og befæster det ved begge Ender til Søilen med Vox. Klæber nu Voxet fast med begge Ender, da er det Tegn paa stor Fare for den Syge; klæber det blot med den ene Ende, vil Sygdommen om kortere eller længere Tid helbredes, og, vil det slet ikke fæste, er Tilfældet ubetydeligt. Saaledes har en Levning af de gamle Grækeres Æskulapsdyrkelse vedligeholdt sig til vore Dage, hvilket er saa meget mærkeligere, som de nuværende Athenienser ingenlunde ere Efterkommere af det gamle Athens Beboere.

— For Politiretten i Paris mødte for nylig en temmelig simpel klædt Person som Klager mod en særdeles elegant Dame. Paa Dommerens Spørgsmaal udviste Klageren sig at være Theateragenten **Rabicaut**; han havde engageret Md. **Bérard**, men da hun havde viist sig at være aldeles uduelig, fordrede han nu Contracten hævet. — **Dommeren**: Mad. **Bérard**! Deres Profession?" — Mad. **B.**: — "Jeg faaer Ondt!" — **Dommeren**: "Kom dog til Dem selv, vil De ikke gaae udenfor et Øieblik, for at trække frisk Luft." — Mad. **B.**: "De tager Feil, Hr. Dommer! De spørger mig om min Profession, og jeg svarer Dem, at jeg faaer Ondt." — **Dommeren** "Det er altsaa deres Profession?" — Mad. **B.**: "Ja, Hr. Dommer!" — **Dommeren**: "Men Hr. **Rabicaut** talte om en theatralsk Entreprise!" — **Rabicaut**: "Meget theatralsk! ganske og aldeles nødvendig for ethvert Theaters Bestaaen; vi bruge ogsaa Skuespillere udenfor Scenen. De veed, hvortil vi have de Tilskuere, der sidde i Parterret under Lysekronen i smudsige Blouser, forat de ikke skulle have Grund til at beklage sig, naar der drypper Olie ned; ved denne Forretning er Madamen engageret, skjøndt rigtignok i en anden Genre: Blouserne maae arbeide med Hænderne; Mad. **Bérard's** Opgave er derimod en sand Børneleg, ja jeg tør sige, en reen Nydelse for et sentimentalt Fruentimmer. Saasnart et Stykke begynder at blive rørende, har hun ikke Andet at gjøre, end at sukke ret hjerteligt og ved Catastrophens Indtrædelse at faae Ondt. Ingen vil negte, at denne Post er i høi Grad magelig, og desuden maa jeg tillade mig at bemærke, at Directionen leverer Snørebaandene frit. Men Md. **Bérard** forstaaer ikke at faae ordentlig Ondt, hun fortjener ikke sine Penge." — Mad. **B.**: "Jeg har et formeligt Engagement, hvis Betingelser jeg opfylder og som jeg ikke vil bryde. Forresten er min Post ikke saa magelig, som Klageren siger, da der i det Theater, hvor vi arbeide, ikke er sørget i mindste Maade for Beqvemmeligheden; man maa falde i Afmagt mod et Rygstød af Træ, og Ens Snørliv bliver ofte opsnøret af raae og haarde Hænder; ja, naar det var i Operaen, kunde man have Fornøielse deraf." — Theateragenten blev afviist med sin Klage.

— Opbygningen af den nye protestantiske Domkirke i Berlin skal begynde til Foraaret. Udgifterne ere anslaaede til 10 Millioner Thaler.

— I den store Schach-Væddekamp har Englænderen **Staunton** nu vundet de første 11 Spil og har saaledes egentlig allerede vundet Prisen; men da han tidligere flere Gange er bleven beseiret af **St. Amant**, har han indvilliget i, endnu i nogen Tid at fortsætte Kampen. Schachspillere, hvem det kan interessere at faae en nøiere Underretning om de hidtil afgjorte Spil, skulle vi henvise til "Illustrirte Zeitung", hvor hvert enkelt af de to Kæmpendes Træk findes nøiagtig angivet.

Kjøbenhavns Theatre.

— Et nyt, originalt Eenakts-Stykke af en Anonym: "Kongen drømmer", hvortil Hr. Syngemester **Rung** har componeret nogle Musiknummere, kan snart ventes opført paa det Kongelige Theater.

— Indstuderingen af "Hugenotterne" ventes at kunne blive tilendebragt i Løbet af fire til fem Uger.

— **Auber's** Opera, "Brama og Bajaderen" kan snart ventes opført. Vore to udmærkede Solodandserinder, Jfrne **Fieldsted** og **Nielsen**, ville udføre de to Bajaderers Partier.

Indhold.

Redacteuren boer ved Philosophgangen Nr. 254, første Sal, og træffes sikkrest Kl. 3—5 Eft. Originale Bidrag honoreres efter Overeenskomst. Bladets Comptoir er sammesteds.

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Litographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — **Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Nummer. — Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark**, **Norge** og **Sverrig**.

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet af Georg Carstensen. — Redigeret af J. C. Schythe.

1. Binds Nr. 5. — Söndagen den 4. Februar 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— I Aaret 1843 er der paa Theatret i Leipzig i Alt opført 35 forskjellige Operaer, af hvilke 7 gaves i det italienske Sprog. Nyheder vare kun 4.

— Dr. **Laube** er fra forstkommende Paaske af ansat som Dramaturg ved Theatret i Leipzig, og **Gutzkow** i samme Egenskab ved Hoftheatret i Dresden.

— Kritikeren **Rellstab** har skrevet en Tragedie, „Franz von Sickingen", der er faldet igjennem i Berlin. Forfatteren agter nu at bringe den til Opførelse med Musik og Chor, fordi Intet, der paa denne Maade er udstyret, „tør" falde igjennem i Berlin.

— **Rudolph Willmers** har for kort Tid siden givet Concert i Göttingen. Hans Ankomst anmeldes fra Göttingen paa følgende Maade: „Vor kjære Musestad har havt den uventede Lykke at see den berømte Pianist, **Rud. Willmers** fra Kjøbenhavn, indenfor sine Mure." Et Leipzigerblad tilføier den Bemærkning: at denne Lykke vel kan bæres.

— **Wagner's** Opera, „Den flyvende Hollænder", blev den 7de Januar opført i Berlin under Componistens Anførsel. Operaen har i det Hele taget behaget, men man mener dog ikke, at den vil holde sig længe i Publicums Gunst, da den hertil er for fattig paa ørefaldende Melodier; derimod er den rig paa overraskende Harmonier og udmærker sig ved en charakteristisk, skjøndt meget overlæsset Instrumentering. Operahusets Brand er en Ulykke for **Wagner**; i det store Locale vilde hans Basuner, Trompeter, Tuba'er og Pauker ikke i den Grad have bedøvet Tilhørerne. Den 1ste Act blev optagen med Kulde, men efter 2den og 3die Act blev Componisten fremkaldt under stormende Bifaldsyttringer.

— I den italienske Opera i Berlin er optraadt en ny Sangerinde, Signora **Elisa Vendini**, der tidligere har været engageret ved Operaen i Triest. Hun debuterede med meget Bifald som Orsini i „Lucrezia Borgia", og man mener, at hendes smukke, friske og overordentlig omfangsrige Stemme, i Forbindelse med hendes livfulde Spil, vil bidrage til at fylde de tomme Bænke i Königstädter-Theatret. Opførelsen af „Don Juan" har ikke behaget. Senere er ogsaa **Moriani** ankommen.

— I Leipzig forberedes Opførelsen af **Laube's** „Die Bernsteinhexe", med Musik af **Joh. Seb. Bach**. Da man i den senere Tid har faaet saa mange gamle Stykker til at glide ned ved Hjælp af en ny Musik, vil man ogsaa gjøre det omvendte Forsøg og prøve paa at gjøre et nyt Stykke fordøieligt ved Hjælp af en gammel Musik, og har saaledes afpasset de skjønneste Stykker af de **Bach'ske** Compositioner efter „die Bernsteinhexe". Ideen er, opfattet fra Forfatterens Standpunkt, ikke ilde; thi Leipzigernes musikalske Troesbekjendelse indbefattes som bekjendt i denne Sætning: „Der er kun een Gud, det er **Bach**, og **Mendelsohn** er hans Prophet."

— Vor Landsmand **Kellermann** har givet Concert i Pesth og fremkaldt et enthousiastisk Bifald ved sit Spil.

— „Bramante", en romantisk-comisk Opera i 5 Acter af **Th. Drobisch** med Musik af **Ed. Tauwitz** er bragt paa Scenen i Riga, udstyret med en Pragt og Herlighed, som man der aldrig har seet Mage til før. **Tauwitz**, der er bekjendt som Romancecomponist, er ansat som anden Musikdirigent ved Theatret i Breslau.

— Ogsaa Tydskerne begynde allerede at behandle „les mystères de Paris" dramatisk. En Dr. von **Frankhe**, der tidligere har skrevet flere Skuespil, har nemlig fabrikeret et Drama i 5 Acter under Navn af: „Aus den Geheimnissen von Paris".

Literatur og Kunst.

— Under Titel af „the beauties of the Opera" udkommer nu i London, og sandsynligviis samtidig hermed i fransk Oversættelse i Paris, et eget Værk, hvis Bestemmelse er: at illustrere de berømteste ældre og nyere Operaer, det vil sige, at levere de mest maleriske Scener af dem i Træsnit med tilhørende forklarende Text. Den første Levering giver Illustrationer til **Meyerbeer's** „Hugenotter", og er prydet med et Portrait i Staalstik af Dlle **Cornelie Falcon**, Valentines første Fremstillerinde. Dette Værk er udstyret med den største Pragt og Elegance.

— Medens der i Leipzig alene udkomme 4 musikalske Tidender, har Berlin hidtil ikke havt en eneste. Denne Mangel vil nu blive afhjulpen ved Udgivelsen af „Berliner musikalische Zeitung", der under Medvirkning af flere bekjendte Kunstdommere og Musikere vil blive redigeret af **C. Gaillard** og forlagt af C. A. Challier & Co. En udførlig Prospectus over Bladets

Tendens er allerede udkommet. Prisen er 3 Thaler aarlig, hvori tillige er indbefattet Betalingen for 3 Concerter, der gives for Abonnenterne.

— I næsten alle de franske Blade har der i længere Tid staaet en skrydende Annonce om en ny fransk musikalsk Journal, „la France musicale", der, som det hedder sig, vil blive redigeret af alle (!) musikalske og literaire Notabiliteter, og desuden gratis overlader Enhver, der vil subskribere for et Aar, 150 Romancer, Valtse, Quadriller, Potpourris o.s.v. og 6 „Concerts splendides". Istedetfor Concerterne faae udenbyes Abonnenter 6 større Musikstykker, og det Altsammen for 24 fr. om Aaret.

— Feuilletonen i „Courier français" har nu begyndt at meddele „les mystères de Londres".

Pot-pourri.

— Directeuren for Königsstädter Theater i Berlin, Hr. **Fr. Cerf**, er bleven benaadet med den røde Ørns Orden af 4de Classe. Da denne Mand just ikke nyder nogen glimrende Reputation i Tydsklands literaire og theatralske Verden, har denne Udnævnelse naturligviis givet Berlinerne en velkommen Leilighed til at øve deres „Witz". Hr **Adami** skal, som det hedder sig, skrive en Dithyrambe i denne festlige Anledning, og en Priis udsættes for den bedste Composition af Digtet, en gunstig Leilighed til Concurrence for 10,000 tydske Componister. Blandt Andet circulerer ogsaa følgende Digt i denne Anledning:

„Der Königsstadt ist Heil geworden,
Die ganze Welt weiß es bereits:
Der Herr Direktor hat den Orden
Und die Gesellschaft hat das Kreuz."

— Da „En Sommernatsdrøm" første Gang skulde opføres i Potsdam, bleve de smaa Personer, som skulde forestille Alferne deri, Dagen iforveien transporterede paa Jernbanen til Sanssouci og indqvarterede i en af Slottets Sidefløie. De Smaa, der vare overladte til sig selv og, ifølge deres Alfenatur, vare overgivne og skjelmske, tænkte mindst af Alt paa at sove. Maanen skinnede klart gjennem Ruderne og viste dem Rankerne, som bærende de deiligste Druer, snoede sig om Vinduerne. Hvo kan undre sig over, at Alfenaturen her gik over den berlinske Optugtelse, og snart klattrede, svævede og hang samtlige Alfer omkring paa Spaliéret, idet de bortsnappede den ene af Hs. Majestæts Drueclaser efter den anden. Den næste Morgen var hele Alfeskaren dødelig syg, idet den led af et Onde, som vi her ikke finde det nødvendigt, nærmere at beskrive. Varme Omslag og Rhabarberdraaber vare eneistand til at redde den første Opførelse af „Sommernatsdrømmen."

— Som et Exempel paa den Ærgjerrighed, der hersker mellem Statisterne ved Paris's Theatre, kan følgende Anekdote tjene. I Circus olympicus opførte man en Pantomime, hvori en stor Elephant spillede en Hovedrolle. Denne store Skuespiller var imidlertid ingen naturlig Elephant, men eftergjort ved Kunst, og dens 4 Been repræsenteredes saaledes af 4 Statister. For nogen Tid siden afgik et af Forbenene ved Døden, og der indkom nu en Ansøgning fra det høire Bagbeen om, paa Grund af lang og tro Tjeneste at maatte avancere til Forbeen. Ansøgningen blev som velmotiveret bevilliget.

Kjøbenhavns Theatre.

— Paa det kongelige Theater er i Januar Maaned givet 30 Forestillinger, hvoriblandt 8 udenfor Abonnementet. Af Operaer gaves 6, nemlig „Figaros Bryllup" 4 Gange, „Ørnens Rede" og „Den sorte Domino" hver 1 Gang. Af Stykker, som udfylde en heel Aften, gaves 10; „Østergade og Vestergade" 3 Gange, „Erik Glipping" og „Capriciosa" hver 2 Gange, „Kameraterne", „Ørkenens Søn" og „Elverhøi" hver 1 Gang. Af sammensatte Forestillinger gaves 14, af Vaudeviller 8, og af Balletter 4, nemlig „Festen i Albano" 2 Gange, „Toreadoren" og „Napoli" hver 1 Gang. Af Nyheder gaves i denne Maaned to, der begge ere blevne optagne med Bifald: det fra det Franske oversatte Eenacts Lystspil, „Dr. Robin", og **Oehlenschlæger's** originale Tragoedie „Erik Glipping".

— Violinisten **Ghys** har givet to Concerter paa Hoftheatret, Violinisten **Hauser** 1 Concert i Hotel d'Angleterre, og Musikforeningen har givet sin 2den Sinfonieconcert i Recreationens Sal.

— Det italienske Operaselskab har i forrige Maaned givet 14 Forestillinger paa Hoftheatret, blandt hvilke 2 Nyheder: „Norma", der er givet 5 Gange med overordentligt Bifald, og „l'ajo nell' imbarazzo", der kun er givet een Gang og ikke behagede synderligt. Den tragiske Opera: „Anna Bolena" indstuderes i denne Tid. Md. **Secci-Corsi** vil udføre Titelrollen.

— Sangerinden **Meerti**, der tidligere har været engageret som Solosangerinde ved Gewandhaus-Concerterne i Leipzig, ventes snart at ville indtræffe hertil, for at lade sig høre offentligt.

— Violinisten **Ghys** giver paa Tirsdag sin tredie Concert paa Hoftheatret, understøttet af Md. **Simonsen**, Jfr. **Ryge**, DHr. **Rossi** og **Torre**, Violoncellist **Andreas Gehrmann**, Skuespil-Directeur **Anholdt**, samt en Deel af det kgl. Capels Medlemmer, under Anførsel af Concertmester **Funck**. Af Concertgiverens egne Compositioner vil man faae at høre: 1) hans store Concerto· Maestoso, Adagio passionato et Rondo triomphale, 2) Caprice sur un air russe og 3) Triste Pensée, de tvende sidste Nummere accompagnerede af Pianoforte. Til Slutning, efter Opfordring, **Paganini's** le Carneval de Venise. — Den fordringsløse Kunstners gedigne Compositioner og deres ligesaa correcte, som geniale Udførelse gjøre ham fortjent til en større Opmærksomhed end den, der hidtil her er bleven ham til Deel.

Indhold.

Den sidste Udvei. — Subordination.

Tvende originale Skizzer af Klæstrup.

(Paa endeel Exemplarer er under den ene Skizze feilagtigt anført: „Efter le Charivari".)

Redacteuren boer ved Philosophgangen Nr. 254, første Sal, og træffes sikkrest Kl. 3—5 Eft. Originale Bidrag honoreres efter Overeenskomst. Bladets Comptoir er sammesteds.

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Litographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler.—**Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Nummer.—Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark**, **Norge** og **Sverrig**.

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet af **Georg Carstensen.**

Redigeret af **J. C. Schythe.**

1. Binds Nr. 6. — Söndagen den 11. Februar 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI
af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Prinds **Joseph Poniatowsky**, hvis eminente musikalske Talent for Øieblikket er Gjenstanden for hele Italiens Beundring, vil tilbringe Vinteren i Paris, hvor der venter ham en glimrende Modtagelse. Prindsen er en ung Mand paa 28 Aar, der synger som **Rubini** og componerer som **Donizetti**. Mere kan man nuomstunder ikke forlange. Som oftest opholder han sig i Florentz, og næsten alle Italiens Theatre have allerede gjenlydt af hans Triumpher. Hans nyeste Opera, „Bonifacio de Geremei“ er for ikke længe siden givet med uhyre Bifald paa Theatret „Argentino“ i Rom. Componisten blev paa den første Forestillingsaften fremkaldt 45 (!) Gange og overøst med Blomster og Krandse.

— Ved en Keiserlig russisk Cabinetsbefaling er Balletmester **Taglioni** udnævnt til Directeur for Theatret i Warschau, samt til „Over-Balletmester“ sammesteds. **Maria Taglioni** befinder sig for Øieblikket ligeledes i Warschau, hvor man venter, at hun vil forblive i længere Tid.

— Romernes Enthousiasme for **Fanny Cerito** grændser til det Utrolige. Hun alene er Gjenstanden for alle Samtaler; der er næsten intet Kunstner-Atelier, hvor man ikke finder **Cerito** enten paa Lærredet eller i Marmor, i Gips eller i Alabaster, snart i Skikkelse af en Psyche, snart svævende som en Sylphide; endogsaa i Conditorboutikerne finder man den søde **Fanny** i Sukker. Til hendes Beneficeforestilling havde den bekjendte Choregraph, **Saint-Leon**, componeret en ny Ballet: „la Vivandiera ed il Posliglione“ (Marketenndersken og Postillonen). Dagen efter blev der ved en, til Ære for Kunstnerinden foranstaltet, Fest afsunget en, af **Pasqualoni** forfattet og af **Lauro Rossi** componeret, Cantate. Eliten af den fornemme Verden i Rom bivaanede denne Fest.

— De londonske Theatre have i længere Tid ingen Nyheder bragt. Paa Drurylane er Dandserinden, Dem. **Leroux**, for Øieblikket Publicums Yndling. Haymarket lever af Oversættelser fra det Franske. Prinseß-Theatret har bestandig fuldt Huus siden Kunstnerparret **Keeley's** Engagement. Paa Adelphi-Theatret giver den nordamerikanske Komiker, **Forman**, Gjæsteroller, hvorfor dette Theater sædvanligen ogsaa er stærkt besøgt. Hr. **Forman** skal have megen Lighed med **Arnal**. Den ulykkelige Entrepreneur for Coventgarden, Hr. **Wallack**, havde for nylig atter aabnet det lukkede Huus, for at give een eneste Forestilling til Benefice for sig selv. Efterat „Hamlet“ var bleven givet af høist middelmaadige Skuespillere, traadte Beneficianten frem for at tilkjendegive Publicum, at Maskinmesteren havde vægret sig for at opstille Decorationerne til de to Smaastykker, der endnu skulde gives, og under Mængdens Larmen og Latter bleve derfor disse spillede med „Hamlets“ Decorationer. Skuespillet var først forbi Kl. 2 om Morgenen.

— **Friedrich Halm's** nyeste Drama, „Sampiero“, er den 22de Januar for første Gang opført paa Burgtheatret i Wien.

— Paa den musikalske Himmel i Mailand er der opgaaet en Stjerne af første Rang, en ung Spanierinde af fornem Herkomst, hvis Familie ved **Espartero's** Fald er draget ned i Ulykke og Armod. Sennora **Montenegro** er allerede ved sin første Debut som Norma, der fandt Sted den 7de Januar, bleven Publicums Yndling. Hun skal have modtaget et glimrende Engagement ved den italienske Opera i Wien.

— **Fanny Goldberg**, Italiens feirede Primadonna, San Carlo-Theatrets Afgud, er, som bekjendt, en Jødinde, og vil nu gifte sig med en Dr. **Marini**, en rig, ligeledes israelitisk Advocat i Padua; hun vil saaledes, ikkun 22 Aar gammel, naaet til sin Berømmelses Zenith, forlade Scenen.

— I Brüssel gjør den 15aarige Pianistinde, Miss **Ellen Day**, stor Opsigt tilligemed hendes Broder, **John Day**, der almindelig kaldes den tolvaarige Paganini. Han overvinder med Lethed de utroligste Vanskeligheder paa Violinen, og synger tillige med sjæl- og ildfuldt Foredrag. Disse mærkværdige Søskende ville nu gaae til Paris og senere bereise Tydskland.

— **Ole Bull** maa i Nordamerika concurrere med de franske Violinister **Vieuxtemps** og **Artot** og med Sangerinden Mad. **Damoreau-Cinti**. I New Orleans, der i denne Vinter er et sandt Eldorado for Musikere, Skuespillere og Sangere, har der formeligt dannet sig to musikalske Partier, et fransk, der holder paa **Vieuxtemps** og **Artot**, og et tydsk, der holder paa **Ole Bull**; man mener, at det tydske Parti vil gaae af med Seieren, og der er i denne Anledning bragt betydelige Væddemaal i Stand.

— Den Kongelig hannoverske Stabstrompeter, Hr. **Sachse**, trompeter i denne Tid for Hamborgerne paa Ventiltrompet, paa hvilket Instrument han endogsaa udfører **Ernst's** „Carneval i Venedig.“ Uagtet Hr. **Sachse's** sjeldne Færdighed og Dygtighed, mene Hamborgerne dog, at hans Instrument hører bedre hjemme paa Exercerpladsen, end i Concertsalen, og heri have de vistnok storligen Ret.

— **Laube's** „Bernsteinhexe" og **Gutzkow's** „Zopf und Schwert" gjøre i denne Tid den store Runde omkring paa Tydsklands samtlige Theatre.

Literatur og Kunst.

— **Georg Lotz**, der er fordeelagtig bekjendt i Tydskland som Skribent og Journalist, døde den 28de Januar i Hamborg i sit 60de Aar. I de sidste 30 Aar af sin Levetid var han uafladelig fængslet til Sygeleiet, og paa dette dicterede han, der desuden var berøvet sit Syn, sine literaire Arbeider.

— Intetsteds i Verden bliver Pigebørns Dannelse bragt til en saadan Grad af Fuldendthed, som i England; der maae de lære alt Muligt — og endnu Lidt til! — Dog have de hidtil maattet savne Kundskab i een Ting, nemlig Bygningskunsten; men for dette Savns Afhjælpelse er der nu ogsaa sørget, idet der for nylig er udgivet et stort og grundigt Værk under Titel af „Bygningskunsten for Damer", hvilket finder rivende Afsætning.

— En Billedhugger i Paris, Hr. **Etex**, er for Øieblikket beskæftiget med Udarbeidelsen af **Rossini's** Büste. **Rossini** har under sit sidste Ophold i Paris nogle Gange siddet for Kunstneren, og Ligheden skal være talende. Forresten skal denne Büste ikke opstilles i Theatrets Forsal, saaledes som Tilfældet er med **Voltaire's** Büste i théatre français, men i Foyeen. Den store Componist bliver fremstillet siddende med et Nodeblad paa Skjødet, en Stylus i Haanden, beredt paa at nedskrive sine Tanker.

Pot-pourri.

— Næsten alle store Componister have havt eller have deres Eiendommeligheder: saaledes gik **Gretry**, naar han vilde componere, først ned i Kokkenet, hvor Lugten af de forskjellige Spiser satte ham i en productiv Stemning; **Haydn** satte sig aldrig ved Claveret, uden at have en meget smuk Brillantring paa Fingeren; **Mozart** kunde, ligesom **Rossini**, componere midt i det mest larmende Selskab; **Beethoven**, **Righini**, **Naumann** o. fl., følte sig især begeistrede efter lange Spadseretoure i den skjønne Natur. Men **Carl Czerny** i Wien er en ganske anderledes Karl! han componerer til enhver Tid og under alle Forhold. Hvo kjender ikke **Czerny**, denne frugtbareste af alle Componister, der snart har skrevet 1000 Værker, og som ved Siden heraf har arrangeret den halve Verden for fire Hænder, **Czerny**, om hvem man fortæller, at han, da han for flere Aar siden besøgte Leipzig under Paaskemessen, lod en Bod opslaae paa Torvet, i hvilken han efter Bestilling componerede for gode Ord og Betaling. Udenpaa **Czerny's** Huus i Wien skal der hænge et Skildt, hvorpaa staaer: „Her bliver componeret." — Træde vi indenfor, da finde vi et lille Værelse, i hvis Baggrund staaer et Pianoforte. Fremdeles fire Skriveborde; paa det ene finde vi: Tantum ergo for 2 Violiner, Viola og Violoncel; paa det andet: Variations brillants sur un Thème de Donizetti; paa det tredie: „stor Claveerskole for det venstre Been;" paa det fjerde: Variations serieuses de Mendelsohn-Bartholdy, arrangées pour Piano à 4 Mains." Den lille Mand med Brillerne paa Næsen, der skriver ved det fjerde Bord, er Hexemesteren **Czerny** selv, det er Compositionens **Dobler**. „Ein Sträuschen! und noch ein Sträuschen!"; saasnart Siden er skreven fuld, iler han til det næste Bord og componerer der videre, og saaledes componerer han omkring ved alle fire Borde, saaledes tørrer en Side efter den anden; — kun Skade at mange af disse Compositioner blive altfor tørre! — Medarbeidere har **Czerny** ikke, han besørger Alting selv. Forresten er han rig og er Eier af en Papirmølle, der forsyner ham med det nødvendige Materiale.

— En Landsbymenighed i Belgien lader for Tiden en ny stor Kirke opbygge, hvis hele Indre er af støbt Jern. Alle Piller, Capitæler, Vinduesrammer, Stole, Forziringer, Alt er af Jern. Man mener, at andre Menigheder snart ville efterligne det givne Exempel.

— I det sidst forløbne Aar er der i England, Skotland og Wales af 1460 Væddeløbsheste vundet Præmier til et Beløb af 186,471 £. Væddeløbshesten „Cotherstone" har alene for sin Part vundet 13,790 £.

— Théatre français i Paris udbetaler aarlig 148,250 fr. i Pensioner til forhenværende Medlemmer af dets Personale, foruden 20,000 fr. til Personer, der paa anden Maade have været ansatte ved dette Theater.

— Fra Nytaar af er der i Paris aabnet et nyt tydsk Læsecabinet, der fører Navn af „Pangermania". Bibliotheket bestaaer af 8000 Bind, og desuden ville alle tydske Journaler og Aviser, endogsaa de, der udkomme i Nordamerika, blive holdte, saavelsom endeel franske, engelske og italienske Tidsskrifter og Blade. Anstalten forestaaes af Central-Bureauet for Tydskland.

Indhold.

Redacteuren boer ved Philosophgangen Nr. 254, første Sal, og træffes sikkrest Kl. 3—5 Eft. Originale Bidrag honoreres efter Overeenskomst. Bladets Comptoir er sammesteds.

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Litographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — **Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Nummer. — Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark**, **Norge** og **Sverrig**.

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet

af

Georg Carstensen.

Redigeret

af

J. C. Schythe.

1. Binds Nr. 7. — Söndagen den 18. Februar 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— **Halm's** „Sampiero" er faldet aldeles igjennem i Wien. Under den 1ste Act var Bifaldet meget levende, og Forfatteren blev efter dens Slutning under almindelig Jubel fremkaldt. Ogsaa den 2den Act behagede saa temmeligt; men de 3 sidste Acter frembragte ikke det mindste Indtryk, og Forfatteren kan kun takke den Yndest, hvori han paa Grund af sine tidligere fortrinlige Værker staaer, for, at der ikke lode sig lydelige Mishagsyttringer høre. Stoffet mangler heelt igjennem al dramatisk Interesse, og Charaktererne ere kun Omskrivninger af tidligere bekjendte; saaledes skulle Hovedpersonerne, Sampiero og Vanina, have en paafaldende Lighed med Percival og Griseldis. Tiltrods for de enkelte poetiske Skjønheder i Behandlingen, kunde Stykket derfor ikke undlade at fremkalde almindelig Kjedsomhed.

— Théatre des Variétés har fornylig givet en ny Vaudeville, „Marjolaine", i hvilken en ungdommelig Skjønhed, Mslle **Valence**, optraadte for første Gang. En ubekjendt Beskytter, der giver sig ud for at være en russisk Fyrste, har til hver af Claqueurerne ladet udbetale 10 fr. og kjøbt for 500 fr. Blomster, der i Skikkelse af Bouquetter og Krandse bleve kastede paa Scenen. Den upartiske Deel af Publicum opponerede rigtignok og meente, at Mslle **Valence** vel havde et smukt Ansigt, skjøndt intet Talent; men Claqueurerne undertrykkede tappert enhver lydelig Mishagsyttring.

— I München er en ny Tragedie, „Prætendenterne", af **G. Köberle**, en hidtil ganske ubekjendt Forfatter, bleven optagen med almindeligt Bifald.

— Paa Theatret i Christiania er i forrige Uge med stort Bifald givet **Boieldien's** Opera „Den lille Rødhætte", hvori Hr. **Rasmussen**, med hvem Publicum nu begynder at forsone sig, spiller Rodolphe, og Jfr. **Paaske** Rose. Ogsaa Lystspillet „Romeo e Giuliella" har tiltalt overordentligt. Mad. **Smidth's** Udførelse af Frederikkes (Belisario's) Rolle vandt et saa stormende Bifald, som man ikke erindrer at have hørt det tilforn i Theatret i Christiania.

— Ved den 13de Gewandhaus-Concert i Leipzig (den 18de Januar) opførtes **N. W. Gade's** 2den Symphonie (E dur) under Componistens egen Anførsel. Ogsaa dette Værk er blevet optaget med et overordentligt Bifald, skjøndt det synes, som om **Gade's** 1ste Symphonie i Almindelighed har gjort et dybere Indtryk. Grunden hertil menes at være den, at han i dette sidste Værk har anvendt en altfor stor og altfor kjendelig Omhyggelighed paa den harmoniske Behandling, for hvilken han derfor har bragt en Deel af Tankernes Friskhed og Originalitet til Offer. Ogsaa som Dirigent roses **Gade** meget. **Gade** er nu, efter et kort Ophold i Berlin, afreist til Paris.

— Clavecrvirtuosen **Schumann** og Violinisten **Remmers** have, efter at have spillet med glimrende Bifald i Brandenburg, tiltraadt en Kunstreise over Stettin og Hamborg til Kjøbenhavn.

— **Meyerbeer** vil nu ganske trække sig tilbage fra al Deeltagelse i Bestyrelsen af Operaen i Berlin og kun beskæftige sig med Arrangementet af Hofconcerterne, da han, uagtet sin Fordringsløshed, ikke kan enes med Theaterintendanten, Hr. **v. Küstner.** Ansøgningen om Afsked har han allerede indgivet; men man haaber dog, at der maaskee endnu ville indtræde Forandringer, der kunne bevæge den berømte Componist til at beholde sin vigtige Post.

— Englænderinden, **Miss Birch**, der, efter at have enthousiasmeret Leipzigerne i denne Vinter som første Sangerinde ved Gewandhaus-Concerterne, den 29 Januar gav en stor Afskedsconcert paa Skuepladsen for hendes Triumpher, har nu forladt Leipzig.

— **Hiller's** Oratorium: „Jerusalems Ødelæggelse" er i forrige Maaned blevet opført i Berlin. Efter **Mendelsohn's** „Paulus" er intet Oratorium blevet optaget med saa stort og saa almindeligt Bifald, som dette.

— Den berømte Violoncellist, **Servais**, giver i denne Tid Concerter i Berlin. I ubegrændset Herredømme over sit Instrument sammenlignes han med **Lißt**, han spiller stedse klokkereent og overvinder med den største Lethed de utroligste techniske Vanskeligheder. **Mendelsohn** dirigerede selv ved hans Concert.

— **Ernst** er ikke gaaet til Rusland, men til Paris. Grunden, hvorfor han har tilbagesendt Kongen af Hannover sin Capelmesterbestalling, er den, at Kongen, efter at have ladet ham tilsige til Audiens, lod ham vente i flere Timer i Forgemakket, og endelig lod ham vide, at han maatte komme igjen en anden Gang, da han (Kongen) nu skulde paa Jagt. Da **Ernst** ikke oftere vilde udsætte sig for en saadan Behandling, foretrak han at forlade Kongen af Hannovers Tjeneste for stedse.

— Capelmester **Georg Müller** i Braunschweig har componeret en Opera, „Porte di Pinlo", som i denne Tid indstuderes.

— **Friedrich Schneider** i Dessau har bekjendtgjort, at han af forskjellige Grunde finder sig foranlediget til, med Udgangen af Marts Maaned d. A. aldeles at hæve den musikalske Underviisningsanstalt, som han har forestaaet siden 1829.

Literatur og Kunst.

— Atter er der i Paris annonceret nye Mysterier: „les mystères de la Russie“, der blive forlagte af Boghandler Paulin. Russiske Agenter skulle have budet ham 10,000 fr., hvis han vilde udlevere Manuskriptet, hvilket Tilbud han imidlertid ikke har antaget.

— Da Redacteuren for det i Leipzig udkommende, musikalske Blad: „Neue Zeitschrift für Musik“, Hr. Dr. **Robert Schumann**, har tiltraadt en Kunstreise til Rusland med sin Kone (**Clara Wieck**), er Redactionen af ovennævnte Blad gaaet over til Hr. **Oswald Lorenz**, der allerede i længere Tid har været en af dets flittigste og dygtigste Medarbeidere.

Pot-pourri.

I Paris falbydes der under Navn af „Chinesiske Ørenringe“ nogle smaa, paa en Ring hængende, Klokker, der have den Egenskab, at de begynde at ringe, saasnart man hvidsker den Dame, der bærer dem, Noget i Øret. En omhyggelig Moder, der ikke kunde lide den evindelige Hvidsken paa Ballerne, skal have opfundet disse indiscrete Ørenringe.

— En Droschkekudsk spurgte en Collega: „Hvad er der dog i Veien med din Skimmel? i den senere Tid hænger den jo med Hovedet, som om den tænkte paa at gjøre sit Testament.“ — „Aa! det dumme Dyr har faaet Griller over Jernbanen derhenne!“ — var Svaret.

I Paris styrtede i forrige Maaned den store Lysekrone i Opéra comique ned i Parterret og knuste en Lampepudser. Hvis denne Ulykke var passeret under Forestillingen, havde den idetmindste kostet 50 Mennesker Livet.

— Et Sted i den chinesiske Bog „Lintscha“ lyder saaledes: „Den Vise, der naturligviis ogsaa er Musikkjender, kan af den herskende Smag i Musiken dømme, om en Stat er velindrettet, eller om den er sin Undergang nær. En Fyrste maa derfor især være betænkt paa at forhindre, at Musiken skal udarte og gjøre Statsborgerne blødagtige og kraftesløse; at stræbe efter at vedligeholde Tonekunsten i dens Simpelhed, Reenhed og Adel, maa være hans vigtigste Opgave.“

— Om Konger og Virtuoser interessere nuomstunder selv de allerubetydeligste Personalia. Altsaa: Pianisten **Lißt** lægger sig i den senere Tid betydeligt ud, og hans tidligere Magerhed har næsten ganske tabt sig; ogsaa har Kunstneren ladet sit lange Haar afklippe. — Weimar er rolig.

— **Berlioz** er ikke længer den eneste, der har vovet at udtale en mindre fordeelagtig Dom om den berømte Sangerinde, Mad. **Schrøder-Devrient**; endogsaa i Tydskland selv begynder der at reise sig offentlige Stemmer imod hende. Saaledes siger **Held** i sit Blad, „Locomotivet“: „Forgjæves forsøger Mad. **Schrøder** at erstatte den manglende Stemme ved et forceret Spil, hvorved hun tilsidst vil opnaae, at dette, der før var saa sandt og naturligt, bliver carikeret. Derfor raade vi Kunstnerinden indstændig til, fra denne Time af at lægge Sangen paa Hylden og at anvende sit store mimiske Talent alene til Skuespillets Tarv. Den tydske Scene vil da i Skuespillerinden gjenvinde, hvad den tabte i Sangerinden.“ I Berlin har der altid været et Parti virksomt imod Md. **Schrøder-Devrient**. Hendes Optræden der som Valentine i „Hugenotterne“ blev første Gang forhindret, som det i Annoncen hed sig, paa Grund af Hæshed, men, som de Indviede fortælle, af Frygt for en gemeen Intrigue, der skulde spilles hende ved Hjælp af en leiet Clique. Senere er Kunstnerinden dog uanfægtet traadt op, saavel i „Hugenotterne“, som i „Othello“ og har, som sædvanlig, høstet stormende Bifald.

— Man fortæller i Paris følgende Anecdote om **Donizetti**. — Ved en af de sidste Prøver paa „Don Sebastian“ beklagede Md. **Stoltz** sig hos **Donizetti** over en Arie, der var meget utaknemmelig og desuden slet ikke laa for hendes Stemme. „Godt!“ svarede den til at componere altid færdige Maestro, — „Jeg skriver Dem en anden.“ Den følgende Morgen, da der atter var Prøve, mødte **Donizetti** med en Pakke Noder under Armen. „Ecco!“ sagde han. — „Hvorledes! skulde det allerede være Arien?“ spurgte Sangerinden ganske forbauset. — „Appunto!“ — „Og instrumenteret?“ — „Instrumenteret!“ — Alle forsamlede sig nu om Componisten og beundrede den Lethed, hvormed han kunde instrumentere. Man talte om **Rossini** og den Hurtighed, hvormed han havde componeret og indstuderet „Barberen i Sevilla.“ „Ikke sandt, Maestro?“ spurgte En, „**Rossini** har ikke været længere end fjorten Dage om at componere „Barberen?“ — „Ja vist,“ svarede **Donizetti** i en ligegyldig Tone, „men **Rossini** er ogsaa altfor doven.“

Kjøbenhavns Theatre.

— **Henrik Hertz** har nylig fuldendt et versificeret treacts Lystspil „Prindsens Bryllup“, der er antaget til Opførelse paa det kongelige Theater.

— Ligeledes vil **Friedrich Halm's** Drama „Griseldis“, oversat af **Borgaard**, snart kunne ventes opført.

Indhold.

Redacteuren boer ved Philosophgangen Nr. 254, første Sal, og træffes sikkrest Kl. 3—5 Eft. Bladets Comptoir er sammesteds.

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Litographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler.—**Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Nummer.—Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark, Norge** og **Sverrig.**

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster,** er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet af **Georg Carstensen.**

Redigeret af **J. C. Schythe.**

1. Binds Nr. 8. — Söndagen den 25. Februar 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI
af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— For at ophjælpe den tydske dramatiske Literatur, der i lang Tid har staaet paa saare svage Fødder, har man nu paa forskjellige af Tydsklands Theatre begyndt at indføre „Tantième“ for Forfatterne. Hamborgs Stadt-Theater gjorde Begyndelsen hermed, idet der ved dette, foruden Antagelses-Honoraret, indrømmedes Forfatteren Halvdelen af den 10de Forestillings Indtægt. Ogsaa det nye Thalia-Theater i Hamborg giver saavel Forfattere, som Oversættere Tantième. Der siges nu, at Theatrene i Berlin, Wien og Leipzig ville efterfølge dette Exempel, hvorved der vil tilsikkres de dramatiske Digtere en betydelig Fordeel.

— I Hannover blev for nylig Operaen: „Riquiqui“ af **Essex** opført for første Gang, men gjorde ingen Lykke hos Publicum og tildrog sig Hs. Majestæts allerhøieste Mishag. Operaen spiller i den første franske Revolutions Tid og begynder derfor med Forbandelser over l'ancien Régime og Adelen. Strax efter de første Scener forlod Kongen Huset og skal have udtalt sin Misbilligelse af Valget af denne Opera, der saaledes neppe vil opleve en Gjenopførelse.

— **Meyerbeer's** Opera, „Robert le diable“, har i Paris oplevet sin 245de Forestilling. Man betænke, hvor betydelige Indtægter, Componisten maa have havt af dette Værk, da der, som bekjendt, i Frankrig betales Tantième for hver eneste Forestilling, et dramatisk Værk oplever.

— Mslle **Rachel** er for den kommende Saison atter engageret i London.

— Sangeren **Moriani** faaer i Berlin for hver Rolle, han spiller, 500 Thaler, og endda maa Directionen tage sig meget i Agt for ikke at støde „den feirede Sanger“ for Hovedet og sætte ham i ondt Lune, da han ellers „unddrager Publicum en himmelsk Nydelse.“

— Den engelske Gesandt i Berlin, Lord **Westmoreland**, hvem vi tidligere have havt Leilighed til at omtale som en Kunstens Mæcenas, har componeret en stor Messe, der skal opføres offentligt under Medvirkning af Sangacademiet.

— **Mendelsohn's** sidste Symphonie har aldeles ikke behaget i Paris, hvor den blev opført ved Musikconservatoriets sidste Concert. Den bekjendte Bassunist **Belcke** gjorde ved samme Leilighed fuldkommen Fiasco.

— **Shakespeare's** „Sommernatsdrøm“ med **Mendelsohn's** Musik blev den 8de Februar for første Gang opført i Hamborg til Benefice for Mslle **Stich**. Saavel Udførelsen, som mise en scène roses meget. Senere er Stykket gjenopført tre Gange, bestandig med Bifald, skjøndt just ikke for overfyldt Huus.

— Paa Theatret „Porte St. Martin“ i Paris har et Drama i 5 Acter af **Adolph** (ikke **Alexander**) **Dumas**, „Mademoiselle de la Valière“, gjort megen Lykke hos Publicum, men ikke hos Kritikerne. Stykket vrimler vel af elegante og aandrige Vers, er meget effectfuldt, og Rollerne ere meget taknemmelige, men baade den dramatiske og historiske Sandhed er tilsidesat i en utilladelig Grad.

— Den store Opera i Paris har atter gjort et Forsøg paa at aabne Publicums Øren for den ældre og mere gedigne Musik ved at opføre „Oedipus“ af **Sachini**. Det Pariser Publicum har ingen Smag fundet i denne Musik, hvad man forøvrigt for en Deel tilskriver den mangelfulde Udførelse. Opéra comique har givet en eenacts Operette af **Sauvage** med Musik af **Thomas**, der har gjort megen Lykke.

Literatur og Kunst.

— **Eugen Sue**, den verdensberømte Forfatter af „Paris's Mysterier“, arbeider i denne Tid paa et nyt Værk: „Den evige Jøde“; og, skjøndt dette neppe er halvt fuldendt endnu, er det dog allerede kjøbt af en Boghandler i Paris for 100,000 fr. Ligesom „Mysterierne“, vil ogsaa dette Værk ikke blive nogen egentlig Roman, hvorimod det mest vil beskæftige sig med at belyse forskjellige sociale Forhold, hvorved Forfatteren tillige har faaet Leilighed til at anstille træffende Sammenligninger mellem Fortiden og Nutiden.

— I Mailand er der udkommen en italiensk Oversættelse af Kongen af Bayern, **Ludvig's** Værk, „Valhallagenossen“.

— Efter det sidstudkomne „Cölner Domblad“ beløber Totalsummen af de Gaver, der ere indkomne til Domkirkens Opbyggelse, sig til 80,000 Thaler. Som bekjendt skal denne Bygning fuldendes i 20 Aar, og i dette Tidsrum maae der altsaa blot føies to Nuller til denne Sum, hvis Arbeidet skal fremmes. Den projecterede protestantiske Domkirke i Berlin, hvis Bygning endnu ikke er begyndt, er istand til at blive først færdig.

— „Selskabet for Musikens Udbredelse„ i Rotterdam agter at udgive en Samling af ældre nederlandske Mesteres Compositioner, og har overdraget den, som Udgiver af musica sacra bekjendte, **Franz Commer**, det Hverv at udføre Forarbeiderne. Denne Samling, der i mange Henseender vil blive af megen Interesse for Musikerne, vil udkomme under Titel af: „Colleclio operum musicorum Batavorum seculi XVI, sumtibus societatis batavæ ad musicam promovendam.„

Pot-pourri.

— En af de rigeste Modens Damer i Paris, der i flere Aar har levet i Enkestanden, forkyndte nylig sine talrige Friere, at hun havde besluttet sig til at indgaae et nyt Ægteskab. Denne Erklæring blev given hos **Lepage**, hvor man øver sig i at skyde med Pistoler, og hvor den omtalte Dame hver Dag indfinder sig, for at gjøre nogle Skud. Strax indfandt sig en stor Skare af Friere, der hver for sig satte alle Garn ud, for at fange den rige Enke. Men Kjærligheden syntes at kølnes betydeligt, da den unge Enke erklærede, at hun kun vilde skjænke sin Haand til den, der havde Mod nok til, i en Afstand af tredive Skridt at holde sit Uhr op og lade hende knuse det med en Pistolkugle. Hr. v. B....., den Modigste eller den mest Forelskede, var den Eneste, der gik ind paa dette Forslag. Han stillede sig hen i en Afstand af tredive Skridt fra Damen, holdt sit Uhr op i Veiret og stod rolig for Skuddet. Uhret blev knuust, og Ægteskabet indgaaet med den unge Enke, hvem man nu aldrig kalder andet, end Madam „**Wilhelm Tell**„ eller „**Wilhelmine Tell**.„

— Efter franske Blade har en Embedsmands Kone i Paris for nylig født et Par levende Tvillinger til Verden, der vare sammenvoxede til hinanden aldeles paa samme Maade, som de bekjendte sammenvoxede Siamesere.

— I Grevskabet Northumberland har der dannet sig en Forening af ugifte Mandfolk, hvilken fører Navn af: „Skjorte og Budding-Foreningen„. Enhver af denne Forenings Medlemmer forpligter sig, under en Mulct af 50 £, til ikke at ægte nogen Pige, som ikke ved troværdige Vidner kan bevise, at hun forstaaer at tilskære og sye en Skjorte, at lave en Budding og strikke et Par Strømper. Tillige er ethvert Medlem under en lignende Mulct forbundet til, sex Maaneder efter Bryllupet at fremlægge 12, af hans Kone egenhændig syede, Skjorter, 12 Par egenhændig strikkede Strømper og Beviis for, at hun egenhændig har tillavet 12 Buddinger.

— I Berlin har en 74aarig Mand, der tidligere har beklædt et underordnet Embede ved den kongelige Hof-Etat, taget Livet af sig selv, fordi han ikke var bleven smykket med noget Ordenstegn.

— Den for ikke længe siden afdøde, berømte engelske Skuespiller, **Charles Mathews**, havde et ganske overordentligt Talent til at forandre sine Ansigtstræk og sit hele Ydre i den Grad, at selv hans nøieste Bekjendte ikke kunde gjenkjende ham. Som Exempel paa denne hans overordentlige Færdighed, skulle vi meddele følgende Anekdote, der fortælles om ham. Han spiste engang til Middag hos en af sine Venner, Hr. A., en agtbar Mand, der laante paa Pant. Under Maaltidet blev A. kaldt ud, da en vigtig Forretning udkrævede hans personlige Nærværelse. **Mathews** tog strax nogle Sølv Spiseskeer af Bordet, gik bort, paatog sig et ganske forandret Udseende, forlod Huset, traadte derpaa ind i sin Vens Comptoir og tilbød ham her de borttagne Skeer til Pant. Uden Vægring fik han den forlangte Pengesum og et Beviis for Pantets Modtagelse. Nu gik han atter tilbage til Selskabet og satte sig til Bords. Da Hr. A. kom tilbage, fandt han til sin største Forundring under sin Serviette Pantebeviset og den Sum, han havde udlaant paa sine egne Skeer.

— En fattig Jøde i lasede Klæder fremstillede sig fornylig for en rig Banquier i Berlin. „Hvad vil De mig?„ spurgte denne. „Ak! jeg har gjort en Kunstreise og beder Dem om en lille Hjælp,„ var Svaret. — „De har gjort en Kunstreise?„ — gjentog Banquieren og maalte Jøden fra Øverst til Nederst. — „Ja, min Herre! Jeg er reist fra Breslau til Berlin for 6 Pfennige, er det ikke en Kunstreise?„

— Man fortæller om Mad. **Catalani**'s Mand, Hr. **de Valabregue**, der aldrig har udmærket sig ved Noget, at han engang ved en Concertprøve, ved hvilken hans Kone klagede over, at Claveret stod for høit for hendes Stemme, lod en Snedker hente, for at denne kunde sauge nogle Tommer af Instrumentets Been.

Kjøbenhavns Theatre.

— Det italienske Operaselskab indstuderer i denne Tid **Mozart's** „Don Juan„, hvis Opførelse vistnok vil blive imødeseet med almindelig Interesse. Efter Forlydende vil Rollebesætningen blive saaledes: Don Juan, Hr. **Paltrinieri** — Don Ottavio, Hr. **Rossi** — Commandanten, Hr. **Torre** — Leporello, Hr. **Profeti** — Mazetto, Hr. **Perez** — Donna Anna, Mad. **Secci-Corsi** — Elvira, Mad. **Marziali** — Zerline, Mad. **Forconi**.

Indhold.

Redacteuren boer ved Philosophgangen Nr. 254, første Sal, og træffes sikkrest Kl. 3—5 Eft. Bladets Comptoir er sammesteds.

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — **Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Nummer. — Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark, Norge** og **Sverrig.**

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster,** er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille“** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet

af

Georg Carstensen.

Redigeret

af

J. C. Schythe.

1. Binds Nr. 9. — Söndagen den 3. Marts 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Den af Theaterpersonalet i Christiania paatænkte Forestilling til Indtægt for den norske Billedhugger, **Michelsen**, ved hvilken man agtede at opføre Oehlenschlægers „Coreggio“, vil ikke finde Sted. Theatret i Christiania er nemlig et Privatinstitut, der er grundet paa Actier, og Actionairernes Repræsentanter have, efter at have indhentet Theaterdirectionens Erklæring, ikke fundet sig foranledigede til at bevilge den, af Skuespillerne i denne Anledning indgivne Ansøgning. De norske Blade udtale sig skarpt mod Directionens Fremgangsmaade i denne Sag.

— Søstrene **Milanollo**, de ungdommelige og geniale Violinspillerinder, have nu givet to meget besøgte Concerter i Leipzig, ved hvilke de naturligviis have indhøstet den beundrende Mængdes levende Bifald. Et Leipziger Blad fortæller, at Hr. **Milanollo** med sine to Døttre i 14 Dage har boet i en Coupé paa Jernbanen imellem Leipzig og Dresden, i hvilke Byer han afvexlende giver Concerter. Hr. **Milanollo**, siger samme Blad, er den meest fuldendte „Virtuosinde-Fader“ i hele Europa, han spilder ikke Tiden; sandsynligviis frygter han for, at hans Døttre skulle voxe.

— Den italienske Opera i Berlin er i den Grad gaaet tilbage i Publicums Gunst, at ikke engang **Moriani** er istand til at skaffe Huset fuldt. Man fortæller, at **Moriani** har forlangt 200 Louisd'or for hver Gang, han optraadte, 50 for at synge, og 150 for den Blamage, at optræde paa Königstädter-Theater.

— Ved den 16de Gewandhausconcert i Leipzig er der bleven opført en Symphonie af Musikdirecteur **Julius Rietz** fra Düsseldorf, hvilken har vundet megen Anerkjendelse, saavel hos Publikum, som hos Kritikerne.

— **Tichatschek** vil ikke forlade Dresden, men har paany afsluttet en Contract med Theatret for flere Aar. Han faaer 3500 Th. i Gage og 20 Th. i Feu. Naar han forlader Scenen, er der, foruden Theaterpensionen, af Kongen tilsikkret ham en Pension af 800 Th.

— **Lipinsky** er bleven modtagen med stor Enthousiasme i sin Fødestad, Lemberg.

— Man haaber nu i Berlin, at Stridighederne mellem **Meyerbeer** og Hr. v. **Küstner** skulle blive tilendebragte, og en Forsoning bragt istand ved høitstaaende Personers Mellemkomst.

— Istedetfor Miss **Birch** har Mad. **Maria Burchardt** fra Berlin udført Solopartierne ved de sidste Gewandhausconcerter i Leipzig. For den tilbageværende Deel af Saisonen er Sangerinden Dem. **Macasy** fra Prag, en ung og smuk Dame, engageret.

— En Hr. **Krüger** har i Berlin i denne Maaned givet en Concert, ved hvilken han spillede paa et, af ham selv opfundet Instrument, en Metalobøe med 39 Klapper.

— Violoncellisten **Servais** vedbliver at give Concerter i Berlin med overordentligt Bifald; hans Færdighed skal grændse til det Utrolige.

— „Frøerne“ af **Aristophanes** med Musik af **Commer** er nu ogsaa bragt til Opførelse i Syngeacademiet i Berlin.

Literatur og Kunst.

— **Daguerre** har nu fuldkommengjort sin bekjendte Opfindelse i den Grad, at man kan tage et Daguerreotypbillede i en næsten utænkelig kort Tid — man siger — en Tusindedeel af en Secund.

— Kobberstikkeren **Lanzaruolo** i Rom har opfundet en Maade, paa hvilken man umiddelbart kan tage Aftryk af Daguerreotypladerne.

— I Bremen skal der opreises et Mindesmærke for den berømte **Olbers**, der var lige udmærket som Læge og Astronom. Man har besluttet at anvende 10,000 Th. paa dette Monument. Den Mindestøtte, som Staden Frankfurt har ladet sætte for sin store Søn, **Goethe**, skal koste over 30,000 Gylden. Modellen er af **Schwanthaler**. I Paris vil man nu ogsaa for **Voltaire** opreise et lignende Mindesmærke, som det der allerede er opført for **Molière**.

— I de nordamerikanske Fristater udkomme nu henved 100 forskjellige tydske Journaler.

— Hos **Friedr. Hofmeister** i Leipzig er udkommet det første Hefte af den nye Udgave af „Haandbog i den musikalske Literatur.“ Dette, med megen Omhyggelighed udarbeidede, og for enhver Musikven særdeles interessante og vigtige Værk, vil omsatte hele den musikalske Literatur indtil Udgangen af 1813, og skal være fuldendt i Begyndelsen af 1815.

Pot-pourri.

— I Gaden Valois, ikke langt fra Palais Royal, ligger Paris's „Athenæum“, et Institut, der forsaavidt har en vis Lighed med flere andre Landes literaire og videnskabelige Selskaber, som det bringer forskjellige Spørgsmaal paa Bane, der ere af den mindst mulige praktiske Nytte. For Øieblikket er dette Institut i høieste Mode hos Pariserne og Pariserinderne og staaer i stor Yndest, ivetmindste hos dem, der ikke have Andet at tænke paa, end hvorledes de paa den behageligste Maade skulle faae Tiden slaaet ihjel. Hver Uge seer man den fashionable Verden i fuld Stads at bestige de just ikke meget reenlige Trapper — Kunstnere og Lærde, Skribenter og politiske Notabiliteter, unge og skjønne, elskværdige og aandrige, men, for at sige Sandheden, ogsaa hæslige og uelskværdige Damer, der snakke Politik og sammensmøre sentimentalt Vaas. Snart forsamler det brogede Selskab sig, for at høre en ny Tragoedie oplæse, snart for at svælge i en eller anden musikalsk Nydelse, snart for at discutere vigtige Spørgsmaal, som: „Hvori bestaaer Lykken?“ eller: „Hvorfor bestaaer endnu den flaue Skik, at indgaae Ægteskaber?“ I Athenæum finder man megen uskadelig Daarskab, megen dum Snak, af og til lidt Usømmelighed, undertiden lidt Blasphemie og ved overordentlig sjeldne og vigtige Leiligheder en svag Straale af sund Menneskeforstand. For ikke længe siden blev der givet en lille dramatisk Forestilling, ved hvilken Mlle **Rachel** og nogle andre Theater-Notabiliteter vare tilstede. „La grande tragédienne“, som Franskmændene kalde hende, behagede at kjede sig umaadeligt over Dilettanternes middelmaadige Spil, og udraabte: „Ak! du min Gud! man spiller meget slet i Athenæum!“ — „Mademoiselle!“ svarede en gammel sarkastisk Deputeret ved hendes Side, „man spiller ikke slettere i Comédie française!“ Besynderligt nok syntes den store Skuespillerinde ikke at føle sig synderlig smigret ved denne Compliment, uagtet dog den gamle Herre havde fuldkommen Ret. Samme Aften var **Jules Janin** indviklet i en meget levende Samtale med en ung og smuk Skuespillerinde om Theaterkritikernes relative Værd i de forskjellige Journaler. „Efter min Mening,“ sagde hun, „har De mere Aand, end alle de Andre tilsammen.“ — „Aa! Mademoiselle! De smigrer virkelig; men tør jeg spørge, hvoraf De slutter det?“ — „De beholder al Aand saa omhyggelig hos Dem selv, at man i deres Kritiker ikke kan finde Spor af den.“

— Som bekjendt, forestod den berømte Sangerinde, Mad. **Catalani**, i nogen Tid Directionen for den italienske Opera i Paris, og Kunsten blev i denne Tid, mildest talt, mishandlet. En Recensent, der paa een Gang efterlignede **Cato** og **Cicero**, begyndte i denne Anledning alle sine Recensioner, saaledes: „Quousque tandem, Catalani, abuteris patientia nostra.“

— **Henrich Heine** er, som bekjendt, en afgjort Fjende af den moderne franske Musik. Da han engang kom fra et Selskab, i hvilket Hr. **Leon Halevy**, en Skribent af underordnet Rang og Broder til Componisten, havde kjedet ham med sin Snak, sagde han: „Hr. **Leon Halevy** er saa kjedsommelig, som om han kunde være componeret af sin Broder.“

Kjøbenhavns Theatre.

— I Februar Maaned er der paa det Kgl. Theater spillet hver Aften, altsaa givet 29 Forestillinger, af hvilke de 8 vare udenfor Abonnementet Af Operaer er der kun givet 6, nemlig: „Figaros Bryllup“ og „Den sorte Domino“, hver 1 Gang, „De to Dage“ 3 Gange, og „Hugenotterne“, der opførtes første Gang den 28de, 1 Gang. Af Tragoedier og Aftenstykker er der givet 9, nemlig: „Erik Glipping“ 3 Gange, „Østergade og Vestergade“ og „Capriciosa“, hver 2 Gange, „Herren seer dine Veie“ og „Dina“ hver 1 Gang. Af de Holbergske Comoedier er „Barselstuen“ paany indstuderet, gaaet 2 Gange, „Henrik og Pernille“ og „Den Stundesløse“ hver 1 Gang. Vaudeviller er der givet 7, og Balletter 5 Gange, blandt hvilke sidste „Tyrolerne“, paany indstuderet og forøget med nye Dandse. Foruden „Hugenotterne“ er der kun givet een Nyhed, det originale eenacts Drama, „Kongen drømmer“ af en Anonym.

— Violinisten **Hauser** har i Februar Maaned givet en Concert i Ridehuset og **Ghys** en Concert paa Hoftheatret. Den sidstnævnte Kunstner har ogsaa een Gang ladet sig høre paa det kgl. Theater i Mellemacterne og har nu forladt Kjøbenhavn, for atter at besøge Stockholm og Petersborg. En ung dansk Musiker, Hr. **Dütsch**, ledsager ham paa denne Kunstreise.

— Den italienske Opera har i denne Maaned kun bragt een Nyhed, **Donizettis** „Anna Bolena“, der kun er givet 2 Gange. Af ældre Operaer er „matrimonio secreto“ og „Norma“ givet adskillige Gange, „Qui dura, vince“, „Columella“ og „Lucia“ hver 1 Gang. Beneficeforestillinger ere givne for DHr. **Rossi** og **Profeti**. I Alt har Selskabet i Februar givet 14 Forestillinger.

— **Overskou's** og **Rung's** Opera „Stormen paa Kjøbenhavn“ er nu antagen til Opførelse paa det kgl. Theater, men vil neppe kunne ventes opført i indeværende Saison. Derimod vil Indstuderingen af Hr. **Siegfried Saloman's** Opera „Tordenskjold“ formodentlig snart paabegyndes. Texten er bearbeidet af **Henrik Hertz**.

Indhold.

Redacteuren boer ved Philosophgangen Nr. 254, første Sal, og træffes sikkrest Kl. 3—5 Eft. Bladets Comptoir er sammesteds.

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Litographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler.—Abonnementsprisen er 1 Mk. pr. Nummer.—Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste.—Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark**, **Norge** og **Sverrig**.

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet af Georg Carstensen.

Redigeret af J. C. Schythe.

1. Binds Nr. 10. — Söndagen den 10. Marts 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI
af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— I Dresden er der Fastelavnsmandag opført en ny Farce „Don Quixote" af **W. Emden** (von wem denn — det pseudonyme Forfatternavn, som den yndede Komiker, **Ræder**, i Dresden betjener sig af.) Farcen gjorde stormende Lykke, og Forfatteren, der selv spillede Sancho Pansa, blev flere Gange fremkaldt. Man mener, at „Don Quixote" vil gjøre samme Lykke, som **Ræder's** tidligere Fastelavnsfarce „Der Weltumsegler wider Willen", det afskyeligste Sammensurium af Nonsens, man kan tænke sig, en Ret, der kun er fordøielig for tydske Maver.

— Den bekjendte Skuespiller **Burmeister** i Dresden feirede den 15de Februar sit 50aarige Jubilæum som Skuespiller. Paa den Dag, paa hvilken han for 50 Aar siden for første Gang betraadte Scenen, spillede han Hofraaden i „Moderens Portrait" af **Schröder**. Efter Stykket opførtes et allegorisk Festspil af Hofraad **Winkler (Th. Hell)**. Dagen efter gav det hele Skuespillerpersonale en stor Fest til Ære for **Burmeister**.

— **Auber's** nyeste Opera, „Cagliostro", har gjort megen Lykke i Paris. **Berlioz** siger om Musiken, at den, som al **Auber's** Musik, er simpel, klar og let fattelig; dog tilføier han, at Componisten har anvendt større Omhyggelighed paa Udarbeidelsen, end det ellers pleier at være Tilfældet.

— **Meyerbeer** har fornylig havt en Privataudiens hos Kongen af Preussen, der har afslaaet General-Musikdirecteurens Ansøgning om Entledigelse, hvorimod der blev tilstaaet ham en fornyet Permission, for at han uforstyrret kan arbeide paa sin Cantate til Operahusets Indvielse; tillige fortrøstede Kongen ham med en kommende Tid, da der vilde blive truffet et ganske andet Arrangement med hele Operaen, hvorved dennes Bestyrelse ganske vil blive affondret fra Theaterintendanturen.

— Romanfordærverinden Mad. **Birch-Pfeiffer's** sidste dramatiske Arbeide, „Thomas Thyrnau" (Efter Fru **von Palzow's** Roman af samme Navn), blev den 28de Februar for første Gang opført i Hamborg, og, uagtet den heldige Udførelse, optaget med Lunkenhed. Forfatterinden udførte selv Maria Theresia's Rolle.

— Det nye Thalia-Theater i Hamborg har nu ogsaa anskaffet sig et Balletpersonale og forskrevet en fransk Dandserinde, der behager de unge og gamle Hamborgere meget.

— **Richard Wagner** componerer i denne Tid en ny Opera, „Der Tannhäuser", hvortil han selv har forfattet Texten ligesom til hans tidligere Operaer: „Rienzi" og „Den flyvende Hollænder", hvilke nu udkomme i Claveerudtog hos Meser i Dresden.

— **Marschner** har fuldendt en ny Opera, „Keiser Adolf af Nassau", hvis Text er af **Heribert Rau**. Den Miscredit, hvori **Marschner** hidtil har staaet i næsten hele Tydskland, synes nu efterhaanden at ville tabe sig. Hans Opera, „Hans Heiling" er fornylig given i Dresden med meget Bifald.

— **Wagner's** „Rienzi" bliver nu indstuderet i Hamborg ifølge en Contract, som Directionen har indgaaet med **Tichatscheck**, der igjen har forpligtet sig til at optræde 6 Gange som Gjæst i sin Ferietid. Hvis Operaen ikke til den bestemte Tid er sat i Scenen, skal Directeuren, Hr. **Cornet**, betale **Tichatscheck** 2000 Thaler. Hr. **Cornet** skal, efter nu at have hørt denne Opera, være meget ilde tilmode over denne Contract.

— **Meyerbeer's** Opera, „Hugenotterne", bliver i Wien opført under Navn af „Guelferne og Ghibellinerne", og i Baiern, bearbeidet af Md. **Birch-Pfeiffer**, under Navn af „Anglikanerne og Puritanerne."

— I Slotskapellet i Windsor er der bleven opført en Composition af Prinds **Albert**, bestaaende af et Tedeum, Jubilale, Sanctus og Credo. At Compositionen var fortræffelig, følger af sig selv.

— Da de **Shakespear'ske** Dramer heller ikke længere ville behage i England selv (fordi man ingen Skuespillere har, der kunne spille dem), og man dog nødig vil lade dem ganske forsvinde fra Scenen, saa hjælper man sig igjennem med en pragtfuld ydre Udstyrelse, med Luxus i Decorationer og Costume, og tillader sig smaa Forandringer, for paa denne Maade at vække Publicums Interesse. Saaledes er fornylig „Richard den Anden" opført i London med en Forandring af denne Art. For nemlig at gjøre Effect, har man ladet Kampen mellem Glocester og Richmond foregaae paa Scenen, saaledes at den Førstnævnte bliver dræbt for Publicums Øine. Tillige repræsenteredes Valpladsen med en talløs Skare af Krigere, og nu har Stykket — gjort uhyre Lykke.

Pot-pourri.

— Den 16de Februar aabnedes i Berlin den meget omtalte **Kroll'ske** Vinterhave. Lokalet skal baade udvendig og indvendig være et sandt Feeslot, men for stort for Berlin. Det rummer 6000 Mennesker, og paa Aabningsdagen havde der kun indfundet sig 2800 Personer. Opførelsen og Indretningen af denne Bygning har kostet 200,000 Thaler, og til den aarlige Drift udfordres 25000 Thaler. Entréebilletten koster 1 Th.

— **Carl Maria von Weber's** Been hvile, som bekjendt, i Moorfield Chapel. Allerede i flere Aar har man tænkt paa, at bringe den store Tonedigters Aske til Dresden. Den catholske Geistlighed ved hiin Kirke har, da dette Ønske er blevet bekjendt, nu tilbudet **Webers** i Dresden endnu levende Enke, at den paa Kirkens Bekostning vil lade hendes afdøde Mands Aske føre til Dresden, et Tilbud, som formodentlig vil blive modtaget.

— Antallet af Eleverne ved Conservatoriet i Leipzig er saa stærkt i Tiltagende, at allerede flere Huuseiere i deres Leiecontracter have optaget en Clausul, der forbyder Leierne at have slige Elever i Kost og Logis, idet disse musicere dem alle andre Leiere ud af Huset. — Et Blad fortæller, at man nu tænker paa, at bygge en egen Forstad, et „quartier musical“ for disse musicerende Ynglinger, for at Ingen af disse af Hensyn til Huusbeboernes Ro skal lade sig afholde fra at øve sig tilstrækkeligt.

— **Alphons Karr** siger i sine „Vesper“: Fortepianoet begynder at vække Bekymringer hos os; dets Dristighed og Anmasselse kan man gjerne tilgive det, men den Kjedsommelighed, som det udbreder selv over de bedste Selskaber, kan man ikke lade hengaae upaatalt. Hr. **Lißt** har gjort Pianoet til Philosoph og Philolog; Pianoet har derover hevnet sig og gjort Hr, **Lißt** pretentiøs og uudstaaelig. Nu har En fundet paa, at udgive „moralske Studier“ for Piano. Den samme Autor vil snart udgive: Nye Bemærkninger om Brandmure, Rondo — fortfattet Frankrigs Historie, Sonate for fire Hænder — **Condillac's** Logik i Udtog, for Piano og Fløite — En Claveerspillers Anskuelser om Dotationen til Hertugen af **Nemours**, brillant Phantasie for Piano og Violin (obligat) — Den gode Huusmoder, lette Variationer for Claveer — Undersøgelse om Visitationsretten, for Piano og engelsk Horn — Parallele mellem DHr. **Thiers** og **Guizot**, Rondoletto — Oplysninger om den **Ruolz'ske** Fremgangsmaade ved Forgyldninger, Studier for Pianoforte osv., osv. — Satiren er bidende, men sand.

— En afdød Godseier har testamenteret sin Skolemester og Kirkesanger 20 Daler paa den Betingelse, at han ikke maatte synge ved Begravelsen. „Han har,“ siger Testamentet, „saamange falske Qvinter, at jeg vilde ærgre mig ihjel derover.“

— I Cöln har den bekjendte dramatiske Digter, **Roderich Benedix**, holdt „Carnevals-Forelæsninger“ over Mændenes Emancipation fra Tøffelregimentet og over „**Pech**“. Tilladelse til at udgive et Tidsskrift, hvorom **Benedix** har ansøgt, er bleven ham negtet.

— En Forpagter, der vilde aflevere sin Forpagtningsafgift til Godseierinden, blev ved sin Indtrædelse i den naadige Frues Stue staaende ganske forstenet i Døren. Den gamle Dame saae heelt anderledes ud, end han var vant til at see hende: røde Kinder, friske hvide Tænder, deilige silkebløde Lokker — det var disse Herligheder, der gjorde ham forbløffet. „Er det da noget Nyt for Ham, at see mig,“ spurgte endelig den naadige Frue, „siden Han saaledes bliver staaende og gaber paa mig?“ — „Nei,“ svarede Forpagteren, „Ny er Deres Naade ikke, men udmærket godt repareret.“

— Hvergang Dronningen af England personlig indfinder sig i Parlamentet ved dettes Aabning eller Prorogation, foretages endnu en eiendommelig Ceremonie i Parlamentshuset. En Embedsmand anstiller nemlig med en vis Høitidelighed, ledsaget af Medhjælpere, Soldater og Fakkelbærere, en omhyggelig Undersøgelse i Husets Kjelder. Denne besynderlige Forsigtighedsregel skriver sig endnu fra Krudsammensværgelsens Tid for omtrent 200 Aar siden og kaldes „the search of the vaults.“

— Man dadler i Almindelighed de tydske Studenter for deres uudslukkelige Tørst efter Øl. De engelske Studenter synes ikke at give de tydske Noget efter i denne Henseende, som man kan see af en fornylig udkommen Brochüre om Universitetet i Oxford, hvori det hedder: at Drikkelysten blandt Studenterne i det sidste Aar betydeligt er aftaget, eftersom der i Aaret 1813 i St. John's College kun er drukket 822,000 Potter Øl, medens der ellers aarlig var blevet fortæret 1,641,000 Potter.

— En gammel Skibscapitain, der ikke brød sig meget om Musiken, sagde engang, at „g“ blandt alle Noder var den eneste, der fortjente Agtelse, fordi den var den første Node, der har passeret Linien.

Kjøbenhavns Theatre.

Violinisten, Professor **Pott**, der allerede fra sine forskjellige tidligere Ophold i Kjøbenhavn er vort musikalske Publicum hæderlig bekjendt, opholder sig i denne Tid i Kiel og agter, saasnart Aarstiden tillader det, at tiltræde Reisen til Hovedstaden. Foruden af sin Kone, der er en fortrinlig Claveerspillerinde, ledsages Prof. **Pott** endnu af Dem. **Sophie Schloß**, der ansees for at være en af Tydsklands mest udmærkede Sangerinder.

Indhold.

Redacteuren boer ved Philosophgangen Nr. 254, første Sal, og træffes sikkrest Kl. 3—5 Eft. Bladets Comptoir er sammesteds.

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Litographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler.—**Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Nummer.—Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste.— Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark**, **Norge** og **Sverrig**.

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet af Georg Carstensen.

Redigeret af J. C. Schythe.

1. Binds Nr. 11. — Söndagen den 17. Marts 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Den 19de Februar befandt **Gade** sig endnu i Leipzig, hvor han medvirkede ved den 3die Qvartetsoiree i Gewandhaussalen. Blandt Andet opførtes en Quartet af **Robert Schumann** (A moll), der roses som et af den nyere Tids Mesterværker i denne Art. Som vi tidligere have berettet, havde **Gade** allerede for længesiden bestemt sig til at reise til Paris.

— Professor **Marx** har i Berlin ladet opføre en af ham selv componeret „Novelle", Omar og Nahid, (lyrisk-dramatisk) for et udvalgt Selskab af Tonekunstnere og Literati, som alle vare enthousiasmerede over denne Compositions eiendommelige Ynde. **Meyerbeer**, der ogsaa var tilstede, udtalte høit og lydeligt sit levende Bifald.

— Kongen af Preussen har overdraget **Meyerbeer** det Hverv, at componere en tydsk Opera, og overladt ham selv Valget mellem fire forskjellige Texter.

— **Clara Schumann** har paa sin Reise til Petersborg givet to Concerter i Königsberg.

— Endelig er **Nicolai's** Opera, „Die Heimkehr der Verbannten" bleven opført paa Kärnthnerthor-Theatret. De Wienske Blade ere uudtømmelige i at opfinde nye Udtryk, for at gjøre Publicum begribeligt, at denne Opera, der egentlig slet ikke har behaget, dog har behaget.

— **Duprez** er engageret for 12 Forestillinger ved Drurylane-Theatret i London. For hver Forestilling skal han have 100 £.

— Bladet „Der Morgenstern" har opdaget, at den italienske Sangerinde, der reiser med **Moriani**, Sennora **Rosetti**, egentlig er en Wienerinde og hedder **Kiefhuber**. **Moriani** maa altsaa sandsynligviis have oversat hende paa Italiensk.

— Fra Berlin fortælles: Den italienske Operas Primo tenoro assoluto, Hr. **Stella**, hvis herlige Stemme ofte har henrevet os, men som just ikke udmærker sig betydeligt som Stuespiller, har i denne Tid spillet en Comoedie af en ganske egen Art. Da det nemlig i Italien er Skik og Brug, at Ingen maa optræde som Gjæst i de Roller, der tilhører Nogen, der i Contracten er betegnet som assoluto i sit Fag, saa har Hr. **Stella**, da **Moriani** her er optraadt i nogle af hans Roller, gjort sin formeente Ret gjældende og forlangt det samme Honorar, som **Moriani** fik, hvergang denne optraadte i en af hans Roller, i modsat Fald vægrede han sig for at optræde oftere. Saaledes forstyrrede Hr. **Stella** Opførelsen af „Regimentets Datter", uagtet Directionen af Hensyn til Publicum havde tilbudet ham et Extrahonorar af 200 Thaler, for at synge i denne Opera. Men forgjæves. Directionen har nu samlet hele sin Energie, og Regisseuren, Hr. **Carozzi**, blev øieblikkeligen affendt til Italien, for at søge en Tenor, der kan erstatte Hr. **Stella**, som formodentlig vil komme til at angre sin ubesindige Fremgangsmaade; thi i Tydskland gjælder neppe den italienske Sanger-Ret som Lov.

— Ved den 18de Gewandhausconcert i Leipzig lod vor Landsmand, **Rudolph Willmers**, sig høre med et overordentlig Bifald. Han spillede sin Phantasie med Orchester, „En Sommerdag i Norge", og tre Musikstykker for Pianoforte alene, nemlig: „Serenata erotica" for venstre Haand alene, „la pompa di festa", heroisk Etude, og „Længsel ved Strandbredden", samtlige af egen Composition. **Willmers** kaldes en fuldendt Claveervirtuos og stilles som saadan ved Siden af **Lißt**; derimod have hans Compositioner ikke fundet synderlig stor Naade hos de solide Leipzigere. Den 3die Marts vilde **Willmers** selv give en Concert i Gewandhaus.

— Efter at have givet en Afskedsconcert den 26de Februar, have Søstrene **Milanollo** forladt Leipzig, for at begive sig til Hamborg. Directeuren for Stadttheatret dersteds, Hr. **Cornet**, var afreist til Leipzig, for at slutte et Engagement med de smaa Virtuosinders Fader; men denne svarede ham, at han gjerne kunde have sparet sig den Vei; han (**Milanollo**) skulde nok komme af egen Drift, og det vilde da blive hans Sag, at foreskrive Betingelserne.

— Tenoristen **Härtinger** fra München har nu sluttet den Cyclus af Gjæsteroller, han har givet i Berlin. Mellem ham og **Mantius** har der herstet megen Jalousie. Mad. **Schröder-Devrient** vedbliver endnu at give Gjæsteroller, i hvilken Anledning Sangerinden, **Fr. Marx** har udbedet sig Permission til at reise, da hun aldrig faaer Leilighed til at træde op.

— **Lißt** har i Slutningen af forrige Maaned spillet nogle Gange i Dresden. Ved en Concert i Theatret den 21 Februar spillede han **Weber's** Concert og sin egen Don Juan-Phantasie. „Nei," siger et Blad, „han spillede ikke, han vanzirede, karikerede begge disse Musikstykker paa en saa unaturlig, umusikalsk og modbydelig Maade, at selv en Deel af Publicum studsede, indignerede og rystede paa Hovedet." Det vover man nu at sige om **Lißt**!

— Den italienske Pianist, **Sartori** er død af Nervefeber i Dresden. Han skal efterlade sig en stor Formue.

— Pariser Journalen, „Vorwärts“, fortæller, at **Charlotte v. Hagn** snart vil udgive sine Memoirer under Titel af „Tusinde og Een Nat“.

— Den pfalziske Musikforenings store Musikfest vil iaar blive afholdt i Zweibrücken den 31 Juli og 1ste August under Anførsel af **Mendelsohn-Bartholdy**. Paa den første Dag vil blive opført **Mendelsohn's** Oratorium „Paulus“, og paa den anden **Beethoven's** Symphonie i D dur, „Bundeslied“ af **Marschner** og „Die Walpurgisnacht“ af **Mendelsohn**.

— Den spanske Dandserinde **Lola Montez** har paa sin Tilbagereise gjennem Tydskland ogsaa taget Danzig med. Her har hun imidlertid ikke tilfredsstillet Forventningerne, da hun kun viste sig fra sin svageste Side, nemlig som Dandserinde, medens Danzigerne havde haabet, at hun ogsaa vilde gjennemprygle deres Gensd'armer.

— **Lindpaitner** feirede den 14de Februar sit 25aarige Jubilæum som Musikdirecteur. Der blev i denne Anledning opført et Udvalg af enkelte Scener af hans Operaer og Balletten „Danina“.

— Valtsecomponisten **Strauß** gaaer paa Reiser med sit Orchester. Den 14de Februar gav han Wienerne en stor Afskedsconcert i det verdensberømte Locale „beym Sperl“.

— **Moriani** befinder sig for Øieblikket tilligemed Sennora **Rosetti** i Hamborg, hvor han er begyndt at give Gjæsteroller paa Italiensk, medens det øvrige Personale synger paa Tydsk. „Ist mir Alles eins“, sige Hamborgerne, der bedre forstaae sig paa Maal og Vægt, end paa Kunst.

Pot-pourri.

— I en ny Vaudeville, der for Øieblikket gjør Lykke i Paris, er en Deel af Handlingen begrundet paa, at Komikeren ikke er istand til at erindre Huusnummeret paa en Herres Bolig i Gaden St. Honoré. **Arnal** spillede sin Rolle saa naturligt, at en medlidende Sjæl i Parterret tilraabte ham: „Nr. 40“. — **Arnal** takkede med comisk Phlegma, men havde strax efter igjen glemt Nummeret. Nu raabte hele Parterret: „Nr. 40, Nr. 40“. — „Jeg veed det nok,“ svarede **Arnal**, „men I skulle, ligesom jeg, lade, som om I ikke vidste det.“

— **Meyerbeer's** „Hugenotter“ bliver nu givet i Venedig som Ballet.

— Sangerinden **Gentiluomo-Spatzer**, hvis Levnet hidtil ikke har været det mest exemplariske, vil forlade Scenen, for at gifte sig med den brittiske Gesandt i Dresden.

— Ved det sidste Bal hos den engelske Minister i Paris, viste Damerne, som en Følge af den sidste Mode, sig i en Nøgenhed, der i Sædelighedens Interesse endogsaa er bleven offentlig paatalt i Bladene. Paa det Spørgsmaal: Har De i Deres Liv seet noget Lignende?“, svarede **Merimée**, der var tilstede ved dette Bal, „Nei! ikke siden jeg blev vænnet fra Brystet!“

— Den for sine Bestræbelser for Fangernes moralske Forbedring bekjendte Miss **Fry** er død i en Alder af 64 Aar. Ogsaa her i Kjøbenhavn have vi seet Frugter af hendes menneskekjærlige Bestræbelser.

— I **Domeyer's** Casino i Nærheden af Wien er foranstaltet et saakaldet Elite-Bal, hvis Indtægt skal anvendes til et Monument over Valtsecomponisten **Lanner**, der døde i forrige Aar. I Programmet til denne Fest paalægges det enhver Dame, der vil deeltage i den, at medbringe et Gravskrift, som bliver at aflevere ved Indgangen. Naar Klokken slaaer det tolvte Slag, skulle de sørgelige Gravblomster offentlig forelæses, for at man ved Stemmefleerhed kan vælge den bedste. At denne Idee er ny og original, vil Ingen kunne negte, Hvad man saa forresten maa dømme om den. Besynderligt nok er det, at man ikke har fundet paa, at opføre egne dertil componerede Valtse ved denne Gravfest, f. Ex. „Dødningehovedgallop“, „Skelet-Polka“ osv.

Kjøbenhavns Theatre.

— En Deel af Skuespillerpersonalet har erholdt Tilladelse til, i Aar at give Sommerforestillinger paa det Kongelige Theater fra den 15de Juni til den 15de Juli. Efter Forlydende skal denne Tilladelse imidlertid være forbunden med saa mange indskrænkende Bestemmelser og Forpligtelser for Vedkommende, at det bliver et Spørgsmaal, om de kunne finde deres Regning ved at afbenytte den. —

— Ifølge Privatefterretninger gjør Solodandser **Hoppe** vedblivende megen Lykke i Mailand. Han har i een Maaned dandset 26 Gange, altsaa næsten hver Aften. I April Maaned vil Hr. **Hoppe** atter vende tilbage til Kjøbenhavn; om han da vil blive ledsaget af en vistnok velkommen Gjæst, **Lucilie Grahn**, er endnu ikke afgiort.

— Operaen „Moses“ vil paa Løverdag blive opført paa Hoftheatret til Fordeel for Frederik den Sjettes Asyl.

Indhold.

Redacteuren boer ved Philosophgangen Nr. 254, første Sal, og træffes sikkrest Kl. 3—5 Eft. Bladets Comptoir er sammesteds.

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Litographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — **Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Nummer. — Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark**, **Norge** og **Sverrig**.

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille“** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet af **Georg Carstensen.**

Redigeret af **J. C. Schythe.**

1. Binds Nr. 12. — Söndagen den 24. Marts 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Paris's Theatre have i den senere Tid ikke leveret Nyheder af nogen Betydning. „Den gamle Consul", af **Ponroi**, en Tragoedie i 5 Acter, som kun har sex smukke Vers og slet ingen Handling, „les oppressions de voyage", som strax ved den første Opførelse atter blev sendt paa Reisen under almindelig Hyssen, „les Comédiens ambulans", et nyt Opkog af den hundrede Gange afbenyttede **Scarronske** Roman, „le nouveau de Rodolphe", en Parodie paa „Paris's Mysterier", som Publicum udpeb uden at gjøre nogen Hemmelighed af det, — alle disse Stykker ere kun Døgnproducter, der strax efter Fødselen indgaae til den evige Hvile. Kun een eneste Vaudeville, „le Major Cravachon" har reddet sig under den almindelige Syndflod og holder sig paa Repertoiret.

— For første Gang er det Tilfælde indtraadt, at et originalt Stykke af en Tydsker er bleven antaget til Opførelse paa théâtre français. — „Donna Urracca", Tragoedie i 5 Acter og paa Vers af DHr. **Scharf von Scharffenstein** (fra Frankfurt a. M.) og **Michel Carré**, er, efter at være forelæst for Theatrets Comitee, eenstemmigt antaget af denne.

— Paa et af Berlins Privattheatre (Urania) opførte Studenterne den 5te Marts **Plautus's** Comoedie „Captivi" i det latinske Sprog. Scenearrangementet var ganske i antik Stiil. Kongen, Prindsen af Preussen og samtlige Ministre vare tilstede og holdt, hvad der udtrykkeligen meddeles i Beretningen om denne Forestilling, ud lige til Enden. — Berlinerne have naturligviis ikke ladet denne Leilighed til at være vittige paa deres Maneer gaae ubenyttet hen. Man fortæller nemlig, at en Professor juris har tilmeldt Theaterdirectionen, at han har fuldendt en dramatisk Bearbeidelse af corpus juris, hvortil en berømt Componist har lovet sin Medvirkning, ligesom den store Skare af Referendarier og Assessorer uden Ansættelse godhedsfuldt have paataget sig at udføre Chorene. En Anden skal til Directionen have indsendt „Zumpt's Grammatik" og udbedet sig Directionens Erklæring om, hvorvidt den maatte ansee dette Værk for egnet til dramatisk Behandling.

— Søstrene **Milanollo** gjøre i Berlin en formelig Furore. **Lißt** er aldeles glemt, og **Therese** og **Maria** ere Dagens Heltinder. Syngeacademiets Sal har hidtil ikke været istand til at rumme alle de Tilhørere, der havde indfundet sig, og Enthousiasterne betale Billetterne tidobbelt. Bladene sige: Man maa høre for at kunne troe. „Nil admirari" finder ingen Anvendelse her, hvor Natur, Talent, Flid, fortræffelig Skole og ægte Kunst i saa høi en Grad forene sig til et skjønt Heelt."

— Den 29de Februar blev **Ferd. Hiller's** Oratorium „Jerusalems Ødelæggelse", Text af **Dr. Steinheim**, opført i Gewandhaussalen i Leipzig. Værket bestaaer af 20 Chor, 8 Arier, 2 Duetter, foruden Recitativerne, og skal være fortræffeligt.

— I „Signale für die musikalische Welt" er indrykket et Slags Attest for vor Landsmand **Rudolph Willmers** fra **Friedrich Wieck, Clara Schumann's** Fader og Lærer, hvilken vi skulle meddele vore Læsere. Den lyder saaledes: „Pianisten, **Rudolph Willmers**, hvis Spil, da jeg for 5 Aar siden hørte ham i Leipzig, kun fremkaldte liden Deeltagelse, har i sin igaar afholdte Concert sat mig i den gladeste Forbauselse. Han gjør en høist ærefuld Undtagelse fra den moderne Intetsigenhed, saavel ved sin rolige Holdning, i Forbindelse med en overordentlig uddannet, eminent og stedse skjøn Technik, som ved sit træffende, ædle, sunde og ægte musikalske Foredrag. Han anstrenger vel Instrumentet, men overanstrenger det aldrig, og har en Tone og et Anslag, som kun kan sammenlignes med **Thalberg's**, og maaskee endogsaa i mechanisk Henseende overgaaer dennes. Han gaaer herfra til Dresden og Berlin, og disse kunstforstandige Residenser maae da selv dømme, om jeg har sagt for Meget."

Leipzig, den 5te Marts 1844.

Friedrich Wieck.

— Miss **Birch** er nu ankommen til Berlin, hvor hun skal synge ved Symphoniesoiréerne. Denne nye Skik har vakt megen Misfornøielse, fordi man mener, at Soiréerne derved ville tabe deres eiendommelige Charakteer, og at Sangen vil skade Instrumentalmusiken. „Smagen for Stegen," sige Berlinerne, „bliver fordærvet ved Nydelse af Kagen."

— Paa den store Opera i Paris er der givet en ny Ballet, „Lady Elisabeth", af **Mazillier** med Musik af to Tydske, **Flotow** og **Burgmüller**. Bifaldet var ikke stort, ligesom det overhovedet synes, som om Kunsten at componere Balletter mere og mere forsvinder med Publicums Interesse for denne Kunstart. Hovedrollen blev dennegang ikke udført af **Carlotta Grisi**, men af Dlle **Dumilâtre**.

— Den italienske Operas Saison i Paris har nu varet i halvfemte Maaned, og i den Tid er der annonceret ikke mindre end 32 pludselige Forandringer af de til Opførelse bestemte Operaer.

— I det forløbne Aar er der i Paris opført 13 nye Operaer, nemlig: i Academie royale 2, **Halevy's** „Carl VI.“ og **Donizetti's** „Don Sebastian“, — i Opéra comique 7, i den italienske Opera 4, nemlig: „Don Pasquale“ og „Maria di Rohan“ af **Donizetti**, „Pigeon vole“ af **Castilblaze** og „il Fantasma“ af **Persiani**.

— Akademiet for de skjønne Kunster i Paris har udnævnt **Halevy** til Vicepræsident. Præsident er Baron **Desnoyers**.

— I Danzig har en ny Fee-Opera i tre Acter, „Maja og Alpino“, Text af **Ed. Gehe**, Musik af den derværende Musikdirecteur, **F. W. Markull**, gjort megen Lykke.

— **Conr. Kreutzer**, der for Øieblikket opholder sig i Paris, vil skrive en fransk Opera, hvortil **Scribe** allerede har leveret ham Texten.

— **Clara Schumann** har paa sin Reise til Petersborg opholdt sig nogle Dage i Riga, i hvilken Stad og i Mietau hun har givet 5 Concerter. Den 19 Februar fortsatte hun sin Reise.

— **Alexis Lvoff**, Keiseren af Ruslands Generaladjutant, har componeret en ny Opera, hvis Opførelse man imodeseer med stor Forventning.

Literatur og Kunst.

— I England vil man nu opreise et storartet Monument for **Rowland Hill**, som man skylder den betydelige Nedsættelse af Brevportoen. Ogsaa for den berømte Læge **Harvey** skal der reises en Mindestøtte i hans Fødeby, Folkhsstone.

— Arbeidet ved det Monument, man i Edingburg er ifærd med at reise for **Walter Scott**, er allerede skredet rask fremad. Monumentet bestaaer i et Slags gothisk Tempel af 182 Fods Høide.

— Efter et Brev fra Leyden har man under Taget paa Raadhuset i denne Stad fundet en Samling af Malerier af de største Mestere, nogle fortrinlige Glasmalerier og kostbare Tapeter.

Pot-pourri.

— **Castelli** fortæller i „Grenzboten“, hvor Meget Texten til den engang saa almindelig yndede Opera, „Schweitzerfamilien“, har indbragt ham. Denne Text har oplevet 6 Oplag, Operaen er given paa alle Tydsklands Theatre, og Digteren har Alt i Alt faaet — otte Gylden for den.

— Medens **Farinelli** opholdt sig i Madrid, bragte en Skrædder ham en Dag en Regning paa 30 Dubloner. Han vilde betale den, men Skrædderen viste Pengene tilbage og bad om Tilladelse til at forebringe en Bøn, hvis Opfyldelse vilde være ham langt kjærere, end Penge. **Farinelli** opfordrede ham til at komme frem med Bønnen. — „Syng De blot een eneste lille Arie for mig, og jeg er betalt!“ — Den berømte Sanger blev først opbragt over denne Begjæring, men da Skrædderen vedblev at tigge og bede ham, sagde han endelig: „Nu vel! jeg vil opfylde Deres Begjæring, men kun paa den Betingelse at De uden Modsigelse gjør, hvad jeg forlanger af Dem.“ Skrædderen gik ind paa Alt. **Farinelli** sang nu, istedetfor een, to, tre Arier, saa skjønt og henrivende, som han maaskee ikke engang havde foredraget dem for det kongelige Hof. Skrædderen var ude af sig selv af Henrykkelse og opfordrede Sangeren til at befale over ham. „Vel,“ sagde **Farinelli**, „her har De, istedetfor 30, tredsindstyve Dubloner; tag dem uden Indsigelser og gaae Deres Vei.“ Skrædderen erklærede **Farinelli** for sin bedste Kunde.

— I Nordamerika har man bygget en Jernkirke, som bliver kjørt paa Jernbanen fra et Sted til et andet. Ved hver Station lader den ved Kirken ansatte Geistlige ringe til Kirke, holder derpaa en Prædiken for de forsamlede Tilhørere, kjører derpaa videre med sin Kirke og forkynder Evangeliet paa den næste Station.

— Et ret slaaende Beviis for, hvor udbredt Qvaksalveriet er i England og efter hvor stor en Maalestok det drives, er den Omstændighed, at **Morrison** fra Aaret 1830 indtil Udgangen af 1843 har betalt 108,000 £ i Stempelafgift for de Æsker, hvori han sælger sine bekjendte Piller.

Kjøbenhavns Theatre.

— Indstuderingen af **Henrik Hertz's** Lystspil „Amanda“ skal nu paabegyndes, saa at det kan ventes at blive opført i Løbet af de første 14 Dage.

— Mad. **Marziali** forlader Kjøbenhavn ved denne Maaneds Udgang for at tiltræde et afsluttet Engagement. Mad. **Secci-Corsi** er, naar Saisonen er forbi, engageret i Odessa.

— „Anna Bolena“ vil snart blive gjenopført med en forandret Besætning, idet Mr. **Forconi** vil udføre Titelrollen, og Md. **Secci Corsi** Johanna Seymour's Parti. Pagens Rolle vil ganske blive udeladt.

Indhold.

Redacteuren boer ved Philosophgangen Nr. 254, første Sal, og træffes sikkrest Kl. 3—5 Eft. Bladets Comptoir er sammesteds.

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Litographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler.—Abonnementsprisen er 1 Mk. pr. Nummer.—Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark, Norge og Sverrig.**

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEULLE.

Udgivet

af

Georg Carstensen.

Redigeret

af

J. C. Schythe.

1. Binds Nr. 13. — Söndagen den 31. Marts 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Ved den Concert, **Rudolph Willmers** den 5te Marts gav i Gewandhaussalen, erhvervede han sig atter et overordentlig enthousiastisk Bifald. „Siden den Tid," siger i denne Anledning et Leipziger Blad, „da den, for længe siden til Pianoets Konge udraabte **Lißt**, for sidste Gang optraadte her, daterer sig et langt Interregnum for Pianoforte-Enthousiasterne. — Dette er forbi, thi **Rudolph Willmers** har besteget Thronen, man har hyldet ham, og Alle forkynde hans Navns Berømmelse." **Ferd. Hiller** dirigerede Concerten, ved hvilken Concertgiveren selv udførte **Beethoven's** Pianoforteconcert i Es dur, og af egne Compositioner: Phantasie over **Prume's** „Melancholie", stor Phantasie over Themaer af „Robert" og „Tarantella furiosa".

— I Wien er der til Benefice for Sangeren **Staudigl** paa Kärnthnerthor-Theatret givet en ny Opera af Englænderen **Haton**, „Pasquale Bruno", hvilken har gjort total Fiasco. En ny Ballet, „Gypsi", er ligeledes faldet aldeles igjennem. Man raader Kärnthnerthortheatret til at anskaffe sig et nyt Gulv, fordi Alting falder igjennem der.

— I Opéra comique i Paris har Publicum kjedet sig forfærdeligt over en ny Opera af **A. Thys**, „Oreste et Pylade". Texten er af **Scribe** og **Dupin**.

— Kjøbmandsstanden i Stettin agter at lade opføre et nyt og smagfuldt Theater i denne By.

— Mad. **Persiani** er, skjøndt alvorlig syg, afreist til London, hvor man venter hende ved Saisonens Aabning.

— DHr. **Preyer** og **Randhartinger** ere udnævnte til Vice-Hofcapelmestere i Wien. Det hedder sig, at **Preyer** skal være Directeur for Conservatoriet.

— Den saa længe lovede Opera af **Ricci**, „Corrado d'Altamura", er endelig bleven opført paa den italienske Opera i Paris. Omendskjøndt **Ricci** havde componeret og indlagt en Mængde Bravourarier, og omendskjøndt **Grisi** og **Brambilla, Ronconi** og **Mario** gjorde sig al mulig Umage, gjorde Operaen dog kun en maadelig Lykke. —

— Et nyt Stykke af Mad. **Ancelot**, „Pierre le Millionaire", har gjort en overordentlig Lykke. Stykket blev ved dets anden Opførelse forbudet, men Forbudet strax derefter atter hævet af Overauthoriteterne. — Paris vrimler i denne Tid af Concertgivere; alle Mure ere overklinede med Concertplacater, der naae op til anden Sal af Husene. Den 3die Marts blev der ikke givet mindre end 13 offentlige Concerter. En bekjendt Musiker i Paris pleier hvert Aar at lukke sig inde i sit Værelse fra 1ste Marts til 1ste Mai, vel forsynet med Levnetsmidler, da han frygter for at blive overfaldet paa Gaden af Concertgivere og Virtuoser. I Vaudevilletheatret indstuderes der et Stykke, hvori kun Damer spille. At der i dette Stykke ingen stumme Personer ere, følger af sig selv.

— „Canova's Ungdomskjærlighed", et nyt Lystspil af **Dr. Carl Töpfer**, skal være det første Stykke, der nyder godt af Tantièmen ved Hofburgtheatret i Wien. Dets første Opførelse var bestemt til den 19de Marts.

— Den udmærkede Violoncellist, **Servais**, befinder sig for Øieblikket i Hamburg, hvor han, ligesom i Berlin, fremkalder den største Forbauselse over hans utrolige Færdighed. Sandsynligviis vil Kjøbenhavn ogsaa snart kunne vente Besøg af denne udmærkede Virtuos.

— Den 16de Marts optraadte **Moriani** for sidste Gang i Hamborg, hvorfra han har begivet sig til London. Bladene ere uudtømmelige i Lovtaler over ham, men Publicums Deeltagelse har i det Hele ikke været meget stor. Alle ere enige i, at **Moriani** er, hvad man kalder „en passeret Sanger."

Pot-pourri.

— Ved sin Beneficeforestilling, der fandt Sted Dagen før hendes Afreise til London, blev Mad. **Persiani** ogsaa Offeret for en Mystification, der i den senere Tid er bleven meget almindelig i Paris. Allerede ved Grevinde **Merlin's** store Maskebal var der uddeelt over fem hundrede meget godt eftergjorte Indbydelseskort til alleslags Folk. Til Lykke kom Grevinden endnu i rette Tid efter denne Spas, lod nye Kort trykke, og Sagen havde ingen videre Følger, end at adskillige, med falske Kort forsynede Personer, bleve bortviste. Ved **Persiani's** Beneficeforestilling gjentog denne Spøg sig. En Mængde Billetter til Logerne i første og anden Etage, saa godt eftergjorte, at Controlleurerne med deres Argusøine lode sig narre af dem, vare om Morgenen sendte om til alle Paris's berygtede Huse, hvis

Beboere, i den Formening, at Billetterne kom fra en eller anden Tilbeder, indfandt sig i Theatret i deres bedste Stads. Efter den første Act af „Norma" blev „Barberen" givet, og til denne, som Forestillingens egentlige Glandspunkt, mødte først „haute volée" og fandt deres Loger allerede besatte. Nu blev der da stor Larm, Strid, Forklaringer og Politiforhør, der endte med et fornedrende Tilbagetog af Damerne med de falske Billetter. Man er nu, for at undgaae lignende Mystificationer i Fremtiden, kommen overeens om, ved store Selskaber og Baller, foruden Invitationskortene, at give et Slags Parole eller Feldtraab.

— Der fortælles, at Duetten i „Tryllefløiten", hvor Papageno og Papagena for første Gang mødes, oprindelig har været componeret paa en ganske anden Maade, end vi nu høre den. Begge udraabe nemlig paa een Gang forundrede: „Papagena!" „Papageno!" Men, da **Schikaneder** hørte dette, raabte han ned i Orchestret: „Hør! Du, **Mozart**! Det duer ikke! Her maa Musiken udtrykke en høiere Grad af Forbauselse; begge maae først et Øieblik betragte hinanden i stum Forundring, derpaa maa Papageno begynde at synge: Pa—papapa, Pa—, Papagena maa gjentage dette, indtil endelig Begge udsige det hele Navn". **Mozart** har, som bekjendt, fulgt dette **Schikaneder's** Raad.

— Professor **Dobler** har i Königsstädtertheater begyndt en Cyclus af Forestillinger, ved hvilke han fremviser sine saakaldte „optiske Taagebilleder", de samme, der ere fremviste i det polytechniske Institut i London under Navn af „dissolving views". Denne nye og interessante Opfindelse frembringer en overordentlig og magisk Virkning, og er begrundet paa Anvendelsen af concentrerede Gasflammer. Igjennem et let Taageslør udvikler det ene Billede sig af det andet paa en høist overraskende Maade.

— I forrige Maaned blev Monumentet for den preussiske Odedigter **Ramler** indviet i Kolberg. En Beslægtet af Digteren lod ved denne Fest en Gulddaase gaae omkring, hvilken den gamle **Fritz** havde foræret sin Digter, og i hvilken der endnu fandtes Spaniol, som Kongen havde fyldt deri af sin Vestelomme.

— Den fornemme Verden i Paris har i denne Tid deelt sig i to Partier, der staae fjendlige ligeoverfor hinanden. Det er ikke Legitimitet og Julirevolutionen, ikke forskjellig Religion, ikke Buonapartismus og Republikanismus, ikke Socialismus og Communismus der har frembragt dette store Schisma, men en — Dands: „Polka". Medens Halvdelen af den elegante Verden med en rasende Enthousiasme har kastet sig over denne Dands, negter den anden Halvdeel haardnakket denne choregraphiske Parvenu Adgang til deres Saloner, ja enkelte meget dybsindige og frygtsomme Personer ville endogsaa skimte politiske Machinationer skjulte bag denne uskyldige Dands. Hele Ulykken er den, at der er for roligt i Paris.

— I forrige Aar saae man i Hamburg en gammel vindtør Franskmand, der kun syntes sammensat af Skind og Been, hver Dag at snige sig hen til Pharaobordet med vaklende Skridt. Saasnart han havde taget Plads, fremtog han et lidet Helgenbillede af Bly, som han klappede og kjærtegnede under Bordet. Vandt hans Kort, bleve Kjærtegnene fordoblede; tabte det derimod, fik Helgenen under Bordet en Mængde Næsestyvere, ledsagede af en Strøm af Skjeldsord. Da han engang tabte en vingtqualreléval, som han havde faaet sig lavet sammen ved en Mængde Transporter fra et Kort til et andet, blev han saa rasende, at han beed Hovedet af Helgenen, kom i sin Hidsighed til at synke dette, og anstrengede sig saa voldsomt ved den derved foraarsagede Hoste, at han nogle Timer efter opgav Aanden.

— Siden **Eugen Sue** i Begyndelsen af sin Roman, „Paris's Mysterier" saa malerisk har beskrevet de Næveslag, som **Rodolphe** tildeler Chourineuren, og hvilke Modtageren selv ikke kan negte sin Beundring, hører det til Modeherrernes Yndlingsbeskæftigelser, at øve den ædle Boxekunst, og enhver ung Mand, som vil gjøre Fordring paa god Opdragelse, maa ved Siden af Dands, Ridning og Fægtning, absolut ogsaa have nydt Underviisning i Nævernes kunstmæssige Anvendelse til Puf og Slag.

— **Meyerbeer** skal af alle Componister være den, hvem Digterne mindst kunne gjøre tilpas. Saaledes fortælles der, at **Scribe** selv har forandret Texten til „Hugenotterne" fire Gange, og at han desuden sex Gange har ladet Forandringer foretage af Andre.

— Chrysographien en relief, en Kunst, der ganske var gaaet tabt, er atter opfunden af en Skjønskriver i Ypern, og de Forziringer, han paa denne Maade frembringer, skulle være overmaade skjønne. Den Kunst, at skrive med Guld, var allerede kjendt af Romerne. Det skjønneste chrysographiske Manuskript fra Middelalderen er en Evangeliebog, der gjemmes i Domkirken i Aachen, hvilken af **Otto den Anden** er tagen ud af **Carl den Stores** Grav, og paa hvilken de tydske Keisere aflagde Kroningseden.

Kjøbenhavns Theatre.

— Efter den stille Uge vil en af det ophævede Musikconservatoriums qvindelige Elever, Jfr. **Ida Liebert**, debutere som **Lisette** i Syngestykket „Skatten".

— Om kort Tid agter Violoncellisten **Andreas Gehrmann** fra Stockholm at give en stor Concert paa det Kongelige Hoftheater, paa hvilken vi foreløbigen henlede det musikelskende Publicums Opmærksomhed.

Indhold.

Redacteuren boer ved Philosophgangen Nr. 254, første Sal, og træffes sikkrest Kl. 3—5 Eft. Bladets Comptoir er sammesteds.

Af dette Skrift udkommer **hver Sondag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Litographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler.—**Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Nummer.—Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark, Norge** og **Sverrig.**

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster,** er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.